

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

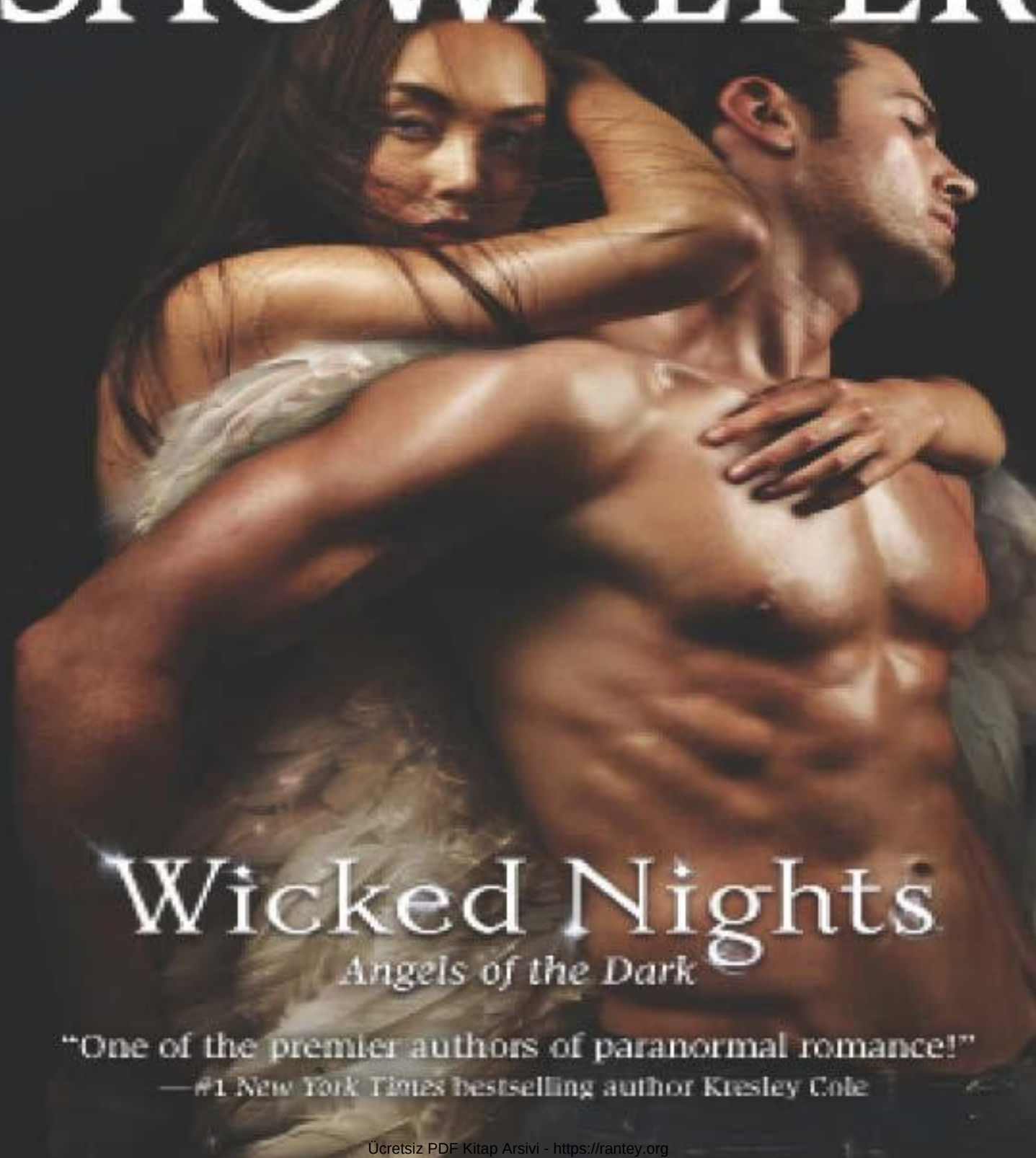
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestselling Author

GENA SHOWALTER

A man and a woman are shown in a close embrace. The man is shirtless, muscular, and has large, dark, feathered wings. He is looking off to the side. The woman is leaning against him, her arms wrapped around his neck and shoulders. She has long dark hair and is looking towards the camera. The background is dark and moody.

Wicked Nights

Angels of the Dark

"One of the premier authors of paranormal romance!"
— #1 New York Times bestselling author Kresley Cole

Size Yeraltı Dünyası'nın Lordları'nı kazandıran New York Times çoksatan yazarından.... yıkımın eşiğinde duran meleklerin yer aldığı karanlık ve baştan çıkarıcı yeni bir seri geliyor.

Cennetteki en güçlü ordunun lideri olan Zacharel, neredeyse çok tehlikeli ve acımasız olarak görülüyor ve eğer dikkatli olmazsa kanatlarını kaybedecek. Ancak kalbi buzdan olan bu savaşçı, ne pahasına olursa olsun görevlerinden vazgeçmeyecektir... Ta ki savunmasız bir insan onu daha önce hiç bilmediği bir cinsel zevkle baştan çıkarana kadar.

İşlemediği bir suçla itham edilen Annabelle Miller, dört yılını bir akıl hastanesinde geçirmiştir. İblisler onun her hareketini takip etmektedir ve kralları ona sahip olmak için her şeyi göze alacaktır. Hayatta kalmak için tek umudu Zacharel'dir ama cehennem kadar sıcak bir dokunuşu olan bu acımasız melek onun kurtuluşu mudur yoksa nihai laneti mi?

New York Times'ın çok satan romanları için övgü

Yazar

**GENA
SHOWALTER**

En Karanlık Tutku

"Showalter hayranlarına bir başka ziyafet daha
sunuyor, kesinlikle
tatmin et!"

-RT Kitap Yorumları

İki Kat Sıcak

"Bir kitabın üzerinde Showalter isminin
olması, eğlenceyi garantilemek demektir."

-RT Kitap Yorumları

En Karanlık Fısıltı

"Paranormal hayatınızı karanlık ve tutkulu bir
şekilde tatlandırmayı seviyorsanız, bu seri
tam size göre."

-RT Kitap Yorumları

En Karanlık Zevk

"Showalter'ın karanlık ve tehlikeli Yeraltı
Dünyası Lordları üçlemesi, işkence görmüş
karakterleriyle

çok tatmin edici bir sonuca ulaşıyor...[onun] zorlayıcı
evreni, anlatılacak daha fazla hikâye olasılığı
içeriyor."

-RT Kitap Yorumları

En Karanlık Öpücük

"Bu yeni bölümde Yeraltı Dünyası'nın Lordları
ölümcül bir dansa giriyor. Anya cesaret, kibir ve
kırılganlığın büyüleyici bir karışımı - mükemmel bir
eşleşme

ışkence gören Lucien için."

-RT Kitap Yorumları

En Karanlık Gece

"[Bu] Showalter'ın en iyi işi ve yaratıcı yeni bir seri
için muhteşem bir başlangıç!"

-New York Times çoksatın yazarı Karen Marie

Moning

Bir Eş Yakala

"Çok yönlü Showalter... bir kez daha mizah ve dokunaklılığı harmanlayabildiğini gösteriyor. okuyucuları başından sonuna kadar eğlendirdi."

-Booklist

Su Perisi Kral

"Efsane, kargaşa ve aşk dolu bir dünya
Deniz!"

-New York Times çoksatın yazarı J. R. Ward

Ateşle Oynamak

"Cızırtılı bir sayfa çevirici daha... Gena Showalter
tamamen büyüleyici bir hikâye sunuyor!"

-New York Times çok satan yazarı Kresley Cole

Hayvansal İçgüdüler

"Cesur ve esprili, seksi ve kışkırtıcı, Gena
Showalter'ın yıldızı hızla yükseliyor!"

-New York Times çoksatın yazarı Carly Phillips

Atlantis'in Mücevheri

"En saf mücevher gibi parlıyor... İmgeler ve
çağrıştıracı detaylar açısından zengin olan bu kitap
aşk romanlarını bu kadar değerli kılan şey."

-A Romance Review

Ejderhanın Kalbi

"Bolca tehlike ve seksi tutku, şanslı okurlara
macera ve romantizmin baharatlı tadını veriyor."

-RT Kitap Yorumları

Zevk Kölesi

"Bu çift dinamit gibi ve Tristan'ın yoğun
duygusallığı sizi terletecek. [The Pleasure Slave]
kesinlikle rafımda yerini alacak."

-The Romance Studio

Taş Prens

"Seksi, komik ve düpedüz büyü!"

-New York Times çoksatın yazarı Katie MacAlister

**GENA
SHOWALTER**

Wicked Nights

Karanlığın Melekleri

Sevgili okuyucu,

Soğukkanlı melek Zacharel, En Karanlık Sır'da Yeraltı Dünyası Lordları serimin sayfalarına adım attığı ilk andan beri ilgimi çekiyor. Yani, gerçekten. Bir düşmanı öldürmeyi bir dosta gülümsemekten daha kolay bulan ölümsüz bir savaşçı mı? Evet, onun sırlarını öğrenmeliydim.

Ayrıca onun tüm dünyasını alt üst etmek zorunda kaldım ve bunu yaparken çok eğlendim. Şimdiye kadar yaratılmış en büyük, en kötü varlıklardan sorumlu tutuldu - göklerden sonsuza dek kovulmak üzere olan bir melek ordusu. Kanında ateş yakan ilk kadınla tanıştı ve en büyük hazinesini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya (ve hayır, sadece bekâretinden bahsetmiyorum).

Yeni Karanlığın Melekleri serime başlamak için daha iyi bir yol olabilir mi?

Fedakârlıklar yapılması ve iyi ile kötü arasında savaşılması gerekecek. (Haydi, İyi Takım!) Zacharel'in bunu doğru yapmak için tek bir şansı var. Sadece bir tane çünkü bu onun son şansı. Eğer başarısız olursa, onun için önemli olan her şeyden mahrum kalacak. Pozisyonu, gücü... ve hatta aşkı.

Umarım siz de bu yolculuktan en az benim yazmaktan keyif aldığım kadar keyif alırsınız. Ne de olsa yolculuk ederken.... zarif kanatlı bir savaşçının kollarında olacaksınız.

En iyi
dileklerimle, Gena
Showalter

**GENA SHOWALTER'dan diğerk seksi,
unutulmaz okumalar
ve Harlequin HQN**

En Karanlık Baştan
Çıkarma En Karanlık
Teslimiyet En Karanlık
Sır En Karanlık Yalan
Karanlığın İçindeki
En Karanlık Tutku
Karanlığın Kalbi "En
Karanlık Melek"
En Karanlık Fısıltı En
Karanlık Zevk En
Karanlık Öpücük
En Karanlık Gece
Vampirin Gelini Su
Perisi Kral
Atlantis'in
Mücevheri
Ejderhanın Kalbi İki
Kat Sıcak Ateşle
Oynamak Bir Eş
Yakalamak
Hayvani İçgüdüler
Zevk Kölesi Taş
Prens

Harlequin Nonfiction'dan

Ölümsüzlerle
Çıkmak (Jill Monroe
ile)

Harlequin TEEN'den

Twisted
Unraveled
Intertwined

Gena Showalter'dan yakında çıkacak daha fazla unutulmaz roman bekleyin

Alice Zombi Ülkesinde (Harlequin TEEN)
Ay Doğduktan Sonra (P.C. Cast ile Harlequin HQN Duolojisi)

Jill Monroe'ya,
cesaretlendirici telefon görüşmeleri, e-postalar ve
kahkahalar için! (Ve listede ilk sırada olduğunuzun
sonsuz dek not edilmesini istiyorum).

Sheila Fields ve Betty Sanders'a,
Dostluk, beyin fırtınası ve kahkahalar için! Joyce ve
Emmett Harrison'a, Leigh Heldermon'a ve Sony
Harrison'a destekleri, sevgileri ve
gülüyor! (Evet, gülmeyi çok severim.)

Mickey Dowling ve Anita Baldwin'e,
bayıldığım harika bayanlar!

Kresley Cole ve Beth Kendrick'e
Binlerce kez teşekkürler hanımlar. Aslında bu yeterli
değil. Bir milyon teşekkür, hanımlar!

Ve Kathleen Oudit ve Tara Scarcello'ya,
bunu gerçekten parkın dışına çıkardıkları için! Bu
yüzden

Muhteşem!

İçindekiler

Önsöz Birinci
Bölüm İkinci
Bölüm Üçüncü
Bölüm
Dördüncü
Bölüm Beşinci
Bölüm Altıncı
Bölüm Yedinci
Bölüm
Sekizinci
Bölüm
Dokuzuncu
Bölüm Onuncu
Bölüm
Onbirinci
Bölüm Onikinci
Bölüm
On Üçüncü Bölüm On
Dört Bölüm On Beş
Bölüm On Altı Bölüm
On Yedi Bölüm On
Sekiz Bölüm On
Dokuz Bölüm Yirmi
Bölüm Yirmi Bir Bölüm
Yirmi İki Bölüm Yirmi
Üç Bölüm Yirmi Dört
Bölüm Yirmi Beş
Bölüm Yirmi Altı
Bölüm Yirmi Yedi
Bölüm Yirmi Sekiz
Bölüm Yirmi Dokuz
Bölüm Otuz Bölüm
Otuz Bir Bölüm Otuz
İki Bölüm Otuz Üç

PROLOGUE

ON SEKİZİNCİ YAŞ GÜNÜNÜN SABAHI Annabelle Miller inanılmaz bir rüyadan uyandığında sanki gözleri yerinden sökülmüş, aside batırılmış ve yuvalarına geri sokulmuş gibi hissediyordu. Bu hissin yavaş yavaş farkına vardı, zihni hala uykudan bulanıktı. Nihayet tam farkındalığa ulaştığında, tüm vücudu gerildi ve eğildi, boğazından bir çığlık koptu.

Şişmiş göz kapaklarını araladı, ama... şafak ışığı yoktu. Onu sadece karanlık karşıladı.

Acı yayılıyor, damarlarındaki aşırı hızlı gelgitlere biniyor ve derisini patlatmakla tehdit ediyordu. Yüzünü ovuşturdu, hatta soruna neden olan şeyi ortadan kaldırmayı umarak pençeledi ama olağan dışı bir şey yoktu. Ne bir şişlik, ne bir çizik. Hayır...bekle. Bir şey vardı. Ellerini ılık bir sıvı kaplamıştı.

Kan mı?

Bir çığlık daha attı, onu bir diğeri ve bir diğeri izledi, her biri tırtıklı bir cam parçası gibi boğazını çiğ çiğ sıyrıyordu. Saniyeler içinde panik onu çiğnedi ve tükürdü. Kördü, kanaması vardı ve ölüyor muydu?

Menteşelerin vınlaması, yüksek topuklu ayakkabıların parke zemine vurması. "Annabelle? İyi misin?" Bir duraklama, sonra bir nefes tıslaması. "Bebeğim, gözlerin.

Gözlerine ne oldu? Rick! Rick! Rick! Rick! Acele et!"

Bir lanetin ardından sert ve hızlı ayak sesleri duyuldu. Bir saniye sonra, dehşete düşmüş bir soluk yatak odasını doldurdu. "Yüzüne ne oldu?" diye bağırdı babası.

"Bilmiyorum, bilmiyorum. Ben geldiğimde böyleydi."

"Annabelle, tatlım." Babası, şimdi çok şefkatli ve endişeliydi. "Beni duyabiliyor musun? Sana ne olduğunu anlatabilir misin?"

Annabelle konuşmaya çalıştı -Baba, bana yardım et, lütfen, bana yardım et- ama kelimeler elmas sertliğinde ve yutulamayacak kadar sivriydi. Ve aman Tanrım, yanık göğsüne doğru ilerledi, kalbi her attığında alevler parlıyordu.

Güçlü kollar altından geçti, biri omuzlarından, diğeri dizlerinden tuttu ve onu kaldırdı. Hareket ılımlı olsa da onu sarsarak acısını artırdı ve inledi.

"Yanımdayım tatlım," diye güvence verdi babası ona. "Seni hastaneye götüreceğiz ve her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Paniğinin en keskin uçları azaldı. Ona nasıl inanmazdı? Hiçbir zaman tutamayacağı bir söz vermemişti ve eğer her şeyin yoluna gireceğini düşünüyorsa, her şey yoluna girecekti.

Annesinin hıçkırıkları yankılanırken babası onu garajdaki cipe taşıdı ve arka koltuğa yatırdı. Babası toka takmakla uğraşmadı, sadece kapıyı kapattı ve Annabelle'i içeri kapattı. Önce babasının, sonra da annesinin kapısının açılmasını bekledi. Anne ve babasının söz verdikleri gibi içeri girip onu hastaneye götürmelerini bekledi ama... hiçbir şey olmadı.

Annabelle bekledi... ve bekledi... saniyeler dayanılmaz bir yavaşlıkla geçip giderken, soluk alıp verişlerindeki düzensizliğe çürük yumurta kokusu karıştı, kokuşmuş ve burun deliklerini sızlatacak kadar keskin. Havadaki değişim karşısında şaşkınlık ve korkuyla irkildi.

"Baba?" dedi. Babasının cevabını dikkatle dinlerken kulakları kıpırdandı ama tek duyduğu şey...

Camdan boğuk sesler geliyor.

Çizilen metalin tiz sesi. Ürkütücü kahkahalar.

...acı dolu bir homurtu.

"İçeri gir, Saki," diye bağırdı babası, Annabelle'in daha önce hiç duymadığı dehşet dolu bir ses tonuyla. "Şimdi!"

Saki, şimdi çığlık atan annesi.

Acıdan yüzünü buruşturan Annabelle, oturur pozisyona gelebilmek için mücadele etmeyi başardı. Mucizevi bir şekilde, gözlerindeki dayanılmaz alev sonunda söndü. Kanı silerken, küçük ışık huzmeleri görüş alanını delip geçti. Bir saniye geçti, iki, sonra ışık yayıldı, renkler belirdi, burada mavi, orada sarı, ta ki garajın tüm kapsamını görene kadar.

"Ben kör değilim!" diye bağırdı ama rahatlaması kısa sürdü.

Babasını gördü, annesini uzaktaki duvara siper etmişti, bakışları bir o yana bir bu yana gidip geliyor ama hiçbir zaman belirli bir şeye odaklanmıyordu. Yanaklarında korkunç kesikler vardı ve her birinden kan damlıyordu.

Şok ve dehşet birbirine karışmış, durdurulamaz bir çığa dönüşerek kadının her santimetrekaresinde yuvarlanmıştı. Ona ne olmuştu? Küçük muhafazada başka kimse yoktu ve-

Ailesinin önünde bir adam belirdi. Hayır, bir adam değil, bir...bir... O da neydi?

Annabelle geriye doğru sıçrayarak arabanın diğer tarafına çarptı. Yeni gelen bir adam değil, en kötü kâbusunun derinliklerinden kopup gelmiş bir yaratıktı. Bir çığlık daha attı, bu çığlık kurumuş boğazında düğümlendi. Birden nefes alamaz oldu, sadece tiksintiyle bakabildi.

Bu...şey acayip derecede uzundu, başının tepesi bir merdivenle bile ulaşamayacağı tavana değiyordu. Bir barbarın iri kemiklerine ve sadece vampir romanlarında okuduğu dişlere sahipti; derisi kızılın en koyu tonundaydı ve cam kadar pürüzsüzdü. Pençe uçlu parmaklarından kan damlıyordu. Siyah çukurlardan oluşan boğumlu kanatları

Sirtında, omurgası boyunca uzanan küçük boynuzlar çıkıntı yapıyordu. Uzun, ince bir kuyruk tabandan kıvrılıyor, kana bulanmış metal bir sivri ucla son buluyor ve ileri geri sallanırken beton zemine çarparak çınılıyordu.

Bu her neyse, babasının yaralanmasına neden olduğundan şüpheleniyordu ve daha fazlasına da neden olabilirdi.

Korku içindeki diğer tüm duyguları bastırdı ama yine de öne doğru atıldı, yumruğunu cama vurdu ve sesini çalıştırmaya zorladı. "Annemle babamı rahat bırakın!"

Canavar, ona yeni kesilmiş yakutları hatırlatan şok edici güzellikteki gözleriyle baktı. Pençelerini babasının boğazına geçirmeden önce, sırtmanın bir parodisi olarak o jilet gibi dişlerini gösterdi.

Bir anda et yırtıldı ve kan ince bir çizgi halinde arabanın camına sıçradı. Babası düştü... yere çarptı... elleri ağlayan boğazına sarılmıştı, bulamadığı, bulamayacağı hava için soluk soluğa kalırken ağzı açıktı.

İnanamamaktan kaynaklanan ama öfkeyle keskinleşen bir hıçkırık onu terk etti.

Annesi çığlık attı, babasının yaptığı gibi geniş gözlerle garajı taradı, sanki tehdidin nereden geldiğini bilmiyormuş gibi. Elleri ağzının üzerine kapandı ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülerek zaten sıçramış olan kanı bulaştırdı.

"Bize zarar verme," diye kekeledi. "Lütfen, yapmayın."

Çatallı bir dil, sanki korkusunu tadıyormuş gibi dışarı fırladı. "Yalvarman hoşuma gidiyor, dişi."

"Dur!" Annabelle bağırdı. Ona yardım etmeliyim, ona yardım etmeliyim. Arabanın kapısını kırarak açtı ve dışarı fırladı, ancak babasının-hayır-hayır havuzunda kaydı. Hayır, hayır, hayır. Öğürerek, dik durmak için mücadele etti. "Durmak zorundasın!"

"Kaç, Annabelle. Kaç!"

Pençeler vurup annesini susturmadan önce daha ürkütücü kahkahalar. Yere yığılan annesini.

Şok geçiren Annabelle dövüşmeyi bıraktı. Yere yığıldı, ciğerlerindeki oksijen patlarken umursamadı. Annesi... babasının üstünde... seğiriyor... hareketsiz.

"Böyle bir şey olamaz," diye mırıldandı. "Bu bir oluyor."

"Ah, evet," dedi yaratık derin, hırıltılı bir sesle. Sanki anne babasının öldürülmesi bir oyundan başka bir şey değilmiş gibi bir eğlence tınısı yakaladı.

Cinayet.

Mur. Der.

Hayır. Cinayet değil. Bu kelimeyi kabul edemezdi. Saldırıya uğramışlardı ama atlatacaklardı. Atlatmak zorundaydılar. Kalbi kaburgalarına çarptı, safra göğsüne ve gırtlığına doğru bir yol açtı. "Polisler yolda," diye yalan söyledi. Hayatta kalmakla ilgili tüm reality şovlardaki uzmanların kendini kurtarmak için yapman gerektiğini söylediği şey bu değil miydi? Yardımın yolda olduğunu iddia etmek? "Git. Git. Başını daha fazla belaya sokmak istemezsin, değil mi?"

"Hmm, daha fazla belanın sesini seviyorum." Canavar döndü, yüzünü tamamen ona döndü ve sırtışı genişledi. "Bunu kanıtlayacağım." Cesetlere vurmaya başladı... vurmaya... vurmaya... kıyafetler ve deri parçalanıyor, kemikler çatlıyor, etler ve dokular uçuşuyordu.

İşlem yapamıyorum.

Yapamaz... Ama gerçekten yapabilirdi. O biliyordu. Ailesinin hayatta kalma şansı varsa bile, bu şans artık kül olmuştu.

Ayağa kalk! O şeyin sevdiğin insanları sakatlamasına izin verdin. Seni de sakatlamasına izin mi vereceksin? Peki ya yukarıda, tek başına, muhtemelen uykuda ve katliama hazırlıksız olan kardeşiniz?

Hayır. Hayır! Annabelle, yakında kederden parçalanacak bir ruhtan yükselen bir kükremeyle kendini o devasa, kutu gibi göğse fırlattı ve o çirkin

Yüzünü. Canavar geriye düştü ama hemen toparlanarak onu yuvarladı ve yere yapıştırdı. Kanatlarını açmış, dünyanın geri kalanını perdeleyerek sadece ikisinin var olmasını sağlamıştı.

Yine de yumrukladı, yumrukladı ve yumrukladı. Nedense yaratık onu pençelemeye hiç çalışmadı. Aslında, ellerini savuşturdu ve onu öpmeye çalıştı... öpmeye mi? Gülüyor, gülüyor, gülmeyi hiç bırakmıyor, dudaklarını onunkilere bastırıyor, ağzının içine kokuşmuş nefesini üflüyor ve yüce bir zevkle titriyordu.

"Dur," diye bağırdı ve dilini öyle korkunç bir şekilde derine soktu ki, kız tekrar öğürdü.

Başını kaldırdığında arkasında beyaz, sıcak bir balçık bıraktı, iğrenç madde yüzünün alt yarısını kapladı. Gözlerinde ecstasy parlıyordu. "Şimdi, bu eğlenceli olacak," dedi ve sonra gitti, kokuşmuş bir dumanın içinde kayboldu.

Annabelle uzun bir süre zihnen ve bedenen felç olmuş gibi hissetti. Sadece duyguları hareket halindeydi ve endişe verici bir hızla artıyorlardı. Korku... şok... keder... her biri göğsüne baskı yapıyor, neredeyse onu boğuyordu.

Bir şeyler yap! Sonunda, bir düşünce titreşimi. Her an geri dönebilir.

Bu farkındalık ona kendini hapishaneden kurtarmak için güç verdi. Kayarak anne ve babasının bedenlerine doğru ilerledi. Ne yaparsa yapsın bir araya getiremediği bedenlerine.

İçindeki her şey bu düşünceye isyan etse de, kardeşini kurtarmayı umuyorsa onları geride bırakmak zorundaydı. "Brax!" diye bağırdı. "Brax!" Ayağı takılarak eve girdi ve 911'i aradı. Aceleyle bir açıklama yaptıktan sonra telefonu bıraktı ve yukarı koşarak yine kardeşine seslendi. Onu yatak odasında huzur içinde uyurken buldu.

"Brax. Uyan. Uyanmak zorundasın." Onu ne kadar sarsarsa sarssın, sadece mırıldandı

birkaç dakika daha istiyor.

İlk müdahale ekipleri gelene kadar onun yanında kalmış, onu korumuş. Onlara garajı gösterdi ama onlar da anne ve babasını bir araya getiremediler.

Polisler kısa süre sonra geldi ve bir saat içinde Annabelle cinayetlerden sorumlu tutuldu.

BİRİNCİ BÖLÜM

Dört yıl sonra

"BU SENİ NASIL HİSSETTİRİYOR, Annabelle?" Erkek sesi hissetmek kelimesinin üzerinde oyalanarak iğrenç bir pespayelik katmanı ekledi.

Annabelle "güven çemberindeki" diğer hastaları çevresinde tutarak başını yana eğdi ve Fitzpervert olarak da bilinen Dr. Fitzherbert'in bakışlarıyla karşılaştı. Kırklı yaşlarının başında olan doktorun seyrelmiş tuzlu ve biberli saçları, koyu kahverengi gözleri ve hafif çizgili olsa da mükemmel bronzlaşmış bir cildi vardı. Zayıf sayılırdı ve 1.80 boyuyla ondan sadece bir santim daha uzundu.

Genel olarak, orta derecede çekiciydi. Tabii ruhunun karalığını görmezden gelerseniz.

Kız isyankâr bir sessizlikle ona baktıkça, adamın dudakları eğlenerek kıvrılıyordu. Ah, bu ne kadar da sinir bozucuydu -ama bunu ona asla belli etmeyecekti. Onu memnun etmek için asla isteyerek bir şey yapmazdı ama onun huzurunda da asla sinmezdi. Evet, o en kötü türden bir canavardı, güce aç, bencil ve gerçeklerden habersizdi ve evet, ona zarar verebilirdi. Ve verecekti de.

Zaten vardı.

Dün gece ona ilaç vermişti. Aslında Moffat County Akıl Hastanesi'nde çalıştığı iki ay boyunca her gün ona ilaç vermişti. Ama dün gece onu soymak, ona dokunmaması gereken şekillerde dokunmak ve fotoğraflarını çekmek amacıyla sakinleştirmişti.

Ne kadar güzel bir kız, demişti. Dışarıda, gerçek dünyada, senin gibi bir afet akşam yemeği randevusu gibi basit bir şey için beni uğraştırırdı. Burada, tamamen benim merhametime kalmışsın. İstediyimi yapmak için benimsin... ve ben çok memnunum.

Aşağılanma hâlâ kanında bir ateş gibi sıcak ve derinden yanıyordu ama bir anlık zayıflığına ihanet etmeyecekti. O daha iyi biliyordu.

Son dört yıl içinde, bakımından sorumlu doktorlar ve hemşireler oda arkadaşlarından daha fazla değişmişti, bazıları mesleklerinin parlayan yıldızlarıydı, diğerleri sadece yapılması gerekenleri yapıyordu, seçkin birkaçı ise tedavi etmeleri gereken hüküm giymiş suçlulardan daha kötüydü. O boyun eğdikçe, bu çalışanlar onu daha fazla taciz ediyordu. Bu yüzden hep savunmada kaldı.

Hapsedildiği süre boyunca öğrendiği bir şey varsa o da sadece kendine güvenebileceğiydi. İğrenç muamele konusundaki şikayetleri dikkate alınmıyordu, çünkü çoğu üst düzey yetkili ona inandıysa bile başına gelenleri hak ettiğine inanıyordu.

"Annabelle," diye azarladı Fitzpervert. "Sessizliğe tahammül edilemez."

Peki o zaman. "Yüzde yüz iyileşmiş gibi hissediyorum. Muhtemelen gitmeme izin vermelisin."

En azından eğlence tükenmişti. Öfkeyle kaşlarını çattı. "Sorularıma bu kadar kayıtsızca cevap vermemen gerektiğini biliyorsun. Bu senin duygularınla ya da sorunlarınla başa çıkmaya yardımcı olmaz. Buradaki hiç kimsenin duygularıyla ya da sorunlarıyla başa çıkmasına yardımcı olmaz."

"Ah, o zaman ben de senin gibiyim." Sanki kendisinden başka kimseye yardım etmeyi umursuyormuş gibi.

Birkaç hasta kıs kıs güldü. Birkaçı sadece salyalarını akıttı, köpüklü baloncuklar gevezelik eden dudaklarından düşüp önlüklerinin omuzlarına takıldı.

Fitzpervert'in kaşları çatıldı, yardım etmek için buradaymış gibi davranma hali yok oldu. "Bu ukalalık başını belaya sokacak."

Tehdit değil. Bir yemin. Fark etmez, dedi kendi kendine. Sürekli gıcırdayan kapılardan, gölgelerden ve ayak seslerinden korkarak yaşadı. Uyuşturucudan, insanlardan ve... şeylerden. Kendisinden. Bir endişe daha neydi ki?

Gerçi... bu gidişle sonunda onu gömecek olan şey duyguları olacaktı.

Yanındaki adam, "Size nasıl hissettiğimi anlatmayı çok isterdim, Dr. Fitzherbert," dedi.

Fitzpervert dilini dişlerinin üzerinde gezdirdikten sonra dikkatini, içinde yaşayan erkek, kadın ve çocuklarla birlikte koca bir apartmanı kundaklayan seri kundakçıya çevirdi.

Grup duyguları, dürtüleri ve her ikisini de kontrol etmenin yollarını tartışırken Annabelle çevresini inceleyerek dikkatini dağıttı. Oda da içinde bulunduğu koşullar kadar kasvetliydi. Panel tavanda çirkin sarı su lekeleri vardı, duvarlar soyulmuş gri renkteydi ve zemin yıpranmış kahverengi tüylü bir halıyla kaplıydı. Oturanların üzerinde oturduğu rahatsız metal sandalyeler tek mobilyaydı. Elbette Fitzpervert özel bir minderin üzerinde keyif yapıyordu.

Bu arada Annabelle'in elleri arkadan kelepçelenmişti. Vücuduna pompalanan sakinleştirici miktarı düşünüldüğünde, kelepçelenmek aşırıya kaçmaktı. Ama dört hafta önce bir grup hasta arkadaşıyla, iki hafta önce de hemşirelerinden biriyle vahşice dövüşmüştü, yani elbette sadece kendini savunmaya çalışmış olsa da kelepçesiz bırakılamayacak kadar tehditkârdı.

Geçtiğimiz on üç gün boyunca, duyularından yoksun bırakılmasının onu yavaş yavaş (gerçekten) delirttiği karanlık, yastıklı bir oda olan delikte tutulmuştu. Temas için aç bırakılmıştı ve herhangi bir

Fitzpervert ona ilaç verip fotoğrafını çekene kadar.

Bu sabah, onun hücre hapsinden çıkmasını ve ardından bu gezintiyi ayarladı. Aptal değildi; kötü muamelesini kabul etmesi için ona rüşvet vermeyi umduğunu biliyordu.

Annem ve babam beni şimdi görebilseydi.... Ani, boğucu bir hıçkırığı ısıarak bastırdı. Sevdikleri o genç, tatlı kız ölmüştü ama hayaleti bir şekilde içinde yaşıyor ve ona musallat oluyordu. En kötü zamanlarda, hiç hatırlamaması gereken şeyleri hatırlıyordu.

Tadına bak, tatlım. Şimdiye kadar yediğin en iyi şey olacak!

Annesi berbat bir aşçıydı. Saki, tarifleri "iyileştirmek" için onlarla oynamaktan zevk alırdı.

Şunu gördünüz mü? Sooners için bir gol daha!

Koyu bir futbol taraftarı olan babası. O da Oklahoma'daki O.U.'da üç dönem okumuş ve bu bağları hiç koparmamıştı.

Onları, annesini ve babasını ve ne kadar harika olduklarını düşünmesine izin veremezdi... ve... oh, olmasını engelleyemedi.... Annesinin görüntüsü zihninin merkezine yerleşti. Annabelle'inkine çok benzeyen, telleri mavi görünecek kadar siyah saçlarını gördü. Gözleri Annabelle'inkiler gibi altın sarısı ve yukarı kalkıktı. Cildi bal ve tarçının zengin, kremsi karışımıydı ve tek bir kusuru bile yoktu. Saki Miller -bir zamanlar Saki Tanaka- Japonya'da doğmuş ama Georgetown, Colorado'da büyümüştü.

Saki'nin geleneksel ailesi, o ve beyazlar kadar beyaz Rick Miller umutsuzca aşık olup evlendiklerinde çılgına dönmüştü. Rick Miller üniversiteden eve tatile gelmiş, Saki'yle tanışmış ve onunla birlikte olmak için geri dönmüştü.

Hem Annabelle hem de erkek kardeşi, ebeveynlerinin miraslarının bir birleşimiydi. Annelerinin soyunu paylaşıyorlardı.

Saçları ve teni, yüzünün şekli babalarınıninkine benziyordu ama yine de babalarının boyuna ve ince yapısına sahipti.

Gerçi Annabelle'in gözleri artık ne Saki'ye ne de Rick'e aitti.

Garajındaki o korkunç sabahtan sonra, cinayetlerinden dolayı tutuklandıktan sonra, mahkumiyetinden sonra, ömür boyu bu akıl hastanesine mahkum edildikten sonra, sonunda aynada kendine bakacak cesareti bulmuştu. Gördüğü şey onu ürkütmüştü.

Kuzey Kutbu'ndaki bir kar fırtınasının kalbinde, kış buzu renginde gözler, ürkütücü ve kristal, insanlığa dair hiçbir ipucu içermeyen zar zor mavi. Daha da kötüsü, bu gözlerle kimsenin görmemesi gereken şeyler görebiliyordu.

Ve hayır, hayır, hayır. Güven çemberi devam ederken, iki yaratık uzak duvardan geçerek yönlerini bulmak için durakladılar. Kalp atışları hızlanan Annabelle, dehşet ifadeleri görmeyi bekleyerek hasta arkadaşlarına baktı. Başka kimse ziyaretçileri fark etmemiş gibiydi.

Nasıl olmasınlar ki? Yaratıklardan birinin vücudu bir ata, gövdesi ise bir insana benziyordu. Deriden ziyade, parıldayan gümüş... metalle mi kaplıydı? Toynakları pas rengindeydi ve muhtemelen ölümcül sivri uçlara dönüşmüş bir çeşit metaldi.

Arkadaşı daha kısaydı, omuzları sivri, çıkıntılı boynuzlarla ağırlaştırılmıştı ve bacakları yanlış yöne bükülmüştü. Üzerinde bir peştamal vardı ve başka bir şey giymiyordu; göğsü kürklü, kaslı ve yara izliydi.

Çürük yumurta kokusu odayı doldurdu, korkutucu olduğu kadar tanıdıktı da. İlk panik ve öfke seli onu yaktı, zehirli bir karışımdı ve onu kontrol etmesine izin veremezdi. Konsantrasyonunu bozacak ve tek silahı olan reflekslerini yavaşlatacaktı.

Silaha ihtiyacı vardı.

Yaratıklar her şekil ve boyutta, her renkte, her iki cinsiyette ve belki de ikisinin arasında bir şeydi

-Ama ortak bir noktaları vardı: Her zaman onun için geliyorlardı.

Onu tedavi eden her doktor, varlıkların sadece hayal gücünün ürünü olduğuna ikna etmeye çalışmıştı. Karmaşık halüsinasyonlar olduğunu söylediler. Yaratıkların her zaman arkasında bıraktığı yaralara rağmen - doktorların kendi kendine açtığını iddia ettiği yaralar - bazen onlara inanıyordu. Yine de bu onu savaştan alıkoymuyordu. Hiçbir şey durduramazdı.

Parlayan kırmızı bakışlar sonunda onun üzerine yerleşti. İki erkek de gülümsedi, keskin, damlayan dişleri ortaya çıktı.

"Benim," dedi Horsey.

"Hayır. Benim!" Horns tersledi.

"Bunu çözenin tek bir yolu var." Horsey beklenti içinde dudaklarını yaladı. "Eğlenceli yol."

"Eğlenceli," diye onayladı Horns.

Eğlence, "Annabelle'in canına okumanın" şifresi. En azından ona tecavüz etmeye çalışmazlar.

Anlamıyor musunuz Bayan Miller? Doktorlardan biri bir keresinde ona söylemişti. Bu yaratıkların size tecavüz etmemesi, onların halüsinasyondan başka bir şey olmadığını kanıtlıyor. Zihniniz onları baş edemeyeceğiniz bir şey yapmaktan alıkoymuyor.

Sanki diğerleriyle başa çıkabilirmiş gibi. Bağlıyken aldığım yaraları nasıl açıklıyorsun?

Odanda sakladığın aletleri bulduk. Saplar, hala nasıl aldığını anlamaya çalıştığımız bir çekiç, cam kırıkları. Devam edeyim mi?

Evet, ama bunlar onun korunması içindi, sakatlanması için değil.

"İlk kim gidiyor?" Horsey onu iç karartıcı anısından çekip çıkararak sordu.

"Ben."

"Hayır, ben."

Tartışmaya devam ettiler ama bu erteleme uzun sürmeyecekti. Hiç sürmedi. Adrenalin onun içinden geçerek uzuvlarının titremesine neden oldu. Endişelenme. Bunu başarabilirsin.

Diğer hastalar neler olup bittiğinin farkında olmasalar da, hepsi onun ruh halindeki değişime duyarlıydı. Etrafında homurtular ve inilti patlak verdi. Hem erkekler hem de kadınlar, gençler ve yaşlılar, koltuklarında kıvranıyor, kaçmak istiyorlardı.

Tek çıkışa yerleştirilen muhafızlar sertleşti, alarma geçtiler ama suçlunun kim olduğundan emin değillerdi.

Fitzpervert biliyordu, Annabelle'i patentli dünya kralı kaşlarını çatarak süzdü. "Sıkıntılı görünüyorsun, Annabelle. Neden bize seni neyin rahatsız ettiğini söylemiyorsun? Daha önceki patlamandan pişman mısın?"

"Canın cehenneme Fitzpervert." Bakışları hedeflerine döndü. Onlar daha büyük bir tehditti. "Sıra sana da gelecek."

Nefesini içine çekti. "Benimle bu şekilde konuşmaya iznin yok."

"Haklısın. Özür dilerim. "Canın cehenneme, Dr." demek istemiştim.

Fitzpervert." Silahsız olmak çaresiz olmak anlamına gelmiyor, dedi kendi kendine, bağlı olmak da öyle; bugün bunu yaratıklara ve Fitzpervert'e kanıtlayacaktı.

"Alıngan," dedi Horsey neşeyle başını sallayarak. "Kırması çok eğlenceli," diye kıkırdadı Horns. "Onu kıracak kişi ben olduğum sürece!" Ve böylece başka bir tartışma turu başladı.

Göz ucuyla iyi kalpli doktorun gardiyanlardan birini öne doğru ittiğini gördü ve adamın çenesini amansızca kavrayacağını ve onu yerinde tutmak için yanağını karnına bastıracağını biliyordu. Korkuturken bile aşağılayan, Fitzherbert'in ona bir yatıştırıcı daha enjekte edebilmesi için ısırmasını engelleyen aşağılayıcı ve müstehcen bir pozisyon.

Hemen harekete geçmeliyiz. Bekleyemeyiz. Durup düşünmesine izin vermeden ayağa fırladı, dizlerini göğsüne çekti, bağlı kollarını poposunun altına kaydırıp ve ayaklarının üzerinde jimnastik dersleri onu hayal

kırıklığına uğratmamıştı. Elleri şimdi önündeydi,
büküldü, yakaladı

sandalyeyi katladı ve metali bir kalkan gibi yerleştirdi.

Mükemmel zamanlama. Koruma ona ulaştı.

Sola doğru savruldu ve kalkanını adamın karnına çarptı. Adam kamburlaşırken ağzından hava fışkırdı. Bir savuruş daha yaptı ve başının yan tarafına çarparak onu baygın bir yığın halinde yere düşürdü.

Birkaç hasta sıkıntıyla bağırdı ve birkaçı da onu alkışladı. Salyalar akmaya devam ediyordu. Fitzpervert kapıya doğru koşarak kalan muhafızı tampon görevi görmeye zorladı ve tek bir düğmeye basarak daha fazla muhafız çağırdı. Zaten tedirgin olan hastaları daha da çılgına çeviren bir alarm sesi duyuldu.

Artık kenarda didişmekle yetinmeyen yaratıklar, yavaş ve istikrarlı bir şekilde ona doğru yaklaşıyor, onunla alay ediyorlardı.

"Oh, sana yapacağım şeyler, küçük kız."

"Oh, nasıl çığlık atacaksın!"

Yaklaştı... yaklaştı... neredeyse vuruş mesafesinde... tamamen vuruş mesafesinde... Savurdu. Iskaladı. Çift güldü, ayrıldı ve hep birlikte ona doğru uzandılar.

Bir eli uzaklaştırmak için sandalyeyi kullandı ama iki düşmanını aynı anda takip edemedi ve diğeri omzunu çizmeyi başardı. Yüzünü buruşturdu ama acıyı görmezden gelerek havaya, sadece havaya vurmak için etrafında döndü.

Kahkahaları gittikçe artan yaratıklar onun etrafında daireler çiziyor, sürekli ona doğru sallanıyorlardı.

Bununla başa çıkabilirim. Horsey önüne geldiğinde, sandalyenin tepesini çenesinin altına çarparak dişlerini birbirine vurdu ve eğer varsa beynini kafatasının arkasına gömdü. Aynı anda bir bacağını tekmeleyerek arkasındaki Horns'un karnına vurdu. Her iki yaratık da tökezleyerek ondan uzaklaştı, sırtışları sonunda kayboldu.

"Hepsi bu mu kızlar?" diye çıkıştı. İki dakikası daha vardı, hepsi bu kadardı ve sonra çağrılan muhafızlar içeri dalıp onu yakalayacak, yere yatırarak, Fitzpervert ve iğnesi kontrolü ele alacaktı. Bu yaratıkların işini bitirmek istiyordu.

"Öğrenelim bakalım," diye tısladı Horsey. Ağzını açtı ve kükredi, korkunç nefesi bir şekilde güçlü, durdurulamaz bir rüzgâr yaratarak kundakçıyı Annabelle'e doğru itti.

Diğer herkese muhtemelen adam kendi iradesiyle ona saldırıyor ve onu zapt etmek istiyormuş gibi görünüyordu. Bir yumruk daha savurdu ve sandalye onu Horsey'nin vücuduna ve kıkırına doğru uçurdu, sanki yaratık sisten daha önemli bir şey değilmiş gibi. Ateş Çocuk için öyle değildi. Yaratıklar sadece ona ve elinde tuttuğu şeye karşı somuttu.

Değiş tokuş sırasında Horns onun çevresinden uzaklaşmıştı. Şimdi arkasından sinsice yaklaşmayı ve pençelerini zaten kanayan omzuna geçirmeyi başarmıştı. Kadın döndüğünde, o da onunla birlikte döndü ve pençelerini bir kez daha kızın omzuna geçirdi.

Acı...ah, acı. Artık göz ardı edilemez.

Yıldızlar görüş alanında göz kırptı. Arkasında kahkahalar duydu ve Horns'un orada, onu tekrar pençelemeye hazır olduğunu biliyordu. İleri atılıp yoldan çekildi ve ayağı takıldı.

Horsey onu kollarından yakalayarak düşmesini engelledi. Onu bıraktı ama yüzüne bir yumruk indirdi. Daha fazla acı, daha fazla yıldız, ama adam ikinci bir darbe için elini kaldırdığında, kadın hazırды. Sandalyeyi kaldırdı ve adamın çenesinin altına çaktı, sonra da öyle bir döndü ki adamın parmak eklemleri elmacık kemiği yerine sandalyenin oturağına çarptı. Uluması havayı kirletti.

Arkasından ayak sesleri geliyordu. Geriye doğru tekme attı ve Horns'la buluştu. Bacağı yere inmeden önce döndü ve diğeriyle tekme attı, ayak bileklerini makaslayarak adamın karnına iki kez vurdu. Adam yere yığıldığında,

Nefes almak için hırıldayarak sandalyeyi ters çevirdi ve metal kenarını adamın soluk borusuna çarparak işini bitirdi.

Etrafında siyah kan birikti ve köpürdü, karo zemini yakarken köpürdü ve cızırdadı. Buhar yükseldi, havada kıvrıldı.

Bir dakika kaldı.

Maksimum hasar, diye düşündü.

Horsey ona çok kaba bir isimle seslendi, tüm vücudu öfke dolu niyetiyle titriyordu. Adımlarını sıklaştırarak aradaki mesafeyi kapattı ve sopaya benzeyen kollarıyla saldırdı. Pençeleri yoktu, sadece yumrukları vardı. Oyun zamanı sona ermişti, diye düşündü. Etli çekiçlerin sadece sandalyeyi sıyrıp geçmesini sağlamak için engelledi, eğildi ve sırtını eğdi. Bir yandan da çentikli metali yumrukluyor ve birden fazla darbe indiriyordu.

"Neden benim için geldin?" diye sordu. "Neden mi?"

Kanlı dişlerin parıltısı. "Sadece eğlence için. Başka neden olsun ki?"

Her zaman sordu ve her zaman aynı cevabı aldı, rakiplerinin her biri farklı olsa da. Yaratıklar bir kez, sadece bir kez geliyor ve ortalığı kasıp kavurduktan, kaos yarattıktan sonra sonsuza dek yok oluyorlardı. Tabii hayatta kalabilirlerse.

İlk cinayetinden sonra ağlamıştı - ve ikincisinden ve üçüncüsünden sonra da - yaratıkların sadece ona zarar vermek istemiş olmalarına rağmen. Sebebi ne olursa olsun, bir can almanın çok korkunç bir yanı vardı. Son nefesin tıkırtısını duymak... birinin gözlerindeki ışığın sönüşünü izlemek... ve bundan sorumlu olduğunu bilmek... Hep ailesini düşünmüştü.

Yol boyunca bir yerlerde kalbi taş gibi sertleşmiş ve ağlamayı bırakmıştı.

Sonunda destek muhafızlar geldi, üç sert vücut ona arkadan çarptı ve onu yere düşürdü. Yere düştüğünde, çok sert düşmüştü,

Zaten yaralı olan yanağını fayansa çarptı. Eski bozuk paraların tadı ağzına dolup dilini kaplarken keskin bir acı hissetti. Görüşünde o çok parlak yıldızlardan daha fazlası göz kırptı, aşındırıcı şeyler büyüdü... büyüdü... onu kör etti.

Bu körlük onu panikletti ve ona çok uzun zaman önceki o korkunç, kader sabahını hatırlattı. "Bırakın beni! Ciddiyim!"

Esnek olmayan dizler kanayan omuzlarına, sırtına ve bacaklarına battı ve kaba parmaklar kemiğe kadar bastırdı. "Kıpırdama."

"Bırakın beni dedim!"

Horsey kaçmış olmalıydı çünkü çürük kokusunun yerini aniden pastırma ve tıraş losyonu kokusu almış, sıcak nefes yanağını okşamıştı. Yaltaklanmasına izin vermedi, şimdi tepesinde beliren doktora duyduğu tiksintiyi açığa vurmasına izin vermedi.

Fitzpervert azarlayıcı bir ses tonuyla, "Bu kadar yeter, Annabelle," dedi.

"Asla yeterli değil," diye cevap verdi, kendini sakinleşmeye zorlayarak. Derin nefes aldı, derin nefes verdi. Ne kadar çok duygu gösterirse, o kadar çok yatıştırıcı kullanması gerekecekti.

"Tsk, tsk. İyi davranmalıydın. Sana yardım edebilirdim. Şimdi uyu," diye mırıldandı.

"Sakin-" Boynunda beklenen sıkışmadan bir saniye sonra çenesi gevşedi. Göz açıp kapayınca kadar damarlarında beyaz bir şimşek çaktı ve yıldızlar kadar hızlı yayıldı.

Bu çaresizlik hissinden nefret etmesine ve Fitzpervert'in onu daha sonra ziyaret edeceğini bilmesine rağmen, kalan tüm gücüyle savaşmasına rağmen, Annabelle bekleyen karanlığa doğru kaydı.

İKİNCİ BÖLÜM

"BANA BAK, ZACHAREL! Bak ne kadar yükseğe uçuyorum."

"Çok iyi gidiyorsun Hadrenial. Seninle gurur duyuyorum." "Sence yere düşmeden takla atabilir miyim?"

"Elbette yapabilirsin. Her şeyi yapabilirsin."

Gökyüzünde yankılanan çan sesleri kadar tatlı bir kahkaha. "Ama ben zaten üç kez düştüm."

"Yani artık ne yapmamanız gerektiğini biliyorsunuz."

"Efendim? Yüce ve Kudretli Majesteleri? Beni dinliyor musunuz?"

Erkeksi ses Zacharel'i geçmişten ve karanlık hayatındaki tek parlak ışıktan koparıp doğrudan günümüze getirdi. Melek ordusunun ikinci komutanı olarak kendini atamış olan Thane'e baktı. Savaşçının tavrına rağmen bu terfiye itiraz etmemişti. Gerçek şu ki, Thane aralarındaki en iyisiydi -ki bu da pek bir şey ifade etmiyordu.

Ordusundaki her melek Tanrı'yı, krallarını, sabrının sınırlarını zorlamıştı. Her biri o kadar çok kuralı çiğnemiş, o kadar çok yasayı çiğnemişti ki, hâlâ kanatlarının olması bir mucizeydi... Zacharel'in savaşçılara bu kadar uzun süre tahammül etmesi ise daha da büyük bir mucizeydi.

Boğazını temizledi. "Dinliyorum, evet." Şimdi.

"Daha önce sizi sıktıysam özür dilerim."

Thane'in küstah

cevabı. "Kabul

edildi."

Zacharel'in hakaret etmediğini anlayınca meleğin çenesi çatırdadı. "Saldırmamıza hazır olup olmadığınızı sordum."

"Henüz değil."

Thane onun yanında havada asılı duruyordu, kanatlarının uzunluğu uzanıyordu ama birbirlerine değmiyorlardı. İkisi de dokunulmaktan hoşlanmazdı. Elbette Thane yattığı dişiler için her zaman tolerans gösterirdi ama Zacharel kimse için böyle bir istisna yapmazdı.

"Savaşmaya hevesliyim, Majesteleri. Hepimiz öyleyiz."

"Beni bu unvanla çağırmamanızı daha önce söylemiştim. İsteğimize gelince, emredildiği gibi bekleyeceksiniz. Hepiniz." İtaatsizlik cezalandırılmak demekti; Zacharel'in kendisinin de artık yakından tanıdığı bir kavramdı bu.

Her şey birkaç ay önce, çok az meleğin ziyaret etme ayrıcalığına sahip olduğu o kutsal mabede, Tanrı'nın tapınağına çağrıldığında başlamıştı. O eşi benzeri görülmemiş karşılaşma sırasında, Zacharel'in kanatlarının tüylerinden kar taneleri düşmeye başlamıştı, bu sürekli bir fırtına ve Tanrısının soğuk hoşnutsuzluğunun bir işaretiydi. Ve Tanrının sözleri, yumuşak bir şekilde söylenmiş olsa da, en az kar yağışı kadar ısıracıydı.

Görünüşe göre, Zacharel'in "duygulardan şiddetli bir şekilde kopması", iblislerle olan savaşları sırasında "ikincil hasarı" görmezden gelmesine neden olmuştu. Tanrı, birçok kez Zacharel'in masum insan hayatı pahasına düşmanını öldürmeyi seçtiğini iddia etmişti. Elbette böyle bir davranış "kabul edilemezdi."

Yaptıkları için üzgün olmasa da, sadece onu yok etme gücüne sahip tek varlığı kızdırdığı için özür dilemişti. Gerçekte, insanların çekiciliğini ya da yararlılığını anlamıyordu. Zayıf ve çelimsizdiler, tüm yaptıklarının aşk için olduğunu iddia ediyorlardı.

Aşk. Zacharel alay etti. Sanki ölümlüler bencil olmayan, hayat veren aşk hakkında bir şey biliyorlarmış gibi. Zacharel bile bilmiyordu. Hadrenial biliyordu ama Zacharel artık onu düşünmüyordu.

Tanrısı ona özrünün hiçbir anlamı olmadığını söylemişti. Aslında, hiçbir şeyden daha az, çünkü

Tanrısı onun içini görebiliyordu.

Kalbinin duygularla atması gereken ama atmayan göğsünün karanlık bataklığı.

Kanatlarınızı ve ölümsüzlüğünüzü alıp sizi aramızda yaşayan iblisleri göremeyeceğiniz yeryüzüne sürmeliyim. Eğer onları göremezseniz, alıştığınız gibi onlarla savaşılamazsınız. Onlarla savaşılamazsanız, etraflarındaki insanları da öldüremezsiniz. İstediklerin bu mu, Zacharel? Düşmüşlerin arasında yaşamak ve bir zamanlar sahip olduğun hayatın yasını tutmak mı?

Hayır, böyle bir şey istemiyordu. Zacharel iblisleri öldürmek için yaşıyordu. Eğer onları göremez ve onlarla savaşılamazsa, ölmesi daha iyiydi. Yine pişmanlığını dile getirmişti.

Geçmişte işlediğin bu suçtan dolayı Cennet Yüksek Konseyi'nden defalarca özür diledin Zacharel, ancak hiçbir zaman yöntemlerini değiştirmedin. Yine de, güvenilir danışmanlarım uzun zamandır hoşgörü tavsiye ediyor. Çektiğiniz onca acıdan sonra, zamanla yolunuzu bulacağınızı umdular. Ancak defalarca Konsey'in istediklerini yapmadınız ve artık suçlarınızı görmezden gelemezler. Artık müdahale etmeliyim, çünkü ben de yüce bir güce karşı sorumluyum ve yaptıklarınız beni kötü etkiliyor.

O anda Zacharel, cezasından konuşarak kurtulamayacağını anlamıştı. Ve haklıydı da.

Kanıtladığınız gibi, İlah devam etmişti, sözler çok kolay söylenir, ancak çok nadiren eylemle desteklenirler. Şimdi mutsuzluğumun fiziksel ifadesini taşıyacaksın, böylece bugünü asla unutmayacaksın.

Nasıl isterseniz, diye cevap verdi.

Ama Zacharel... bana tekrar itaatsizlik edersen seni daha kötülerinin beklediğinden şüphe etme.

Daha iyisini yapma şansı için Tanrısına teşekkür etmişti ve bunda ciddi idi - ta ki bir sonraki savaşına kadar. Birden fazla insanı hiç düşünmeden yaralamış ve öldürmüştü.

Merhamet, çünkü Tanrı'nın Seçkin Yedilisi'nden biri olan Ivar'ı incitmiş ve öldürmüşlerdi. Hayal edilemeyecek güç ve yetenekte bir savaşçı.

Zacharel'in eylemlerinin intikam adına yapılmış olmasının bir önemi yoktu; aslında davasına zarar vermişti. Böyle bir durumun nasıl ele alınacağına En Yüce Olan karar verecekti ve Zacharel'in Tanrısının cevap verdiği en yüksek güç O olduğu için, O'nun sözü kanundu. Zacharel sabırlı davranmalıydı.

Ertesi gün, Tanrı onu tekrar çağırdı.

Yaptıklarına rağmen bir sonraki Elit olarak seçileceğini ummuştı ama bunun yerine başka bir cezayı hak ettiğini öğrendi. "Daha kötüsü," diye keşfetti, tam olarak buydu.

Bir yıl boyunca Zacharel, tıpkı kendisi gibi meleklerden oluşan bir orduya liderlik edecekti. Kimsenin emri altında olmasını istemediklerini. Asi olanlar. İşkence görenler. Görevi: onlara kendisinin henüz gösteremediği saygıyı öğretmekti -Tanrı'ya, insan hayatının kutsallığına. Ve sorumluluğunu ciddiye aldığından emin olmak için, savaşçıların eylemlerinin sonuçlarına tek başına katlanacaktı.

Eğer meleklerinden biri bir insanı öldürürse, kırbaçlanırdı.

Zaten sekiz kez acı çekmişti.

Yılın sonunda, Zacharel'in iyilikleri kötülüklerinden fazlaysa, onun ve tüm meleklerinin göklerde kalmasına izin verilecekti. Eğer kötülük iyiliğe ağır basarsa, o ve tüm melekleri kanatlarını ve gökyüzündeki yerlerini kaybedeceklerdi.

Belli ki, diye düşündü Zacharel, Tanrı evini temizliyordu. Bu şekilde, cennetteki tüm dikenleri bir çırpıda temizleyebilirdi ve Konsey'indeki hiç kimse ona zalim ya da adaletsiz diyemezdi, çünkü onlara kendilerini affettirmeleri için bir yıl boyunca şans vermişti.

İşte Zacharel ve ordusu, beceri seviyelerinin çok altındaki işlerle uğraşmakla görevlendirilmişti. Çoğunlukla bu, şeytan tarafından ele geçirilmiş insanları kurtarmanın bir yolunu bulmak, ahlaksızca etkilenmiş olanlara yardım etmek ve ara sıra önemsiz savaşlara katılmak anlamına geliyordu.

Bu gece ordusunun on dokuzuncu görevi olmasına rağmen sadece üçüncü kez savaşa girmişlerdi ve her biri bir öncekinden daha kötü sonuçlanmıştı. Ne tehdit ederse etsin, melekler onun emirlerini hiçe saymaktan hoşlanıyor gibiydiler. Onu tersliyorlardı. Ona küfrediyorlardı. Yüzüne güldüler.

Onları anlamıyordu. Bu yıl onların da son şansıydı. Onların da kaybedecek çok şeyi vardı. Onun iyiliğini istemeleri gerekmez mi?

"Şimdi mi?" Thane hevesle sordu, sesi özden çok dumandı. Bir zamanlar boğazı kesilmişti... ve yara izleri kalıcı bir kolye haline gelene kadar kesilmişti.

"Henüz değil. Ciddiyim."

"Eğer yakında savaş çığılığı atmazsanız..."

Yine de harekete geçerlerdi.

"Kimse benim gazabıma uğrayacaklarını umursamıyor mu?" diye homurdandı. Colorado dağlarında gizlenmiş olan Moffat İlçesi Akıl Hastaları Kurumu'na baktı. Bina uzun ve genişti, dikenli, elektrikli bir çiti vardı ve hem korkuluklarda hem de arazide silahlı muhafızlar dolaşıyordu. Halojenler her köşeye parlak ışıklar saçıyor, gölgeleri kovalıyordu.

Muhafızların göremediğı şey, ne kadar yoğun ışıklandırma yaparlarsa yapsınlar, duvarların her yerinde sürünen ve içeri sızmak için can atan iblis köleleriydi.

Ancak muhafızlar gibi iblisler de etraflarını saran tehdidi göremiyordu. Zacharel'in emrindeki yirmi asker gizlenmeyi sürdürdü. Genelde altınla işlenmiş beyaz olan kanatları artık bir yıldızdı.

göklerin bir aynası olan oniks. Bu zahmetsiz değişim sadece tek bir zihinsel komutla gerçekleşmişti. Dahası, meleksi cüppeleri artık kaslı vücutlarına oturan gömlek ve pantolonlardı, siyah ve savaşa hazır.

"İblisler neden burayı ele geçirmeyi seçsin ki?" Zacharel sordu. Görünüşe göre yıllarca bunu yapmaya çalışmışlardı. Başka ordular da gönderilmişti ama hiçbirisi gerçek bir ilerleme kaydedememişti. Bir grup kölenin icabına bakılır bakılmaz, yeni bir mahsul geliyordu.

Diğer hiçbir ordunun bunun nedenini bulmayı düşünmemesinin sadece iki nedeni vardı. Birincisi, binanın içindeki insanlara yardım etmeyi umursamamışlardı. Ya da ikincisi, işleri savaşla birlikte sona ermişti. Her iki durumda da Zacharel aynı hatayı yapmayacaktı. Yapamazdı.

Altın rengi saçları azizden çok şeytani bir yüzün etrafında masumca kıvrılan Thane, ona doğru hınzır bir safir bakış fırlattı. Masumiyet ve şehvet arasındaki zıtlık büyüleyici olabilirdi ya da Zacharel öyle duymuştu. Hem insan hem de ölümsüz dişiler kendilerini Thane'in kollarına atıyordu; Thane orada olduğunu bilmemesi gerekenlere kendini gösterdiğinde cinsel arzularını gizlemiyordu. Özellikle de arzuları tehlikeli sınırlarda gezinirken... kabul edilebilir sınırlarda.

İster savaşçı sınıfından ister neşe getirenlerden olsunlar, Tanrılarına ait meleklerin çoğu bedenin tutkularına karşı Zacharel kadar bağışık. Ama yine de çoğu Thane gibi bir iblis sürüsü tarafından yakalanıp haftalarca hapsedilmemiş ve işkence görmemişti.

Onlar kadar uzun yaşadığınızda, özellikle de bu yıllar savaşta geçtiğinde, acının gerçek anlamını öğrenme ve bulabildiğiniz her türlü zevke sığınma olasılığınızın daha yüksek olduğunu düşünüyordu.

Güç ve kurnazlık açısından Thane'e denk olan Xerxes ve Bjorn da tuzağa düşürülmüş ve işkence görmüştü. Bu üçü artık birbirlerinden ayrılamaz hale gelmişlerdi, yaşadıkları travma ve dehşet onları birbirlerine bağlamıştı. Onları çarpıtiyordu - evet, ordusunun saflarındaki yerlerinin de kanıtladığı gibi bu da vardı, ama yine de onları birbirine bağlıyordu.

Thane, "Kötülük, kurtarılmaya değer her şeyi yok etmek için diğer kötülüklerle birlikte olmayı arzular," dedi, önceki saygısızlığının yerini bilgelik almıştı. "Belki de içeriden biri onları çağırmıştır."

Belki de. Eğer öyleyse, savaş bir ikileme dönüşmüştü. İblislerin çağırılması kesinlikle yasaktı, sadece ölümle cezalandırılacak bir suçtu. Yan hasar değil, kasıtlı bir ölümdü bu ve yine de Zacharel, Tanrının böyle bir katliama nasıl tepki vereceğinden emin değildi.

İnsanlar, diye düşündü, tiksintiyle başını sallayarak. Beladan başka bir şey değiller. Dans ettikleri karanlık güç hakkında hiçbir fikirleri yoktu. İlk başta heyecan verici gibi görünen ama sadece insanlıklarını yiyip bitirecek bir güç.

"İblislerin hiçbiri aslında binaya girmedir," dedi. "Nedenini merak ediyorum."

Thane'in başı yana eğildi, iblisleri incelemesi yoğunlaştı. "Fark etmemiştim ama şimdi haklı olduğunuzu görüyorum. Majesteleri."

Tepki yok. "İblislerden birini yakalayın ve sorgulanmak üzere bulutuma götürün."

"Bu benim için bir zevk olacak." Thane aşıklarının hovardalığundan ne kadar zevk alıyorsa, iblislere işkence etmekten de o kadar zevk alıyordu. "Başka bir şey var mı Lordumuz?"

Hayır. Tepki. "Evet. İşaretimle ordu saldırabilir ama Bjorn'un bulabildiği en vahşi iblisi kurumun çatısına getirmesini istiyorum. Çabucak." Zacharel, tüm komutanların yapabileceği gibi, emirleri askerlerinin zihinlerinin içinde de verebilirdi, vermeliydi ama bunu yapmak onların seslerini davet etmek olurdu

ve bu onun izin vermeyeceği bir yakınlıktı.

Keyifli bir gülümseme parladı, düz beyaz dişler ortaya çıktı. "Olmuş bilin."

Thane kendini toparlayamadan Zacharel ekledi, "Eminim savaş sırasında hiçbir insanın zarar görmemesi gerektiğini hatırlatmama gerek yoktur. Eğer bir insanın hayatını kurtarmak için bir iblisi öldürmekten vazgeçmeniz gerekiyorsa, bunu yapın. Diğerlerinin de bunu bildiğinden emin olun."

İlk başta, adamlarının bir iblise ulaşmak için bir insanı yok etmeyi seçmesine aldırmamıştı. Kendisinin işlemediği bir suç için üçüncü kez kırbaçlandıktan sonra aldırmamaya başlamıştı.

Bir vuruşluk sessizlik, iki. Sonra, "Evet, elbette, Son Derece Değersizlerin Lideri." Bu veda cümlesiyle Thane, şu anda bile binanın etrafında dönmekte olan diğerlerini uyarmak için bir hareket patlamasıyla ortadan kayboldu.

Bir dakika sonra, her meleğın elinde ateşten kılıçlar belirdi; alevler cehennemde bulunanlardan çok daha yoğun, çok daha saftı. Tehditkâr kehribar rengi ışık parçaları kararlı ifadeleri ve zor kazanılmış kasları yaladı... ve bu ışıklar hızla aşağıya doğru yaylanmaya başladı, acı çığlıkları ve son nefes alışları kısa süre sonra yankılandı. Duvarlardan pullu, budaklı ve artık başsız bedenler yağdı.

Zacharel'in işaretini beklemek buraya kadarmış. Bununla daha sonra ilgilenmek zorunda kalacaktı.

Adamlarıyla birlikte iblisleri öldürmek hoşuna gidecek olsa da, bu gece daha büyük bir av aradığı için bekledi. Sonunda bir yol açıldı ve aşağı süzüldü... aşağı... ve çatının düz kenarına zarifçe indi. Kanatlarını sırtına soktu.

"Vahşi iblis, talep edildiği gibi, Muhteşem Kral," dedi tanıdık bir ses yanından. "Çabuk olun."

Devasa bir canavar cansız bir şekilde Zacharel'in ayaklarının dibine yığıldı.

Pençelerinin ucunda zehir boncukları var. Büyük boynuzlar

Omuzlarından çıkıntı yapan kürk ve pul parçaları bacaklarında çift sarmal bir desen oluşturunuyordu.

Ufak bir sorun var. İblisin kafası yoktu. "Bu iblis ölmüş," dedi.

Bjorn cevap vermeden önce çok az durakladı: "Thane emrinizi kelimesi kelimesine iletti. Bu konuda bir tercih belirtecek kadar akıllıca davranmamışsınız."

"Doğru." Kesinlikle daha iyi bilmeliydi. Bjorn, binanın yan tarafında gezinerek şöyle dedi, "Size başka bir tane getireyim mi yoksa hatanızdan dolayı beni azarlamayı mı düşünüyorsunuz, Şanlı Kral?" Sözlerinde acı bir yan vardı.

Bjorn, bronz teni altın rengine bürünmüş, mor, pembe, mavi ve yeşilden oluşan ışıltılı, rengârenk gözleri olan iri yarı bir adamdı. Şaşırtıcı bir tezat.

İblislerin acımasız pençelerinden kurtulduktan kısa bir süre sonra -ve ardından, hiç kimsenin onun ayırım gözetmeyen gazabından kurtulamadığı göklerde ölüm saçan saldırısından sonra- Cennet Yüksek Konseyi Bjorn'un dengesiz ve göreve uygun olmadığına karar vermişti. Düşmenin çok hafif bir ceza olduğunu söylemişlerdi ve bu yüzden gerçek bir ölüme mahkûm edilmişti; ruhu, hayatını besleyen güç, duygularının somutlaşmış hali olan ruhu ve fiziksel bedeni varoluştan tamamen silinecekti.

Thane ve Xerxes protesto etmiş, savaşçının görevine iade edilmesini talep etmiş ve başka bir sorun çıkarsa sorumluluğun kendilerine ait olacağına söz vermişlerdi. Ayrıca arkadaşlarından ayrılırlarsa kendilerinin de gerçek ölümle ölmelerini sağlamaya yemin etmişlerdi.

Konsey isteksizce boyun eğmişti. Dünyayı saran iblis faaliyetlerinin miktarı göz önüne alındığında, onların kalibresindeki savaşçılara büyük talep vardı. Yine de Zacharel böyle bir tehdidin bir daha işe yarayacağından şüpheliydi.

"Kınama olmayacak," dedi ve Bjorn şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

Zacharel'in bakışları o sırada bile fark edilmemek için parmaklıkların üzerinden sürünerek geçen serp iblislerine takıldı. Serpeler bir insanın kafasına ve gövdesine, ama bir yılanın alt bedenine sahipti ve ikisinin toplamından daha huysuzdu.

Zacharel eğilerek kalın, takırdayan kuyruğu yakaladı ve sarsıldı. Serp onu durdurmaya cüret eden kişiye saldırmak için kollarını kaldırdı, dişlerini gösterdi. Zacharel sıkı bir tutuşla kuyruğu ön koluna doladı ve boştaki eliyle iblisin boynuna yapıştı. Sıktı.

Pençe uçlu parmaklar ona doğru uzanırken kızıl gözleri korkuyla irileşti. "Zacharel değil, Zacharel'den başkası! Geri dönüyorum, geri dönüyorum, yemin ederim."

Son olarak, otoritesine saygı.

"Bu iş görür," dedi Bjorn'a. "Siz görevlerinize devam edebilirsiniz."

Melek, gözleri şaşkınlıktan donuklaşırken bile başını eğdi. Ama başka bir şey söylemedi, onun yerine savaşa geri döndü.

"Pleasse! Ben gidiyorum!"

İblisler her ne sebeple olursa olsun binaya girememiş olabilirlerdi ama Zacharel'in böyle bir sorunu yoktu. Serpe'ninki gibi kendi bedenine de buğulanmasını emretti ve ikisi birlikte taşın içine battılar. Saniyeler sonra Zacharel binanın en alt katında duruyordu.

Kendisini kimin tuttuğunu unutan serpe mutlulukla iç çekti ve tavana doğru uzandı. "Eğlence zamanı..."

Zacharel iblisi lobinin yeni cilalanmış zeminine fırlattı. Bölgede birden fazla güvenlik görevlisi devriye geziyor ve birkaç insan dışı masayı yönetiyordu, ancak tek bir kişi bile aralarındaki davetsiz misafirleri fark etmedi.

Serpe duvarlardan yukarı doğru süzüldü, tavanın içinden geçerek gözden kayboldu. Onu takip ediyordu.

kolay olduğunu kanıtladı. Zacharel sadece bir adım gerisinde, kattan kata ilerledi. Sonunda serpe tırmanmayı bıraktı ve on dördüncü kattaki odalardan birine girdi.

İçeride, duvarlar siyah dolgularla kaplıydı. Hiç pencere yoktu. Tavandaki tek bir menfez tek esintiyi sağlıyordu, o da soğuk bir esinti. Tek bir mobilya parçası dışında oda çoraktı. Üstüne genç bir kadın bağlanmış bir hastane sedyesi.

Vücudundaki her kas düğümlendi. Bir an için geçmiş, ayağa kalkıp onu bütünüyle yutmakla tehdit etti.

Öldür beni, Zacharel. Beni öldürmek zorundasın. Lütfen.

Uzun zaman önce geçmişe dair anılarını geride tutmak için bir baraj inşa etmişti, umutsuzca ihtiyaç duyduğu bir bariyer. Görünüşe göre her zaman ihtiyaç duyacaktı. Şimdi o barajı yeniden güçlendirdi, zihnini şimdiki zamandan başka her şeyden arındırdı.

İlk bakışta kadın uyuyor gibi görünüyordu. Ama sonra başı yana kaydı, dikkati görememesi gereken iblis tarafından esir alınmış gibi görünüyordu. Dehşet, öfke ve korku aniden içinden fıskırdı.

O, sadece bir insan, bir şekilde serpeyi hissetmiş miydi?

Zacharel onu düşündü. Kâğıt inceliğinde, kirli ve yırtık bir elbise giymişti, ince bedeni titriyordu. Uzun saçları narin yüzünün etrafına dolanmıştı, saç telleri o kadar siyahtı ki nefes kesici bir gece mavisini gibi görünüyordular. Koyu halkalar gözlerinin altındaki kırılmalı deriyi gölgeliyordu ve yanakları olması gerekenden daha çukurdu, korkunç derecede çürük ve çiziklerden bahsetmiyorum bile. Dudakları kırmızı ve çatlamıştı. Gözleri buz mavisiydi ve derinliklerinde hiçbir insanın dayanamayacağı bitmek bilmeyen bir acı fırtınası görüyordu.

Hayır, o gözlerin bir ölümlüye ait olmadığını fark etti. Onlar bir iblisin eşine aitti.

Dışarıda bir yerlerde, bu insanı kendi özel mülkü olarak gören bir iblis lordu -cehennem zebanilerinin en tehlikelisi- vardı. Sahip olmak ona aitti, işkence etmek ona aitti... istediği şekilde zevk almak ona aitti. İblis gözlerini zehirleyerek onu işaretlemiş ve ölümlü dünyayla birlikte var olan ruhani dünyayı görebilmesini sağlamıştı. Kendi dünyasını. Bunu yaparken, onu diğer iblislerin de dikkatini çekmişti.

İşaretlenmesinde istekli bir katılımcı olmalıydı, çünkü insanlar zorlanamazdı. Baştan çıkarılmış, evet. Kandırılmış, kesinlikle. Karanlık sanatlarla uğraşmaya hevesliydi, şüphesiz. Ama asla zorlanamazdı.

Yüce Lord ondan bıkmış mıydı? Bu yüzden mi onsuz buradaydı? Hayır, diye karar verdi Zacharel bir saniye sonra. Bir iblis insanından asla bıkmazdı. Acı ve kanlı sona kadar ya da insan akıllanıp onu gitmeye zorlayana kadar yanında kalırdı.

Peki neden onu öldürüp suçunu gizlemeye çalışmadı?

İblis ve ölümlü eşleşmeleri yasaktı, bu eylem ölüm cezası taşıyordu. İblisin ve insanın. Zacharel ya da adamlarından herhangi biri bunu öldürecek değildi. Bugünün menüsünde hâlâ bu yoktu. İkincil hasar olmayacaktı.

"Benden uzak dur," dedi Zacharel'i aklından çıkararak. Sesi ya uyuşturucudan ya da gerginlikten kısıktı. Yoksa bu onun doğal tonu muydu? "Ben sahip olunacak korkunç bir düşmanım."

Hayatını bir iblisinkine bağlamayı kabul etmiş biri için sonuçlardan memnun görünmüyordu. Baştan çıkarıldığına ya da kandırıldığına ve şimdi pişman olduğuna bahse girmeye hazırdı.

İnsanlar çok geç olana kadar nadiren öğrenirler, ancak bu şekilde olmak zorunda değildi.

"Biraz daha yaklaşırsan canını yakarım." Japon kökenli olduğu belliydi ama sesinde aksana dair hiçbir ipucu yoktu. Bir bakıma tuhaftı ama daha da egzotikti.

eksikliğinden dolayı. Yumuşak ve nazlı ve cesur yüz hatlarıyla mükemmel bir kontrast oluşturun.

"Canımı yak, dişi. Pleasse..." Kuyruğunu ölümcül bir ritimle sallayan serçe, yatağın etrafında süründü. Çatallı dili dişlerinin arasında geziniyordu. "İşte bunu seviyorum

-Her atıştırmadan önce."

Minyon onu istiyordu, onun için değil ama yeraltı dünyasının yaratıkları kardeşlerini alt etmekten daha fazla bir şey sevmedikleri için. Övünme hakları altın kadar değerliydi, buna eşlik eden üstünlük duygusu da öyle. Bir de göklerin koruması altında olması gereken birini mahvetmenin verdiği heyecan.

Kadın gerilerek, "Bana bir kez, sadece bir kez dokun, ben de bu bağlardan kurtulmanın bir yolunu bulayım. Kafanı koparacağım. Daha önce de senin gibilerin kafasını kopardım, biliyorsun. Belki arkadaşlarınızı bile, ha?"

Sadece pişmanlıktan daha derine inen ilginç bir yanıt.

Bu cesur sözler bir beklenti tıslaması yarattı. "Yalan söylüyorsun, yalan söylüyorsun, yalan söyleyerek beni memnun ediyorsun. Çok lezzetlisin."

"Ben ciddiğim! Kelepçe gibi küçük bir şeyin beni durduracağını düşünüyorsan, düşündüğümde daha fazla beyin hasarın var demektir. Ve flaş haber: IQ'nuzun tek haneli olduğunu sanıyordum."

Sanki kendisine yardım edecek birini arıyormuş gibi sağına soluna baktı. Dişi serpeyi görebiliyordu ama Zacharel'i göremiyordu. Bu tam olarak bir keşif sayılmazdı; eğer hissedilmek istemiyorsa, hissedilmeyecekti; ne bir iblis, ne bir iblisin eşi, hatta ne de diğer melekler tarafından.

Kadının kendisine vereceği tepkiyi merak eden Zacharel doğal formuna büründü ve aynı zamanda havadan ateşten bir kılıç yarattı. Bakışları dişinin üzerinden hiç ayrılmadan kılıcını savurdu ve iblisin başını keserek sefil hayatına son verdi.

Varoluş. Evet, öldürmek onun için bu kadar kolaydı. Alevleri kovdu.

"Ne- Nasıl-" Kristal gözleri onu buldu ve genişledi. Dişleri takırdamaya başladı. "Rüya mı görüyorum? İlaçlar... Uyuşturucu etkisi altında olmalıyım. Ya da rüya görüyorum, belki. Evet, bu mantıklı."

"Öyle değil, çünkü sen öyle değilsin."

"Emin misiniz? Bir zamanlar benim prensime benziyorsun...ah, boşver."

Bir keresinde... ne? "Ben pozitifim."

"O zaman kimsin sen? Nesin sen? Buraya nasıl girdin?"

Sorularına rağmen, onun az önce yendiği yaratık gibi olmadığını biliyor gibiydi.

Şeytanlar korku uyandırmak için ellerinden geleni yaptılar. Melekler ise sakinlik hissi uyandırmak için ellerinden geleni yaptılar. Daha doğrusu yapmaları gerekiyordu.

"Nesin sen?" diye tekrar sordu kadın. "Beni öldürmek için mi buradasın?"

Öldür beni, Zacharel. Beni öldürmek zorundasın. Lütfen. Artık bu şekilde yaşayamam. Bu çok fazla, çok zor. Lütfen! Lütfen!

Geçmiş yine ayaklanıp onu tüketmekle tehdit ediyordu. Yine zihnini boşalttı. Kadına hiçbir açıklama borçlu olmamasına, onun bir iblisin eşi olmasına ve güvenilirmez olmasına rağmen, kendini şöyle derken buldu: "Seni öldürmeyeceğim. Ben bir meleğim."

Tanrı'nın tüm meleklerinde olduğu gibi, Zacharel'in sesinde de yadsınamaz bir gerçeklik vardı. Türünün tipik bir örneği olarak, sesin saflığı karşısında irkildi ama ondan şüphe edemezdi.

Gözlerini hızla kırptırarak, "Bir melek. Yani cennetten gelen, iyi ve doğru olan her şeyin koruyucusu bir melek mi?"

Belki de ondan şüphe edebilirdi. Ses tonu alaycıydı. Ama kadının iblise kusmuş olduğu nefreti ona kusmamış olmasını ilginç bulmuştu. Yüce bir lordun eşi olarak Zacharel'i herkesten çok küçümsemesi gerekirdi. Öyle yapmaması... Kesinlikle

kandırılmıştı.

"Eee?"

"Evet, ben göklerden geliyorum ama muhtemelen sizin aşına olduğunuz melek ırkından değilim." Kanatlarını gerdi. Üzerinden kar taneleri düşmeye devam etti. Tüyleri bir kez daha sedef rengine bürünmüş, her birinin arasındaki altın iplik parıldıyordu. Altının her zamankinden daha kalın olduğunu fark ettiğinde kaşlarını çattı.

Binlerce yıl geçmesine rağmen tüylerinin rengi hiç değişmemişti, çünkü böyle bir değişiklik genellikle statüde bir yükselme olacağına işaret ederdi. Tanrının sorumluluğu altındakiler için, sadece Seçkin Yedili som altından kanatlarla kutsanmıştı. Neşe getirenler ise bembeyaz kanatlara sahipti. Zacharel gibi savaşçılar beyaz ile altının sadece izlerine sahipti. Ama şimdi sahip olduğu şey bir izden daha fazlasıydı.

Başka bir açıklaması olmalıydı. Her ne kadar aksini ummuş olsa da, Tanrısı ona Seçkinler seviyesine yükselmekle ilgili hiçbir şey söylememişti. Ve zaten sahip olduğu unvanı korumak için bu kadar kararlı bir şekilde savaşıırken, bir ilerleme için dikkate alınacak bir konumda değildi.

"Birden fazla ırk mı var?" diye sordu ona baktıktan sonra. "Boş ver. Bunu yanlış anlama ama... sen hoş görünümlü bir adam değilsin. Seksilik faktöründen bahsetmiyorum."

"Hayır. Ben iyi değilim." İnsanlar melekleri genellikle güneş ışığında oynayan, güller açtıran ve gökyüzüne gökkuşakları çizen yumuşak, sevimli varlıklar olarak hayal ederdi. O bunu biliyordu. Bazı melekler öyleydi ama birçoğu değildi.

"Sizin için ne yapabilirim Bay Mean?"

Merakının onu alt etmesine izin vermemeliydi. Bu konuşmayı açmamalıydı.

Bu artık sona erdi. "Yeter, insan. Şu anda taşıyabileceğinden daha fazla bela topladın. Daha fazlasını aramanı önermiyorum."

"Eh, ne biliyorsun ki?" dedi eğlenceden yoksun bir kahkahayla. Dilinin pembe ucu dudaklarının üzerinde gezindi. "Doktorlar sonunda bir şeyi doğru anladılar. Halüsinasyon görüyorum. Sadece benim zihnimde bir melek birine bu kadar kötü davranabilir."

"Sana kötü davranmadım ve halüsinasyon görmüyorsun."

"O zaman ilaçlar beynimi etkiliyor," diye ısrar etti.

"Değiller."

"Ama... sen melek olamazsın. Buraya sadece kötülük gelir." "Yine yanlış." En azından bugün.

"Ben... Ben... Tamam, bunu kabul edebilirim. Yani, neden olmasın."

Diyelim ki gerçekten

gerçeksiniz-" "Öyleyim."

"-ve beni öldürmek için burada olmadığına göre iyi adamlardan biri olduğunu. Beni serbest bırakmak için mi buradasın?"

Soruyu o kadar tatlı bir tereddütle sormuştu ki, onu kurtaracağını ummaya cesaret edemediğini biliyordu ama yine de varlığının her zerresiyle kaçışın yakın olduğuna inanmak istiyordu.

Belki başka bir adam onun kötü durumundan etkilenebilirdi ama Zacharel etkilenmezdi. Acının her türlüşünü görmüştü. Her türlü acıya sebep olmuştu. Sonsuza dek yaşaması gereken ölümsüz arkadaşlarının ölümünü izlemişti.

İkiz kardeşinin ölümünü izlemişti.

Hadrenal, ikizi, tek hazinesi, şimdi komodinin üzerindeki bir vazoda dinleniyordu. Görünüş olarak Zacharel'in aynısıydı; aynı siyah saçlar ve yeşil gözler, aynı yontulmuş yüz ve güçlü vücut.

Yine de duygusal olarak birbirlerinin tamamen zıttıydılar. Sadece birkaç dakika daha genç olmasına rağmen Hadrenal

daha genç. Çok masum ve tatlı, çok nazik ve sevecen, herkes tarafından sevilen.

"İnsanların ağladığını görmeye dayanamıyorum, Zacharel.

Onlara yardım etmeliyiz. Bir şekilde, bir şekilde."

"Bizim amacımız bu değil kardeşim. Biz savaşıyoruz, neşe getirici değil."

"Neden ikisi birden olamıyoruz?"

Zacharel'in elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. Onu düşünmeyi bırakmalısın. Olanlar üzerine düşünmek tek bir ayrıntıyı bile değiştirmeyecekti. Olan olmuştu. Güzel ve çirkin. Harika ve korkunç.

Zihnini dışıya ve onun durumuna zorladı ama serbest bırakılmasıyla ilgili soruya cevap vermemeye karar verdi. "Seni işaretleyen iblisin adını biliyor musun?"

Gözlerinde acı bir kabullenişle karışık hayal kırıklığı parladı. "Belki de sen gerçeksin," dedi. "Senin gibi birini yaratmak için sahip olmadığım karanlık bir yanımla olması gerekirdi."

"Bu açıklamayı yapmadan önce 'alınmayın' demeyi unuttunuz."

"Hayır, öyle bir şey yapmadım. Gücendirmek istemedim."

Cesur küçük insan, değil mi? "Sorumu tekrarlayayım mı?" diye sordu, belki ilk seferinde kaçırmıştır diye.

"Hayır. Hatırlıyorum. Adını bilip bilmediğimi öğrenmek istiyorsun-" Gözleri genişledi, hayal kırıklığı ve kabullenme yerini şoka bıraktı. "İblis" diye fısıldadı, bu vahiy onu kökenlerini öğrendiği zamankinden çok daha güçlü bir şekilde etkilemiş gibiydi. "Cehenneme ait bir iblis gibi mi?"

"Evet."

"Tek amacı insan hayatını mahvetmek olan aşağılık bir varlık mı?"

"Evet."

"İçinde zerre kadar ışık olmayan, sadece karanlık ve kötülük olan iğrenç bir yaratık mı?"

"Aynen öyle."

"Bilmem gerekirdi," diye nefes aldı. "İblisler. Bunca zamandır iblislerle savaşıyormuşum ve bunun hiç farkına varmamışım." Şoka bir de rahatlama eklendi, her ikisi de sözlerinden damlıyordu. "Ben deli değilim ve yalnız da değiliz. Onlara söyledim ama bana inanan tek iki kişi uzaylılar tarafından kaçırılan şizofren ve onun görünmez arkadaşıydı. Onlara söyledim!"

"İnsan, şimdi bana cevap vereceksin."

"Onlara söyledim," diye pervasızca devam etti. "Sadece iblislerle savaştığımı bilmiyordum. Gerçi tahmin etmeliydim ama vampirlere ve mitolojik canavarlara, sonra da halüsinasyonlara takıldım, bu yüzden-"

"İnsan!" Ona karşı sesini yükseltme. Tanrısına, onu ölümüne korkutmak istemediğini açıklamamanın bir yolu olmazdı.

Başını salladı ve onun kullandığı aynı kararlılıkla kendini açıkça dönen düşüncelerinden çekip çıkardı. Hakkını vermek gerekirse, ondan korkmuş gibi görünmüyordu. "Sana cevap veremem çünkü neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Bir iblis beni işaretledi mi? Nasıl işaretledi? Neden?"

Gerçek bir kafa karışıklığı. Öyle olduğunu biliyordu, çünkü başkalarının söylediği yalanlar onun dilinde hep acı bir tat bırakırdı ve tam o anda tattığı tek şey... onun kokusunun tatlılığı mıydı? Teninden sızan hafif bir gül ve bergamot kokusu, bronzlaşmış kremin o pürüzsüz genişliği.

Böylesine önemsiz bir ayrıntıyı fark etmiş olması onu rahatsız etmişti. "Adil ya da değil, bir iblisle çiftleşmeyi kabul ettiğini hatırlamıyor musun?" diye sordu.

"Asla!" Siyah kirpiklerinin uzun uzunluğu birbirine karıştı, bakışları ona yöneldi. "Ve şimdi cevap verme sırası bende. Beni kurtarmaya geldin mi, gelmedin mi?"

Gerçeği zaten tahmin etmişken, bir cevapta ısrar edecek kadar güçlüyse, cevabı duyacak kadar da güçlüydü. "Hayır. Değilim." Ama onunla uzun süre

kalmak isterdi.

işaretlenmesinin gizemini çözmeye yetecek kadar. Ne zaman olmuştu? Kim yapmıştı? Nasıl kandırılmıştı?

Ayrıntılar önemli değildir. Önemli olan nihai sonuçtur.

Az önceki kabullenışı kadar acı bir kahkaha attı.

"Tabii ki değilsin. Neden aksini umayım ki?"

Çelik kapı aniden açıldığında menteşeler gıcırdadı. Zacharel kendini meraklı gözlerden korudu ve kadın gerildi. Eli sopalı bir muhafız kenara çekilerek elinde kalın bir klasör olan insan bir erkeğin odaya girmesine izin verdi. Bir insana göre orta boylu olan bu adamın saçlarının bir kısmı eksikti ve yüzünde sahte bir sempatiklik ifadesi vardı. İnce bedenini beyaz bir palto örtüyordu; paltonun kumaşında küçük kurumuş kan lekeleri vardı.

"İyi mücadele ediyor," dedi adam, "ama zapt edildi ve bana zarar veremez. Duyduklarınıza aldırış etmeyin. Ayrıca bu terapi seansı biraz zaman alacak, o yüzden ben işaret verene kadar içeri girmeyin."

Gardiyan kadına sempatik bir bakış attı ama sonunda başını salladı. "Nasıl isterseniz, Doktor." Kapıyı kapattı ve yeni geleni içeri almadı.

Zacharel kendi kendine gitmesini söyledi. İnsanlarla en aktif şekilde ilgilenen neşe getiriciler bile özgür iradeye müdahale etmemeliydi. Ayrıca, bu gecenin gizeminin en önemli yönleri çözülmüştü. İblisler kız için gelmiş, amansızca ona doğru çekilmiş, kendi türlerinden birine ait olana zarar vermekten zevk almışlardı.

Ona gelince, özgürlüğü sadece ölümden bulacaktı.

Evet, gerçekten gitmeliyim. Yine de kendini oyalanırken buldu. Korku ve tiksinti şimdi ondan yayılıyordu ve... Kesinlikle hayır. Ama evet, varlığını inkâr etmek mümkün değildi. Göğsünün içinde yaşayan buz ve karanlıkta en küçük çatlakları yaratıyordu.

Bir suçluluk titreşimi mi yaratıyor?

Anlamamıştı. Neden burası? Neden şimdi?

Neden o?

Cevap anında yerine oturdu ve daha önce yaptığı gibi bundan kaçınmak istese de yapamadı. Kadın ona Hadrenial'ı hatırlatıyordu. Tavır olarak değil -çok ateşliydi- ama durum olarak.

Hadrenial yatağına bağlıyken ölmüştü.

Fark etmez. Çekip gitmelisin. Duygular israftan başka bir şey değildi. Zacharel yüzyıllar boyunca kardeşinin yasını tutmuştu. Ağlamış, öfkelenmiş ve kendi ölümünü aramıştı ama yaptığı hiçbir şey suçluluğunu ya da utancını hafifletmemişti. Sadece kendini tüm duygulardan soyutladığında rahatlamıştı.

Ve şimdi.

Şimdi, onu ağırlaştıran ve kanatlarından damlayan soğuk kristaller, ona statüsünü -komutan- görevini -ilahi yasaları savunmak- ve hedefini hatırlatan bir lütuf olduğunu kanıtladı- iblislere karşı herhangi bir ikincil hasar olmadan zafer.

Kızın bir önemi yoktu, olamazdı.

"Çok tahmin edilebilirsin Fitzpervert," diye alay etti. "Benim için geleceğini biliyordum."

"Sanki benim küçük tatlı geysamdan uzak durabilirmişim gibi. Ne de olsa bugünkü davranışını tartışmamız gerekiyor." Kadının ince bedenini incelerken adamın gözleri şehvetle parladı, kadınsı kıvrımlarında gezindi.

Bakışları insan ve Zacharel arasında gidip geliyordu. Artık onu göremediğini, sadece hâlâ orada olup olmadığını anlamaya çalıştığını biliyordu. Ve evet, hâlâ orada olduğuna karar verdiği anda, aşağılanmışlık hissinin onu ele geçirdiğini de biliyordu.

"Neden bunun yerine davranışlarını tartışmıyoruz?" Cesaretinin altında bir parça çaresizlik yatıyordu. "Hastalarınıza yardım etmeniz gerekiyor, onları daha fazla incitmeniz değil."

Sözlerine şehvet dolu bir sırıtış eşlik etti. "Birlikte yaptığımız şey acı vermek zorunda değil. Eğer beni iyi hissettirirsen, ben de seni çok iyi hissettiririm."

Dosyayı yere fırlattı, ceketini çıkardı. "Bunu kanıtlayacağım."

"Yapma bunu." Burun delikleri nefes alış verişinin şiddetiyle alevlendi. "Yakalanırsın, işini kaybedersin."

"Sevgilim, ne zaman öğreneceksin? Senin sözüne karşılık benimki." Pantolonunun cebinden bir şırınga çıkararak öne doğru yürüdü. "Ben çok saygın bir tıp uzmanıyım. Sen ise canavarlar gören bir kızsın."

"Ve şimdi biriyle görüşüyorum!"

Kıkırdadı. "Fikrini değiştireceğim."

"Senden nefret ediyorum," dedi ve Zacharel onun aklını bir kez daha toplamasını izledi. "Bunun geri dönüp sana musallat olacağının farkında değil misin? Eğer yıkım tohumları ekersen, dikenleriyle birlikte yetiştirdiğin mahsulle yaşamak zorunda kalacaksın."

"Ne kadar şirin. Kurumun en vahşi mahkumlarından birinden bir hayat dersi. Ama hasatım gelene kadar..."

İnsandan, Zacharel'in durduğu yerden uzaklaştı ve uzaklarda bir yere baktı. Gözlerini kırpmıştırmadan önce o uhrevi gözlerde yaşlar parlıyordu. Bu Havva'yı kırmayacaktı; ve gerçekten, bu adam onu aylarca, hatta yıllarca kırmayacaktı. Ama bu Havva'nın canını yakacaktı. Fena halde.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ZACHAREL odadan çıktığı anda göğsündeki yarık genişledi ve buzun kırıldığını duyduğuna yemin edebilirdi. Doktorla birkaç kelime konuşmak gerçekten müdahale sayılır mıydı? diye merak etti, yavaşlayarak. Daha sonra bulutuna geri dönebilir, kadını unutabilir ve her zaman devam ettiği gibi, yalnız, etkilenmeden ve umursamadan yoluna devam edebilirdi. Bu onun hoşuna gidiyordu. Tanrısı da muhtemelen böyle olmasını tercih ediyordu.

Çok iyi. Kararını vermişti.

Zacharel odaya döndü ve insan erkeğin önünde cisimlendi. İşlediği suçlar yüzünden ölmeyi hak eden bir erkek. Ama Zacharel ona zarar verecek kişi olmayacaktı. Sadece doktorun bir gün ektiği tüm kötülüklerin hasadını toplayacağını bilmekle yetinebilirdi. Herkesin başına gelirdi.

Adam paniğe kapılmadan önce Zacharel onun gözlerinin içine baktı ve soğuk bir ifadeyle, "Yapacak daha iyi bir işin var," dedi.

Doktor irkildi ve Zacharel'in ses tonundaki hakikat çınlamasından etkilenerek, "Daha iyi bir şey. Evet, var. Var."

Gördünüz mü? Zacharel, doktorun hastalarından birine zarar vermekten daha iyi olduğunu düşündüğü şeyi yeniden keşfetmesine yardım etmekten başka bir şeye karışmıyordu. "Bu odayı terk edeceksin. Geri gelmeyeceksin. Bu geceyi hatırlamayacaksın."

Başını salladı ve adam topuklarının üzerinde dönüp kapıya vurdu.

Zacharel, şaşkın bir muhafızın odaya girip Zacharel'e bakmasıyla kendini bir hava boşluğuna siper etti.

Kız bitti. "Her şey bitti mi, Dr. Fitzherbert? Biraz zaman alacağını söylediğini sanıyordum."

"Evet, işim bitti" diye cevap verdi monoton bir sesle. "Şimdi gidiyorum. Yapacak daha iyi bir işim var."

"Tamam."

Zacharel bir kez daha kendini kızla yalnız buldu. Barınağından çıktı.

"Beni kurtarmayacağını sanmıştım," diye fısıldadı, hâlâ odanın dışında bir yerlere bakıyordu. O gözlerle ne görüyordu?

Güzel gözler, eğer bu tür şeylere önem veriyorsa - ki vermiyordu. "Seni kurtarmaya gelip gelmediğimi sormuştun ama gelmedim. Başka bir sebep için geldim."

"Ah." Boğazını temizledi, yutkundu. "Yine de teşekkür ederim. Onu gönderdiğin için yani."

Hah. Zacharel onun dudaklarından teşekkür duymaktan hoşlanıyordu.

Ses tonu ne kadar paslanmış olsa da, bu sözleri çok sık söylemediğinden şüpheleniyordu. Belki de bunu yapmak için bir nedeni yoktu ve neden göğsü yine ağrıyordu? "Sana ne yapmış olabilir?"

Sessizlik.

"Canını yaktım o zaman." Zacharel bunu zaten tahmin etmişti. "Sana daha önce zarar verdi mi?"

Daha fazla sessizlik.

"Bu evet demek." İnsan öldürmek Zacharel'in genellikle hoşlandığı bir şey değildi ama nefret ettiği bir şey de değildi. Herhangi birine her şeyi yapabilir ve bir an bile pişmanlık duymazdı. Yine de doktorun kalbini göğsünden sökmek ona küçük bir heyecan vermiş olabilirdi. "Doğru mu?"

Ve daha da fazla sessizlik.

Bilerek görmezden geliniyorum. Daha önce hiç göz ardı edilmemişti. Adamları tarafından bile! Ne kadar vahşi olurlarsa olsunlar, onlar bile onu dinlemişti - ona açıkça itaatsizlik etmeden önce. Ve eski lideri Lysander onun her sözünü dikkate almıştı. Dahası, kendi ırkının dışında saydığı tek varlıklar

Ne olarak? Arkadaş değillerdi ama ortadan kaldırılacak potansiyel hedefler de değillerdi. Yeraltı Dünyası'nın Lordları olarak bilinen iblis ele geçirmiş ölümsüzler onun yanında savaşmış ve iblislerinin kötülüğüne bu kadar güçlü bir şekilde direndikleri için onun saygısını kazanmışlardı. Onu her zaman hayranlıkla izlemişlerdir. Yüzyıllar boyunca onu gören birkaç insan ise tamamen büyülenmişti.

Bu ufak tefek hiçliğin onu bu kadar kolay reddetmesi şaşırtıcıydı.

Bunu en iyi nasıl halledeceğine karar veremeden Thane uzak duvardan içeri girdi. Kızı görür görmez yüzünde öfke belirdi. Ancak Zacharel'i sorgulamadı. Küçük bir nimet.

"İblisler ortadan kaldırıldı Majesteleri ve talep ettiğiniz kişi bulutunuza götürüldü. Canlı olarak." Dumanlı sesi aynı hain çatırtıları içeriyordu.

Kadın yavaşça başını çevirdi, karmakarışık saçları alnına düşüp gözlerini kapattı. Saç tellerini savurdu ve Thane'i inceledi.

"Bu gece kesinlikle popülerim. Sen de melek misin?" diye sordu, bakışları adamın hâlâ siyah olan kanatlarının üzerinde geziniyordu.

Zacharel, Thane'in kendisinde olduğu gibi şüphe uyandırmadığını fark etti. Neden?

"Evet." Thane havayı kokladı, kaşlarını çattı ve bakışlarını Zacharel'e çevirdi. "Onu serbest bırakmayı mı planlıyorsun?"

"Hayır." Neden böyle düşünsün ki?

Kaşları daha da çatıldı. "Ama neden... Boş ver. Eğer onun hakkındaki fikrini değiştirdiysen, onu yanımda götüreceğim."

Neden burada olduğunu ya da ne yaptığını bilmedikleri zaman mı? "Hayır," diye tekrarladı.

Thane, efendisi tarafından aşağılanan bir köle gibi eğildi. "Elbette hayır, Majesteleri. Ne cüretle

böyle aptalca bir arzuyu eğlendirmek. Böyle bir yerde kimse merhameti hak etmiyor, değil mi?"

Adamları hiç sorgusuz sualsiz ona itaat eder miydi? "Savaş sırasında herhangi bir insan zarar gördü mü?" diye sordu. Sorularını dikkate almayacağı tek kişi kız değildi.

Başını dik tutan Thane sıkılmış dişlerinin arasından cevap verdi: "Muhafızlardan biri. Ateşten bir kılıç ortasını kesti."

Zacharel ellerinin o gün ikinci kez yumruk haline geldiğini fark etti. Yine doğrudan itaatsizlik. "Ateşten bir kılıç bir insanı kazara kesmez." Melekler ruhani düzlemde hareket ederken, silahları bile algılanamaz ya da hissedilemezdi.

-İnsanlar tarafından. Dolayısıyla, bu eylemi gerçekleştiren melek kasıtlı olarak ölümlüler diyarına girmişti.

Thane, "Muhafızın içine şeytan girmişti ve ölmesi gerekiyordu," dedi.

"Ama yine de insandı. Emirlerime kim itaatsizlik etti?"

Thane dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Belki de l."

Aşağıdakiler için kullanılabilecek hilelere aşınadır Zacharel suçlunun Thane olmadığını biliyordu. "Kim? Ya bana söylersin ya da Bjorn ve Xerxes'i cezalandırırken beni izlersin." Gerçek. Bunu hiç tereddüt etmeden yapacaktı.

Bir duraklama daha, bu seferki birkaç vuruş daha uzun. "Jamila."

Jamila. Ordusundaki dört kadından biriydi ama en çok güvendiği kişiydi. Otoritesine asla meydan okumayan tek kişiydi. Yine de şimdi, onun yüzünden bir kırbaç daha yiyecekti.

"Sen," dedi yataktaki kadın, tonu kızgınlıkla gölgelenmişti. "Yeni adam. Melek Çocuk. Albay Curls ya da sana ne denmesini istiyorsan. Sormaktan bıktım, artık emrediyorum. Beni serbest bırak."

Zacharel gülümsememek için kendini zor tuttu. O gülümsedi. Gülümsemek. Bu saçmalık şaşırtıcıydı. Ama az önce savaşçısına birkaç aşağılayıcı isim takmıştı, tıpkı savaşçının Zacharel'e sık sık aşağılayıcı isimler taktığı gibi.

Thane rahatladı ve yumuşak bir kıkırdama duyuldu. "Albay Curls. Bu hoşuma gitti. Ama benim güzel insanım, benden seni kurtarmamı istedin, özgür bırakmamı değil."

"Aynı şey," dedi kızgınlıkla.

"Oldukça farklılar, sizi temin ederim. Ama emrinizi dinlemezsem ne yapacaksınız, hmm?"

İpeksi bir sesle, "İnan bana, bilmek istemezsin," dedi.

Zacharel dudaklarını büzdü, artık eğlenmiyordu. Bu flört müydü? Bu flört olmasa iyi olurdu. O ve Thane bir görevdeydi.

"Bilmek beni caydırmayacağı için mi?" Thane aynı ipek gibi sordu.

"Çünkü o kadar korkunç ki bunu duymak bile kusmanıza neden olacak."

Thane öksürdü ya da bir homurtuyu gizledi. Bunu söylemek çok zordu. "Duydun mu?" diye sordu Zacharel'e. Sanki ilk kez arkadaş olmuşlar da bir anlık bir anlayışı paylaşıyorlarmış gibi konuşuyordu. "Az önce iradesine itaat etmemi emretti, sonra da itaat etmezsem bana zarar vermekle tehdit etti."

"Kulaklarım var," diye cevap verdi sertçe. "Duydum." Ama aynı şeyi Zacharel'e neden yapmamıştı?

"Ve başarısına gerçekten inanıyor," diye devam etti Thane şaşkınlıkla.

"Bu kadar etkilenmiş görünmek zorunda değilsin," dedi Zacharel, bu fikir hiçbir şekilde hoşuna gitmemişti. Etkilenen Thane dışıyı arzulayacaktı... belki de ona sahip olmak için her şeyi göze alacaktı.

Thane kaşlarını çattı. "Sadece merak ediyorum. Ve pekâlâ, beni ilgilendirmeyen bir şey soracağım. Neden

Eğer onu burada bırakmayı planlıyorsanız, kendinize ait olduğunu mu iddia ediyorsunuz?"

"Onu sahiplenmedim." Zacharel kelimeleri yeterince hızlı söyleyemedi.

"O zaman neden özünü onun her tarafına yaydın?"

"Ona dokunmadım."

"Yine de teni senin rengini taşıyor."

"Benim değil." Essentia, her birinin bedeninde dönen, bazen ellerinin gözeneklerinden sızarak ince bir toz haline gelen ve özel mülkleri olarak gördükleri herhangi bir nesneyi sahiplenmelerini sağlayan bir madde. İblisler de benzer bir madde üretti, ama onlarınki kusurluydu.

Zacharel'in dikkati dışıye yöneldi. "Ben hiçbir zaman bir insanı sahiplenmedim." Bunu yapmak için hiç bu kadar istek duymamıştı. "Parıldamıyor." Kadının teninde sıra dışı bir şey görmemişti.

Kadın utanmadan onu izledi ve adam neredeyse ayaklarının üzerinde kayacaktı. Onun. Yer değiştirmek. Akıl almaz bir şey!

"Sana söz veriyorum," dedi Thane, "parıltı çok donuk ama orada ve diğer erkeklere sana ait olana dokunmamaları için kesin bir uyarı."

O mu? İmkansız. "Yanılıyorsunuz, hepsi bu." "Argh!" diye araya girdi kız. "Dinlemekten bıktım bu anlamsız gevezelik. Winger Takımı berbat! Burada olduğumu unut. Oh, bekle. Zaten unuttun. İşte sana bir fikir, git."

Zacharel'in bile fark ettiğinden daha cesurdu ve kendisi de etkilenmemeye ya da şaşırmamaya çalışıyordu. "Git," dedi savaşçısına. "Senin ve diğer danışmanlarımın -" Jamila da buna dâhildi "- bulutumda beklemenizi istiyorum. Hayır, öyle değil. Sen değil. Git ve bu insan hakkında bulabildiğin her detayı bul." Onun hakkında daha fazla şey öğrenme ihtiyacı içini kemirmeye devam ediyordu. Yapmadığına pişman olmaktansa buna kulak vermek daha iyiydi.

"Sen nasıl istersen, şanlı lider." Thane sinsi adımlarla odadan çıktı. Gözden kaybolmadan hemen önce kıza son bir kez baktı ve Zacharel'in ellerinin yumruk şeklinde sıkılmasına neden oldu. Daha önce bir kez bile yapmadan yıllarını geçirdiği bu eylem bir gün içinde kaç kez gerçekleşecekti?

Zacharel'le yalnız kaldığında, "Benim hakkımda bilgi edinmek istiyorsan," diye tersledi, "bana sorabilirdin."

"Ve sana yalan söyleme şansı mı vereyim?"

Acı yüz hatlarına yayıldı ama sadece bir saniyeliğine. Gurur onun yerini aldı ve öylece kaldı. "Haklısın. Ben işe yaramaz bir yalancıyım ve sen de Bay Gerçek'sin. Peki neden buradasınız Bay Gerçek? Beni kurtarmak ya da özgür bırakmak için olmadığını gayet iyi biliyorum."

Ona söylememek için hiçbir neden yoktu. "Bana binaya girmeye çalışan iblis sürüsünü yok etmem söylendi."

Bir panik atağı. "Horde, ordu gibi mi?"

"Evet, ama artık herhangi bir tehdit oluşturmuyorlar.

Benim ordu onlara karşı başarılı oldu."

Yavaşça nefes verdi. "Beni istediler, değil mi?" "Evet."

Yatağa doğru sarkmadan önce bir panik atışı daha. "Ama neden ben?"

Ona ne yapıldığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Hem de hiç. Yine de kandırıldığını ya da baştan çıkarıldığını hatırlıyor olmalıydı. Peki iblis onu işaretlemeyi nasıl başarmıştı?

"Eee?" diye sordu.

Zacharel onu görmezden gelerek yerde duran ve doktorun düşürdüğü dosyayı aldı ve sayfalarını karıştırdı.

Başını yastığına bir, iki kez vurdu. "Tamam. Konuşmuyormuşum gibi davran. Her neyse. Buna alışkınım. Ama lütfen, şanlı lider, sizi küçük ayrıntılarla uğraşma zahmetinden kurtarmama izin verin, çünkü

Benim gibi bir yalancının bile bunlarla oynamasına gerek yok." Cevap vermesi için duraksamadan ekledi: "Başlangıç olarak, adım Annabelle Miller."

Gerçek, notlarda doğrulandı. Annabelle. Latince sevimli demek. "Bana Zacharel derler." Önemi yoktu.

"Şey, Zachie, ben-"

"Şanlı lider," diye atıldı. "Bana şanlı lider diyebilirsiniz."

"Sana böyle hitap etmemin imkânı yok," dedi, bunu çoktan yapmış olmasına rağmen, "ama kendin hakkındaki yüce görüşün yeter. Buradayım çünkü ailemi öldürdüm. Onları bıçaklayarak öldürdüm, ya da bana öyle söylendi."

Başını kaldırdı ve bir başka sarsıntının onu sarstığını gördü. Belki de ona bir battaniye getirmeliydi.

Ona battaniye mi getireyim? Cidden mi? Kaşları tekrar çatıldı. Kızın rahatı onu ilgilendirmiyordu. "Yani sana söylendi mi? Hatırlamıyor musun?" diye sordu yerinde kalarak.

"Oh, hatırlıyorum." Sesine acı geri döndü, şimdi daha kalındı. "Bir yaratığın... bir iblisin bunu yapmasını izledim, onu durdurmaya çalıştım, onları kurtarmaya çalıştım ve yetkililere gerçekte ne olduğunu söylediğimde, cezai olarak deli kabul edildim ve hayatımın geri kalanında buraya kilitlendim."

Yine onun doğru söylediğini biliyordu. Sadece bahsettiği detaylar dosyadaki sayfalar boyunca yazıldığı, karalandığı ve tekrarlandığı için değil - doktorlarından hiçbiri ona inanmamıştı - aynı zamanda sadece gül ve bergamotu tattığı için, her ikisi de sevdiği kırılgan, narin tatlardı. Tuhaftı. Daha önce kokuları ya da tatları hiç önemsememişti. Onlar neyse oydu ve bir tercihi yoktu.

"Bu iblisler neden beni hedef aldı?" diye tekrar sordu. "Neden? Ve bil diye söylüyorum, bu konuda seni rahatsız etmemi engellemenin tek yolu bana söylemek."

"Bu tam olarak doğru değil. Gidebilirim ve o zaman beni hiçbir konuda rahatsız edemezsin." Ancak onu bir kez daha görmezden gelmekten, bu bilgiyi de ona vermemek için bir neden olmadığına karar verdi. Kadının tepkisi ilgisini çekmişti.

Cehennem ateşı, ama onda bir sorun olmalı. Hiçbir şey onu ilgilendirmiyordu.

"Ailen öldürölmeden bir süre önce," dedi, "hayatına bir şeytanı davet etmişsin."

"Hayır. Asla olmaz." Başını şiddetle salladı ve mavi-siyah saç tellerini şakaklarına doladı. "O şeylerden birini asla hiçbir yere davet etmem. Belki bir ev yakma partisi hariç."

Ses tonunda her zamanki gibi olgunlaşmış bir gerçeklik halkası varken, söylediği bir şey hakkında nasıl bu kadar inkar edilemez bir şüphe ifade ediyordu? Evet, bu yüzükten daha güçlü şüphelere sahip olan insanlar vardı ama Annabelle bu tipe uymuyordu.

"İnsanlar iblislerin ne kadar kolay kabul edilebileceğinin farkında değiller. Söylediğiniz olumsuz sözler, yaptığınız iğrenç şeyler. Bir yalan söyleyin, nefret üzerine meditasyon yapın, şiddet uygulama dürtüsüne kapılın ve akşam yemeği zilini alabilirsiniz."

"Ne dediğin umurumda değil. Bir iblisi asla hoş karşılamadım."

Onun anlamasını nasıl sağlayabilirdi? "İblisler ruhani teslimatlara eşdeğerdir. Sözleriniz ve eylemleriniz bir paket talebi olabilir. Başka bir deyişle, bir lanet. Kapınıza gelirler, çalarlar. O kapıyı açıp açmamak ve kabul edip etmemek sizin seiminizdir. Sen kabul ettin."

"Hayır," diye ısrar etti.

"Hiç Ouija oynadın mı?" diye sordu, onun inatçı çekirdeğine farklı bir açıdan ulaşmaya çalışarak.

"Hayır."

"Bir medyummu ziyaret ettiniz mi?"

"Hayır."

"Büyü yapmak mı? Herhangi bir büyü?" "Hayır, tamam mı? Hayır!"

"Komşunuza yalan söylediniz, onu aldattınız ya da ondan bir şey çaldınız mı? Birinden, herhangi birinden nefret ettiniz mi? Bir şeyden, herhangi bir şeyden korkunuz mu?"

Vücudunu boydan boya kat eden bir sonraki sarsıntı diğerlerinden daha güçlü oldu, çenesini kilitledi, onu susturdu ve tüm yatağı salladı. Sustuğunda öfkesi dinmiş ve göğsündeki yarığı bir şekilde en küçük dereceye kadar genişleten bir kasvet yaymıştı.

"Seninle konuşmaktan bıktım," dedi sessizce.

Yani evet, öyleydi. Nefret ve korkunun kanıtını çoktan görmüştü. "Ama seninle konuşmam bitmedi. Ruhsal olarak, bahsettiğim her şey düşmanınıza size saldırma izni verir."

"Ama bir insan korku hissetmeyi nasıl bırakabilir?"

"Asıl önemli olan ne hissettiğiniz değil, ne söylediğiniz ve o şekilde hissederken nasıl davrandığınızdır."

Onun sözlerini özümserken bir an geçti. Sonunda iç çekti. "Tamam, bak. Yorgunum ve Fitzpervert'in geri gelmeyeceğinden emin olacak kadar naziksin. Biri bana sinsice yaklaşmadan dinlenmek için tek şansım bu olacak. Artık gider misin?"

Eğer ihtiyacım olanı yapamayacaksan, beni burada bırak. Beni böyle görmenden nefret ediyorum. Git lütfen. Bir kez olsun beni dinle ve itaat et. Git! Git!

Dişlerini sıktı. Artık kardeşini düşünmek yoktu.

"Ben gideceğim, evet," dedi, "ama sen? Sen ne yapacaksın?"

"Her zamanki gibi." Ses tonu onunki kadar duygusuzdu ve bundan hoşlandığından emin değildi. Onun cesaretini daha çok tercih ederdi. "Hayatta kalacağım."

Ama daha ne kadar sürecek?

Zacharel birkaç dakika boyunca onunla ne yapacağını düşündü ve bir tartışmanın

hiç gerek yoktu. Eğer onu yanına alırsa, sorunlara yol açabilirdi. Buna hiç şüphe yoktu. Bir insanın hayatına, birçok insanın hayatına müdahale etmiş olacaktı ve kesinlikle cezalandırılacaktı. Şu anda zaten kafasının üzerinde bir kırbaç vardı.

Jamila'nın. Ama Annabelle'i geride bırakırsa, eninde sonunda kırılırdı. Kardeşinin yaptığı gibi onun da ağlayıp yalvaracağı düşüncesi onu rahatsız ediyordu.

Onu haftada bir ziyaret edebileceğini düşündü. Onu kontrol edebilir, koruyabilirdi. Tabii savaşa çağrılmadığı sürece. Ya da yaralanmadıkça. Peki bu arada, o yokken? Ona ne olacaktı?

Bir karşı argüman canlandı. Ona yardım ederse, müdahale etmiş olmazdı. Tam olarak değil. Onu tamamen korumuş olacaktı ve zaten bu yüzden buradaydı. Tanrısının ondan istediği de buydu: ne pahasına olursa olsun insanları korumak. Zacharel ödüllendirilecekti, azarlanmayacaktı. Kesinlikle.

O zaman karar verildi.

Aralarındaki mesafeyi kapattığında... sonunda Thane'in bahsettiği parıltıyı fark etti. Zacharel'in gözleriyle aynı tonda yumuşak, nazik bir ışık ondan sızdı, onu ince bir ışıltıyla yıkadı.

Ama... ona dokunmamıştı. Bir kere bile.

"Başka bir melek temas kurdun mu?" diye sordu, gerçi hiçbir melek aynı esans tonunu üretemezdi. Ama bunu bir iblis yapmış olamazdı. Kötülüğün timsalinin böylesine muhteşem bir renk üretmesine imkân yoktu.

"Hayır."

Gerçek. Bir açıklaması olmalıydı. Belki de... belki de bu parıltı tamamen kendisine aitti, doğaldı. Böyle bir şeyi daha önce hiç duymamış olması imkânsız olduğu anlamına gelmiyordu.

"Bana ne yapmayı planlıyorsun?" Kadın adamın bakışlarıyla karşılaştı ve orada biriken vahşilikle onu şaşırttı,

Bir şey yapması için onu cesaretlendiriyor.

"Bunu birlikte öğreneceğiz." Adam kelepçelerden birini çözmeye niyetlenerek uzandı ve kadın irkildi.

"Yapma!" dedi.

Farkına vardı. Tacize uğramıştı ve aynı muameleyi ondan da bekliyordu.

Ona hiçbir şekilde zarar vermeyeceğine söz vermek belki de ona yalan söylemek demekti ve ona yalan söyleyemezdi. İnsanlar hassas varlıklardı, duyguları ve bedenleri kolayca incinebilirdi. Kazalar olur. Birlikte yaptıkları işlerde neyi kusurlu bulacağı belli olmazdı.

Onunla ne kadar birlikte olmayı planlıyorsun?

"Şu anda sadece seni serbest bırakmayı ve buradan götürmeyi planlıyorum," dedi. "Tamam mı?"

O kristal gözlerde umut titreyordu. "Ama sen dedin ki

."

"Fikrimi değiştirdim."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

"Teşekkür ederim," diye atıldı. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, binlerce kez teşekkür ederim. Buna pişman olmayacaksınız, söz veriyorum. Kimse için tehlikeli değilim. Sadece bir yere gitmek ve yalnız kalmak istiyorum. Sorun çıkarmayacağım. Söz veriyorum! Ve cidden, teşekkür ederim!"

İlk kelepçeyi çözdü, diğer tarafa yürüdü ve tüm işlemi tekrarladı.

Ellerini göğsüne doğru çekip bileklerini ovuştururken gözleri yaşlarla doldu. Acıdan değil, diye düşündü, ama sevinçten. "Bana nerede eşlik edeceksin?"

"Bulutuma, iblislerden güvende olacağın yere."

Sanki onu doğru duyduğundan emin değilmiş gibi başını salladı. "Senin... bulutun mu? Gökyüzündeki bir bulut gibi mi?"

"Evet. Yıkanabilirsin, kıyafetlerini değiştirebilirsin, yemek yiyebilirsin. Ne istersen." Ve sonra... hâlâ hiçbir fikri yoktu.

"Ama -çılınca geliyorsa beni durdurun- sisin içine dalıp milyonlarca metre düşerek parçalanmayacağım sağlam bir zeminde kalmak istiyorum."

Bir ayak bileği kelepçesini gevşetti. "Seni karada herhangi bir yere götürseydim, kendi halkın tarafından avlanırdın... diğer iblislerden bahsetmiyorum bile. Bulutumda güvende olacaksın, sana söz veriyorum." Diğer kelepçeyi de gevşetti.

Serbest kaldığı anda sarsılarak doğruldu, bacaklarını yatağın üzerine attı ve ayağa kalktı. Sallanmasına rağmen ayakta kalmayı başardı. "Sadece beni binadan çıkar ve yollarımızı ayıralım. Sen iyi bir iş yapmış olacaksın ve ben de sonsuza dek saklı kalacağım."

Sonunda ona yardım etmeye karar verdiğinde, ona itaat etmeyi reddetti. Onu düğümlere mi boğmaya çalışıyordu? "Gözetimim olmadan seni serbest bırakamam, çünkü verdiğin herhangi bir zarardan ben sorumlu olurum."

"Yapmayacağım-"

"Öyle demek istedim, biliyorum.

Ama yapacaksın." "Sadece bana bir şans ver!"

Yapmaya çalıştığı şey buydu. "İki seçeneğin var Annabelle. Ya burada kalacaksın ya da bulutuma gideceksin. Başka hiçbir şey dikkate alınmayacak."

Çenesini kaldırarak inatçılığın resmini çizdi. "O zaman diğer meleklerle kalabilir miyim? Sarışın olanla."

Thane mi? "Neden?" diye sordu.

"Yanlış anlama ama ondan senden daha çok hoşlanıyorum."

Bu ifadeyi almanın doğru bir yolu var mıydı?

Dürüstlük övgüye değirdi ama yine de Zacharel aniden onu sarsmak için açıklanamaz bir ihtiyaçla savaştı. "Kimi daha çok sevdiğini bilemezsin. Onunla sadece birkaç saniye geçirdin."

"Bazen tek gereken birkaç saniyedir."

Göğsündeki yarık genişledi. Bu sefer suçluluk duygusu yoktu ama bir miktar öfke mi vardı? Oh, evet. Öfke. Doktorun ona tecavüz etmesini engelleyen kişi Zacharel'di. Zacharel onu serbest bırakan kişiydi. En çok onu sevmeliydi. "Ben de en az onun kadar vahşi bir savaşçıyım. Hatta daha da şiddetliyim."

Bir titreme onu sarstı.

Böyle bir tepki... "Belki de şiddet istemiyorsun," dedi, kadından çok kendine. Belki de bu yerde açıkça karşılaşmadığı bir şeyi arzuluyordu. Nezaket.

"Bak, Kanatlı Mucize. Beni buradan çıkar, sonra nerede kalacağıma dair detayları konuşuruz. Tamam mı?"

"Kanatlı Mucize," dedi başını sallayarak. "Bunu umursamadığımı fark ettim. Uyuyor."

"Kaptan Alçakgönüllülük daha çok yakışıyor," diye mırıldandı.

"Katılmıyorum. Kanatlı Mucize benim gibi bir adam için kesinlikle daha iyi bir seçim ve detayları şimdi tartışacağız." Böyle bir konuşma yaptığına inanmakta güçlük çekiyordu. "Aramızda bir yanlış anlaşılma oldu diye daha sonra rol yapmana izin vermeyeceğim. Zaten yeterince bununla uğraşıyorum." Bakışları onu olduğu yerde sabitledi. "Bana neden Thane'le kalmak istediğini söyle."

Yutkundu ama "Onunla kendimi daha güvende hissediyorum, hepsi bu. Ayrıca onun kanatlarından kar yağmıyordu. Neden seninkilerden yağıyor?"

"Bu cevap sizi ilgilendirmiyor. Güvenliğinize gelince, bulutumda zarar görmeyeceğinize dair zaten söz verdim. Bu nedenle, talebiniz karşılandı ve ayrıntılar belirlendi. Benimle kalacaksın. Gel. Tartışmalarla daha fazla zaman kaybetmeyeceğim."

Uçamazdı, sadece bir düşünceyle bir yerden başka bir yere gidemezdi, bu da ona dokunması gerektiği anlamına geliyordu. Temasın her saniyesinden hoşlanmayacağından emindi ama buna katlanacaktı

Her Şeye rağmen. Elini uzattı, parmaklarıyla işaret etti.
"Son Şansın. Kalıyor musun yoksa gidiyor musun?"

* * *

Yakında bu cehennem çukurundan kurtulacağım,
diye dűŐündű Annabelle, aynı anda hem gűlmek hem
de ağlamak istiyordu. Rahatlayarak dans etmek, sonra
da panikten yorganın altına saklanmak istedi. KaçıŐ...
nihayet... ama bu arzuladığı cennet mi yoksa
cehennemin başka bir versiyonu mu olacaktı?

Bunun bir önemi var mı? Fitzpervert'ten
kurtulacaksın, bu kafesten kurtulacaksın, ilaçlardan,
diğer hastalardan ve hasta bakıcılardan
kurtulacaksın... Őeytanlardan kurtulacaksın.

Bunca zamandır cehennemden gelen k tű
varlıklarla savaşıyordu. Ebeveynlerinin ikisi de
 lűmden sonraki hayata inanmıyordu. Onu da Őűpheci
olması için yetiŐtirmiŐlerdi. Onlar yanılmıŐtı, o da
yanılmıŐtı ve Şimdi  ğrenmesi gereken çok Şey vardı.

Zacharel yine parmaklarıyla işaret ederek,
"Annabelle," dedi.

Bu adam ona bir Őeyler öđretebilir, diye dűŐündű.
Őeytani g rűnen bu ilahi adam, bir kadını dođrudan
gece yarısı ayartmalarına çekmek için tasarlanmış
karanlık, baŐtan çıkarıcı bir rűya gibiydi.

Tehlikeli... Evet, bu adam tehlikeli....

Kelimeler yumuşak, erotik bir fısıltıydı teninde.
Odaya girdiği andan beri duyduğu ve hissettiği bir
fısıltıydı.

Yine de, "Ben... gitmeyi seçiyorum," dedi. Ancak
onunla gereğinden fazla kalmak başka bir hik yeydi.
Ona çok uzun zaman önce, dođum gűnűnden önceki
gece hayalini kurduğu karanlık peri masalı prensini
hatırlatıyor olabilirdi ama bu adam hiç de bűyűleyici
değildi.

Titreyerek parmaklarını onunkilere doladı. Temas
anında, sanki onu bir Şekilde yakmıŐ gibi bir nefes
ekti ve neredeyse sarsılarak uzaklaştı. Sabit dur.

Zacharel kendisine melek diyordu ama bunun ne anlama geldiği ya da standart "iyi ve doğru" şeyler dışında neleri içerdiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Dahası, onu nereye götürdüğü -bir buluta mı? Gerçekten mi? - ya da oraya götürdüğünde onunla ne yapmayı planladığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"İyi misin?"

"Ben... alışmak için biraz zamana ihtiyacım var," dedi, sesinde bir gerginlik vardı.

Güzel, çünkü onun da biraz zamana ihtiyacı vardı. "İstediğiniz kadar zaman ayırın, Kaptan Alçakgönüllülük."

"Ben Kanatlı Mucize'yim ve yapacağım. Kımıldama."

"Bu bir sorun olabilir." Onun kadar soğuktu, teni daha soğuk olduğunu kanıtladı. Yakında ürperti onu ele geçirecekti.

Hiçbir cevap vermedi. Sanki felaketle sonuçlanan bir şey için onu suçluyormuş gibi gözlerini kısarak ona baktı.

Ona güvenebilir miydi? Belki, belki de güvenemezdi. Ama özgürlüğünü istiyordu ve o da bunu ona verebilirdi. Ve evet, aynı zamanda kendi başına olmak, sadece kendine güvenmek istiyordu. Bir gün olacaktı. Şimdilik kaçmak yeterliydi.

Eğer onu nereye götürüyorsa oraya vardıklarında ona zarar vermeye kalkarsa, melek olsun ya da olmasın her zamanki gibi savaşıacaktı -kirli bir şekilde-.

"Bu temas," dedi Zacharel. Kaşlarını çatı, dudaklarının aşağı doğru kıvrılması kesinlikle kontrol edemediği varsayılan bir ifadeydi. Onu bir kez bile gülümserken görmemişti.

Onu eğlendirecek, hatta sinirlendirecek bir şey var mıydı?

"Ne olmuş ona?" diye sormak için kendini zorladı.

"Bazı hislerin kaybolmasını bekliyordum ama hâlâ kaybolmadılar." Adam kızın elini sıkıca kavradı, sanki kızın geri çekilmek üzere olduğunu hissetmiş gibiydi. Kadının vücudu kendi vücuduyla aynı hizaya gelene kadar onu daha da yakınına çekti. "Hayal ettiğim şey bu değildi."

Boştaki kolunu kızın beline doladığında, zümrüt rengindeki gözleriyle ona baktı. Onun doğum taşı. Aslında bir zamanlar en sevdiği taşı ama doğum günü ölüm ve yıkımla eş anlamlı hale gelmişti ve o da zümrütlerin berbat olduğuna karar vermişti.

Ama onun gözlerinin muhteşem olduğunu inkâr edemezdi.

Uzun, kalın kirpikler, herhangi bir duygu belirtisinden yoksun mücevher tonundaki gözlerini çerçevesiyor, yüz hatlarını inanılmaz derecede zalimden, belki de seni öldürmeden önce biraz çığlık attıracağım'a yumuşatıyordu.

Ona yıldızsız bir geceyi hatırlatan ipeksi saçları vardı. Ve ah, ne zamandır gökyüzüne bakmamıştı? Alnı ne çok uzun ne de çok genişti, elmacık kemikleri usta bir heykeltıraş tarafından yontulmuş gibi çukurlaşmıştı. Dudakları o kadar gür ve kırmızıydı ki, bir kadının sonsuza dek hayal kurması için tek bir bakışa ihtiyacı vardı.

Keşke kısa olsaydı. Ama hayır. Uzun boyluydu, en az 1.80 boyundaydı, geniş omuzları ve o güne kadar gördüğü en muhteşem kas kütlesine sahipti. Peki ya kanatları? İnanılmazdı. Omuzlarının üzerinde yükseliyor ve yere kadar iniyorlardı. En saf beyaz tüyler en saf gökkuşağının özüyle parlıyordu, kalın altın iplikler hipnotik bir desen oluşturarak kuş tüyü parçalarına dönüşüyordu.

Diğer adam, sarışın olan, görsel olarak da çok lezzetliydi ama serulean gözlerindeki ahlaksız parıltıya rağmen, onunla başa çıkabileceğini düşünmüştü. En azından bununla başa çıkabileceğinden daha iyi.

Bunun için çok geç. Ve belki de en iyisinin bu olduğuna karar verdi. O kadar çok nefret, öfke, çaresizlik ve çaresizlikle doluydu ki - görünüşe göre her biri iblisler için afrodisyaktı - Zacharel'in soğukluğu ferahlatıcı bir değişiklik olacaktı.

"Peki, ne hayal ettin?" diye sordu sonunda.

"Sana söyleyeceğim bir şey yok. Şimdi kollarını boynuma dola," diye emretti Zacharel, sesi beklentiyle sertleşmişti.

Ona hiç hayır diyen olmuş muydu? Parmaklarını ensesinde birleştirirken merak etti.

"Güzel. Şimdi gözlerini kapat." "Neden?"

"Sen ve senin soruların." İçini çekti. "Seni duvarlardan geçirip gökyüzüne fırlatmayı planlıyorum. Manzara sizi şaşırtabilir."

"İyi olacağım." Gözlerini kapatmak onu olduğundan çok daha savunmasız hale getirecekti.

Cesaretinden etkilendiyse de bunu belli etmedi. Dudakları, o muhteşem kırmızı dudakları, kanatları sırtından fırlayıp yavaş ve kolay bir şekilde aşağı yukarı süzülürken bile büzülmüştü. Büyüleyiciydi. "Ayrıca," diye ekledi, "gözlerinin içine bakıp iblisin lekesini görmek istemiyorum."

İblis gözleri mi vardı? Bu yüzden mi irisleri maviye dönmüştü? "Ama ben bir iblis olamam," diye soluk soluğa bağırdı. "Olamam işte."

"Sen değilsin. Biri tarafından lekелendin. Dediğim gibi." Yavaş yavaş sakinleşti - adamın ses tonunun, "Dinleseydin, seni fark etti. "Ne fark eder ki?"

"İnsanlar iblisler tarafından etkilenebilir, sahiplenilebilir ya da ele geçirilebilir ama iblis olamazlar. Sen sahiplenildin."

"Kim tarafından?" Ailesini öldüren kişi mi? Eğer öyleyse, o... ne yapacaktı? Gerçekten ne yapabilirdi? "Bilmiyorum."

Eğer bilmiyorsa, onun için hiç umut yoktu. "Gözlerimi itici bulman umurumda değil." O kadar umursuyordu ki. Bir parçasının şeytani görünmesinden hoşlanmıyordu. "Anlaşabilirsiniz."

Birkaç saniye sessizlik içinde geçti. Sonra başını salladı ve "Pekâlâ. Sadece kendini suçlayabilirsin."

İçinden tuhaf bir his geçti, kanını bir derece daha dondurdu ve tenini buz kesti. Altındaki karo yok oldu. Birden havaya yükseldi, yanından hızla geçen odaları, sonra binanın çatısını, sonra gökyüzünü, her yöne dağılmış ışık tutamlarını gördü.

Aman Tanrım. Gözlerinden mutluluk gözyaşları akıyordu. Sonsuz bir işkence gibi görünen bir hayattan kurtulmuştu. Gerçekten özgürdü. Ve ilk defa Yıllar sonra ilk kez, korkacak bir şey yerine dört gözle beklediği bir şey vardı. Daha önce hiç bilmediği bir sevinç onu kapladı, tüketti. Bu... bu... çok fazlaydı.

Gecenin katıksız ihtişamı onu bunalttı ve gözyaşları yanaklarına sıçradı. En muhteşem parfümler havayı kokluyordu. Kır çiçekleri ve nane, çiğ ve yeni kesilmiş çimen. Süt ve bal, çikolata ve tarçın. Hafif bir esintiyle kıvrılan dumanın en ince ipucu.

"Unutmuşum," diye fısıldadı, saçları yanaklarına çarpıyordu. Ama bu bile bir zevkti. Özgürdü, özgürdü, sonunda özgürdü.

"Neyi unuttun?" Zacharel sordu ve sesinde tuhaf bir şey vardı. Belki de duygunun ilk ipucuydu.

"Dünya ne kadar güzel." Ailesinin çok erken terk ettiği bir dünya. Ailesinin bir daha asla tadını çıkaramayacağı bir dünya.

Hüzün, neşenin içine işlemiştir.

Çaresiz bir kurbandan cinayet zanlısına ve işkence görmüş bir mahkûma dönüşmesi, anne ve babasının yasını tutamayacak kadar hızlı olmuştu. Onların bu ana nasıl tepki vereceklerini merak etmekten kendini alamıyordu. Hiç şüphe yok ki Zacharel ikisini de şaşkına çevirirdi. Sadece olduğu şey yüzünden değil, duygusal, değişken bir çift oldukları ve en az onlar kadar tutkulu bir şekilde kavga ettikleri için

sevdim. Onun soğukluğu karşısında ne yapacaklarını bilemezlerdi. Ama bu... bunu memnuniyetle karşılardı. Parıldayan yıldızlar arasında bir uçuş, artık umutla aydınlanan bir geleceğe doğru süzülürken özgürlüğün damladığı havayı solumak.

Üzüntüyü unut. Bununla daha sonra ilgilenecekti. Şu anda sadece keyfini çıkaracaktı. Annabelle dört yıl sonra ilk kez başını geriye attı ve güldü.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ZACHAREL KIZI elinden geldiğince çabuk serbest bıraktı, onu boş bir odanın ortasına bıraktı ve baştan çıkarıcı sıcaklığından, kokusunun tatlılığından ve saçlarının tenini nazikçe okşamasından uzaklaştı. Ona dokunmak hoşuna gitmişti. Hiçbir şekilde hoşlanmaması gerekirdi ama kendine ne kadar öğüt verirse versin, bu hoşlanma daha da artmıştı.

Uçuş sırasında, kadının ifadesiz yüzündeki değişiklikler onu büyülemişti. Onun coşkudan hüzne geçişini, sonra tekrar coşkuya dönüşünü izlemişti. Uzun zaman önce duygularıyla artık onları yaşamayana kadar savaştığı olan kendisi, aslında onun düşündüğü ve hissettiği her şeyi ortaya koyma isteğini kışkırttığını fark etmişti.

O kadar rahat görünüyordu ki, kendini tamamen o ana kaptırmıştı. Ve güldüğünde... oh, Tanrım. Sesi onu sarmış, kucaklamıştı.

Kız onun ilgisini çekmiş, kafasını karıştırmış, aklını başından almıştı ve bu hızlı değişimlere neyin yol açtığını merak etmişti ama bunu soramayacak kadar gururluydu.

O bir iblisin eşiydi, onun düşmanıydı. İsteyerek değil, hayır, ama yine de bir eştı. Aynı zamanda bir insandı ve bu nedenle onun altında biriydi; duyguları onun için önemli olamazdı.

Onu buraya getirmemesi gerektiğini fark etti. Onu kollarına almanın zevkini kabul etmemeliydi.

Şu anda ona bakmamalı, gece yarısı gökyüzünde bulduğu zevkin

evine kadar uzanır. Onun sevinmesini istememeliydi.

"Neden güldün?" diye sordu. Onun için çok fazla Gurur. Sebebini bilmek zorundaydı.

"Özgürüm, özgürüm, sonunda özgürüm," diye cevap verdi, dönerek.

Saçlarının uçuşan uzunluğu yüzüne tokat gibi çarptı. Sırf ne kadar yumuşak olabileceklerini kendine hatırlatmak için saç tellerini tutup parmaklarının arasında ovuşturma isteğini güçlükle bastırdı.

Ona bakarken başını yana eğdi. "Ne?"

"Ne demek ne?" "Bana kaşlarını çatıyorsun."

"Herkes kaşlarımı çatıyorum."

"Bildiğim iyi oldu. Demek bu senin bulutun, ha?"

Kızın kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Sisten daha sağlam görünmeyen duvarları inceledi. Zemin sabah sisi kadar kalındı, ayak bileklerine yapıştıyordu ve görünüşe göre bir o kadar dayanıksızdı.

"Burası benim evim, evet."

"Tam da tahmin ettiğim gibi olduğunu söylemeliyim."

Ses tonunda bir alay mı vardı? "Ne demek istiyorsun?" diye sordu, ne kadar aşağılandığını belli etmemeye çalışarak. Şimdi de başka bir tepki mi? Dokunmadıkları zaman mı? Gerçekten mi?

"Buğu, buğu ve daha fazla buğu. Sadece temelin sağlam olmasına şaşırdım."

"Tüm muhafaza sağlam."

Kolunu yana doğru uzattı. Parmakları sisin içinde kaybolduğunda yüz hatlarını huşu kapladı. "Katı... ama değil. Büyüleyici."

Büyüleyicisin.

Hayır. Hayır!

Değildi.

Daha önce de burada dişileri olmuştu. Dost savaşçılar, hatta arkadaş olarak gördüğü neşe getiriciler ve bir zamanlar insan, şimdi ölümsüz olan Sienna.

Titan tanrılarının yeni kraliçesiydi - kendilerini tüm dünyanın hükümdarı olarak gören ölümsüzler. Habersizce uğramayı severdi ve o da onu kovmayı severdi.

Bir de Lysander'ın karısı Bianka vardı, kimsenin inkâr etmeye cesaret edemediği bir Harpy. Liderlerinin kalbini ellerinde tutuyordu ve mutluluğu onun mutluluğuydu ama yine de Zacharel ondan yeterince hızlı kurtulamıyordu. Yine de Annabelle'i burada görmek Zacharel'i garip bir şekilde etkiledi. Annabelle buradaydı, onun duvarlarıyla çevriliydi, onun dünyasına yerleşmişti, güvendeydi çünkü o öyle yapmıştı. O ve başkası değil.

Bu düşünce onu tatmin etmemeliydi ama etti.

Onu terk etme zamanının geldiğine karar verdi. Gerçekten. Mesafe ona iyi gelecekti. Onu oyuna geri döndürür ve tercih ettiği şekilde uyuştururdu.

"Rahat olmanı istiyorum Annabelle," dedi. "İblisler içeri girmeye cesaret edemezler."

Rahatlaması elle tutulur bir şeydi. "Güzel."

"İlgilenmem gereken bir iş var, ama çok uzakta olmayacağım. Sadece birkaç oda ötede." Sinirlenmek istememişti, bunu yapabileceğini bilmiyordu ama sinirlenmişti. "Ancak, bu odanın içinde kalacaksınız."

Bir anda yüzü değişti. Gözleri kısıldı ve dudakları büzüldü. "Senin tutsağın olduğumu mu söylüyorsun? Bir hücreyi başka bir hücreyle mi takas ettim?"

Binlerce yıldır gerçeği söylemeye zorlandığından, yanlış yönlendirmenin yollarını bulmuştu. "Burada olduğun sürece her dileğin yerine getirilecekken kendini nasıl tutsak olarak görebilirsin?"

"Bu bir cevap değil."

Şüpheli, huysuz bir insan. Sinir bozucu derecede anlayışlıydı. "Yine de bazı endişelerinizi giderdiğine eminim."

Her santimi inatçı bir çocuk gibi ayağını yere vurdu ama bu onu olması gerektiği kadar rahatsız etmedi. "Esir tutulmayacağım. Bir daha asla."

Öte yandan onun sözleri... Çatlağın içinde bir öfke parıltısı oluştu ve göğsünün ortasında yandı. Son zamanlarda otoritesini sorgulayan çok fazla insan olmuştu ve o da tahammülünün sonuna gelmişti.

"Ölmeyi mi tercih edersin, Annabelle?"

"Evet!"

Kendi hiddetine gözlerini kırıştırdı, o da öyle yaptı.

"Evet," dedi usulca.

Yalanın tadını alamasa da iddia yanlıştı. Kesinlikle. "Seni saniyeler içinde ezebileceğimin farkındasın, değil mi?"

"İnanın bana, bu noktada ölüm bir merhamet olurdu. Eğer azarlanmaya tahammül edemiyorsanız beni ezin, çünkü ben asla işbirlikçi bir tutsak olmayacağım. Gerekirse sizinle sonsuza dek savaşırım."

Ölüm bir merhamet olacaktı. Bu sözleri ona bir kişi daha söylemişti ve o zaman ölüm gerçekten de bir merhamet olmuştu. Hadrenial için, ama Zacharel için değil. O korkunç gecede olanlar yüzünden sonsuza dek acı çekecekti.

Annabelle'i kardeşinle kıyaslamayı bırakmalısın.

Şu anda iki seçeneği vardı. Ya kadını tutsak olmadığına ikna edecekti ki bu da sahip olmadığı zamanı alacaktı ya da gitmesine izin verecekti. İkisi de ona cazip gelmiyordu.

Belki de üçüncü bir seçenek daha vardı. Daha önce hiç denemediği bir seçenek. Nezaketen.

Denemeye değerdi, diye düşündü.

"Alçakgönüllülükle burada kalmanızı rica ediyorum. Arzu ettiğin her neyse, sadece istemen yeterli, o da senin olacak." Konuştuğu anda onun Thane'den hoşlandığını hatırladı. Küçük öfke alevi şiddetlendi ve bir damla, damla sesi duyduğuna yemin edebilirdi.

"Bir erkek hariç. Bir erkeği çağıramazsın."

Zacharel onu kurtarmıştı. Zacharel onun bakımıyla ilgilenecekti.

Odadaki ışık ona farklı bir açıdan vurdu ve yumuşak derisinin altındaki çürükleri gördü.

gözleri, yanaklarının derin çukurları. Bu insan çok kırılabilirdi. "Anlamıyorum. Bana istediğimi getirecek hizmetçileriniz var mı?"

"Hizmetçi yok. Size nasıl çalıştığını göstereceğim. Arzu ettiğiniz şey nedir? Bir erkek dışında," diye eklemek için acele etti.

"Duş." Hiç tereddüt etmeden teklif etti. "Kimse beni izlemeden."

"Özel bir duş," dedi ve arkasını işaret etti.

İfadesi şaşkınlık içindeydi, döndü. Sis kalınlaşmaya ve şekil almaya başladı, ta ki bir duş kabini uzun ve gururlu durana kadar. Füme camla kaplanmıştı ve zeminde birden fazla düğme ve bir gider vardı.

Hem zevkle hem de inanamayarak nefesi kesildi. "Yemek," dedi sonra, ses tonunda ölçülemez bir zevk vardı.

Damla, damla. Ancak... alevin merkezinde artık öfke yoktu. Ne olduğundan emin değildi.

Dudaklarını aşağı doğru bükte. "Hiçbir şey olmadı."

"Kesin konuşmalısın," diye talimat verdi.

Dili ortaya çıktı, dudaklarının üzerinde gezindi.

"İstakozlu makarna ve peynir, bisküvi ve sos, kuşkonmaz risotto, dana enchiladas, kızarmış tavuk biftek, krema soslu browni, kremasız browni, vanilyalı dondurmali böğürtlenli ayakkabıcı, hindi ve sos ve... ve... ve..."

Yanında büyük, yuvarlak bir masa belirdi, kanatları ayaklarına karmaşık bir şekilde oyulmuştu. Ardından masanın boyutlarına mükemmel bir şekilde uyan zarif beyaz bir masa örtüsü geldi. İstenen tabaklar birer birer ortaya çıktı, ta ki yüzey dumanı tüten kâseler ve mükemmel bir şekilde dizilmiş tabaklarla kaplanana kadar.

Titreyen uzuvları onu ileriye taşıdı. Masanın kenarını kavradı, gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı, kendinden geçme hali güzel yüz hatlarını tüketiyordu. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Bir taraftan başlayın ve diğer tarafa doğru ilerleyin."
Dudaklarını yaladı. "Aç mısın? Bir şey istiyor musun?
Eğer öyleyse, daha fazlasını çağırmam gerekecek."

Daha fazla mı? "Hayır, teşekkür ederim. Yarın yiyeceğim." Savaştan önce asla yemek yemezdi ve görevini tam olarak bitirmemişti. Ama onu izlemek hoşuna giderdi, diye düşündü. Onun zevkine, tutkusuna ve -ne yapıyorsun? "Kimse seni rahatsız etmeyecek."

Cevap vermedi, dondurmaya uzanıyordu.

Topuklarının üzerinde döndü ve sisin içinden geçti. Geri döndüğünde, sis onu görmesini engelledi ama ne kadar önemsiz görünse de onu içinde tutacaktı.

Elini uzattı ve kapının dikişlerinin mühürlenmesini emretti. Sadece o mühürleri açabilecekti. Sadece o girebilir ya da çıkabilirdi.

Dahası, Annabelle odasının dışında olan biten hiçbir şeyi duymuyordu.

Bunu yaptıktan sonra koridorda ilerlemeye başladı, zemin her adımda önünde uzanıyordu. Yatak odasını, özel sığınağını geçti ve ordusunun en güvendiği beş savaşçının onu beklediği bekleme bölmesine girdi. Güvenmek göreceli bir terimdi elbette.

Thane, Bjorn ve Xerxes her zamanki gibi birlikte ve bir şekilde diğerlerinden ayrı olarak kenarda duruyordu. Diğer meleklerin aksine Xerxes'in fiziksel mükemmelliği yoktu. Uzun beyaz saçları vardı ve mücevherli bir torkla arkaya doğru toplanmıştı. Cildi renksizdi, sanki ölüm yüzeyin altına yerleşmiş gibiydi ve küçük yara izleri üçlü desenler oluşturuyordu. Üç çizgi, boşluk, üç çizgi, boşluk, üç çizgi. Kırmızı gözleri dünyayı çok az kişide bulunan bir zeka ve öfkeyle izliyordu.

Tam o sırada, o şeytana benzeyen gözler, şu anda bile boğumlu bileklerine ve ayak bileklerine sarmaşık gibi yapışan ve onu kaçma umudu olmadan yerinde tutan bulut dallarıyla bağlı olan minyona bakıyordu.

Yanında, Zacharel'in aylar önce buraya getirdiği eşit derecede bağlı düşmüş melek duruyordu. Erkek, Titanların yeni kraliçesine sorun çıkararak uslu durmayı reddetti ve bu yüzden Zacharel'e onun gözüne girmesi söylendiği için onu zapt etmek zorunda kaldı.

Zacharel'in dikkati diğer meleklerle yöneldi. Uzak köşede Koldo, görünüşe göre dünyanın geri kalanından habersiz, çengelli kılıcını temizliyordu. Güneşten kavrulmuş bir teni ve bir umutsuzluk çukuru kadar derin ve derin olmayan siyah gözleri vardı. Ayrıca kalın siyah bir sakalı ve birden fazla örgü halinde sırtından aşağı sarkan uzun siyah saçları vardı.

Çocukken iblisler kanatlarını koparmıştı. Ve genç yaşı nedeniyle, rejeneratif güçleri henüz yerleşmemişti, bu yüzden bu kanatlar asla geri büyümedi ve asla büyümeyecekti. Bunun yerine omuzları, sırtı ve bacakları, varlığının her zerresiyle özlemesi gereken kanatları tasvir eden kıpkırmızı tüylerle dövmeliydi. Hiç şikâyet ettiğinden değil. Koldo az konuşan bir adamdı ve söyledikleri de derin, boğuk ve insanın içini ürperten cinstendi.

Jamila iblisin önünde volta atıyordu. Koyu teni, sırtından aşağı dökülen uzun siyah lüleleri ve en tatlı baldan gözleriyle, ilk neşe getirenlerden biriydi ve ancak evcil insanlarından birini kurtarmak için tek başına cehenneme girmeyi göze aldıktan sonra savaşçılığa terfi etmişti.

Ortaya çıkana kadar haftalar geçmişti ve insanın ruhunu kurtarmış olsa da kendini kurtaramamıştı. Aşağıda bir şey onu değiştirmişti. Artık kolayca gülmüyor ya da hayatı umursamadan akıp gitmiyordu. Kimse Jamila'dan daha fazla omzunun üzerinden bakmıyordu, sanki her köşede bir kötülük bekliyormuş gibi.

Yine de bu geceki savaşa kadar Zacharel onun neden kendisine emanet edildiğini anlamamıştı. Artık biliyordu. Belli ki emirlere uyma konusunda bir sorunu vardı...

Artık insan hayatına değer vermediği gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Cezalandırılması gerekecekti. Muhtemelen ağlayacaktı.

Beşinci olarak Axel'i seçmeliydim. Erkek saygısızdı, sürekli gülerdi, ortalığı kasıp kavurmaya takıntılıydı ama Zacharel cezasını açıkladığında tek bir damla gözyaşı dökmezdi.

Xerxes onu ilk fark eden oldu ve doğruldu. Diğerleri de onu takip etti.

"İnsan kız," dedi Thane. "Onun için geri dönmek istiyorum."

Hâlâ onu mu düşünüyordu? "Gerek yok. O burada benimle birlikte," diye cevap verdi ses tonunda beklenmedik bir keskinlikle. "İblisle işimiz bittiğinde onun hakkında öğrendiklerini bana anlatabilirsin."

Thane'in gözlerinde memnun bir parıltı belirdi ve bu, o gün her şeyden çok Zacharel'i kızdırdı. Onu kazanmayı mı umuyordu? "Henüz hiçbir şey öğrenmedim.

Zaman yoktu."

Dikkate alınmayan bir emir daha. "Giderken zaman kazanacaksın."

Ses tonundaki bir şey Thane'in dikkatini çekmiş olmalıydı. Alışlagelmiş cevaplarından birini vermek yerine başını salladı. "Yapacağım."

"Hangi insan kızdan bahsediyoruz?" Jamila sordu.

Zacharel soruyu elinin tersiyle itti. "Senin için önemli olması gereken tek insan, savaş sırasında öldürdüğün insandır."

"Evet. Ne olmuş yani? Birini öldürdüysem ne olmuş yani?" diye karşılık verdi ve o da dile getirilmeyen "Sen de öldürdün" cümlesini duydu. Onlar da öyle.

Gözleri kızın üzerinde kararlılık mızrakları gibi daraldı. "Son üç ay içinde sana kaç kez, bir insana zarar vermene neden olacaksa bir iblisi öldürmemen gerektiğini söyledim?" Onu bir kenara çekebilir, özel olarak azarlayabilirdi ama

Günahını başkalarının önünde işlemiştir ve şimdi sonuçlarına başkalarının önünde katlanacaktı.

Yanakları kıpkırmızı oldu. Zacharel'e yeniden odaklanmadan önce akranlarına baktı. "Bir ayda yaklaşık otuz gün var ve siz günde en az bir kez bundan bahsettiniz. Yani benim tahminim doksan."

Sayı abartılı değildi. "Ama yine de öldürmeyi başardın."

Mağrur bir meydan okumayla çenesini kaldırdı, gözleri kirpiklerinin gölgesinde neredeyse simsiyahtı. Gözleri tamamen kurumuştu. "Ben yaptım. İnsan aracılığıyla benimle alay etti."

Bugün çok fazla kadın ona çenesini kaldırmıştı. Aslında bir tanesi bile çok fazlaydı. Annabelle'e izin verilmişti çünkü o bir insandı ve daha iyisini bilmiyordu ve ona karşı hoşnutsuzluğunu ifade etmenin başka bir yolu yoktu. Ve o da garip bir şekilde ondan etkilenmişti. Bu sefer durum böyle değildi.

"İyi bir asker kendisine yapılan hakaretleri görmezden gelmeyi bilir. İsyanınız bana bir kırbaç daha kazandırdı.

Sen değil. Ben." Belki de sorun buydu. Jamila misilleme yapmayı düşünmüyordu. Hiçbiri düşünmedi.

"Özür dilerim," diye homurdandı.

Tam olarak Tanrısına söylediği şeydi ama kesinlikle aynı rahatsız edici şekilde değil. "Yaptıkların için üzgün değilsin, sadece sende hata bulduğum için üzgünsün." Sözleri zihnine kaydedildiği anda kaşlarını çatı.

Tanrısı şu anda gülüyor muydu? Tam da bu sözleri Zacharel'e söylemişti.

Olaylar nasıl da değişti. Zacharel sadece kardeşinin işkencesinden sorumlu varlıklarla savaşmaya devam etmek için asilikten örnek olmaya geçmişti. Askerleri, Tanrının ona yaptığından çok daha kötüsünü onlara yapacağını görecekti.

Jamila'nın dudakları sert bir çizgiye dönüştü, yanıt gelmedi.

"Eğer bu bir daha olursa, Jamila, sana hayal bile edemeyeceğin acılar çektireceğim, çünkü bana verilen ceza ne olursa olsun, sana yüz katıyla geri döneceğim." Bu bir sonraki kırbaçlamadan sonra, hala olabilir.

Şimdilik bir örnek teşkil etmesi gerekiyordu. "Bu gece ordumun her bir üyesini ziyaret edecek ve yaptıkların için özür dileyeceksin. Affedilmeleri için yalvaracaksınız - çünkü yarın sabahı insan formunda geçirmelerinin nedeni sizsiniz -" kanatları ölümlü gözlerden gizlenmiş "- Moffat County, Colorado'daki her sokağı ve caddeyi temizlemek." Suç mahalli.

Onun için aşağılayıcı, onlar için çileden çıkarıcı. Herkes öğrenecekti.

Başını eğdi ama ağlamadı.

Güzel. "Bu emre itaat etmeyi reddeden herkes yıl sonuna kadar benim bulutumda, benim tutsağım olarak tutulacaktır. Saygısızlığınıza daha fazla müsamaha göstermeyeceğim." Her bir savaşçının bakışlarıyla karşılaştı.

İsteksizce başını salladı. İsteksizdi, evet, ama baş sallamak baş sallamaktı.

"Artık bu konuyu daha fazla konuşmayalım," dedi.

Xerxes düşmüş meleğe doğru bir başparmağını salladı.

"Kim o ve neden burada?" Bir duraklama. "Sormama izin verirsiniz," diye ekledi.

Konunun değişmesi memnuniyet vericiydi. "Onun adı McCadden ve artık sizin sorumluluğunuzda." McCadden kendisini istemeyen bir kadınla birlikte olabilmek için hem melek arkadaşlarına hem de insanlara karşı suç işlemişti.

Ama neden Zacharel ve diğer beşi değil de o göklere uygun görülmemiş, kanatları elinden alınmış ve yeryüzüne atılmıştı, bu bir muammaydı. Görünüşte McCadden'ın Zacharel'in diğer adamlarından hiçbir farkı yoktu. Solgun saçlarını pembeye boyamış, gözlerinin altına kanlı gözyaşı damlaları dövmesi yaptırmış ve kaşlarına gümüş piercingler eklemişti. Tüm bunların altında karanlık bir lağım çukuru yatıyor

olmalıydı.

Zacharel, "Burada işimiz bittiğinde onu bulutumdan alacak ve her zaman evinizde kilitli tutacaksınız," dedi. Eski meleğin Annabelle'le aynı yerde olmasını istemiyordu. "Ve şimdi, işlediği hiçbir suçtan dolayı ben suçlanmayacağım. Sen suçlanacaksın."

Xerxes dişlerini gıcırdattı ama şikâyet etmedi. Thane kıs kıs güldü ve Bjorn eklemlerini Xerxes'in pazıları. "Şanslı."

Zacharel, "Şimdi sıra yakalanan ibliste," dedi. Her melek bedeninden zevk parıldıyordu, kendisinininki de dahil. Altısı birlikte dönüp söz konusu varlıkla yüzleşti. Bağlarına karşı kıvrandı, sis alnının üzerinde ve ağzının içinde uzanıyor, onu hareketsiz tutuyor ve sessiz kalmasını sağlıyordu. Sis kulaklarını da tıkayarak seslerini duymasını engelledi.

O bir hastalık kölesiydi. Derisi sarkmış, kağıt inceliğindeydi ve yaralarla kaplıydı. İskelet vücudunda kas ve yağ belirtisi yoktu. Sahip olduğu az sayıdaki dişi sarıydı, derisi gibi çukurluydu ve pençeleri gibi sivri ve kıvrıktı.

Zacharel buluta, "Bizi duymasına izin ver," diye emretti. Tıkaçlar incelme, tamamen dağıldı. "Konuşmasına izin ver." Aynı hızla ağzını kaplayan sis de incelme ve dağıldı.

Korkunç bir lanet tısladı.

"Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorsan diye söylüyorum," diyerek hakaretini etkisiz bir çıkış olarak görmezden geldi, "sana öğreteceğim."

"Zacharel olmaz," diye inledi. "Zacharel dışında herhangi biri." Ani korku patlamasının kanıtı olan bir çürük kokusu yayıldı.

Düşmanına işkence etme tutkusu iyi bilinirdi. "Bu gün öleceksin, köle. Bu sonuç değişmeyecek. Kontrol edebileceğin tek değişken infaz yöntemin." İblislerin, gerçeğin çemberine insanlardan daha duyarlı olduğunu biliyordu; bu

Her cümlesini bitirdiğinde biri irkildi. "Size sorularım var ve her birine dürüstçe cevap vereceksiniz."

"Yalanlarınızın tadına bakacağımızı biliyorsunuz," dedi Thane. "Tat ve azarla," diye ekledi Bjorn.

"Bu gece neden Moffat İlçe Kurumunun dışında kaldınız?" Ayrıntılar önemli olmanın ötesinde gerekliydi. Sayılar olmadan iblisler istedikleri her şeyi çıkarsayabilir ve buna göre cevap verebilirlerdi.

İnce dudaklarının kenarları kalktı. "Diğer iblislerle aynı sebeplerden dolayı, yemin ederim."

Yardımcı olmak için yeterli bağlam olmadan gerçek.

Çok şirin. "Diğer iblisler hangi nedenle Moffat İlçe Enstitüsü'nün dışında mı?" diye sordu. "Bu soruya cevap vermek için başka bir şansınız olmayacak."

"Cevap vermekten mutluluk duyarım. Benim dışarıda kalmamla aynı nedenden dolayı onlar da dışarıda kaldı. Gerçek bu, size söz veriyorum."

Zacharel bir hava cebine uzandı ve Yaşam Nehri'nden su şişesini çıkardı. En Yüce Olan tarafından Tanrı'ya verilen tapınağın içinde gizlenen nehrin kıyısına ayak basabilmek için bile bir meleğin sırtındaki deriyi feda etmesi gerekiyordu - kelimenin tam anlamıyla. Değerli, hayat kurtaran sıvının tek bir şişesini ele geçirmek için mi? Meleğin çok ama çok daha fazlasını feda etmesi gerekti.

Zacharel'in sadece birkaç damlası kalmıştı ama bir iblisin eziyetinin bu kayba değeceğini düşünüyordu.

"Gerçeğinizin merakımı tatmin etmediğini görüyorum, bu yüzden tatminimi başka bir yoldan almak zorundayım. Uyarıldığınız gibi her birimizden bir ceza alacaksınız." Başını sallayışından askerleri ne yapmalarını istediğini anladılar. Kısa bir süre birlikte çalışmış olabilirlerdi ama bu sefer aynı şeyi istiyorlardı.

Koldo iblisin arkasına geçti ve başını devasa göğsüne yasladı, uzun, kalın parmakları

alnına baskı uyguladı. Xerxes ve Thane öne çıktı, ikisi de metal bıçaklarını çağırdı. Birlikte, onu karnından bıçakladılar. Her iki yaradan da siyah kan fışkırırken, kadın acı dolu bir çığlık attı. Yaralar ölümcül değildi ama canını yakacak ve onu zayıflatacaktı.

İnsanlar korunmak zorundayken, ibislere aynı nezaket asla gösterilmemiştir.

Bjorn ve Jamila onun önünde Xerxes ve Thane'in yerini aldı. Bjorn onun ağzını açtıktan sonra, Jamila iblisin kalan tüm dişlerini çıkarmak için ince bir neşter çıkardı.

Beşinin işi bittiğinde iblis sadece merhamet dileyebildi. Kendi kurbanlarına hiç göstermediği merhamet. Zacharel'in merhameti yoktu. Hastalığın köleleri insan bedenlerine bilerek hastalık bulaştırıyor, onların büyüyen zayıflıklarından ve umutsuzluklarından, acılarından, paniklerinden besleniyor ve bunun her anını seviyordu.

Kadının önünde hareket eden bir sonraki kişi o oldu. "Seni uyarmıştım," dedi.

"Yalan söylemedim, sadece gerçeği söyledim," diye geveledi minyon, Jamila'nın doğaçlama kanal tedavisi sayesinde.

"Gerçekle oynadın. Benimle."

Kıvrınmayı bıraktı, dudaklarından siyah kan damlarken ağzının kenarlarından ürkütücü bir gülümseme daha yükseldi. "Ve sen kendinle oynanmasından hoşlanmıyor musun meleğim? Bundan şüpheliyim. Şu anda insan dişisi gibi kokuyorsun. Onunla oynadın mı?" Kelimeler öncekinden daha da karışıktı ama Zacharel onun ne demek istediğini çözmeyi başardı.

Thane'e işaret etti.

Savaşçı bıçağını kadının karnına sapladı ve orada bıraktı.

Bir homurtu. Ağzından kan fışkırdı. Nefes nefese, "Pekâlâ, pekâlâ. Oynamayı sevmiyorsun. Belki fikrini değiştirebilirim. Ver

Bana beş dakika ver, vücuduna bir şeyler yapayım... yıllarca hayalini kuracağın şeyler."

O konuşurken, elindeki şişeyi yukarı kaldırdı ve tek bir su damlasının parmak ucuna takılmasına izin verdi. "Ah, ama beş dakika içinde aklınızda daha acil meseleler olacağına inanıyorum. Çünkü sıranın bana gelme zamanı geldi." Uzandı ve parmağını kızın ağzına sokarak damlacığı boğazından aşağı itti.

Ardından gelen tiz, kırık çığlık, bir öncekiyle alay ediyordu; su, sürekli taşıdığı hastalığa saldırıyor, sağlık ve canlılık yayıyordu. Koldo'ya o kadar büyük bir güçle çarptı ki, birkaç kemiği yerinden çıktı.

Sonunda kadın sustuğunda, gözyaşları çukurlaşmış yanaklarından aşağı süzüldüğünde, çürümüşlüğü'nün kokusu hafiflediğinde, Zacharel sakince, "İyiliksever olmaya ve sana son bir şans vermeye karar verdim. Bu gece neden kurumun dışında kaldın?"

"Girme... zamanım... gelmemişti." demeden önce çok az durakladı. Sözleri, kalan acıdan gelen soluklarla noktalandı.

"Kime göre?"

Zacharel'in kendisine daha fazla ne yapabileceğini düşünürken uzun bir duraksama yaşadı. Sonunda kaçmanın buna değmeyeceğine karar verdi. "Yük."

Burden. Bir zamanlar Açgözlülük'ün baş lordunun emir subayı olan ve cehennemin en azılı savaşçılarından biri olarak kabul edilen bir iblis. Şu anda bir efendisi yoktu.

Annabelle'i işaretleyen kişi o muydu? "Burden şu anda nerede?"

"Bilmiyorum."

Bu sefer de yalan söylemediğini fark etti. "Burden seninle nasıl bağlantı kurdu?"

"İnsanlarla... çok meşguldüm... Kendimi... biriyle aynı hizaya getirmeliydim. Burden seçeneklerim arasında en güçlüsüydü."

"Emirleri neydi?"

"Sence... onlar... neydi?" Thane'e başıyla işaret etti.

Thane bıçağı çevirdi.

Minyon yeni bir acıyla homurdandı. "Biz... insan bir dişiyle... eğlenecektik. Şu anda cübbeni koklayan..."

"Neden?"

"Sormadı. Umursamadım."

Gerçek. "Ölümü hak ettin, köle. O tamamen senin," dedi askerlerine.

Thane bıçağı çıkardı ve kadın bağlarına doğru sarktı. Bir saniye sonra beş ateşli kılıç belirdi ve bir sonraki göz kırpışında minyonun kafası ve tüm uzuvları koptu. İblisler ateşi severdi, evet ve alevlere dayanabilirlerdi. Ama cehennemdeki ateşler lanet ateşleriydi. Askerlerin kılıçları adaletin ateşine sahipti ve iblisler buna dayanamazdı.

Savaşçıları kılıçlarının uçlarını minyonun her bir parçasına doğru tuttu, ta ki et ve kemik alev alıp küle dönüşene ve ani bir esintiyle savrulana kadar.

Zacharel aradığı cevaplara sahipti. Şimdi asıl soru onlarla ne yapacığıydı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Annabelle, manzara değışikliğinin tadını çıkarmak için çok fazla, diye düşündü.

Bu tam olarak doğru değildi. Öyleydi. İlk başta.

En sevdiği yiyecekleri mideye indirdikten sonra, midesi o kadar doluydu ki patlayabilirdi, duş aldı ve kendini dört yıldır olmadığı kadar temiz hissetti. Keşke her zamankinden daha temiz hissetseydi, ama hayır. Derisinin altında, kanında bir türlü silemediği bir kir tabakası vardı.

Wah, wah, her neyse. Sızlanmak yok. Şimdi olmaz. İsteddiği atleti ve yumuşak dökümlü pantolonu giydi. Sonra orada durdu. Öylece durdu, yorgunluk onu tamamen ele geçirmişti. Buluttan -buluttan!- bir yatak istedi. Muhteşem ipek çarşafı olan büyük boy bir canavar belirdi ve minnetle üstüne çıktı.

Ama...uyuyamıyordu, savunmasız kalmaktan çok korkuyordu, başına bela olacak kabuslardan çok endişeliydi - Zacharel'in düşüncelerine çok kapılmıştı.

Nereye gitmişti? Kiminle birlikteydi? Ne yapıyordu?

Bu onun için neden önemli olsun ki?

Sabah olduğunda, vücudundaki küçük ağrılar ve sızılar varlığını hissettirdi ve merakını tamamen unuttu. Kısa bir süre sonra, yoksunluktan dolayı titremeye ve terlemeye başladı. Onca yıl sürekli uyuşturucu kullanmıştı ve şimdi soğukkanlılıkla bırakmak... muhtemelen en akıllıca hareket tarzı değildi. Ve evet, buluttan sakinleştirici isteyebilirdi ama bu fikre tüm benliğiyle direndi. Doktorların ona yaptıklarını asla kendine yapmayacaktı.

İkinci gün, midesinde başka bir şey kalmayana kadar tekrar tekrar kustu.

-Cam kırıkları ve paslı çiviler. Ve belki de bir bufalo sürüsü.

Üçüncü gün, titremeye ve terlemeye geri döndü, o kadar güçsüzdü ki başını zorlukla kaldırıabiliyor, gözlerini bile açamıyordu.

Sonunda uyku, diktiği tüm direnç duvarlarını yıkıp geçti ve rüyalar ülkesine daldı. Anne ve babası ona sarılıp öpüyor, onu ne kadar çok sevdiklerini söylüyorlardı. Ağabeyi Brax, parmak eklemlerini saçlarına sürüyordu. Onu ne kadar da özlemişti. Hapse girdiğinden beri ondan hoşlanmadığını açıkça belli etmişti.

Bir zamanlar, onunla çıkmak isteyen tüm erkekleri tehdit etmişti. Her sabah ona kahvaltı hazırlarken gülümsüyordu, anne babası çoktan işe gitmişti. Okula giderken, iyi bir üniversiteye girebilmesi ve mümkün olan en iyi geleceğe sahip olabilmesi için ona daha çok çalışması ve notlarını yüksek tutması konusunda öğütler vermişti.

Bu artık mümkün değildi. Brax'ın dönüştüğü adam Annabelle'in o meşum sabahla ilgili hatırladıklarına inanmıyordu. Ona güvenmiyordu ve kesinlikle ona tapmıyor ve onun için en iyisini istemiyordu.

En iyisi mi? Onun gibi biri için en iyisi neydi? Kurumdan ilk ayrıldığında hissettiği coşkuya, kendi başına, mutlu ve kaygısız yaşama arzusuna rağmen, gerçek artık kaçınılmazdı. Sahip olduğu tek gelecek kanundan kaçmaktı.

Rüya şekil değiştirdi, ailesi ve Brax zihninin gerisine itildi ve yerini yıllar boyunca savaştığı iblisler aldı. Kimsenin göremediği kana bulanmış zeminler gördü, asla alamayacağı yardım için ağlarken ayakları su birikintilerinde kayıyordu.

Neyse ki bu rüya da değişti. Zacharel'in yanında yatıyordu ve adam soğuk ellerini onun üzerine koymuş, baş belası insanlar hakkında mırıldanırken saçlarını nazikçe yüzünden çekiyordu. Adam tatlı, sulu meyve parçalarını kızın boğazına tıktırdı ve kız bir şekilde bu konuda böyle bir pislik olduğu için ona tokat atacak enerjiyi buldu.

Dördüncü gün her şey değişti. Uykusu sakinleşti, zihni bulanıklaştı. Ağrılar ve sızılar azaldı. Sonunda, kutsanmış bir şekilde, titreme ve terleme bile hafifledi ve uzuvlarına güç geri geldi. Gerindi ve oturur pozisyona gelmeye çabaladı, baş dönmesi zihninin sınırlarında bekliyordu, tüm varlığını yutmaya hazırды.

Etrafına baktı - hâlâ bulutun içindeydi - sonra da kendine. Kaşmir kadar yumuşak beyaz bir bornoz giymişti ve aradan geçen uzun zamana rağmen tepeden tırnağa tertemizdi. Onu kim değiştirmişti? Onu kim yıkamıştı?

Zacharel?

Yanakları ateşle kızardı. Evet, Zacharel. Ne de olsa onun rolü bir rüya değil, düpedüz gerçektir.

Ne kadar da kibar.

Zacharel başkalarının acılarıyla ilgilenecek bir tipe benzemiyordu, özellikle de kendi rahatı pahasına, ama sırf yemek yediğinden emin olmak için kafayı yemiş bir kadının birkaç tokatını göze almıştı.

Zavallı adam. Muhtemelen onu bıraktığına pişman olmuştur.

Bacaklarını yatağın kenarına attı ve sallanarak ayağa kalktı. Zacharel'in peşine düşme, ona teşekkür etme ve bir sonraki hamlesini düşünme zamanı gelmişti.

* * *

ZACHAREL bulutunun ortasında volta atarken, "PESKY HUMAN," diye mırıldandı. Daha önce hiç hasta bir insanla, hatta hasta bir melek ile bile ilgilenmemişti. Açıkça görülüyordu. Onun bakımı altında Annabelle daha da kötüleşmişti.

Ve onu tokatlamıştı! Hem de birçok kez! Tanrısı bile böyle bir şeye cesaret edememişti. Onu kırbaçladı, evet. Zacharel deri kayışla yediği son darbeden sonra hâlâ iyileşmeye çalışıyordu ama tokat atmak? Asla. Ciliz hareketler canını yaktığından değil. Bu işin prensibiydi. Onunla ilgilenmek için gününden zaman ayırmıştı, yeni ordusuna ve onların çeşitli görevlerine ayırması gereken değerli zamanını ve ona teşekkür edemez miydi?

"Tipik bir ölümlü," diye homurdandı şimdi. Ona duyduğu öfke endişeden kaynaklanmıyordu, bundan emindi. Avucunun içini göğsünün ortasında aşağı yukarı ovuşturdu ve dudaklarını şapırdattı, ağzındaki ekşi tattan dolayı içi burkuldu.

Bir yalanı dile getirmezdi, ama kesinlikle kendi zihninde bir yalana yer verirdi.

Annabelle ya yaşayacaktı ya da ölecekti ve Zacharel artık kendisini öyle ya da böyle endişelendirmeyecekti. Sadece ilgilenmeyecekti.

Bu ekşi tat yoğunlaştıkça yüzünü buruşturdu. Bu kadar yeter! Bu durumda başka herhangi bir erkeğin yapacağı şeyi yapacaktı. Yönetimi devralması için bir dişi çağıracaktı. Jamila. Evet, Jamila Annabelle'in güvenliğini sağlayacaktı.

Buluta, "Jamila'ya onun varlığına ihtiyacım olduğunu söyle," dedi.

Buraya uçması ne kadar sürerdi? Annabelle'i kollarına atıp ikisini de evinden kovması bir dakikadan az sürerdi. Annabelle'i düşünmekten, ne kadar kötü yaralandığını, onu vuran hastalıktan kurtulup kurtulamayacağını merak etmekten yorulmuştu. Hava boşluğunun içine uzanmaktan yorulmuştu.

Yaşam Nehri'nden aldığı suyu şişesine koymuş, ancak şişeyle temas etmeden önce kendini yakalamıştı. Kalan damlayı ona vermeyi düşünmek bile gülünçtü.

"Başka tehditler mi?" Jamila gelir gelmez sordu.

Sonunda. Onunla yüz yüze gelmek için döndü. "Geç kaldın."

Altın gözleri öfkeyle mi parlıyordu? Olamaz.

Orada bir sıcaklık vardı ama öfkeli bir şey yoktu. "Nasıl geç kalabilirim? Bana bir zaman aralığı vermedin."

Kanatları yanlarına doğru kıvrıldı ve koyu bukleler omuzlarına yerleşerek kollarının pürüzsüz genişliğinden aşağıya düştü. "Ayrıca, başka bir azarlama için acele etme ihtiyacı hissetmedim."

"Seni daha fazla azarlamaya niyetim yok. Savaş gecesi itaatsizlik ettiniz ve ben de cezanızı ilan ettim. Bu konu artık kapanmıştır."

Yüzüklerinden birini parmağının etrafında döndürdü. "O zaman neden buradayım?"

"Sen bir kadınsın."

Ağzını hafifçe büktü. "Fark etmen ne hoş." "Senden istiyorum... Sana ihtiyacım var..." Dudaklarını büzdü, dilini ağzının çatısına bastırdı. O

tekrar konuşmaya çalıştı. Başarısız oldu. Kelimeler onu terk etmeyi reddetti.

Annabelle'i Jamila'nın gözetimine verirse, meleğin evine davet edilmeden onu göremeyecekti. Ona ne olduğunu asla öğrenemeyecekti. Ve Jamila çok düşüncesizdi, çoğu zaman duyguları tarafından kontrol ediliyordu. Ya Annabelle onu kızdırırsa?

Annabelle biraz sinirliydi ve sözlerine her zaman dikkat etmezdi. Jamila alçakgönüllü bir insanın duygusuzca karşılık vermesine nasıl tepki verirdi? Pek iyi olmazdı, o kadarını biliyordu.

Annabelle'i onun bakımına veremem.

Garip bir rahatlama hissi üzerine çöktü, omuzlarından zayıflatıcı bir yükü kaldırdı ve kalbine hafif ve parlak bir şey parlattı. Hayır, rahatlama değil. Olamazdı. Olayların bu şekilde gelişmesi onu rahatsız etmişti. Başladığı yere, olmak istemediği yere geri dönmüştü.

Melek beklentiyle ona bakıyordu.

"Dişiler ne istiyor?" diye sordu, fikrini bir kez daha değiştirmeyi reddederek. Annabelle kaldı ve hepsi bu kadar.

Jamila yana kaydı, cübbesi bu hareketle dalgalandı. "Ne için gerekli?"

"İhtiyaçların karşılanması için."

Gözleri genişledi, gözbebekleri büyüdü ve tüm o altını yuttu. Yanakları pembe pembe kızardı, dudakları yumuşadı, aralandı. "Arzu duymaya başladığından haberim yoktu, Zacharel. Daha önce bir şeyler söylemeliydin. Sana sadece işbirliğine ihtiyacım olduğunu söyleyebilirdim."

Adam onun sözlerini anlamaya çalışırken, kadın onun vücudunun hizasına geldi, kollarını boynuna doladı ve parmak uçlarına kadar yükseldi. Sonra ağzını onunkıyla birleştirdi ve dilini dişlerinin arasından geçirmeye zorladı.

* * *

O-KAY. ULTRACOLD Zacharel'in duyguları vardı. Arzu. Ama bu onu daha az pislik yapmıyordu.

Annabelle onun nerede olduğunu öğrenmek istemişti, adamı önemseydiği için değil - önemsemiyordu - ama onun odasından çıkmasını engellemek için buluta bir şey yaptığı için. Öfkelenerek buluttan adamın nerede olduğunu ve ne yaptığını göstermesini istemişti ve bulut da bunu yapmıştı.

Tam önünde havadan başka bir şey içermeyen televizyon benzeri bir ekran belirmişti. İzledi, onun

Kıvrım kıvrım siyah saçları olan bir afet Zacharel'in etrafını sarıp ikisini bir araya getirirken ve onu çökmekte olan bir öpücükle beslerken ellerini yumruk yaptı, gözleri daraldı. Öfkesinin yükselmesi kıskançlıkla değil, içinde bulunduğu koşullarla ilgiliydi. O kapana kısılmıştı ve adam da öpüşüyordu.

Şimdi Zacharel'in kızıdan uzaklaşmasını izliyordu. "Ne yapıyorsun?" diye hırladı.

Sersemletici kadın yine mesafeyi aşarak ağzını onunkinin üzerine yerleştirmeye çalıştı. "Seni öpüyorum. Şimdi sen de beni öp."

"Hayır." Kaşlarını çatarak onu kendisinden uzaklaştırdı ve bu sefer onu yerinde tuttu. Kanatları yanlarına doğru kıvrılmıştı ama yine de dışiden uzağa, geriye doğru kavis çiziyorlardı. Uçlarından kar taneleri yağıyordu, yerde küçük yığınlar oluşturan minik kristaller. "Neden beni öpüyorsun?"

Kızın şehvetli özgüveni yavaş ve işkenceli bir şekilde öldü. "Son birkaç aydır benim sana aç olduğum gibi sen de bana aç olduğun için mi?" Muhtemelen bir ifade olması gerekirken bir soruydu bu.

"Senin için aç değilim, Jamila."

Ahh. Ses tonunda öylesine acımasız bir dürüstlük vardı ki Annabelle bile irkildi.

"Ama sen dedin ki..." Jamila bocaladı. "Düşündüm de..."

Oh, tatlım. Gururunu ayaklar altına almaktan başka bir şey yapmadan çekip git, diye düşündü Annabelle, kıza duyduğu sempati bir an için Zacharel'e duyduğu öfkenin önüne geçti.

"Seni arzuladığımı düşünmeni sağlayacak hiçbir şey söylemedim," dedi sözlerine her zamanki soğukluğunu katarak. "Sen sadece öyle sandın. Bu nedenle, şimdi sana açıkça söyleyeceğim. Seni istemiyorum. Seni hiçbir zaman istemedim ve hiçbir zaman da istemeyeceğim."

Tamam, yine yanlış. Adamın duyguları yoktu.

Kadının dudaklarından bir hıçkırık döküldü ve topuklarının üzerinde döndü, kanatları bir hareket

patlamasıyla genişledi.

Onunkiler Zacharel'inkilerden çok daha az altına sahipti ama yine de çok güzellerdi. Havaya fırladı ve bulutun dışına çıktı.

Annabelle'in hâlâ izlediği ekrana bakıyordu ve onun odasına doğru gittiğini biliyordu. Casusluk yaparken yakalanmak istemediği için televizyon ekranını sallayarak uzaklaştırdı. "Git!"

Hava, sadece bulut duvarı kalana kadar inceldi. Bir saniye sonra, Zacharel yasak bir gece yarısı rüyasından fırlamış gibi o duvardan içeri adım attı eğlendirdiklerinden çok daha iyiydi. Kalın, ipeksi siyah saçları kusursuz alnından aşağı dökülüyor ve onu tereddütsüz bir yoğunlukla inceleyen bir bakışa dönüşüyordu. Yüz hatları gençlik fırçasıyla boyanmış olsa da, yaşlıdan da öte görünüyordu; gözlerinin kış yeşili her şeyi görüyor, hiçbir şeyi kaçırmıyordu.

Uzun, beyaz bir cübbe onu örtüyor, bir şekilde inanılmaz gücünü sergiliyordu ve ah, ah, ah, ama Kuzey Kutbu'nun soğuğunu da yanında getirmişti. Isınmak için kollarını ortasına doladı.

Ona şöyle bir baktı. Yüz ifadesinden bir şey geçti, okuyamadığı bir şey, yüz hatlarını dikkatlice boşaltmadan önce. "İyisin."

Gözüm korkmayacak ve görünüşünden kesinlikle dehşete düşmeyeceğim. Annabelle, içinde beslediği öfkeyi açığa çıkarmak için kendini zorladı. "Ve sen de bir dangalaksın. Sana ölmeyi tercih edeceğimi söyledikten sonra beni tutsak ettin!"

Gözünü korkutmak şöyle dursun, "Benimle böyle konuşamazsın Annabelle. Tehlikeli bir ruh halindeyim."

Sanki o hissetmiyor muydu? "Vay, vay, kudretli Zacharel gerçekten bir şeyler hissediyor," dedi küçümseyerek. "Bu bir Noel mucizesi."

"Noel'de değiliz ve ses tonunuzu yumuşatmanızı öneririm. Aksi takdirde sözünüze inanır ve sizi öldürebilirim. Buna ne dersin?"

Nefes nefese kaldı, yatağın kenarına çarpıp neredeyse düşene kadar geri adım attı. "Buna cesaret edemezsin. Beni kurtarmak için o kadar zahmete girdikten sonra olmaz."

Kendinden duyduğu nefret gözlerini kararttı. "Öz kardeşimi öldürdüm, Annabelle. Alt edemeyeceğim kimse yok."

Bekle, bekle, bekle. Ne yapmıştı? "Yalan söylüyorsun." Yalan söylüyor olmalıydı.

Ona dişlerini göstererek, kimsenin yardımını kabul edemeyecek kadar acı çeken yaralı bir hayvanı hatırlattı. "Ben yalan söylemem. Buna gerek yok. İnsanlar yalan söyler çünkü gerçeği itiraf etmenin sonuçlarından endişe ederler. Ben hiçbir şey için endişelenmem. İnsanlar yalan söyler çünkü çevrelerindekiileri etkilemek isterler. Ben kimseyi etkilemeye çalışmam. Bunu hatırlamanız akıllıca olur."

Ona bu kadar tatlı davranan adam nasıl aynı adam olabilirdi? "Kardeşini neden öldürdün?"

"Bu sizi ilgilendirmez."

Israr etti. "Kardeşini nasıl öldürdün?" Sessizlik.

"Bir kaza mı?"

"Annabelle!"

Eğer duyduysa bir azarlama. İyi o zaman. Şimdilik bu konuyu kapatacaktı. Yine de yaralı hayvan olayı mantıklıydı. Her ne yaptıysa, bunun için acı çekmişti.

"Seni korkuttuğum bu kadar açıkken neden bulutunda kalmama izin veriyorsun?" dedi. Ve ne dersiniz deyin, sizi korkutuyorum. Yoksa neden beni kilit altında tutasın ki?"

Bir kalp atışı kadar sessiz, öfkesi boşalıyor gibi. "Sanırım bu soruyla beni tuzağa düşürmek istiyorsun. Beni utandırarak özür dilememi ve seni bir daha asla hapse atmamaya yemin etmemi sağlamayı umuyorsun."

"Hayır." Belki biraz.

"Bulutumdan ayrılmak mı istediniz?"

"Odayı terk etmek istedim."

"Ve bu girişimde başarısız oldun."

"Başarısız olan senin bulutundu, ben değil."

Gözlerini devirdi. "Neden ayrılmak istedin?"

Yalan söylemek yerine -ya da hak ettiği gibi onu tekrar tokatlamak yerine- önceki sözlerini ona geri fırlattı. "Bu seni hiç ilgilendirmez."

Dudaklarının kenarları seğiriyor muydu? "Beni mi görmek istedin? Benimle konuşmak mı?"

Her kelime yanaklarındaki sıcaklığın daha da artmasına neden oluyordu. "Bu sorulara da cevap vermeyeceğim."

"Akıllı kız. Bana yalan söylemektense beni reddetmenin daha iyi olduğunu fark ettin. Ama cevap vermeyerek bana bilmek istediğim şeyi söyledin. Evet, beni görmek, benimle konuşmak istedin. Ama ne hakkında?"

Sinir bozucu melek. "Bak. Ya beni bir daha hapse atmayacağınıza söz verirsiniz ya da ben er ya da geç kaçarım.

Bunun sizin için caydırıcı bir unsur olmadığının farkındayım, ancak değerlendirmek istediğim tek seçenek bunlar."

"Tamam. Seni bir daha asla bu odaya kilitlemeyeceğim."

Adam o kadar kolay yemin etti ki, kadın bir an şaşırdı. "Peki, tamam o zaman."

"Kalacak mısın?"

"Evet." Bir süre daha, çünkü başka nereye gideceğinden emin değildi... ya da içini dökmeden dünyaya nasıl döneceğinden. "Ama benden bu kadar bahsettiğin yeter," dedi, onun fikrini değiştirmesini istemiyordu. "O kadına bu kadar kötü davranmak zorunda mıydın?" Casusluk yaptığı gerçeğini saklamak buraya kadarmış.

Bakışları yanındaki boşluğa kaydı, daraldı ve tekrar ona döndü. "Beni izledin." Kelimeler kadife gibiydi, muhtemelen amaçlamadığı bir şekilde yumuşaktı. Bu sırada yüzünün önünde buhar püskürüyor, erotik rüya

faktörüne katkıda bulunuyordu.

Bu seni ilgilendirmez Miller. Yine de onu devam
etmeye teşvik etmek için başını salladı. "Yaptım," dedi
ve onun kokusu... aniden her santimine yapıştı

Onu... neredeyse dizlerinin üzerine çökertiyordu. Bu andan önce onun cazibesini nasıl kaçırmıştı?

Kaşlarından biri, dökülen saçlarının altından kayarak kalktı. "Ona nasıl kötü davrandım? Ona sadece gerçeği söyledim."

"Ona gerçeği söyledin, evet, ama bunu onun duygularını hiç düşünmeden yaptın." Uzanıp o saçı fırçalamayın.

"Evet, ve beni öptü. duygular."

Pekâlâ. Tamam. Bu her şeyi değiştirdi. Annabelle daha önce de zorla öpülmüştü ve bunun her anından nefret etmişti. Suçluya da öfkelenmişti. Tepkisi anlaşılabilirdi.

"Aslında," diye ekledi, "eğer ona karşı kötü davrandıysam, ki öyle davrandığımı kabul etmiyorum, bu ileride onun duygularını incitmemek içindi. Artık bu konudaki düşüncelerimi hiç şüphesiz biliyor. Aynı hatayı ikinci kez yapmayacaktır. Dahası, gerçekler acı verebilir ama doğru kullanıldığında asla kasıtlı olarak zalimce değildir."

Ne tür bir kadın bu adama karşı koyar? diye düşündü. Kesinlikle cesur biri. Peki neden böyle düşüncelere dalmıştı ki? Adamın aptal kokusu beynini etkiliyor olmalıydı.

"Evli misin?" Bu düşünce onu rahatsız etmemeliydi ama ediyordu. Ama bunun tek nedeni, başka bir kadına ait olduğu halde onu bu kadar çekici bulduğu için kendini suçlu hissetmesiydi.

"Hayır, evli değilim," dedi.

"Biriyle çıkıyor musun?" Gerçi randevu kelimesi karşısındaki göksel varlığa uygulanamayacak kadar sıradan görünüyordu.

"Hayır."

"Biriyle çıkmak ister misin?"

"Hayır. Bu kadar soru yeter."

"Hiç biriyle çıktın mı?"

Sinirle çenesini oynattı. "Daha önce hiç kimseyle çıkmadım, çıkmak da istemedim."

Gözleri büyüdü. "Ama bu demek oluyor ki..."

"Jamila'nın öpücüğü benim ilk öpücüğümdü, evet."

İmkânı yok. Bunun bu güzel adamın ilk öpücüğü olmasına imkân yok. Tüm çekingenliğine rağmen, şimdiye kadar biri onu baştan çıkarmaya çalışmış olmalıydı. "Hoşuna gitti mi?" Oh, hayır, hayır, hayır. Az önce ona bunu sormamıştı.

"Belli ki değil." Kadının etrafında dolaştı, yatağın üzerine serilmiş ipek çarşafı parmakladı. Gayet rahat bir şekilde, "Hiç öpüldün mü?" diye sordu.

Anılar ona saldırırken iç çekti. İyi, kötü ve berbat derecede çirkin. Enstitüden önce yaşadığı öpüşmeler kendi seçtiği bir erkekle olmuştu. Bazıları tatlı, bazıları tutkuluydu ama hepsi de hoş karşılanmıştı. Enstitüden sonra... Tiksintiyle ürperdi. "Evet." Zacharel şimdi onun hakkında daha az mı düşünüyordu?

"Beğendin mi?"

Sesinde herhangi bir kınama yoktu, bu da "Hangi öpücükten bahsettiğimize bağlı" diye cevap vermesinin tek sebebiydi.

Kumaşı bıraktı ve bir elini yatağın direğine dayayarak ona döndü. "Seni birden fazla kişi mi öptü?"

Hâlâ yargılamıyordu ama yine de ses tonunda bir şey vardı. Sıcak bir şey. O kadar sıcaktı ki, kanatlarından düşen kar durdu, soğuk bir şekilde aniden emildi.

Kahretsin. Üçüncü kez fikrini değiştirdi. Duygusuz olamazdı. Ham öfke duygusallıkla harmanlanmış, o ağır göz kapaklarından zaten dolgun ve parlak olan gür dudaklarına, boynunda atan nabzına, parmaklarının yavaşça kıvrılmasına kadar yayılmıştı. "Evet," dedi kadın. "Ama aslında sadece bir tanesi sayılır. Hapsedilmeden önce bir erkek arkadaşım vardı. Bir yıldan uzun süredir birlikteydik ve birlikte bir şeyler yaptık. O öpücükler

sevdim." Ya da o zamanlar sevdiğini sanıyordu. "Ailem öldürüldükten sonra benden ayrıldı ve bir daha ziyaretime gelmedi." Sanki umurunda değilmiş gibi omuz silkti.

Gerçek şu ki, umursamaktan fazlasını yapmıştı. Onu tanıyan birinin ona inanmasına, destek olmasına ya da anlayış göstermesine ihtiyacı vardı. Heath'in kaçıışı kardeşininkinden daha derin bir yara açmış, onu içi boşalmış ve cesareti kırılmış bir halde bırakmıştı. Ona güvenmişti ama yine de ondan kolayca uzaklaşmıştı. Şimdi onun kendisini çıplak gördüğü gerçeğiyle yaşamak zorundaydı.

"Başka kim var?" Zacharel sordu.

"Birkaç kez, nezarethanedeyken, bir hasta veya bir doktor..." Bir omuz silkme daha, bu seferki sert ve sarsak.

Kadın konuştuğu adamdaki duygusallık kayboluyor, soğukluk geri geliyordu. Bu onu rahatlatmıştı. Onun gibi o da başkalarının zorlanması düşüncesinden nefret ediyordu.

"Erkek arkadaşınla öpüşmeni bu kadar güzel yapan neydi?"

"Birbirimizi seviyorduk. Ben onu seviyordum. Meğer o beni sadece ona vereceğim şey için kullanıyormuş. Acaba bu bir genç erkek olayı mı, yoksa Heath olayı mı?" Alt dudağını çiğnedi, aklı hâlâ Zacharel'in tam ve eksiksiz yoksunluk itirafına takılmıştı. "Sen kaç yaşındasın bu arada?"

"Hayal edebileceğinizden daha yaşlı."

Lütfen. "Yüz mü? İki yüz mü?" Başını salladı.

Çenesi düştü. "Beş yüz mü? Bir...bin." Adam bir kez daha elini sallayınca, "İmkânı yok. Kesinlikle olmaz. Bin yaşından büyük olamazsın."

Kaşlarını kaldırdı.

"Öylesin," diye haykırdı. "Gerçekten öylesin."

"Ben binlerce yaşındayım."

Binlerce, yani birden fazla. Ellerini bükülen karnının üzerinde düzleştirdi. "Ve sen gerçekten hiç kimseyi öpmedin mi? Kendi özgür iradenle yani."

Kadının kişisel alanına girerek yumuşak bir sesle, "İtirafıma karşı duyduğun bu şüphe rahatsız edici olduğu kadar şaşırtıcı da." dedi. Soğuk nefesi yüzünde gezindi, temiz ve tatlı. "Yüzyıllar boyunca hiç yalan söylemedim."

Geri adım atmayacağım. Zayıflık göstermeyeceğim. "Üzgünüm, uzun zamandır buralardasın, muhtemelen insanların her şeyi yaptığını görmüşsündür." Durakladı, onun onayını bekledi. Tek bir baş hareketiyle onayladı. "Sadece şaşırdım."

Saçlarından bir tutamı parmaklarının arasına aldı ve tellerini birbirine sürttü. Saç tutamının mavi-siyahı ile teninin güneşten öpülmüş tatlılığı arasındaki kontrast muhteşimdi, neredeyse büyüleydi.

Eğer dikkatli olmazsa, kendini onun kollarına atacaktı. Ve kendini reddedilmiş ve utanmış bulacaktı, tıpkı diğer kız gibi.

Kendine şu anda romantik bir ilişkiyle ilgilenmediğini hatırlatmak zorunda kaldı. Yaşadığı onca şeyden sonra, bir erkeğin teklifine nasıl tepki vereceğinden bile emin değildi.

Tecavüz hiç olmamıştı ama başka pek çok şey olmuştu. Eller, gezinme. Parmaklar, masaj. Yalayan diller. Çaresizliği onu iğrendirmiş ve hasta etmişti. Ve Fitzpervert'in elinde onun resimleri olduğu gerçeği.

Kusabilirdi. Kimseye göstermiş miydi? Bazen ona yaşattığı acıya gülüyor muydu?

"Sorun nedir?" Zacharel sordu.

Zihnini buluta ve hâlâ önünde yükselen meleğe dönmeye zorladı. Saçlarını bırakmış, ondan uzaklaşmıştı. Kanatlarının ucundan bir kez daha kar yağıyordu, hava şimdi o kadar soğuktu ki vücudunun her yerinde tüyler diken diken oluyordu.

"Hiçbir sorun yok," diye mırıldandı.

Sanki kötü bir şey tatmış gibi dudaklarını şapırdattı. "Yalan söylüyorsun."

"Yani?" Gördünüz mü? Şimdiden karanlık anılar bir adamla olan ilişkilerini etkiliyor, her şeyi lekeliyordu.

"Yani? Ben sana doğruyu söylüyorum ama sen bana yalan söylüyorsun. Bu kabul edilemez Annabelle ve ben buna izin vermeyeceğim."

Peki bunu nasıl durdurmayı planlıyordu? "Şöyle diyelim, eğer bir sorun varsa, bu seni ilgilendirmez." O anda tek bir şey önemliydi. Cevaplar. "Daha önce bana bir iblis tarafından işaretlendiğimi söylemiştin."

Konunun değişmesini yumuşak bir "Evet" ile kabul etti. "Ve bunu beni kendi malı olarak görmek için mi yaptı?" Kadın yanan gözlerle uyandığını hatırlıyordu. Garajındaki yaratığın ailesini pençeleyerek öldürdüğünü hatırlıyordu. Onu nasıl öptüğünü hatırladı, hayatının en kötü öpücüğünü.

"Evet. Seni görmüş, arzulamış ve yanına alamasa bile yanında tutmaya karar vermiş olmalı. Sana bir şey söyledi mi?"

"Sadece klasik B filmi şeyleri. Bilirsin, belanın sesini severim. Ve bu eğlenceli olacak."

"Senden ona ait olmanı istemedi ve sen de evet demedin mi?"

"Pek sayılmaz. Ama benim için geri gelecek, değil mi?" Hep merak etmişti. Her zaman korkmuştu. Ve Zacharel'e göre korku her türlü kötülüğü kendine çekerti.

Bu kez daha tereddütlü bir evet cevabı geldi.

Artık korkmayacaktı. Hazırlanacaktı. "Beni bulduğunda onu öldürmeyi planlıyorum. Bu yüzden sana bir sorum daha var. Bana şu ateş kılıçlarından birini verir misin?"

* * *

ZACHAREL, beş yıl içinde kendisini daha fazla hissettiren insan kadına baktı.

kardeşinin ölümünden bu yana geçen yüzyıllar boyunca kimsenin sahip olmadığı dakikalar. Bunu, onu ya da kendisine neler olduğunu anlamıyordu.

O uhrevi mavi gözler pek çok sırda doluydu, akıldan çıkmayan sırlarla. Onun derinliklerine inmek ve saklamaya çalıştığı her şeyi keşfetmek istiyordu. Ve ona dokunmak istiyordu. Teni görüldüğü kadar yumuşak ve pürüzsüz müydü? Ona sarılmıştı ama giysileri teninin dokusunu anlamasını engellemişti. Sıcaklığı, onu saran soğuk katmanların arasından sızıp onu tüketecek miydi?

Onu öpmek, tadının onun etli kokusuyla uyuşup uyuşmayacağını keşfetmek istiyordu. Öpücüğünün Jamila'ninkinden farklı olup olmayacağını bilmek istiyordu. Onun öpücüğünden eski erkek arkadaşınıninki kadar zevk alıp almayacağını bilmek istiyordu. Başkalarının ona izinsiz dokunmuş ve öpmüş olmasından nefret ediyordu; bu bilgi, suçluları sakatlama ve öldürme dürtüsünü alevlendiriyordu.

Daha önce böyle şeyleri merak etmemiş, kimin kiminle ne yaptığını umursamamıştı. İnsanların akla gelebilecek her türlü cinsel eylemi gerçekleştirdiğini görmüş olan o, bir dişiye erotik bir şekilde hiç düşünmemişti bile. Hiç kimseyi herhangi bir kıskançlık yaşayacak kadar önemsememişti.

Şimdiye kadar. Annabelle'e kadar. Bu kız sinmesi gerekirken cesur, sertleşmesi gerekirken savunmasız, soğuk olması gerekirken nazikti. Aynen Hadrenial gibi.

Ama diğerleri de cesur, savunmasız ve nazikti, yine de Zacharel hiçbirine bu şekilde tepki vermemişti. Ve kızın ona sürekli kardeşini hatırlatması, her türlü uyarılma ateşini söndürmüş olmalıydı.

Ancak, alevler sönmemişti. Hiçbir zaman fiziksel bir "tip" tercih etmemiş olsa da daha önce de yapmıştı, şimdi de yaptığı açık. Karşı Konulmaz Bulduklarım listesinin başında ne var? Mavi-siyah saçlar, kristal gözler

ve yumuşak pembe dudaklar. Ve bronz rengine batırılmış ve elmas pudrasıyla tozlanmış gibi görünen bir cilt.

Zacharel'in ona duyduğu çekim düşüncelerini yönlendiriyordu, bunu biliyordu ama bununla mücadele edecek silahı yoktu. Çok deneyimsizdi, daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştı. Yine de bir şekilde ona karşı koymanın bir yolunu bulmalıydı. Ayrıca, bir erkeğin bir kez baştan çıkarma masasında ziyafet çektiğinde, onu terk etmeyeceğini, kendini tekrar tekrar doyuracağını da biliyordu.

Ama... cennette kalmak için karşı koyması gereken bir cazibe değildi, değil mi? Onunla ziyafet çekmenin, yumuşak bedenini sert bedenine bastırmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmenin nesi bu kadar kötü olabilirdi? Onun fraksiyonuna açıkça yasaklanmış değildi.

Dişlerini sıktı. şimdiden bir adım daha yaklaşmıştı.

Onu daha dikkatle inceledi. Renkler kamuflajla ilgili olmadıkça hiç önemsedii bir şey değildi ama şimdi giydiği pembe Asya kökenini mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. Bu kıyafetlerin altında ne beklediğini biliyordu, hastalığı sırasında onu soymuştu. Ama onun kadınsı kıvrımlarına hiç dikkat etmemişti. şimdi merak ediyordu.

Başka bir adım.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu kuşkuyla. "Sanırım talep ettiğim silahla ilgili değil."

Yanakları utançtan kızardı ve ondan uzaklaştı. Yalan söyleyemezdi ama ona doğruyu da söyleyemezdi. Bu yüzden onu görmezden geldi.

"Zacharel?"

Sesi bile ona çekici geliyordu. Yumuşak, lirik, sert ama yalvaran. Daha önce de fark etmişti ama şimdi... evet, şimdi her şey değişmişti. Bir adım daha.

"Kılıç," dedi. "Bir tane istediğini söylüyorsun ama gerçekten bir can alabilir misin?"

"Evet," diye yanıtladı, bu iddiayı hiç tereddüt etmeden ortaya attı. "Daha önce yaşadım. İblis yaşamı, yani insan değil, sadece açık olalım."

Türünün çoğunun göremediği ve çoğu zaman inkar ettiği bir düşmanı yenecek gücü bulması şaşırtıcıydı. "Yine de sana ateşten bir kılıç vermeyeceğim. Veremem, çünkü onları sadece benim türüm taşıyabilir."

"Oh," dedi hayal kırıklığına uğrayarak. "Ama başka yollar da var."

Hemen parladı. "Bana öğretecek misin?" Vakti yoktu. Eğitimci gereken bir ordusu vardı, kendi savaşları vardı. Ve onun, ahlaksızlıklarının sınırı olmayan bir yaratık ırkıyla savaşması fikri hiç hoşuna gitmemişti. Ama onu işaretleyen her kimse, onu isteyerek ya da istemeyerek terk etmiş olsun ya da olmasın, onu geri isteyecekti; özellikle de Zacharel'in elinde olduğunu öğrendiğinde. İblisler birbirlerini alt etmekten çok melekleri alt etmek için yaşarlardı. Ve bu iblis bunu yapmak için Annabelle'e en iğrenç şekillerde zarar vermekten çekinmeyecekti. Hiçbir iblis yapmaz.

Bu kadar uzun süre nasıl hayatta kalabildiğinden Zacharel emin değildi.

"Evet," derken buldu kendini. "Sana iblisleri nasıl öldüreceğini öğreteceğim."

ALTINCI BÖLÜM

THANE, ZACHAREL'İN BULUTUNA BİR

Annabelle Miller'ın çok kısa, çok sefil hayatı hakkında bir dosya. Rezalet Ordusu'nun yeni lideri, pek çok meslektaşının onlara takmaya başladığı isimle, alışlagelmiş nezaketiyle kabul etti. Yani, hiçbir şekilde. Zacharel her zamanki gibi soğuktu, mırıldanarak teşekkür etmedi ama başıyla onayladı.

Thane savaşçının açık sözlülüğünden giderek daha fazla hoşlanıyordu. Zacharel'i de seviyordu ve bu onu iliklerine kadar sarsan bir gerçektir. Yüz yıldan uzun bir süredir gerçek bir ordunun parçası olmamıştı ve Tanrısı ona Zacharel'i takip etmesini emretmemiş olsaydı asla başka bir orduya katılmazdı... yoksa.

İlk başta Thane öfkelenmişti. Biri ona vaktini nasıl geçireceğini söylemeye nasıl cüret edebilirdi? Yatakta tembellik etmek, gözüne kestirdiği her dişiyi baştan çıkarmak ve karşılaştığı her iblisle savaşmak isteseydi, yapardı. Ama o neye karar verirse, oğulları da ona karar verirdi. Onlar birimiz hepimiz, hepimiz birimiz içindi ya da insanlar öyle diyordu. Üçünün arasında işler böyle yürüyordu. O, Bjorn ve Xerxes her ne olursa olsun bu işte birliktiydi ve onların isyan etmesine izin veremezdi çünkü sonuçlarına katlanmalarına izin veremezdi.

Thane bundan başka her şeye katlanabilirdi.

Şimdi, yeni anlaşmalarının üzerinden üç ay geçmişken, birden isyan etmediği için memnun oldu. Evet, Zacharel'e karşı orada burada küçük hakaretlerle isyan etmişti ama düşmektense orduya da katılmıştı. Liderlik ve yapı eksikliğinin onu çok kızdırdığını, hayatının kaotik bir karmaşadan başka bir şey olmadığını ve bir yerlerde düzene ihtiyacı olduğunu fark etmişti.

Thane, Tanrı'nın cennetteki bölümünde bulunan bir zevk evi olan Çöküş'e uçtu. Yüzyıllar geçtikçe, Tanrının meleklerinden daha fazlası bedenini ayartmalarına yenik düşmüştü. Kendilerinden başka kimsenin yargılamasına maruz kalmadan kendilerini şımartabilecekleri bir yere ihtiyaçları vardı ve Thane de onlara bir yer vermişti.

Çöküş ona aitti. O, Bjorn ve Xerxes orada yaşıyordu, tıpkı besledikleri ölümsüz aşklar gibi. Her erkek yeni ve farklı olanı tercih ettiği için bu aşklar asla uzun sürmedi.

Bu eğilimlerine rağmen, henüz nihai düşüşü garantilememişlerdi, ancak Thane eşikte sallanıp durduklarını biliyordu.

Tanrı'nın hizbindeki melekler, kalplerine kötülüğü kabul ettikleri için, alışkanlıkla hile yaptıkları, çaldıkları, yalan söyledikleri -evet, bu mümkündü- ya da soğukkanlılıkla cinayet işledikleri için lütuftan düştüler. Nefretin, kıskançlığın, korkunun ya da gururun çılgınlıklarına yenik düştükleri için ya da bir tür ahlaksızlıktan uzaklaşmayı reddettikleri için.

Bir iblise yardım etmeyecek ya da algılanan bir suç için başka bir melekten intikam almaya çalışmayacaklardı. Şikâyetlerini Cennet Yüksek Konseyi'nin önüne getireceklerdi.

Thane'in yüz yıl önce bir iblis hapishanesinden kaçışından bu yana, o ve adamları karanlıktan gelen bir yaratığa yardım etmek dışında her şeyi yapmışlardı. Onlara bu şansın neden verildiğinden emin değildi.

Davranışlarını düzeltmezlerse, günahları eninde sonunda onları yakalayacaktı. Bunu o da biliyordu. Ama yine de Thane kendini değiştirmeye ikna edemiyordu. İblisler onu ne yaptıysa oydu.

Yüksek binanın çatısına indiğinde etrafında yıldızlar parılıyordu. Bir bulut yerine tuğla ve harcı seçmişti, çünkü çok sayıda müşterinin buluta her türlü yasadışı şeyi üretmesi için komut vererek bundan faydalanacağından şüpheleniyordu.

şeyler. Ayrıca bulutlar pahalıydı. Bir tane alabilecek ve kulüpten ayrı yaşamayı seçebilecek durumda olsa da, kendisinin de bundan faydalanacağını bilecek kadar kendini iyi tanıyordu.

Çatıdan iki kapıya ulaşılabilirdi. Biri kulübün kendisine, diğeri ise özel odalarına açılıyordu. Her ikisinin de iki yanında iki melek muhafız hazır olda bekliyordu. Kişisel girişinin önündeki çift başıyla işaret etti ve onlar da kenara çekildi. Zihinsel bir komut geniş çift kapının kayarak açılmasını sağladı.

Bjorn ve Xerxes'in beklediği oturma odasına doğru boş koridorda ilerlerken aşağıdan müziğin yavaş ve gıcırtılı sesi yankılandı. Her ikisi de pelüş kadife sandalyelerine uzanmış, seçtikleri içkilerini yudumluyorlardı.

Thane ıslak barda durdu ve kendine bir bardak absent doldurdu. Döndü ve mermer tezgâha yaslandı. Odayı tararken bu mabedin bir hoşgörü çalışması olduğunu düşündü.

Baktığı her yerde krallar, kraliçeler, ölümsüzler ve hatta insanlar tarafından kendisine verilen hazineler gördü.

Parlak bir cilayla parlatılmış, özenle oyulmuş masalar. Her biri farklı bir mücevher tonunda lüks kumaşlarla örtülü kanepeler ve sandalyeler. En nadide halılar, kristallerden ziyade değerli taşlar damlayan avizeler.

"Zacharel insanla sevişmeye başladı mı?" Bjorn sordu. Belki de şimdiye kadar yaratılmış en güzel meleklerden biriydi, teni altınla yaldızlanmıştı, gözleri en pahalı ametist, safir, zümrüt ve turmalinlerden oluşan bir mozaik gibiydi.

Ama Thane savaşçının o kadar da güzel görünmediği bir zamanı hatırlıyordu. Onları esir alanlar Thane'i hücrelerinin pis zeminine zincirlemiş ve Bjorn'u da onun üzerine asmışlardı. Takip eden günlerde, aynı iblisler Bjorn'un vücudundaki deriyi soymuşlardı,

Dikkatli, ete zarar vermemek için çok dikkatli. Kan sürekli bir akış halinde Thane'in üzerine yağmış ve onu sırlıslam etmişti.

Savaşçı nasıl da çılgın atmıştı... ilk başta. Sonunda ciğerleri sönmüş ve boğazı posadan başka bir şey olmamıştı. İblisler daha sonra sırayla deriyi palto olarak giymiş, gülmüş, Bjorn gibi davranarak her türlü müstehcen eylemi gerçekleştirmişlerdi.

Xerxes karşılarındaki duvara zincirlenmiş, karnı taşa bastırılmış, kolları başının üzerinde zincirlenmiş, bacakları birbirinden ayrılmıştı. Arkadaşlarına yapılan her şeyi dinlemek zorunda bırakılmıştı ama bunları göremiyordu. Ve belki de bu daha kötüydü. Kırbaçlanırken ve... ona başka şeyler yapılırken etrafında neler olduğunu hiç bilmiyordu.

O hücrede geçirdiği zamanın dehşeti, bir zamanlar kumral olan saçlarının ve şeftali rengindeki teninin tüm rengini silmiş, onu süt gibi beyaz bırakmıştı. Bir zamanlar kehribar rengi olan gözlerindeki kan damarları patlamış ve irisleri kırmızıya dönmüştü.

Hiçbiri hapsedildiklerinden ve işkence gördüklerinden bahsetmemişti ama Thane arkadaşlarının gerçekte nasıl olduklarını biliyordu. Her kavgadan sonra Bjorn kontrolden çıkıyordu. Her cinsel ilişkiden sonra Xerxes kusuyordu. Ama ikisi de kavgayı ya da yatağı durdurmuyordu.

Thane bu yönünü kabullenmeyi öğrenmişti. "Birisi düşüncelerinde kaybolmuş," dedi Bjorn. "Birisi düşüncelerinde kaybolmuş," dedi Bjorn.

Bu son savaşın sarmalı henüz onu vurmamıştı... ama vuracaktı. Her zaman vururdu.

"Onu dişleriyle besle," diye önerdi Xerxes. "Yanıt verecektir, söz veriyorum."

Ona bir soru sormuşlardı, değil mi... Zacharel ve insan hakkında, diye hatırladı. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu sonunda. "Zacharel ofisindeydi, bir şey hakkında rapor yazıyordu. Büyük ihtimalle bizim performansımız hakkında."

"Sence eriyecek mi?" Bjorn sordu.

Thane ürperdi. "Umalım da öyle

olmasın."

Xerxes boynundaki yara izlerini ovuşturdu. Herkes ölümsüzlüğünün onu başarısızlığa uğrattığını ve bir şekilde kötü bir şekilde bir araya getirilmiş bir yapboz gibi görüldüğünü varsayıyordu, ancak gerçek şu ki, vücudu sürekli olarak verdiği hasarlardan dolayı iyileşme sürecindeydi.

"Kurumda on altı iblis öldürdüm," dedi.

Bu, hoşlandığı tek sohbet konularından biriydi.

"Yirmi üç," dedi Bjorn, ses tonunda bir parça karanlık vardı.

Thane kafasının içinde çetelesini tutuyordu; öldürdüğü hiçbir şeyi unutmazdı. "Benim için sadece on dokuz."

Bjorn sırttı ama ifadesinde hiç ışık yoktu. "Ben kazandım."

Xerxes onu tersledi.

"Tam bir ezik." Thane tsked. "Ve şimdi de bir bebek bakıcısı. Peki korumakla görevlendirildiğin düşmüş nerede? Bakımını ve beslenmesini üstlendiğinden beri ondan bir kez bile bahsetmedin."

Kıpkırmızı gözlerde hızla maskelenen bir panik parıltısı gördü. "Odamda zincirlenmiş durumda."

Bu panik Thane'in neredeyse kalbini parçalıyordu çünkü Xerxes'in bir iblis dışında hiç kimseyi isteyerek esir tutmayacağını biliyordu. "Onunla ne yapacaksın?"

"Ben... yok... Bir bulut al, sanırım. Onu orada kilitli tut."

"Bunu tavsiye etmiyorum dostum. Kendi başının çaresine bakabileceğini düşünüyorsan, onu asla kontrol etmeyeceksin." Suçluluk duygusu buna izin vermedi.

"Ve bununla ilgili sorun ne?"

"Düşenler pratikte ölümlüdür. Açlıktan ölmeye, yok olmaya karar verebilir." Ve sen sadece kendini suçlarsın.

Xerxes Thane'in karşısına dikildi, kararlılığı yüzünden okunuyordu. "Haklısın."

"Her zaman öyle değil miyim?"

"Onu şimdilik burada bırakacağım. Günde bir kez kontrol edin. Gerekirse onu yemeye zorlayın."

"Hazır başlamışken onunla konuş," diye önerdi Bjorn. "Neden düştüğünü öğren."

Her iki oğlu da kendilerinin de kanatlarını ve ölümsüzlüklerini kaybetmelerinin an meselesi olduğunu biliyordu. Kaçınılmaz olanı ellerinden geldiğince erteleyeceklerdi, bu yüzden şimdi işbirliği yapıyorlardı ama Thane gibi onlar da bulundukları yoldan asla sapmayacaklardı.

İblisler bundan emin olmuştu.

Thane içkisinin kalanını boşalttı, kendine bir tane daha doldurdu ve onu da boşalttı. Güçlü alkol aşağı inerken yakıyordu ama midesine ulaştığında tatlı, uyuşturucu bir sıcaklığa dönüştü. Yine de bu hoş his içindeki gerilimi azaltmaya yetmedi.

"Akşam için bize kız buldunuz mu?" diye sordu özellikle kimseye sormadan.

"Evet," diye cevap verdi Bjorn. "Şimdi bizi bekliyorlar." "Benimki ne? Vampir mi? Şekil değiştiren mi?" O değil de önemsendi. Dişi dişiydi, dişi dişiydi. "O bir Anka Kuşu."

Pekâlâ, belki de umurundaydı. İçinde her zaman uğuldayan gerilime heyecan da katılmış ve onu içten dışa doğru aydınlatmıştı. Yeryüzünde ve göklerin çeşitli diyarlarında pek çok ölümsüz ırk dolaşıyordu. Harpiller, Fae'ler, elfler, Gorgonlar, sirenler, şekil değiştirenler, Yunan ve Titan tanrıları ve tanrıçaları - ya da kendilerini böyle adlandırmayı seviyorlardı, oysa gerçekte gururun kendileri ve sayısız diğerleri hakkındaki düşüncelerini yüceltmesine izin veren krallar ve kraliçelerden başka bir şey değillerdi. Anka kuşları en tehlikeli ikinci gruptu.

Yılan değiştiriciler ilkti.

Yine de Anka kuşları kana susamış ve acımasızdı, yıkımdan zevk alırlardı. Ateşte yaşar ve gelişirlerdi ve ölüleri dirilmeye zorlayabilirlerdi.

Mezarlardan kalkanlar da onlara hizmet etmeye mahkûm edilerek sonsuza kadar köleleştirildi.

Thane boş bardağını bardağın üzerine koydu ve doğruldu. "Onu daha fazla bekletmek istemiyorum."

Bjorn ve Xerxes ayağa kalktı. Altı uzun adım sonra aralarında durdu. İlerlediler, sonra dallara ayrılarak üç ayrı yatak odasına yöneldiler. Sadece onunkinden sessizlik yayılıyordu. Çift kapıyı iterek açarken elleri şaşırtıcı derecede sağlamdı. Kapattı.

Yakında fethedeceği yeri düşünürken arkadaşlarının kapılarının yumuşak tıkırtılarını duydu.

Kadın yatağa uzanmış, sırtında bir yastık yığını vardı. Görkemli bir şekilde çıplaktı, altın ve kızıl saçları çatırdayan alevler gibiydi ve bir omzunun üzerinden dökülüyordu. Bu mesafeden bile Thane onun sıcaklığını hissedebiliyordu, sıcaklık onu yalıyordu. Ölümsüz bir demirci tarafından dövülmüş ince zincirler el ve ayak bileklerini sarmış, onu esir eden kişinin emirlerinin kölesi haline getirmiş, metal bir şekilde onu emirlere itaat etmeye zorlamıştı.

Bjorn onu seks pazarından satın almış olmalıydı. "Bunu istiyor musun?" diye sordu. "Beni istiyor musun? Doğru söyle."

Dudaklarını yaladı. "Oh, evet."

"Zorlanmış hissetmiyor musun?" Thane'in yatak odasında aşmayacağı tek bir çizgi vardı, o da kendini bir başkasına zorla kabul ettirmektir. "Aramızda ne olursa olsun, buradan ayrılmakta özgür olacaksın."

"Hayır, zorlanmıyorum. Bana ödeme yapılacağı söylendi."

Ah. Para istiyordu, onu değil. Bu konuda hiçbir sıkıntısı yoktu, daha önce de bu yola başvurmak zorunda kalmıştı. "Olacaksın."

"O zaman kalırsam zenginlik beni beklerken neden gideyim?" diye sordu, bir tutam saçını kulağının arkasına asarak.

Ucunu işaret eden bir kulak. "Mükemmel bir soru."

Kadın sırttı ve adam dişlerinin bir vampirinki gibi sivri olduğunu gördü. Vücudu bir güzellik çalışması, bir şehvet zenginliği idi. Kadının arkasını göremese de, kabilesinin izlerini taşıyan dövmelerle kaplı olduğunu biliyordu.

"Sizden ne isteneceği söylendi mi?" diye sordu.

"Evet, yani tüm bu konuşmalar sadece benim zamanımı ve sizin paranızı boşa harcıyor."

"Bunu istemiyoruz." Tek bir çekişle cübbesi vücudundan düştü ve onu çıplak bıraktı. Malzeme o kadar hafifti ki yere düşerken hiç ses çıkarmadı.

Thane şiltenin üzerine süründü, kenarı kaslı ağırlığıyla eğildi. Bir an sonra dişi onun üzerindeydi. Uzun bir süre kadının tırnaklarının yakıcılığından ve dişlerinin sıyrıklarından başka bir şey hissetmedi. Sonra gözeneklerinden küçük ateş tanecikleri sızmaya başladı, onu tam olarak kabarttı ve ondan enfes inilti üstüne enfes inilti çıkardı. Nefret ettiği kadar hoşuna da gidiyordu.

İstedığı her korkunç eylemi tereddüt etmeden yerine getiriyordu ve onu başka birini tuttuğundan çok daha uzun süre tutma fikriyle oynuyordu. Genellikle iki ya da üç yatıştan sonra işi bitiyor, arzu dolu olması gereken gözlerde için için yanan tiksintiyi görmek istemiyordu. Çünkü bir süre sonra dişiler yerini tiksintiye bırakıyordu. Ne yaptıklarını, onun ne yaptığını düşünürler ve hepsinden pişmanlık duyarlardı. Ama bu kadın performansını sergilerken gerçek bir zevkle gülüyordu ve her zaman da güleceğine bahse girmeye hazırdı. Para hırsı daha azına izin vermezdi.

Bittiğinde, Thane kıpırdamadan yattı, nefesini tutmaya çalıştı ve yanma hissinin tadını çıkardı.

İçten dışa.

Solundaki duvardan -kendisine ve çocuklarına ihtiyaç duyulduğunda duyabilmeleri için bilerek ince tutulmuştu- Xerxes'in her zaman seksten sonra yaptığı gibi tuvalete öğürmesinin yürek parçalayıcı yankısını yakaladı.

Arkadaşı için daha fazlasını istiyordu. Daha iyisini. Ama nasıl yardım edeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Giyindi ve Anka Kuşu'nu bitkin bir halde yatağın üzerinde bıraktı. Bjorn zaten oturma odasındaydı, yalnızdı ve yeni bir bardak votkaya boş boş bakıyordu.

Thane bir sandalyeye çöktü. Bjorn başını kaldırıp bakmadı bile; kafasının içinde, sonunda onun için gelen karanlığın içinde kaybolmuştu.

Xerxes solgun ve titrek bir halde odasından çıktı ve Thane'in bakışlarından kaçındı. O da bir sandalyeye çöktü.

Thane bu adamları severdi. Seviyordu. Onlar için seve seve ölürdü ama ölmelerine izin vermezdi. Bu şekilde değil. Sefalet içinde değil.

O zindandan birlikte çıkmışlardı ve bir şekilde, bir şekilde, onları kendi yarattıkları cehennemden çıkaracaktı.

YEDİNCİ BÖLÜM

ERTESİ SABAH, ÇIPLAK BİR Zacharel yatağının kenarına oturdu ve kardeşinin vazosunu ellerinin arasında yuvarladı. Şeffaf, kum saati şeklinde bir kavanozdu, içindeki madde de kavanoz kadar şeffaf, sadece ışıktan parıldayan küçük gökkuşağı benekleri olan kalın bir sıvıydı.

Bu vazo Zacharel'in en büyük hazinesiydi. Tek hazinesiydi. Şimdi ve sonsuza dek, bu vazoyu kardeşini korumadığı gibi koruyacaktı.

"Seni seviyorum, Zacharel."

"Ben de seni seviyorum Hadrenial. Hem de çok." "Seviyor musun?"

"İstediğimi biliyorsun."

"Ve benim için her şeyi yaparsın?"

"Her şeyi."

"Öldür beni o zaman. Gerçek bir ölüm. Lütfen. Beni bu şekilde bırakamazsın."

"Bunun gibi" kırılmış, kanlanmış ve tarif edilemez şekillerde ihlal edilmişti. "Bunun dışında her şey. İyileşeceksin. Hatta bir gün yeniden mutlu olacaksın."

"İyileşmek istemiyorum. Varlığımı sona erdirmek istiyorum, şimdi ve sonsuza dek. İşkencemi sona erdirmenin tek yolu bu."

"İblislere sana yaptıklarının bedelini ödeteceğiz. Birlikte. O zaman bu konuyu tekrar konuşabiliriz." Ve Zacharel bir kez daha onu reddedecekti.

"Eğer beni öldürmezsen, kendimi öldüreceğim. O zaman bana ne olacağını biliyorsun."

Evet, biliyordu. Gerçek ölümü kendiniz gerçekleştiremezsiniz. Hadrenial kendi bedenini öldürebilirdi ama şu anda olduğu gibi karanlık olan ruhu yaşamaya devam edecek ve

Cehennem. Bu Zacharel'i etkilememişti. Yine de hayır demişti. Ama sonunda Hadrenial sözüne sadık kalmıştı. Defalarca kendini öldürmeye çalışmıştı. Her seferinde Zacharel onu Yaşam Suyu ile geri getirmişti.

O yıllar, tüm varlığı kardeşinin peşinden koşmakla, kardeşini kurtarmakla ve nihayetinde acısına son vermek için kardeşini öldürmekle geçmişti. Bu Zacharel'in bugün bile pişmanlık duyduğu bir karardı, çünkü bu vazo Hadrenial'dan geriye kalan her şeyi içeriyordu.

Zacharel kardeşinin göğsünün derinliklerinden şimdiye kadar hissettiği tüm sevginin özünü çıkarmış, sonra da onu Tanrı'nın Yaşam Nehri'nin yanında akan dereden aldığı Ölüm Suyu ile zehirlemişti. O su, bir ölümsüzü sonsuza dek öldürmenin tek yoluydu.

En küçük şişeleri elde etmek için bir meleğin Yaşam Suyu'nda olduğu gibi aynı süreçten geçmesi gerekiyordu: kararlılığını kanıtlamak için bir kırbaçlama, ardından iznin verildiği ya da reddedildiği Göksel Yüksek Konsey ile bir toplantı. İzin verilirse, Konsey'in seçtiği bir kurban kesilmesi gerekiyordu.

Zacharel tüm bunları yaşamıştı -kardeşi reddedildikten sonra- ama tapınağın içinde tereddüt etmişti. İki nehir yan yana akıyordu, yaşam ve ölüm, mutluluk ve keder. Seçim ona aitti. Yaşam'dan alabilirdi. Yaşam'dan almalıydı. Ama bu sadece kardeşinin bedenini iyileştirirdi, zihnini değil.

Zihnini kurtarmak için En Yüce Olan'ın huzurunda zaman geçirmesi gerekirdi, çünkü En Yüce Olan herkesi yatıştırabilir ve kurtarabilirdi ama Hadrenial bunu denemeyi reddetmişti. Yine de bir son istiyordu.

"Bunu benden nasıl istersin?" diye sordu. "Bunu nasıl yapabildim?"

Tabii ki yanıt gelmedi. Hiç olmadı.

Zacharel kardeşinin boğazından aşağı ölüm dökmüştü. Hayatının tükenişini, gözlerindeki ışığın sönüşünü izlemişti. Sonra bedenini ateşten bir kılıçla yaktı. Kardeşinin küle dönüşmesini ve uçup gitmesini izlemişti.

Günlerce o külün parçalarını takip etmişti.

Şimdi göğsünde büyüyen siyah lekeye bakıyordu. Kardeşinin öldüğü gün Zacharel, Hadrenial'inkinden çok daha küçük bir parça olan kendi aşk duygusunu çıkarmış, vazoya yerleştirmiş ve kardeşinden geriye kalan her şeyle karışırken zafer kazanmıştı. Orada, en azından, hâlâ birlikteydiler.

Bir hafta sonra, tam da o parçayı aldığı noktada küçük siyah bir nokta belirmiş ve yıllar içinde bu nokta yavaş ama istikrarlı bir şekilde büyümüş. Ancak Zacharel'in Tanrıyla randevusundan sonra, kanatlarından kar damlamaya başladığında, artış hızı dört katına çıkmıştı.

Bunun ne anlama geldiğini, sonucun ne olacağını biliyordu ama endişelenmiyordu. Aslında memnundu. Eğer bu yılki görevinde başarısız olur ve cennetten kovulursa, uzun süre acı çekmesi gerekmeyecekti.

"Acaba Annabelle de sizi büyüler miydi?"

İkisini birlikte hayal ederek durakladı. Evet, Annabelle'in cesareti nazik Hadrenial'ı memnun ederdi. Onun için savaşır mıydı?

Hayır, diye karar verdi. Çünkü Zacharel onu ele verecekti. Aslında bunu şimdi, yükümlülüğünü yerine getirdikten sonra yapmayı planlıyordu.

Zacharel çok dikkatli bir şekilde vazoyu komodinin üzerine koydu ve ayağa kalktı. Bu şeyi bir hava cebine saklayabilir, nereye giderse gitsin yanında taşıyabilirdi. Ama diğer melekler kardeşinin kokusunu alır ve cevaplamak istemediği sorular sorarlardı.

İblisler de onun kokusunu alır ve onu tekrar yok etmeye çalışırlardı.

Annabelle'in kapısına doğru yürümeden önce bornozunu çekti. Orada durakladı, içeri girip girmeyeceğinden emin değildi. Dün onun iblislerle savaşmayı öğrenmesine yardım etmeyi kabul ettiği için kendine kızmış ve onu kendi haline bırakmıştı.

Söz verdiği gibi, onu odaya kilitlememişti. Onun peşine düşmesini beklemişti ama o olduğu yerde kalmıştı ve bu onu daha da kızdırmıştı.

Ona ne yapıyordu? Genelde öfkeli olmayan bir adamdı. Yüzyıllar boyunca hem içten hem de dıştan soğukluğuyla tanınmıştı ama onun yanındayken sanki çok keskin bir tehlike eşiğinde sallanıyormuş gibi hissediyordu. Şu anda bile gergindi, dişlerini sürekli gıcırdatmaktan çenesi ağrıyordu.

Bütün gece onu öpmeyi hayal etmişti. Onu daha derinden, daha sert, kendisinden önce gelen adamdan daha iyi öperek, sonunda kendini gerçekten baştan çıkarıcı olmadığına ikna etmeye çalıştığı baştan çıkarıcılığa teslim oldu.

Neden? O özel biri değildi. Sadece kısa bir süre için var olan bir baş belası, bir yükü. Onun gibi binlercesi vardı.

Gerçekten var mıydı?

Dün o yemyeşil pembe dudaklara bakmış ve arzulamıştı. Daha önce hiç arzulamamıştı. Belki de ağzında başka bir kadının tadı olduğu için, eyleme olan ilgisi artmış, zorlananla verileni karşılaştırma arzusu alevlenmişti.

Belki de değildir.

Thane'in getirdiği rapor Zacharel'in Annabelle'i bin kat daha fazla istemesine neden olmuştu. Hem insanlardan hem de iblislerden çok sayıda dayak yemişti ama bunlar onun cüretini azaltmamıştı. Yaptıklarından dolayı ona çok kırıcı mektuplar yazan bir ağabeyi vardı ama Annabelle ona sadece nezaket ve anlayışla karşılık vermişti.

Doktorlar onu hapsetmiş, aşırı ilaç vermiş, geri dönülmez şekilde zarar vermişlerdi ama o tüm gücüyle karşı koymuştu.

Hayır, onun gibi binlercesi yoktu.

Planını bozmaya, sağduyuyu bir kenara bırakıp onu elinde tutmaya ve sonra da kaybetmeye karar vermeden önce, şimdi ondan uzaklaşmalıydı. Sırf onun intikamını almak için bile bile ikincil hasara yol açmadan önce.

Zacharel'in sadece bir süre daha onunla kalması gerekiyordu. Birkaç hafta, belki birkaç ay -bir yıldan fazla değil- ve onu avlayan kötülükle savaşabilecekti. Bundan emin olacaktı. Sonra ayrılabilirlerdi ve bir daha asla onu düşünmek zorunda kalmayacaktı... Gerçi onu nereye götüreceği ya da Tanrının gözünde onun sorumluluğundan nasıl kurtulacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama bunlar başka bir günün detayıydı.

Kararlı bir şekilde odaya girdi.

Yatağın kenarına oturdu. Onu gördüğünde ayağa fırladı, mavi-siyah atkuyruğu ileri geri sallanıyordu. Ağzından çıkan ilk kelimeler "Sanırım birlikteliğimizi şimdi bitirsek iyi olacak" oldu.

O zaman başka bir şey giymeliydin, diye düşündü, onu içine çekerken sersemlemişti. Atlet ve yumuşak, dökümlü pantolon gitmişti. Onun yerine, gizlediğinden daha fazla dekolteyi ortaya çıkaran siyah deri bir büstiyer ve kıvrak gücüne göre şekillenen aşınmış siyah deri pantolon giymişti.

Birdenbire utanarak bir ayağından diğerine geçti. "Buluttan savaşa hazır giysiler istedim ve işte bunu aldım. Pantolonun her yerinde yırtmaçlar var, tahminimce silahlara kolay erişim için. Ama büstiyer beni şaşırttı. Tabii bulut, göğüs dekoltemin rakiplerimi sersemletip aptallaştıracağını düşünmüyorsa." Kaşlarını çatarak, büstiyerini

ellerini kalçalarına koyup başını salladı. "Kıyafetimin bir önemi yok. Beni Colorado'ya geri götür."

"Hayır, önemli değil ve hayır, yapmayacağım. Bir anlamaya vardığımızı sanıyordum."

"Evet, ama..." Bakışları ayaklarına kaydı, ama sonra tekrar doğrulup daraldı.

"Ne?"

"Sinir bozucu olmanın ötesindesin," diye homurdandı. "Neden senden yapmanı istediğim şeyi önce bir milyon soru sormadan yapamıyorsun?"

"Ben de aynısını sana söyleyebilirim."

"Ben- Argh." Ona bir yumruk kaldırdı. "Belki de çok soru soruyorum. Ne olmuş yani? Benim konumumdaki herkes aynı şeyi yapardı. Ayrıca ben bir kızım ve bu benim işim. Sen bir erkeksin. Yumruklarını göğsüne vurup homurdanman, sonra da beni memnun etmek için elinden gelen her şeyi yapman gerekiyor."

"Pek sayılmaz. Az önce tarif ettiğiniz adamın kafanıza bir sopayla vurup saçlarınızdan sürükleyerek götürmesi daha olası."

Her sözüyle birlikte, o mavi, mavi bakışlardaki eğlence de artıyordu.

Kadının öfkesini göstermesi ve ardından gelen şakalar onu memnun etti. Ama sadece biraz, diye kendini temin etti, çünkü onun bundan sonra ne yapacağını ya da söyleyeceğini tahmin edemiyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, onu bir kez daha inceleyerek. Gözlerinin altında hâlâ morluklar vardı, dudakları çiğnendiği için çatlamıştı ve kolları bacakları titriyordu. "Yine mi iyi değilsin?"

"Hâlâ yoksunluk çekiyorum, hepsi bu."

Zacharel kendisine reçete edilen ilaçların uzun listesini hatırladı. Bu tür geri çekilmeler önemli olabilirdi. Ona Yaşam Nehri'nden kalan bir damla suyu verebilirdi ama- Çenesi sıkıştı. Daha önce, o yatağa bağlıyken böyle bir seçeneği düşünmüş olsa da, haklı olabilirdi. Onun yaşayıp yaşamayacağını bilmiyordu ve su da tam olarak bunu sağlıyordu.

içindi. Yaşam ve ölüm için. Birkaç ağrı ve acıyı dindirmek için değildi.

"İyi olacağım," diye ekledi, muhtemelen ani sessizliği doldurmak için. "Şimdi lütfen beni geri götürür müsün? Bana başka soru sormadan."

"Sinir bozucu olabilirim -" aslında Zacharel isminin birkaç dilde piç anlamına geldiğinden emindi "- ama benim yanımda herkesten daha güvendesin."

"Beni öldürmekle tehdit eden adamla daha mı güvenli?" Ah. Şimdi anlamıştı. İyi bir gece uykusundan sonra,

Kafası nihayet berraklaştığında, adamın kendisine söylediği şeyi hatırlamıştı: "Seni şimdi öldürebilirim" ve ondan kaçmak istemişti. "Seni tehdit etmedim." Gerçek. Sadece bir gerçeği dile getirmişti. Onu her an öldürebilirdi.

"Ama sen dedin ki-"

"Ne söylediğimi biliyorum. Ama şimdi sana tekrar söylüyorum, benim yanımda herkesten daha güvendesin." Ona zarar verse bile, onu öldürmeye karar verse bile, yine de onun yanında daha güvendeydi. Diğer herkes çok daha kötüsünü yapabilirdi.

Bir kez olsun onun sözüne güvenerek derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Pekâlâ, kalacağım. Şimdilik."

Teşekkür etmek için garip bir dürtü hissetti ama kelimeleri ısırmayı başardı. "Bana karşı çok iyisin."

Kollarını ortasının üzerinde kavuşturdu. "İğneleme mi bu? Sanırım iğneleme seziyorum."

"Bu kelimenin ne anlama geldiğini bildiğimden emin misin?"

Dilinin altında tısladı. "Sizin tarafınızdan bir soru daha." Başını yana eğdi ve içeri girdiğinden beri ilk kez onu inceledi, görsel inceleme tüm vücuduna fısıldayan bir dokunuştı. "Kanatların..."

"Evet?" Önce birini, sonra diğerini uzatıp boylarını inceledi. Her birinden hâlâ kar damlıyordu ama parlayan kristaller normalden daha küçüktü.

"Beyazdan çok altın rengindeler. D n tam tersi doğruydı."

Haklıydı. Altın miktarı bir kez daha artmıştı. Bu sadece şu anlama gelebilirdi... Tanrısı onunla bu konuda konuşmuş olsun ya da olmasın, Elitlerden birine dönüşüyordu.

Ama... ama... bu sadece Tanrısının ondan memnun olduğu ve Zacharel'in Ivar'ın yerine seçildiği anlamına gelebilirdi. Mantıklı olan başka bir açıklama yoktu.

Ama neden?

Zacharel kendini riske atmasına rağmen bir insanı kurtardığı için mi? Sonunda ordusunun başına geçtiği ve adamlarının saygısını kazandığı için mi? Eğer  yleyse, bu Tanrısının onun başarısız olmasını hiç istemediği, terfinin onun  d l  olduğu anlamına gelirdi.

"Eee?" Annabelle sordu. "şikayet ettiğimi sanmayın. Kanatların çok güzel."

Güzel mi? Bu kelime onu rahatsız etmemeliydi ama etti. Muhteşemlerdi, teşekkürler.

Ona bu konuda hiçbir açıklama borçlu değildi ve ayrıntıları bu kadar rahatça vermeyi bırakmalıydı. Ayrıldıklarında, ki ayrılacaklardı, yakalanabilir ve bu bilgiyi düşmanına verebilirdi. Ama yine de yaptı. Yine de ona anlattı. Eğitimi onun asla yakalanmamasını sağlayacaktı. Kesinlikle.

"Bir p-terfi. Ne kadar havalı," dedi aniden gıcırdayan dişlerinin arasından. Buğu yüzünün önünde dönmeye başladı. "Konuyu değiştirmek istemem ama burası sana soğuk mu geliyor?"

Onu ilk bulduğu zamanı, ne kadar donmuş olduğunu hatırlayan Zacharel, yanında taşıdığı soğukluğu artık kabul etmediğine veya minnettar olmadığına karar verdi. Annabelle acı çekiyordu ve bu hiç hoşuna gitmiyordu. Bu konuda Tanrısından merhamet dilemek zorunda kalacaktı. Ve belki de artık liderinin gözüne girmenin bir yolu olduğunu bildiğine göre, bunu elde edebilirdi.

"Bir palto," dedi Şimdi ve Annabelle'in gözleri beklentiyle parladı.

"Bunu d Ő nmeliydim."

"Eminim yapardın." Elini uzattı ve beyaz bir suni k rk manto belirdi.

"TeŐ ekk rler," dedi. "Biliyor musun, sen büyük bir  eliŐ kisin. Bir an kötü davranıyorsun, sonra iyi davranıyorsun. Bir an tehditkâr, bir an korumacısın."

"Daha önce enstitüde olduğı gibi alınmamı mı istiyorsunuz?"

"Bu sefer değ il."

"Ama bu bilgiden pek memnun g r nm yorsunuz." "Ő ey, memnun değ ilim. Seni anlamak çok zor." "Ben bir kitap değ ilim," dedi. BaŐ ını salladı. "Kesinlikle."

"Ama-"

"Sadece kabalığ a ve tehdide devam et," diye araya girdi. "Senden hoŐ lanmak istemiyorum."

Daha önce hiç bu kadar kafa karıŐ tırıcı bir konuŐ ma yapmamıŐ tı. "Neden?"

"BeŐ inci savunmamı yapıyorum."

Onun bu kaçamak stratejisi artık hoŐ una gitmiyordu. "Tüm sorularıma yanıt vermeyi reddedemezsiniz."

"Uh, doğ ru değ il. Kesinlikle yapabilirim."

Az önce kanıtladığ ı gibi. "O zaman cevap verdiğ in zaman için bir tür  d l ayarlamalıyız." Gerçi bu r Ő vet kokuyordu -       öyleydi- ve  nemsediğ ini ima ediyordu -ki önemsiyordu. Bunu daha fazla inkâr edemeyeceğ ini düşündü. Bu itiraf hiçbir Şeyi deĐ iŐ tirmeyecekti.

KaŐ larından biri, ona birden fazla kez verdiğ i ifadenin bir parodisi olarak kalktı. "Ve yapmadığ ım zaman için bir Şaplak mı?"

"Saçmalama. Böyle küçük bir su  için sana asla Şaplak atmam, Annabelle." Onun adını dudaklarında duymak hoŐ una gitmiŐ tı. Sesini ve verdiğ i hissi sevmiŐ tı. "Bir Şey için

Belki. Ama asla kalıcı hasara neden olacak bir şey yapmam. Sen benim askerlerimden biri değilsin. Daha da ötesi, sen bir insansın. Çok fazla dayanamazsın."

"Metanetime şaşırabilirsiniz."

Cevap vermek istiyordu, gerçekten istiyordu, ama aniden parmak uçlarını yanaklarında, dudaklarında gezdirme arzusuna kapıldı, onu yakıp yakmayacağını, nabzının kendisinininki gibi kontrolden çıkıp çıkmayacağını bilmek istiyordu. Kızın kendisine yaklaşıp yaklaşmayacağını ya da uzaklaşıp uzaklaşmayacağını bilmek istiyordu.

Böyle ölümlü arzuların kölesi değilsin. Ona dokunmayacak ve onun tepkisini dikkate almayacaktı. Ama fiziksel arzularla savaşabilirken Kazan- zihniyle savaşamayacağını fark etti. Onun hakkındaki merakı çok büyüktü ve kendini "Annen Japondur ama adın değil" derken buldu.

Annabelle konunun değişmesini rahatlatmış bir şekilde omuzlarını dikleştirerek kabul etti. "Hayatının çoğunu Amerika'da geçirdi. Bana da babamın annesi Anna Bella'nın adını vermişler." Ceketinin yakalarını daha da sıktı ve kendi merakına teslim oldu. "Merak ediyordum. İncil'deki melekler gibi misiniz? Dün gece bulut bana bir tane verdi. Birkaç bölüm okudum ve... şey..."

"Benimle hakkında okuduğun melekler arasında farklar görüyorsun," diye bitirdi.

"Aynen öyle. Ve farklı bir ırkın parçası olduğunuzu söylediğinizi hatırlıyorum... ya da öyle bir şey."

"Sizin bana yaptığınız gibi ben de cevap vermeyi reddedebilirim" demekten kendini alamadı.

"Ama bu bir şaplakla eşdeğer olurdu," diye belirtti, "ve asla yalan söylemeyen sen bana bunu yapmazsın."

Çok akıllı bir kız, onun Annabelle'i. Bekle. Onun. Annabelle mi? "Okuduklarınız doğru. İnsani açıdan,

Benim Tanrım bir kraldır. Göklerin yalnızca belirli bir bölümünü yönetir ve göklerin her karışını, hatta Yunanlıların ve Titanların sahip olduklarını iddia ettikleri şeyleri bile yöneten En Yüce Olan'a hizmet eder - ama bu başka bir hikaye. Ve biz En Yüce'nin melekleri gibi değiliz çünkü aynı amaçlar için yaratılmadık."

Ellerini havaya kaldırdı. "O zaman size neden melek deniyor?"

"Biz kanatlıyız ve kötülükle savaşıyoruz. Bu bir etiket ve yapıştı."

"Argh! Ama ikiniz de kötülükle savaşıyorsanız, ne farkınız var?"

İnsanlarla çok nadiren etkileşime girmişti ve bu tür şeyleri açıklamak zorunda kalmamıştı. "Tüm insanlar yaşayan varlıklardır, evet ve pek çok benzerlikleri vardır ama hepsinin amacı aynı değildir. Bazıları inşa eder. Bazıları eğlendirir. Bazıları öğretir."

Konuşmasını bitirir bitirmez bulutun duvarları karardı, kalınlaştı, içinden kıvılcımlar saçan şimşekler çıkmaya başladı, ilk başta küçüktüler ama uzunlukları ve şiddetleri giderek artıyordu. Kafası karışmıştı, başka farklılıklar aradı, bulamadı.

Annabelle elini uzattı, parmak uçlarını şimşegin üzerinde gezdirmek niyetindeydi. Adam onun bileğini tuttu ve onu susturdu.

"Cloud?" dedi. "Sorun nedir?" İblisler... Kafasının içinde bir fısıltı. Saldırmak... İmkansız. Değil mi?

Ama... ya öyle değilse? Zacharel

ateşten kılıcını çağırdı. İblisler cennete, hele de bir meleğin evine girmeye nadiren cesaret ederdi ama bu yapılabilirdi.

Annabelle'in yüzündeki tüm renk uçup gitti. "Sorun ne? Neler oluyor?"

"Saldırı altındayız." Ya iblisler bu bulutun kime ait olduğunu bilmiyorlardı ya da Annabelle'i ele geçirme arzuları çok büyüktü, onu takip etme yetenekleri tahmin ettiğinden çok daha iyiydi.

Bulut onları uzak tutacaktı ama sonunda başarısız olacaktı. Bunun gibi bulutlar savaştan ziyade konfor için tasarlanmıştı ve bu onu daha önce hiç rahatsız etmemişti. Aslında, başka bir zaman olsa, Zacharel bu meydan okumadan, zafer şansından zevk alırdı. Şimdi ise en ufak bir korku kırıntısı hissediyordu. Annabelle incinebilirdi. Son birkaç gününü onun hayatta kalması için harcamamıştı ki, düşmanınin kötülüğüne kurban gittiğini görsün.

"Göster bana," diye emretti buluta.

Yanında, havanın bir kısmı yoğunlaştı, çok sayıda renk titreşerek canlandı ve birbirine karıştı. Adam sertleşti. Annabelle'in nefesi kesildi. En az on beş iblis evinin etrafını sarmış, içeri girmek için dış duvarları tırmalıyordu. Çılgına dönmüşlerdi, ağızları köpürüyordu, çaresizdiler, tırnaklarının ucu zehirle doluydu.

"Benim için geldiler," dedi sesi çıkmadan.

Zacharel boştaki elini kızın beline doladı ve onu vücudunun hizasına çekti. "Bana tutun ve hiçbir koşulda bırakma."

"Ama onlarla savaşmana yardım edebilirim." Güzel. Bu sefer bir kararlılık katmanı vardı.

Yine de havladı, "Uçabilir misin? Yoksa bensiz yere mi yuvarlanacaksınız?" İkisi de bunun cevabını biliyordu.

Artık tereddüt etmeden kollarını onun boynuna doladı, parmakları ensesinde kenetlendi. Yumuşak göğüsleri kalp atışlarının ritmine karşı sokuldu ve alt bedenleri birbirine bastırdı. Sertçe nefes aldı, böyle bir zamanda bu hissi fark etmesine bile şaşırmıştı.

Odaklanın. "Bu yeterince iyi değil," dedi. Elini kızın poposuna indirdi ve onu yukarı kaldırdı. "Bacaklar."

Bacakları adamın beline dolandı.

Gözleri buluştu, o uhrevi maviye karşı yeşil bir çarpışma - şu anda sisle buğulanmış bir mavi

Duyduğu kararlılık ve hissettiği dehşet. Ama başını salladı, savaşa hazırđı.

Cesur kız.

"En azından kar yağışı durdu," dedi.

Duymuş muydu? Tanrısı onun dile getirilmemiş arzusunu duymuş ve Zacharel'in ona teşekkür edeceğinden emin olduğu bir jestle karşılık vermiş olmalıydı.

"Keşke başka bir yolu olsaydı," dedi. Bu pozisyonda Annabelle onun kalkanı olarak hareket edecekti. Bundan her düzeyde nefret ediyordu ama başka bir çözümü de yoktu. Annabelle'i parlatıp geri dönemezdi -bir yerden başka bir yere sadece bir düşünceyle geçemezdi- çünkü parlayamazdı. Sadece kanatsız Koldo gibi nadir birkaç kişi bunu yapabilirdi.

Zacharel'in yapabildiği şey vücudunu kamufle etmektir, böylece kimse onu göremez ya da hissedemezdi. Ama Annabelle'i aynı derecede kamufle edemedi, bu yüzden o da dışarıdaydı.

Sana ihtiyacım var - önce Koldo'ya yansıttı çünkü şu anda en büyük yardımı o yapabilirdi, sonra da ordusunun diğer üyelerine. Bunu daha önce hiç yapmamıştı, işe yarayacağından emin değildi ve zihinlerinin içinde konuşma pratiği yapmadığı için kendine lanet etti.

Şeytanlar. Bulutun. Savaş.

Cevaplarını bekleyecek zaman yoktu, tabii böyle bir cevap vermeyi biliyorlarsa. "Eğer sizi Koldo adında bir adama teslim edersem, onunla dövüşmeyin. O sizi güvenli bir yere götürecektir."

"Peki ya sen?"

Mükemmel bir soru. "Şimdi," dedi buluta, onu görmezden gelerek, "bu yeri terk etmeni istiyorum. İblislerin sana ulaşamayacağı bir yere git ve küpü koru. Ben cennete dönüp seni bulacağım."

Whoosh.

Bulut gitmiş, ayaklarının dibindeki temeli de alıp götürmüştü. Annabelle'in nefesi kesildi, ona daha sıkı sarıldı.

Aniden parlak sabah güneşi delici bir ışıkla parladı.

Yoğunluk. İblisler etrafını sarmış, az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken sivri kanatlarını çılınca çırpıyorlardı. Zacharel kılıcını savurdu ve kendisine en yakın olanın kafasını kesti. Alevlerin titremesi ve kemiğin kemikten ayrılırken çıkardığı kaygan sesle diğerleri avlarının görüldüğünü fark etti.

Ona doğru topluca yaklaştılar. Zacharel eğilerek, dalarak ve dönerek onların arasından geçmeye çalıştı. İki ceset daha yere düşerken alevler içinde kaldı. Geriye on iki kişi kalmıştı. Onurlu bir şekilde dövüşmüyorlardı ama Zacharel bunu biliyordu ve hamlelerine nasıl karşılık vereceğini de biliyordu.

"Gitmene izin vermeliyim," dedi Annabelle'e.
"Tutuşunu gevşetme."

"Anladım."

Dört tanesi aynı anda üzerine çullanıp saldırmaya başlayınca, Annabelle'i soldan gelen iki iblisi engellemek için serbest bırakarak gökyüzünde yuvarlandı ve sağdan gelen iki iblisin başını kesmek için kılıcını kullandı.

Onu şoke ederek, bir bacağını onun belinden çözdü ve engellediği ibislere tekme attı, botunun keskin topuğu bir tanesinin gözüne saplandı.

"Annabelle!"

"Ne? Tutuşumu gevşetmedim," dedi. "Ellerimle değil."

Kendini toparlayamadan bir iblis ayak bileğine yapıştı ve bağırdı.

Zacharel bileğini geriye döndürdü, sonra ileri doğru keserek alçaldı... alçaldı... iblisle birlikte hareket ederek sonunda onu yok etti. Bir kafa daha havada yuvarlandı, siyah kan püskürdü.

"Arkanda!" Annabelle bağırdı.

Hızla döndü ama yeterince hızlı değildi. Boynunu hedef alan iblis pençeleri dışarı fırladı ve bir kanadının yan tarafıyla birleşerek keskin bir

Acı onun içinde yankılandı... ve uzantıyı yerinde dondurdu.

Zacharel gün ışığına doğru ilerlerken dişlerini sıktı. Annabelle tiz bir dehşet çığlığı attı. Yaralı kanadı tekrar harekete geçirmek için tüm gücüne ve kararlılığına ihtiyacı vardı. İlk başta kanadı sabit tutmayı başaramadı. Sonunda bir hava akımına kapıldı ve sarsılarak durdu.

"Çok yakındı," dedi, açıkça kusma dürtüsüyle savaşıyordu.

Çok yakın. "Önemli olan tek şey nihai sonuçtur."

"Yardım etmek için ne yapabilirim?"

"Hayatta kal." Görünürde başka melek yoktu. Ya başka bir yerde kendi savaşlarıyla uğraşıyorlardı ya da onları çağırmakta başarısız olmuştu.

"Sen de öyle."

İblisler onları buldu ve bir kez daha her açıdan saldırmaya başladı. Kılıcı havada parladı ve eskisi kadar hızlı olmadığı için bir başka pençe seti kısa süre içinde kanadını kesmeyi başardı.

Yere düştü ve bu kez ivmesini durdurmak mümkün değildi. Bir tendonu kopmuştu.

Annabelle'in at kuyruğu yanaklarına, dudaklarına, ağzının içine çarptı.

"Zacharel!" Rüzgârın gücü onu kucağından koparmayı bile başardı, vücudu bir uçtan bir uca yuvarlandı.

Neşeyle kıkırdayan birkaç iblis onu takip etti.

Zacharel hızlıca düşündü. Tanrının melekleri bedensel yaralanma yüzünden fiziksel olarak ölebilirdi, evet. Darbe organlarını parçalayabilirdi, buna şüphe yoktu ama yine de kendini yenileyebilirdi. Annabelle insandı. Yeniden canlanıp canlanmayacağı konusunda hiçbir soru işareti yoktu. Yenilenmezdi.

Sağlam kanadını sırtına soktu ve ona doğru ok gibi fırladı. Yüzü yere dönüktü, ondan uzaktaydı, saçları arkasında uçuşuyordu. Mesafeyi bir anda kapattı

Birkaç saniye içinde, sakladığı hava ceplerinden fırlatma yıldızlarını çıkardı ve ona uzanan her iblisi çiviledi.

Eller çözülürken acı çığlıkları yankılandı ve varlıklar teker teker ondan uzaklaştı. Neredeyse... çok yakın... temas! Zacharel kollarını ona doladı ve göğsüne bastırdı.

Dirsekleri ona vuruyor ve bacakları onu tekmeliyordu. "Bırak beni, seni hasta, iğrenç parça-"

"Seni yakaladım," dedi ve o anda anladı. Onun yaşamasını sağlamak için yapabileceği tek bir şey vardı.

Anında sakinleşti. "Zacharel?" Dönerek kollarını onun boynuna doladı. "Tanrı'ya şükürler olsun!"

"Evet. Benim." İçinde Yaşam Suyu bulunan şişesini çıkardı. Sadece tek bir damla kalmıştı ama bu bir ölüm kalım meselesiydi. Kadının onu sorgulamasına ya da inkâr etmesine izin vermedi. Damlanın ağzına girebilmesi için şişenin ağzını kadının dudaklarına doğru eğdi. "İç."

Gözlerini kocaman açıp yutkundu. İşte. Bundan sonra ne olursa olsun yaşayacaktı. Aksini dileyebilirdi ama yaşayacaktı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

İŞTE BU, SON, diye düşündü Annabelle, damarlarında şampanya gibi köpüren ve zihninde çığlık çığlığa dolaşan umutsuzluk duygusuyla tamamen çelişen lezzetli bir sıcaklık dolup taşıyordu. Rüzgâr saçlarını savuruyor, zaten çatlamış olan derisini kesiyordu. Ve... ve... ah, merhamet, keskin bir acı göğsünü yırttı, kalbi zalim bir yumruk tarafından sıkıldı. Sıcaklık ve köpük unutuldu. Kaskatı kesildi, acı dolu bir çığlık attı.

"Sakin ol, Annabelle."

"Sorun ne... Ne yaptın... Argh!" "Su seni iyileştirirken canını yakabilir."

Tüm bunlara sebep olan korkunç iblisler. "Ama ben... yaralı değilim."

"Öyle olmalısın. Adrenalin her ne sorun varsa gizlemiş olabilir."

"Bizi... indirebilir misin?" Ohhhh, ama acıdan zar zor konuşabiliyordu. O iblisler onu çizmekten fazlasını yapmış olmalı.

"Hayır. Yapamam. Darbe canını yakacak ve yalan söylemeyeceğim, bu acı şimdiye kadar yaşadığın en kötü acı olacak."

Çığlık atmayacak, çığlık atmayacak, gerçekten çığlık atmayacak. "İyi haber var mı?"

"Bu acı uzun sürmeyecek. Yakında hiçbir şey hissetmeyeceksin, yemin ederim."

"Çünkü... ben... ölmüş olacağım." Nefes al, sadece nefes al. Ama bu bile kalbindeki mengenenin sıkışmasına neden oldu. Kanı buz kristallerine dönüşürken, derisinde boncuk boncuk terler oluştu. Çarpışmanın aslında rahatlatıcı olacağına karar verdi.

"Yaşayacağından emin oldum." Zacharel'in kolları onu saran güçlü bantlardı ve rahatlık sunuyordu. Bir

Kanatlarından biri, sanki yere indiklerinde bir yastık görevi görecekmış gibi onu sarıyordu. Diğer kanadı rüzgârda çırpınıyor, her an serbest kalmaya hazır bekliyordu.

Kalbinin göğsünden fırlayıp gitmesini diledi. Ona yedirdiği her neyse, herhangi bir inişten daha kötü olmalıydı ve... Ohhhh, bir başka acı dalgası daha içine çöktü.

Evet, işte burasıydı. Sonun ta kendisiydi. Hayatta kaldığı onca savaştan, onca zorluktan sonra bu şekilde ölüyor olmaktan nefret ediyordu. Böyle bir patlamayla, har-har. Ailesinin mezarlarını ziyaret etme şansı olmamıştı. Onları öldüren iblisi yok edememişti çünkü iblis onun için asla geri dönmemişti ve kendisi de enstitüde kapana kısıldığı için onu avlayamamıştı. Nasıl yapacağını bildiğinden değil. Kardeşine veda bile edememişti, her ne kadar kardeşi ona cevap olarak tek bir kelime bile söylememiş olsa da.

Toprak giderek yaklaşıyordu. O kadar yeşil, o kadar güzeldi ki, zoraki sakinliğiyle alay ediyordu. Gözleri yandı, yaşardı. Göğsü daraldı. Daha yakın... her an...

"Özür dilerim," dedi Zacharel dönüp sırtını yere dayamadan hemen önce ve odağını güzel mavi ve beyazdan oluşan gökyüzüne çevirdi. Kalın bulutlar her yöne doğru kabarıyordu. "Çekmek üzere olduğun acı, ne kadar geçici olursa olsun... Özür dilerim," diye tekrarladı.

"Üzülme. Yapabileceğin her şeyi yaptın-"

Adam gerildi ve kadın anladı. Darbe.

Bum! Önce bir ağaca, sonra diğerine çarptılar, ikisinin de nefesi patladı, nefes verecek bir şey kalmayınca kadar birbirine karıştı- Oh, durun, öncekinden daha sert bir darbe onun yanıldığını kanıtladı, ciğerlerini tamamen boşalttı.

O ve Zacharel aşağı yuvarlandılar, aşağı yuvarlandılar, daldan dala çarptılar, hızlarını kaybetmeden önce... bum! Son darbe çok daha sarsıcı, sert ve acımasız oldu. Ama sonra durdular. Sadece durdular.

Görüşünü siyah bir örümcek ağı kapladı. Ciğerlerini yeniden kullanmaya odaklandı, nefes aldı, nefes verdi, ilk başta çok hızlıydı ama yavaş yavaş yavaşladı, sakinleşti. Oturacak gücü bulana kadar dakikalar saatlere, saatler sonsuzluğa uzandı. Bir hata. Bir baş dönmesi dalgası onu sardı ve dünyasını alt üst etti. Islanmıştı, hatta sıırılsıklam olmuştu. Ve ah, bebeğim, işte vaat edilen acı. Yanan, ağrıyan ve zonklayan bir kaleydoskop.

Yüzünü buruşturarak etrafı taradı.

Tepesindeki kırık ağaç dalları güneş için mükemmel bir yol oluşturuyor, sıcak ışınların onu yalayarak aydınlatmasına izin veriyordu. Önünde bir orman belirdi.

Nemli zümrüt yaprakları birbirine sürtündü ve kır çiçekleri havayı kokulandırdı.

Onun yanında... onun yanında Zacharel yayılmıştı, gözleri kapalı, vücudu hareketsizdi. Her iki kanadı da garip açılarla bükülmüştü, giydiği cübbe artık beyaz değil, kıpkırmızıydı.

Kan, çok fazla kan. Her yerde. Her yerinde, onun yüzünden. Ağzından sızıyor, kulaklarından damlıyor, cüppesinin kumaşının yırtıldığı yerden taşıyor, ona bir musluktan akan çürümüş suyu hatırlatıyordu. Gövdesi parçalanmış, uyluklarından biri yarılmıştı. Ayak bileği kırılmıştı. Kemik derisini kesmiş, kenarları pürüzlü, parçaları eksikti.

Ailesi, gözlerini açmış, hiçbir şeye bakmıyorlardı. Ailesi, katılaşmış bir havuzda yatıyor.

İçinden histerik bir kahkaha yükseldi. Annabelle bir kez daha dehşet verici bir sahneden kendisine fazla zarar gelmeden sıyrıldı.

Hayır. Hayır! diye düşündü. Zacharel'i bu şekilde bırakamazdı. Ölmesine izin veremezdi.

O çoktan öldü, sağduyunun sesi yükseldi.

Hayır! diye yanıtladı inatçı özü. Onu uzun zamandır tanımiyordu ama iki kez hayatını kurtarmıştı. O almıştı

ona bakmak. O, kendi kardeşini öldürdüğünü iddia eden adam. Onu tereddüt etmeden öldürebileceğini söyleyen adam. O, asla yalan söylemeyen adam. Onu insanlaştırmaya çalışma tuzağına düşmeyecek, kendisini tehdit ettiği için ona kabul edilebilir nedenler atfetmeyecekti ama onu terk de etmeyecekti. Onu korumak için elinden geleni yapmıştı.

Annabelle dizlerinin üzerine çöktü ve nabzını kontrol etti. Nabız zayıftı ama oradaydı. Umut vardı!

Tanrım, eğer dinliyorsan, sana şükürler olsun! Titreyen elleriyle Zacharel'i elinden geldiğince bir araya getirdi, öğürüyor, ağlıyordu. Sadece... biraz daha bizimle kal. Yardıma ihtiyacı var.

"İyileşeceksin," dedi Zacharel'e. "Bunu atlatacaksın."

Bakışları çevredeki ormanı taradı. Bir kızak yaparsa onu sürükleyebilirdi... nereye? Nerede olduklarına dair hiçbir fikri yoktu. Fark etmezdi. Yardım çağırabilecek birini bulana kadar onu sürükleyecekti.

"Ona ne yaptın?"

Sert ses arkasındaki havayı yararak ona öyle büyük bir nefret ve öfkeyle çarptı ki ellerinin üzerine düştü. Kan sıçradı. Hızla doğruldu, döndü. Baş dönmesi... neredeyse çok fazlaydı, örümcek ağları geri dönüyor ve iğne ucu kadar ışıkla iç içe geçiyordu.

Birkaç metre ötede canavar gibi bir adam belirdi.

Titreyerek yeni deri pantolonunun yırtmaçlarına uzandı ve bulutun ona verdiği bıçaklardan ikisini avuçladı. Güzel. Düşerken onları kaybetmemişti. Ayağa kalkmaya çalışırken, dik durmak için mücadele ederken, iki silahını da korkunç görünümlü yeni gelene doğrulttu. "Daha fazla yaklaşma. Seni pişman ederim."

Yanaklarını düzensiz sıyrıklar kaplamış, kenarları yanmıştı ama cildinin geri kalanı ona şeker serpilmiş balı hatırlatıyordu -şok edici bir çelişki. Onun

Gözleri siyahtı ve ses tonunda duyduğu aynı nefret ve öfkeyle doluydu, siyah saçları uzun ve boncukluydu ve beyaz bir cübbe giymesine rağmen bir melek değildi. Melek olamazdı. Kocaman omuzlarının üzerinde kanatları yoktu.

Önce ona, sonra da Zacharel'e dik dik baktı. O dipsiz gözler bir kez daha Zacharel'in üzerine dikildiğinde daralmış ve turuncu-altın alevlerle çatırdamaya başlamıştı.

Her nasılsa, bu alevler duygulardan çok daha kötüydü.

Gözlerini kırptırdı ve adam bir adım bile atmadan önünde duruyordu. Uzun, kalın parmakları bileklerini sarmış, sıkıyordu. Yine de silahlarını bırakmadı.

"Bırakın beni!" diye bağıarak onu bacaklarının arasından dize getirmeye çalıştı.

Temastan kaçınarak döndü. "Bıçakları bırak." Kendini ve Zacharel'i çaresiz mi bırakacaktı? "Asla!"

Tokası sıkılaştı. Kemikleri kırıldığında ve acı kollarına yayıldığında bile kabzaları tutmaya devam etti.

Daha kötüsüne katlandı. Dişlerini gıcırdatarak baş dönmesine ve giderek parlaklaşan ışıklara karışan örümcek ağlarına karşı savaştı ve Testislerini Boğazına Vur'un ikinci raundunu yapacak gücü buldu. Adam acının onu bunalttığını ve boyun eğeceğini düşünmüş olmalı ki gardını indirdi çünkü bu kez dizini kasıklarına geçirmeyi başardı.

İki büklüm olmadı ama onu kendinden uzaklaştırdı, zaten hırpalanmış bedeni bir ağaç gövdesine çarptı ve işe yaramaz bir şekilde yere yığıldı.

"Orada kal." Zacharel'in yanına çömelirken onu görüş alanında tuttu.

"Hayır! Ona zarar vermene izin vermeyeceğim," diye bağırdı ve ayağa kalktı. Ve... Şükürler olsun Tanrım! O hala

hançerleri tutuyordu. Elleri şişmiş ve dayanılmaz bir şekilde ağrıyordu ama bu Zacharel'in koruması için ödenecek küçük bir bedeldi.

Şaşkınlık o hain gözleri aydınlattı. Sözleri yüzünden mi, yoksa ısrarı yüzünden mi? Sebep her ne olursa olsun, adam Zacharel'i usulca kollarına aldığı anda şaşkınlık içinde sürüklendi. İnsandan çok canavara benzeyen birinin böylesine nazik olması imkânsız olmalıydı.

Yine de bıçaklardan birini ona doğrulttu. "Kim olduğunu ya da burada ne aradığını bilmiyorum ama dediğim gibi, ona zarar vermene izin vermeyeceğim."

"Ben Koldo'yum ve ona asla zarar vermem."

Dizleri rahatlamaktan neredeyse bükülüyordu. Koldo. Bu ismi tanıdı. Bir melek olmayabilirdi ama Zacharel'in arkadaşıydı. Savaşçısı, bulutunun yok olmasını emretmeden hemen önce onunla savaşmamasını söylemişti. "Onu nereye götürüyorsun? Onunla ne yapacaksın?"

"Uzaklaş. Kurtar."

Bu sert ses Zacharel'in zihnini harekete geçirmiş olmalı, çünkü göz kapakları çırpınarak açıldı. "Kız" diyerek özgürlüğü için mücadele etti. Öksürdü, ağzından kan fışkırdı.

Hâlâ hayattaydı!

Annabelle ileri atılırken bir rahatlama hıçkırığı kaçtı. Ama ona asla ulaşamadı. Her iki adam da sanki aniden kapatılan hologramlardan başka bir şey değilmiş gibi ortadan kayboldu. Bir panik ve keder dalgası yaşadı, etrafında dönerek onlardan herhangi bir iz aradı ve hiçbir şey bulamadı.

En iyisi bu. Koldo Zacharel'e ihtiyacı olan tıbbi tedaviyi sağlayacaktı. O olmadan, iblisler ondan uzak duracak ve-

Güçlü kollar etrafına dolandı ve onu eşit derecede güçlü bir göğse doğru çekti. İçgüdüleri devreye girdi ve çırpınarak başını kendisini yakalayanın çenesine çarptı.

Homurdandı ama tutuşu hiç gevşemedi. Sonra beyaz bir perde ormanın üzerine düşerek onu neredeyse kör etti. Sırada ayaklarının dibindeki çimler vardı. Yürek parçalayıcı birkaç saniye boyunca nefes alamadı, hareket edemedi, korkunç bir hiçlik duygusu üzerine çöktü.

Panik geri döndü, şimdi daha güçlü, tüketiyordu, ama çığlık atmak için ağzını açtığı anda, etrafında yeni bir dünya kendini resmetti. Bir peri masalı. Açık pembe kristallerden oluşan kubbeli bir tavan ve ortasından sarkan elmas işlemeli bir avize vardı. Duvarlar en zengin kadifelerle kaplıydı, pencereler fütüme camdı ve içine bakan kıvrımlı beyaz perdeler vardı... emin değildi, camın arkasında sadece karanlığı görebiliyordu. Zemin cilalı maun rengindeydi ve birkaç pelüş pastel kilimle örtülüydü.

Çok fazla alan vardı, oda birkaç bölüme ayrılmıştı. Uyku alanı; çiçek desenli bir kanepenin kare cam bir masanın bir tarafında yarım daire oluşturduğu oturma alanı, diğer tarafta üç sandalye ve mutfak. Yemek masasının ortasındaki kristal vazodan dökülen taze çiçekler havayı tatlı bir şekilde kokulandırıyor.

Yatak odasına gelince, pencerelerin kenarlarından aşağı doğru sarkan aynı kıvrımlı kumaş, o güne kadar gördüğü en büyük yatağı kaplıyordu.

Yatak. Bu kelime zihninde yankılandı, orada yaşayacağı dehşeti hatırlattı... ve şimdi onu esir alan kişiyle yalnızdı.

Orada öylece durmayın. Savaşın!

Adrenalin dalgası ona güç verince Annabelle yukarı ve geriye uzanarak şişmiş yumruğunu kendisini esir alanın gözüne indirdi. Adamın kolları ondan uzaklaştı ve Annabelle dönerek adamın boğazını patlatıp nefes nefese bırakmaya niyetlendi. Koldo'yla yüz yüze geldi ama onun kimliğini fark ettiğinde artık hızını kesmek mümkün değildi. Çoktan saldırmıştı bile.

Unuttuğu bıçaklar şahdamarını hedef almış, omurgasını kesmeye hazırđı.

Ama hamleyi tahmin etmiş olmalıydı, çünkü geriye doğru kavis çizerek zarar görmesini engelledi.

Tekrar teşekkürler, Tanrım. Cidden. Kolları ağır ağır iki yanına düştü. "Özür dilerim, bilmiyordum, duramadım. Zacharel nerede?" Kelimeler nefes almak için tek bir duraklama olmaksızın ağzından döküldü.

"Önce silahlarınızı indirin," diye emretti. Sesi hâlâ gizleyemediği, muhtemelen gizlemek de istemediği kökleşmiş bir öfkeyle kaynıyordu. Tamamen duygusallaşmıştı, başka hiçbir şeye yer bırakmıyordu.

"Tamam. Evet." Ondan korkmasa da -çok fazla- itaat etmek için çabalarken kalbi kaburgalarında gümbürdüyordu. Ama ne denerse denesin, parmakları bıçak kabzalarının üzerinde taşlaşmış, hareket edemeyecek kadar şişmişti.

"Kadın! Şimdi."

"Yapamam," dedi, kelimeler kırık döküktü. Arkadaşını korumak için her şeyi yapabileceğini çoktan kanıtlamıştı.

Mesela, yabancı bir dişiyi ormanın ortasına atmak gibi. bileklerini kırdıktan sonra. "Ellerim işbirliği yapmıyor."

Yataktan gelen bir inilti dikkatini çekti. Örtüler kıvrıldı, bozulmamış malzeme aniden ona şiddetli bir kar fırtınasını hatırlattı.

Hayır, kapak değil, fark etti. Zacharel. Ortada yatıyordu. Onu özlemişti çünkü cübbesi yorgan kadar beyazdı, ayrı kaldıkları birkaç dakika içinde kan bir şekilde akıp gitmişti. Aceleyle ileri atıldı.

Koldo bir kolunu uzatarak onu durdurdu.

Aynı tarafta olmalarına rağmen bıçaklarını kaldırdı, ona saldırmaya hazırđı ama adam serbest elini kullanarak silahları kadının elinden aldı. Ancak o zaman kenara çekildi. Avuçlarına ağırlık vermemeye çalışarak yatağın üzerine süründü, yatağı sarsmamaya çok dikkat etti.

"Buradayım ve elimden geldiğince seni koruyacağım," diye mırıldandı Zacharel'e ulaştığında ve şaşkınlıkla sustu. "Ama bunun ne kadar süreceğinden emin değilim," diye ekledi, daha çok Koldo'nun yararına. "İblisler bana doğru çekiliyor ve görünüşe göre nerede olursam olayım beni bulabiliyorlar. Zacharel başka bir saldırıya daha dayanamaz. Bu şekilde değil."

Kanatları hâlâ kırık ve üzerlerine bulaşan kan olmadan tüylerinin bir kısmının eksik olduğunu görebiliyordu. Teni tebeşir beyazıydı, tek rengi gözlerinin altındaki koyu morluklardı. Alt dudağının ortasını büyük bir delik süslüyordu. Bir dalın ucu diş etlerine doğru kaymış olmalıydı.

"O bu haldeyken ben nasıl tek bir çizik bile almadan kurtuldum?" diye sordu usulca.

Koldo yatağın ayak ucunda bir pozisyon aldı. "İnmeden önce bir şey içtin mi?"

Geçmişi düşündü, Zacharel'in o tek damla suyu nasıl zorla ağzına soktuğunu, vücuduna yayılan sıcaklığı ve acıyı hatırladı. "Evet. Ama çok değil."

"Çok değil, yine de yeterliydi."

Mükemmel bir nokta. "Neydi o şey?"

Koldo onun sorusuna cevap vermek yerine konuyu değiştirdi. Meleklerle özgü bir şey olmalı. "Senin hayatta olduğuna dair ona güvence verene kadar yerleşmeyecekti. Ayrıca seni yanında tutacağıma dair bana yemin ettirdi."

Ama... ama... Zacharel neden böyle bir şey yapsın ki? "İyileşmesini hızlandırmanın bir yolu var mı?"

"Evet."

Koldo başka bir şey söylemeyince, ona kızgın bir bakış fırlattı. "Eee? Ne oldu? Bana verdiği su mu?" Şişeyi fırlatıp atmadan önce içine boşalttığı su.

Savaş alanında sertleşmiş yüz hatları artık hiçbir duygu belirtisi göstermiyordu ama yine de

gözlerinde biriken ateşi gizleyemiyordu. "Bu bilgi bir insanla paylaşacağım bir şey değil, hele ki bir iblisin eşiyle."

"Ben öyle bir şey değilim!"

"Zacharel'in korumaya karar verdiği bir iblis eşiyle bile bu bilgiyi paylaşmayacağım," diye ekledi kaşlarını çatarak, sanki tuhaf bir şey sezmiş gibi.

Bir melekten cevap almak, bir kayayı tepeye yuvarlamak gibiydi, diye düşündü; fazla bir ödülü olmayan bir sürü iş. "Bu sır Zacharel'in iyileşmesini hızlandıracak bir şey. Bulabilir misin? Yoksa sende zaten var mı?"

"Evet, bulabilirim. Hayır, bende değil."

Sessizlik.

Şunu çivili bir kaya yap. "Peki, o zaman, al onu!"

"Hayır."

Ve daha fazla sessizlik.

"Mucizelerin mucizesi," diye ekledi, "Zacharel'i bir ay boyunca göklerden uzak tutacağına ve ona anlaşmamızdan bahsetmeyeceğine yemin edersen başka. Bunun tek istisnası savaşa çağırılması olabilir."

"Neden onu uzak tutmak istiyorsun?" Ve Koldo neden Zacharel'i bir şey yapmaya zorlayabileceğini düşünüyordu? Melek onun yanında kalmasını istiyordu, evet. Ayrıca ona iblislerle nasıl savaşaacağını öğreteceğine de söz vermişti, yani evet, yanımda kalmaya hazırdı. Ama bu onun istediği her şeyi yapacağı anlamına gelmiyordu.

Dahası, kendisini belirli bir süre için Zacharel'e zincirlemeye cesaret edebilir miydi? Söylediği gibi, tehlike şu anda onun adımlarını gölgeliyordu ve bu tehlike neredeyse onu öldürüyordu. İyi bir kız ilk fırsatta onu terk ederdi.

Koldo ellerini arkasında birleştirmiş, bacaklarını ayırmıştı. Savaşa hazır bir duruştu, çünkü neredeyse her seferinde aynı pozisyonu almıştı.

kurumda iblisler görmüştü. "Senden tek istediğim evet ya da hayır demen, kadın. Başka bir şey değil."

Bakışları tekrar Zacharel'in üzerine çevrildi, acısı bıçaklarının yerdeki parıltısı kadar belirgindi. Dudakları yüzünü buruşturmuş ve şimdi mavi renge doğru yönelmişti. Kırık parmakları yorganın üzerinde boğum boğum olmuştu ama malzemeyi bükemeyecek kadar güçsüzdü. Koldo'nun "bir şeye" ihtiyacı vardı, o her neyse, yoksa ölecekti.

Onsuz ölmektense onunla ve onun tehlikesiyle yaşaması daha iyidir.

"Evet," dedi. Zacharel'e borçluyum ve borçlarımı her zaman öderim. En azından onun yeni sloganı buydu. "Cevabım evet." Yine de Koldo'nun anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getireceğine güvenebilir miydi? Gerçekten başka bir seçeneği var mıydı?

Koldo bir kez başını salladı, başını sert bir şekilde eğerek sakalındaki boncukların birbirine çarpmasına neden oldu. "Pekâlâ. Şimdi, son bir soru. Senden ayrıldığımda Zacharel'e ne yapacaksın?"

Onu terk etmek mi? Zacharel'in sahip olduğu tek koruma olan, artık eli kolu olmayan mucizeyi mi? "Ne kadarlığına gidiyorsun?"

"Bunu bilmiyorum."

Bu da altı saat ya da altı gün anlamına gelebilir. Hatta altı yıl. "Ona elimden geldiğince iyi bakacağım."

"Ona iyi bak" ifadesinin onu öldürmek, kurtarmak ve intikamını almak gibi pek çok anlamı olabilir. Hatta onu terk edin. Daha spesifik olmanızı istiyorum."

Elbette biliyordu. O ve Zacharel'in ortak özelliği, başkalarıyla paylaşmayı reddetseler de ayrıntıları öğrenme arzusuydu. "Yani onunla ilgileneceğim, ona göz kulak olacağım. Ona asla bilerek zarar vermem ve onu tek başına, çaresiz bırakmam."

Dudaklarını şapırdattı, sanki onun iddiasının doğruluğunu tatmaya çalışıyormuş gibi, başını sallamadan önce. "Senden nefret ederdi."

Onu çaresiz olarak çağırıyorum," dedi ve sonra ortadan kayboldu.

Hey! "Koldo? Savaşçı?" Hiçbir şey, cevap yok.

Hayal kırıklığı onu yiyip bitirdi. Ne kadar süre yok olacağını, nerede olduğunu ya da o dönmeden önce iblisler onu bulursa ne yapacağını bilmiyordu. Özellikle de bıçakları onunla birlikte ortadan kaybolduğundan beri! Çok güvenilmez.

Ancak şüphe edilmeye, görmezden gelinmeye alışkındı ve incinmiş duygulara yol vermeyi reddediyordu. Bu yüzden, üzölmek yerine Zacharel'in başında nöbet tutacaktı. Hayatını kurtaran meleği. Borçlu olduğı adam. Ona bir katilden daha fazlasıymış gibi bakan ilk kişi.

Ne gerekiyorsa onu savunacaktı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

"KIZIM NASIL?"

"Güzel, güzel, yemin ederim... eğer onun meleklerle birlikte olmasının sakıncası yoksa, şey... Zacharel." Korku ve dehşet bu ismi sıırıslıkla etmişti.

Sırıtan iblis lordu Affetmez, yüzyıllar boyunca öldürdüğü pek çok melek savaşıdan aldığı kemiklerle kurnazca inşa ettiğı tahtına yaslandı. Yüz ifadesindeki değışiklik dört ayaklı kölesinin ürpermesine neden oldu. Genellikle gülümsediğinde, birini öldürme sürecinde olurdu.

Ama sonra, bu neredeyse onun kadar iyiydi. Annabelle'in Zacharel'le birlikte olması Affetmez'i çürüyen kara ruhunun derinliklerine kadar heyecanlandırmıştı. Ne de olsa onu bu yüzden işaretlemişti, savaşçının dikkatini çekmek için.

Savaşçının onu bulup bulamayacağını merak etmeye başlamıştı. Elinde fırsat varken Annabelle'e işkence etme arzusuna boyun eğmediğı için pişmanlık duymaya başlamıştı. Şimdi kendini tuttuğı için memnundu.

Şimdi ona ve Zacharel'e işkence edebilirdi.

Sırıışı genişleyen Affetmez, iki küt uçlu pençesini çenesine sürttü. Avını hazır olmadan öldürmemek için her gün tırnaklarını törpülemesi gerekiyordu. Çünkü kana susadığında çevresini, hırslarını unutuyor ve sadece tıkınıyordu. Yemeğın birkaç ay bekletildiğinde daha lezzetli olduğunu unutmuştu, bitmek bilmeyen terör mükemmel bir turşuydu.

"Benden başka bir isteğınız var mı, efendim?" diye sordu köle, hâlâ orta kürsünün basamaklarında büzülmüş bir halde.

"Evet."

"Ne?"

"Önümde diz çökeceksin ve ben de senin kafanı koparacağım. Pis kokun beni rahatsız ediyor." Zacharel'e böylesine hayranlık göstermesi de öyle.

Kölenin incecik dudaklarından bir hıçkırık koptu ama Affetmez'in talebini reddetmedi. Bunu yapmak ona kaçınılmaz ölümünden önce iyi bir işkence kazandırabilirdi.

"Benim için zevktir, efendim."

Pozisyonunu aldı.

Affetmezlik kılıcını avuçladı ve savurdu. Kölenin kafası merdivenlerden aşağı yuvarlandı. Ayağa kalkmama bile gerek kalmadı. Kılıcını tahtının kolundaki yerine geri koydu ve diğer birkaç dalkavuşu ileri doğru hareket ettirdi. Odanın duvarlarına dizilmişlerdi, bazıları uzun, bazıları kısa ama hepsi çirkindi ve onun her türlü sapkın arzusuna hizmet etmek için buradaydılar.

"Sen, kanı temizle. Sen, cesedi ordumla besle. Sen, bana yiyecek bir lokma getir. Bu sefer iyi bir tane, yoksa başsız arkadaşına katılırsın."

İtaat etmek için acele ettiler. Neredeyse birinin ya da hepsinin

-Ona meydan okuyacaktı. Bu kesinlikle günün sıkıntısını hafifletirdi. Ya da daha doğrusu yüzyılların. Sadece kısa bir süreliğine.

Affetmezlik burada kapana kısılmıştı. Sadece bir insan onu çağırmayı başardığında buradan ayrılabilirdi ve o zaman da sadece insanın onu çağırdığı kutsal olmayan görevi tamamlamak için gereken süre boyunca ya da insan ölene kadar yeryüzünde kalabilirdi.

Hangisi önce gelirse gelsin, dürüst olmak gerekirse -ki o asla öyle biri değildi- genellikle insan ölürdü.

Bu da onu sıkmaya başlamıştı... ta ki sonunda Zacharel'in eşine rastlayana kadar. Oh, evet. Onun ne olduğunu ve kiminle birlikte olması gerektiğini anında anlamıştı. Belki Zacharel'e nasıl olduğunu anlatırdı... belki de anlatmazdı. Her iki durumda da, Zacharel, savaşçı melek

Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan, hiçbir şeyi ve hiç kimseyi sevmeyen askerin uğruna savaşmaya değer bir şeyi vardı.

Asıl eğlence şimdi başlayacaktı.

Sonunda Zacharel Affetmez'i buraya göndermenin bedelini ödeyecekti.

İblis baş lordları, kalplerine kötülüğü kabul etmiş düşmüş meleklerdi. Evet, Affetmezlik kötülüğe kendi başına kucak açmıştı ama bunu yapmak istememişti. İstemeden aldığı en küçük bir çimdikin, içinde iyilik kalmayana kadar daha fazlasının dökülmesine neden olacağını nereden bilebilirdi?

Neler olduğunu fark ettiğinde savaşmış, kendini kurtarmaya çalışmıştı. Ama kötülük sinsiydi, içinde büyüyen bir hastalıktı, bazen o kadar yavaştı ki orada olduğunu bile fark etmiyordunuz. Ancak düzgün bir temizlik yapılmazsa, oradaydı, saldırmaya hazırdı ve sonunda onun ağırlığı altında ezilirdiniz.

Oh, ilk cinayetinizi işlediğinizde ağlayabilirsiniz, ama ikincisi, üçüncüsü ve dördüncüsü daha kolaydı ve yakında artık hiç gözyaşı dökmeyecektiniz. Yakında artık hiçbir şekilde yaşamı desteklemeyecektiniz. Çok geçmeden eski benliğinizin sadece bir kabuğuydunuz.

Ama Zacharel tüm bunları biliyordu ve onu kurtarabilirdi. Onu kurtarmalıydı. Bunun yerine, Zacharel ona ihanet etmişti.

"Morsssel'iniz, sssire." Kölenin sesi, öne doğru sürüklediği lanetlenmiş insan dışının hıçkırıklarına karıştı.

Affetmezlik odaklanmak için göz kırptı. Kadın merdivenlerden yukarı itildi ve adamın açılmış bacakları arasında diz çökmeye zorlandı. Yirmili yaşlarının ortasında, kahverengi saçları ve narin yüzüyle ona Annabelle'i hatırlatıyordu.

Her yüksek lord cehennemin kapısında birkaç kölesini tutardı. Taze et içeri girdiğinde, bu köleler sahip olmak için savaşırdı. Burada güç eşittir haktı. Affetmemek en acı olanı arzuları.

Erkekleri ve kadınları sertleştirdi ve onları ele geçirdi. Kimse onun kölelerine meydan okumazdı, çünkü kimse onunla uğraşmak istemezdi. Ama arada bir, bunun gibi esmer bir güzellik keşfediyordu.

Gözyaşları bu kızın yanaklarından aşağı süzülüyordu. Gözleri elaydı, altın kahverengisiyle beneklenmiş koyu bir yeşildi.

Parmak ucuyla gözyaşlarından birini yakaladı ve kadın ondan ürkerek uzaklaştı. Bu tepkiyi bekliyordu, hatta hoşuna bile gitmişti. Bir zamanlar bir ihtişam abidesiydi. Dişiler ona hayretle bakardı. şimdi ise kıpkırmızı pulları, kanlı dişleri, çok keskin boynuzları ve çivili kuyruğuyla bir dehşet abidesiydi.

"Korkunun tadını şimdiden alabiliyorum," dedi.

Hıķırıklar tüm bedenini sarstı. "Lütfen. Bana zarar verme, sana yalvarıyorum."

Annabelle'in ateşi ve cesareti onda yoktu. Ne kadar hayal kırıklığı.

Ama... Annabelle'in adını düşünmek bile onu heyecanlandırıyordu. Zacharel onu ne kadar çok istiyordu?

Onu kurtarmak için ne yapacaktı?

Onu neyden kurtarmak isterdi?

Bağışlayıcılık'ın ona gönderdiği kölelerin ona tecavüz etmesine ya da öldürmesine izin verilmedi. Affetmezlik bu ayrıcalığa sahip olacaktı. Ve Zacharel, sonunda ölümde ona katılmadan önce tüm bunları izlemek zorunda kalacaktı. Bedenin lm, çünkü Affetmezlik Zacharel'e gerçek ölümü vermeyecekti: ruh, can ve beden. Hayır, meleğin burada bir iblis lorduna dönüşmesini, yaptıklarının derisinde bir asit tabakasına dönüşmesini, kayıp ve başarısızlığın hayat boyu yoldaşı olmasını istiyordu.

"Lütfen," dedi insan, onu şimdiki zamana geri çekerek.

Dalgın bir zihin onu öldürebilirdi.

Affetmezlik parmaklarını kadının boynuna doladı ve yüzünü kendi yüzüne doğru itti. "Lütfen ne?"

"Bırak beni," diye boğuk bir ses çıkardı.

Dudakları başka bir sırtışıla kıvrıldı, bu seferki yavaş ve ruhu kadar karanlıktı. "Bunu neden yapayım ki? Gücümü yüksek tutmalıyım. Ve gücümü nasıl koruduğumu biliyor musun, kıymetlim?"

Titreme, titreme. "Hayır, hayır."

Belki de değildi ama şüpheleniyordu. "Size göstermek benim için bir zevk olacak."

ONUNCU BÖLÜM

BİR GÜN İKİNCİYE KAYARKEN, Annabelle Zacharel'in evindeki eğlenceleri hatırladı ve birkaç silah çağırdı. Kötü canavarlar onu kovaladığında bir kız hazırlıklı olmalıydı. Ne yazık ki, artık şok edici bir şekilde iyileşmiş olan ellerinde ya da başka bir yerde hiçbir şey görünmedi, bu da başka bir bulutun içinde olmadığı anlamına geliyordu. Yazık oldu. Zaten her köseyi, her mobilyayı aramıştı ama hiçbir şey bulamamıştı. Kıyafetlerini bile değiştirmemişti.

Şimdi duvarları yokluyor, iblislerin girmeye çalışabileceği kapıları araştırıyordu ama en ufak bir iz bile yoktu, sanki girmenin ya da çıkmanın tek yolu... ışınlanmak mıydı? Koldo'nun yaptığı şey bu muydu, girip çıkıyor muydu?

Ve adam neden Zacharel'in cennetten çıkmasını istiyordu? diye bininci kez merak etti. Umarım değiş tokuşlarında ölümcül bir hata yapmamıştır.

Ölümcül. Bu düşünce dikkatini Zacharel'e çevirdi. Taze kan cübbesini yeniden ıslatmış, kumaşın vücuduna yapışmasına neden olmuştu, beyazın saflığına karşı kıpkırmızı müstehcen bir renkti. Banyoda kalan birkaç bez parçasını ve küçük bir leğen suyu topladı. Ancak malzemeleri yaralı meleğin etrafına yerleştirdiğinde kan çoktan kaybolmuştu.

Bunu nasıl yapıyordu? Bu olay daha önce de birkaç kez gerçekleşmişti ve o da yaralarının bir şekilde iyileştiğini ummuştu. Ama her seferinde bu umut boşa çıkmıştı. Yavaşça bornozun eteğini kaldırarak bacaklarını ortaya çıkardı; hayal kırıklığı içine işledi. Hâlâ yara bere içindeydi, bazı kısımları hâlâ

garip açılarla bükülmüştü. Her yerinde derin yaralar vardı ve karnı... Zavallı Zacharel. Hayır, yaraları bu sefer de iyileşmemişti. Ölüyordu.

Ailesi ölüyordu... ölmüştü. Artık kurtarılamaz, sonsuza dek gittiler.

Oh, hayır. Oraya gitmiyordu.

Kendini başka bir şey düşünmeye zorladı.

Mesela dört yıldır ilk kez bir amacı, ulaşılabilir bir hedefi, bir güvenlik ağı vardı ve eğer kendine karşı tamamen dürüst olsaydı, bir erkeğe karşı devasa bir çekim hissediyordu. Zacharel'in hipnotize edici güzelliği onu büyülüyordu. Gerçekler konusundaki ısrarı onu memnun ediyordu. Gücü onu büyülüyordu. Birkaç konuşmaları sırasında onu korumuş ve ilgisini çekmişti. Gülümseyen biri değildi ama birkaç kez onu eğlendirmeye oldukça yaklaştığından şüpheleniyordu.

Onun yaşamasını istiyorum. O... O... O...

Uykuya daldığını fark etti ve uyandığında çenesinin göğüs kafesine dayandığını gördü. Yorgunluktan bitap düşmüş bir halde yatağın ayak ucunda bir yere yerleşti, odaya biri girerse hemen harekete geçmeye hazırды.

Neredesin, Koldo? Odadaki sessizliği sadece nefes alışının sertliği bozuyordu. Bu sessizlikten nefret ediyordu - ta ki Zacharel birbiri ardına acı dolu iniltiler çıkarmaya başlayana kadar.

Kadın adamın yanına döndü, ona seslendi ama adamın inlemeleri daha da arttı. Adam çırpındı, kan onu, bornozu ve altındaki yorganı ıslattı. Kısa süre sonra neredeyse bir kan havuzunun içinde yüzüyordu.

Daha ne kadar kaybetmeye dayanabilirdi?

"Öldür onları," diye homurdandı. "Onları öldürmeliyim."

İblisleri öldürmek mi? Muhtemelen. Ne de olsa bunu ona onlar yapmıştı.

"Öldürün onları."

"Merak etme. Sen öldürdün. Onları öldürdün," dedi yumuşak bir sesle.

Tıbbi bilgisi yoktu, Zacharel'e yardım etmek için ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Yaraya basınç uygulamak, biri kanadığında yapmayı bildiği tek şey, bu durumda yardımcı olmazdı. Doğrudan yaraya baskı uygulayacaktı... öğürdü... ve daha fazla zarar verebilirdi.

"Öldürün onları!"

"Yaptın, tatlım. Başardın." Annabelle, Zacharel'in ona verdiği suni kürk paltoyu yatağın üzerine serdi ve onun yanına uzanarak parmak uçlarını alnında gezdirdi. Cildi ateşten yanıyordu, soğuk çoktan geçmişti. Dokunuşa doğru eğildi, yüzünü buruşturması biraz olsun hafifledi.

"Kurtar onu."

Annabelle mi? Bundan o kadar emin değildi. "Sen kurtardın. Onu kurtardın."

"Ben... geri dönüyorum," dedi kırık bir ses odanın öbür ucundan.

Şaşkınlıkla sarsıldı, ardından Koldo'yu gördüğünde neredeyse dehşet içinde çığlık atacaktı. Ya da daha doğrusu Koldo'dan geriye kalanları.

Elleri göğsünde kenetlenmiş, iri parmakları berrak ve ince bir şeye sarılmıştı. Artık kendi ağırlığını taşıyamayarak dizlerinin üzerine çöktüğünde, traş olmuş kafasından kan damlıyordu.

Cübbesi yoktu. Gömleksizdi ve bacaklarını bol, aşağı sarkan bir pantolon örtüyordu.

Annabelle yataktan kalkıp onun yanına koştu. "Ne oldu sana böyle?"

"Ona... içir." Koldo yüzüstü yere düştü, kollarını uzattı, şeffaf, ince bir şey -bir şişe- şimdi açık olan avucundan yuvarlandı.

Sırtı. Oh, tatlı merhamet, sırtı. Hiç et kalmamıştı, sadece yıkılmış kaslar ve kırılmış kemikler vardı.

"Bana...verme...bana...verme." Gözleri kapandı, sanki kapakları açık tutamayacak kadar ağırdı. "Sadece ona."

Mide bulantısı midesinde çalkalandı. Son yirmi dört saat içinde yaşadıkları düşünöldüğünde kana (biraz) alışkındı ve şiddete de tamamen alışkındı. Ama bu... bu kadar kısa sürede bu kadar çok şey... tıpkı geçmiş gibi... onu tüketmek için yükseliyordu...

Bir an için olduğu yerde taş kesildi, anılar onu sular altında bıraktı, boğdu, mahvetti. Bir şekilde bir cankurtaran salı bulmuş -Zacharel'i kurtarmış- ve kendini yüzeye çekmiş, çekmiş, çekmiş.

İçmesini sağla, demişti Koldo. Titreyerek şişeyi aldı ve Zacharel'in yanına döndü. Tıpa bir sorun teşkil ediyordu ve onu çıkarmak için çabaladı, çekip başaramayınca, çekip başaramayınca kendini aptal gibi hissetti.

"Bu bana verdiği aynı şey mi?" Onu kurtarmadan önce canını yakanla aynı şey mi?

"Evet," dedi Koldo.

Sonunda Annabelle'in pazuları ortaya çıktı ve mantar serbest kaldı. O kadar dengesizdi ki, elinin kenarından aşağı birkaç damla dököldü.

"Özür dilerim Zacharel," diye fısıldadı. Onun gibi iri bir adamın ne kadarına ihtiyacı olduğunu bilmediği için, özellikle de insan değil de ölümsüz olduğu için -çok fazlası aşırı doza neden olup ona zarar verir miydi, yoksa çok azı çok yavaş mı etki ederdi- şişenin yarısını boğazından aşağı döktü.

Bir an geçti, sonra bir an daha ve hiçbir şey olmadı.

Ne bekliyordun ki? O-

Hırladı, vücudu eğildi. Yumruklarını yatak başlığına çarparak tahtayı çatlattı. Ardından yatağı öyle bir yumrukladı ki Annabelle yere sıçradı ve hâlâ elinde tuttuğu şişeden daha fazla sıvı dököldü.

Ayağa fırladı, adamın yaralarının iyileştiğini görmeyi bekliyordu ama... adam çırpınmaya, kanamaya ve hırlamaya devam etti.

Damarlarında akan öfke, ardında külden başka bir şey bırakmıyordu. Koldo'nun ona sıvıdan hiç vermemesini söylemesine şaşmamalıydı. Bu zehirdi! Ve ona güvenmekle ne kadar aptallık etmişti? Şey, o-

Zacharel ne kadar çabuk patladıysa o kadar çabuk sakinleşti. Vücudu yatağa doğru sarktı ve yumuşak bir iç çekti. Gözlerinin önünde kemikler tekrar yerine oturdu. Tek bir çürük ya da çizik kalmayınca kadar deri tekrar bir araya geldi. Kadının genişleyen bakışları şişeye kaydı. Bu şey de neydi?

"Yaşam Suyu." Zacharel irkilerek doğruldu ve etrafını tarayarak her şeyi bir anda kavramış gibi göründü.

"Nerede bu?"

"İyileştin." Kelimeler, yaşadığı şokun etkisiyle ağzından döküldü.

Zümrüt gözleri ona dikildi, bir sıvı kadar berraktı - Yaşam Suyu - ve tamamen acısızdı. Bir kez daha rüyalardan yontulmuş ve fantezilerle bilenmiş, hiçbir ölümlünün olmayı umamayacağı kadar güzel bir yüze sahipti.

Nefesi kesildi ve kanı öfkeden başka bir şeyle ısındı. Sevinçle bağırmak ve kendini onun kollarına atmak istedi. Dans etmek ve bu muazzam mucizenin mucizesi hakkında şarkı söylemek istedi. İstiyordu... itiraf etmek istediğinden daha fazlasını.

"Hayatta kalmışsın," dedi.

Sesindeki tüm duygular silinmiş, nasıl hissettiğine dair hiçbir ipucu vermiyordu. "Yaptım. Senin sayende, bu yüzden teşekkür ederim. Bunun yeterli bir ödeme olmadığını biliyorum. Etkinin en ağır kısmını sen çektin ve sana verebileceğim tek şey kelimeler. Özür dilerim." Gevezelik ediyordu, gevezelik ettiğinin farkındaydı ama duramıyordu. "Daha fazla param olsaydı, sana daha fazlasını verirdim."

"Bir zevk olduğunu söylemek isterdim. Evet, bunu söylemek isterdim ama darbe acıttı."

Bir kahkaha attı. "Az önce şaka mı yaptın?"

"Sadece gerçeği söylediğim halde şaka mı yapıyorsun?" Parmaklarını ona doğru salladı. "Yaşam Suyu," diye tekrarladı. "Onu bana ver."

"Oh. İşte." Şişeyi uzattı.

Yavaşça, dikkatlice şişeyi onun kung fu tutuşundan çıkardı. "Bunu sana kim verdi?"

"Koldo."

Gözlerinde, soğukkanlı Zacharel'in bile saklayamadığı bir şok parıltısı gördü.

Uh-oh. Diğer savaşçı bir tür kuralı mı çiğnemişti?

"Ama tüm sorumluluğu ben alıyorum," diye ekledi.

"Ondan bunu yapmasını ben istedim. Bu nedenle, herhangi bir ceza benim olmalı." Koldo onun ve Zacharel'in yardımına koştuktan fazlasını yapmıştı. Ona borçluydu ve yeni mottosuna göre bunu ona geri ödemeliydi.

"Nerede o?"

Zacharel'i ne kadar sevse de, ona ne kadar borçlu olsa da, onu tanımıyordu, gerçekten tanımıyordu ve diğer adamı doğrudan ateşe atmazdı. "Ona ne yapmayı planlıyorsun?"

Çenesinde bir kas kasıldı. "Bana yardım eden bir adama zarar vermem, eğer ima ettiğiniz şey buysa."

Pekâlâ. Hâlâ yerde baygın yatan savaşçıyı işaret etti. "Ben de ona zarar vermedim. O gitti ve bu şekilde geri geldi."

Zacharel ayağa kalktı, cübbesi ayaklarına düştü. Şişenin tıpasını yerine taktı; bir an sonra her şey yok oldu.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sormadan edemedi.

O ne yapmıştı?

"Şişeyi şimdi beni takip etmesi için zorlayacağım küçük bir hava cebine sakladım." Sanki aniden zehirlenmiş gibi ona dokunmamaya dikkat ederek yanından geçti.

Mesaj alındı. Onunla daha fazla bir şey yapmak istemiyordu. Ve duygularım incinmedi. Bir kez daha reddedilmenin ne önemi vardı ki? O bir ucube, bir katil, canavarlar gören deli bir kızdı ya da binlerce insan ona öyle söylemişti. Ne olmuş yani, bütün bir gününü bu adamın sağlığı için endişelenerek geçirmişti. Onun hakkındaki gerçeği bilen bir adam. Daha önce onu koruyan bir adam. Bu ani değişiklik neden?

Yaralı erkeğin yanına çömelip avucunu yeni kesilmiş kafa derisinin üzerinde gezdirirken bir nefes tıslaması duydu. "Saçını almalarına nasıl izin verirsin savaşçı? Neden?"

Annabelle ikinci sorunun cevabını tahmin edebiliyordu ama Koldo'ya anlaşmalarının ayrıntılarını asla konuşmayacağına dair söz vermişti. Bu yüzden sessiz kaldı. Bilmek istediği şey, Zacharel'in neden arkadaşının yeni keşfettiği kelliğine, adamın sırtının durumundan daha fazla üzüldüğüydü.

İki adam da özünde savaşçı olduğu için mi? Zaten çok fazla acıya katlandıkları için fiziksel acının onlar için pek bir önemi yok muydu? Koldo'nun boncuklu buklelerine verdiği değer gibi, değer verdikleri bir şeyi kaybetmek herhangi bir yaradan çok daha kötü olduğu için mi?

Ve evet, onun bu kilitlere değer verdiğini biliyordu. Boncuk işçiliğinin karmaşıklığı, her bir tele ne kadar zaman ayırdığını ve dikkat ettiğini gösteriyordu.

"Onu sadece üç aydır tanıyorum ama hakkında öğrendiğim ilk şey saçlarına olan sevgisiydi. Yüzyıllar boyunca saçlarını hiç kestirmemişti," dedi Zacharel, ses tonunun kenarlarını kaplayan hüznle. "Kırpmamış bile. Nedenini bilmiyorum ama Tanrının bana onun hakkında anlattıklarından, bunun babasıyla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyorum."

Aklından pek çok soru geçiyordu. "Babası mı? Yani melekler doğuyor mu?"

"Tanrının meleklerinden bazıları... doğdu, evet, ama bazıları tamamen şekillendirilmiş olarak yaratıldı ve

ona verildi

En Yüce Olan
tarafından." "Sen
hangisiydin?"

"Doğdu." Koldo'yu şefkatle kollarının arasına aldı. Her adımında dikkatli ve ölçülü bir şekilde devasa hayvanı yatağa taşıdı ve yüzüstü yatırdı. "Saçları bir daha asla uzamayacak, biliyorsun."

"Ama neden?"

"Bir fedakârlık yapıldı ve kabul edildi. Eğer saçları tekrar uzayabilseydi, yaptığı fedakârlığın hiçbir anlamı olmazdı."

Ve ondan bunu yapmasını ben istedim. Suçluluk duygusu omuzlarına ağır bir şekilde çökmüş, neredeyse dizlerinin üzerine çökmesine neden oluyordu. "Emin misin?"

"Tam olarak değil, hayır, ama Konsey'i tanıyorum. Onlar bu şekilde çalışır."

Peki o zaman. "Bunu saçlarının yeniden çıkma ihtimali olduğu anlamına alıyorum. Şimdi, bana ona... sudan hiç vermememi söyledi," dedi, "ama kesinlikle ona yardımcı olacaktır. Acısını hafifletir."

"Şimdi içmek onu olabilecek en kötü şekilde yok edecektir, çünkü aldığımız yaralar bu suyu elde etmek için kendimizi Yaşam Suyu ile iyileştirmemize izin verilmiyor. Diğer meleklerin iyileşme sürecinde herhangi bir şekilde yardım etmeleri bile yasaktır."

Zavallı Koldo. "O bir melek mi?"

"Evet. Kanatlarını uzun zaman önce kaybetti."

"Ve şimdi de saçları döküldü." Gözlerinden yaşlar süzüldü. Zacharel'in ona dokunmak istememesine şaşmamalı. O bir baş belasıydı ve etrafındaki herkesin hayatını mahvediyordu. Hep öyleydi.

Zacharel iç geçirerek parmaklarını kanayan kafa derisinin üzerinde gezdirdi. Yakından incelediğinde Koldo'nun kafasının tıraş edilmediğini, tertemiz kesildiğini fark etti. "Ona acırsan senden nefret eder," dedi. İkisi için de bir uyarı mı?

Koldo da Zacharel için benzer bir şey söylemişti. Eğer ikisi de dikkatli olmazlarsa, gururları en iyi şımartılmayı kaçırmalarına neden olacaktı. "Hayır, bilmeyecek, çünkü asla öğrenemeyecek. Eğer bizi buradan çıkarabilirsen yani. Ben burada kalamam. Zaten çok uzun zamandır buradayım ve iblisler..." Koldo şu anda onlarla savaşıyor durumda değildi.

"Eninde sonunda seni bulacaklar ve Koldo'nun gizli sığınağını bulmamaları en iyisi olur," diye sözlerini tamamladı.

"Aynen öyle."

"İblisler için çekimin ne kadar güçlü olursa olsun, seni bulutunda bulmamalıydılar. Senin için gelmemeliydiler."

"Onları tam olarak ne çekiyor?" Enstitüde nefret, yalan söyleme ve şiddet uygulama dürtüsünden bahsetmişti ama o sadece iyi şeylere odaklanmak için elinden geleni yapmıştı.

"Sana daha önce söylediklerim hâlâ doğru," dedi, sanki onun zihnini okuyormuş gibi, "ama sen özel bir durumsun. Bedenin seni işaretleyen iblisin özünü taşıyor ve bu öz senden yayılıyor."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Bu kadar basit bir cevap, yine de hayatını tamamen değiştirmişti. Hissedemediği bir özün yayılmasını durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. "Beni nasıl işaretledi?"

Zacharel şifonyere doğru yürüdü ve çekmeceleri karıştırarak sonunda bir bornoz çıkardı.

Aciliyet bombardımanı altındaydı ve adamın omuzlarını kavrayıp onu sarsmamak için kendini zor tuttu. "Söyle bana! Beni öptü ve yaladı, ama ondan önce onunla temas etmiş olmalıyım çünkü gözlerimdeki değişim ondan önce oldu ve bir zamanlar bana çok tatlı bir şekilde söylediğin gibi, gözlerim bir iblise ait."

Hiçbir şey söylemedi.

Devam etti. "Saldırı sabahı, gözlerim çiğ ve ağartılmış gibi hissediyordum. Ve ondan sonra, ailem... O ilk iblis..." Boğazını temizledi. "Neden geldiğini anlamıyorum.

Doğum günümdü ve az önce harika bir rüya görmüştüm. Mükemmel bir gün olmalıydı."

Zacharel kaskatı kesildi.

"Rüya mı?" "Evet."

"Hatırlıyor musun?"

"Elbette. Binlerce kez tekrar yaşadım." Sorunun ne olduğunu bulmayı umuyordu. İlk başta, bayılmıştı. Ama sahne zihninde canlandıkça, bir şeylerin ters gittiğini daha çok fark etmişti.

"Anlat bana."

"Ateşli bir Beyaz Atlı Prens beni ateş püskürten ejderhalardan kurtardı ve ona yardım etmek isteyip istemediğimi sordu. Ben de evet dedim. Seni seviyorum ve seninle olmak istiyorum dedi, ne kadar tatlı dedim, kadını olur musun dedi, evet dedim ve o zaman biz biriz dedi. Sonra çok büyük bir acıyla uyandım."

Zacharel dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Prens iblisin ta kendisiydi ve seni kandırarak iddiasını kabul ettirdi."

"Ah, hayır. Sadece bir rüyaydı." Yıllarca aklından çıkmayan bir rüya...

"Hayır, sadece bir rüya olduğunu düşündün. Uykuda olduğu gibi savunmasız olan zihnini manipüle etti. Senden onun kadını olmanı istediğinde ve sen de kabul ettiğinde, onun kölesi oldun."

"Ama bu... Ben... asla... İnsanlara bunu yapabilirler mi?" diye ciyaktı.

"Eğer bir insan buna izin verirse, evet."

"Ama... neler olduğunu nasıl bilebilirdim?"

"Gerçeği yalandan ayırmak için eğitilmiş olsaydınız, bunu yapabilirdiniz." İçeride durduğunda

önündeki bornozu başından çekiştirdi. "Seni temiz ve sıcak tutmak için."

Kumaş üzerine döküldü, kollarını örttü ve ayaklarının dibinde birikti.

"Deriyi çıkarmak istiyor musunuz?" diye sordu.

"Evet." Cüppe vücudunu koruduğu için Kendini kirli ve yıpratıcı giysilerden kurtarmak için bir o yana bir bu yana kıvrılabiliyordu.

Bitirdiğinde, sanki yüzlerce kelebek ona sünger banyosu yaptırıyormuş gibi cildinin karıncalandığını ve hücrelerinin köpürdüğünü fark etti. Bu çok garip bir duyguydu ve bundan bornozun mu yoksa Zacharel'in yakınlığının mı sorumlu olduğundan emin değildi.

Saçlarını yakasından kaldırdı, parmak uçları ensesine değerek onu ürpertti. Onun yakınlığı. Kesinlikle onun yakınlığı.

Adam, kadının beklediği gibi geri çekilmedi ama "Yumuşak" diyerek oyalandı.

Ne biliyorsun ki, diye düşündü. Ne de olsa ona dokunmaya o kadar da karşı değildi. "Neden daha önce benimle temas kurmaktan kaçındınız?" diye sordu, iblisler konusundan uzaklaşarak. Şu anda zihninin bir molaya ihtiyacı vardı. "Ve sakın bunun kasıtlı olmadığını söylemeye kalkma. Temelde mesafeyi korumak için vücudunuzu büktünüz, bu benim diğer hastalarla sınırlar oluşturmak için icat ettiğim bir hareket."

"Sen yanımdayken önemli olan her şeyi unutuyorum," diye homurdandı.

Her şeyin önemli olduğunu söylemişti. Yani, o değildi. Güzel. "Ne kadar romantiksin," diye mırıldandı, adamın elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Her küçük hakarete gözyaşlarına boğulan kızlardan olmadığım için şanslısın."

"Bu bir hakaret değildi." Adam kaşlarını çattı ve yüz ifadesinin duygusallıkla çarpmasını istemediğini bilse de, soğukkanlı olmayışı tam da buna neden oldu, içinde arzunun ihtiyaçla harmanlandığı erotik bir zonklama. "Ve seninle romantizm yaşamaya çalışmıyorum."

"İnanın bana, biliyorum."

Kaşlarını çatarak ondan uzaklaştı ve sonunda teması sonlandırdı. "Seninle aşk yaşamamı ister misin?"

Evet. "Hayır." Şu anda erkeklerden pek hoşlanmıyorsun, hatırladın mı? Seksi melek erkeklerden bile.

"O zaman dediğimiz gibi." Zacharel boğazını temizledi ve bu bile onun doğuştan gelen duygusallığıyla doluydu. "Senin üzerinde hak iddia eden iblisi öldürmeliyiz."

Yine şeytanlar. Mola sona ermişti.

"Onun kölesi olmayı kabul ettiğinde," diye devam etti, "ona seninle istediği her şeyi yapma izni verdin. Ancak, o öldüğünde işaret kaybolacak ve diğerleri, daha zayıf köleler, sana olan ilgilerini kaybedecekler."

"Yani... avlanan avcı mı olmalı?" "Kesinlikle. Eğer bunu yapmazsak, asla bulamayacaksın Barış."

Bekle. "Biz demiştin." "Evet."

"Bana yardım etmek istiyor musun?" Onu eğiteceğine söz vermişti, evet, ama bu eğitimden daha fazlasıydı. Bu, gerçekte kendisine ait olmayan bir davaya adanmışlıktı.

"Evet," diye tekrarladı.

Minnettarlık onu neredeyse boğuyordu. "Sana borçluyum, tam tersi değil. Neden sen-" Dudaklarını birbirine bastırdı. Bu şekilde devam ederse, onu kendisine yardım etmekten vazgeçirebilirdi. "Teşekkür ederim. Sadece... teşekkür ederim."

"Bir şey değil. İblisin özünden kurtulduğunuzda, kendi başınıza uzun ve mutlu bir hayat yaşayabilirsiniz. Bir daha asla fırtına olmayacak demiyorum; bunlar hayatın bir parçası. Ama bir daha asla böyle bir gök gürültüsü ve şimşek deneyimi yaşamayacaksın."

Onun sözleriyle, yarım kalan sorusunun cevabı yerine oturdu. Zacharel ondan kurtulmak istiyordu. Bu canını acıtiyordu ama şikâyet etmedi. Sebebi ne olursa olsun, yardım yardımdı.

"Zaten görevinin ötesine geçtiğini biliyorum ama senden yardım dışında bir şey daha istiyorum," dedi ayaklarına bakarak. "Önümüzdeki bir ayı benimle geçirir misin... yani, savaşman gereken bir savaş olmadığı sürece göklerden uzakta? Bana nedenini sormadan?"

Bir duraklama.

Gerçekten uzun bir duraklama. Yukarı baktı.

Zacharel'in gözlerinde öfke ve zevk parlıyordu. Neden öfke? Bu konuda, neden zevk? Önemli değil.

"Lütfen," dedi.

"Beni neden cennetten çıkarmak istediğinizi sormayacağım.

Buna gerek yok. Meleklerin yolunu bilirim ve tahmin edebilirim. Pazarlık yapıp yapmadığınızı bilmek istiyorum," dedi sertçe.

"Ne pazarlığı?" diye sordu masum bir tavırla. Ama durdu. Hem Zacharel'den hem de Koldo'dan öğrendiği bir şey vardı: Bir soruya cevap vermek istemediğinizde ve kaçamak cevaplar işe yaramadığında, kendi talebinizi dile getirmeniz gerekirdi. "Boş ver. Önümüzdeki ayı benimle geçireceksin."

"Yoksa ne olur?" Bir kalp atışı içinde onun önündeydi, eli bir kez daha ensesine sarılmıştı. İtiraz etmesi ya da direnmesi için ona zaman tanımadan onu kendine doğru çekti.

"Ya da... uh... Konuşamıyorum bile, çok korkunç!" "Bir yalan. Hiçbir şey yapmayacaksın, olan bu. Ama,

çok iyi. Yine de size bir cevap vereceğim ve bir ayımı size ayıracağım." Kelimeleri ipek gibi söyledi, sesindeki hoşgörü soğuk bir kararlılıkla kaplıydı. "Bir bedel karşılığında. Görüyorsunuz, nasıl pazarlık

yapılacağını biliyorum."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Bu kadına sahip olacağım, diye düşündü Zacharel. Sadece bir kez bile olsa, ona sahip olacağım. Sonunda onun tadını öğreneceğim ve bir daha asla merak etmek zorunda kalmayacağım.

Annabelle'in bedeni onunkiyle aynı hizaya geldiğinde, kanatlarıyla onu sardı ve daha da yakınlaşmaya zorladı.

Yeni iyileşmiş derisi ve tendonları hareketi protesto ediyor, küçük ağrılar ve sızılar çıkarıyordu ama bu onu durdurmuyordu. Hiçbir şey durduramazdı.

"Fiyatın nedir?" diye sordu usulca. Kadının tatlı kokusu burnuna geldi, ciğerlerini doldurdu ve onu damgaladı.

Öpücüğün. Teslimiyetin. Ama kelimeleri yüksek sesle söyledi mi? Söylemedi.

Koldo'yla ne tür bir pazarlık yaptığını bilmek istiyordu; bir ay boyunca Zacharel'in yanında kalmasını gerektiren bir pazarlık. Ona Yaşam Suyu'nu sağlayan bir pazarlık. Ayrıca Koldo'nun onu neden bu kadar uzun süre göklerden uzak tutmak istediğini de bilmek istiyordu.

Ama yine sessizliğini korudu. Sonuç hoşuna gitmişti, bu yüzden Annabelle'e henüz vermeye hazır olmadığı cevaplar için baskı yapmayacaktı. En azından henüz değil. Bunlar gelecekti; bundan emin olacaktı.

Evet, ona sahip olacağım. Ancak bu eylem için duyduğu beklentiye rağmen öfke iliklerine kadar işlemişti. Hâlâ onu istemiyordu ve onu bu hale düşürdüğü için onu suçluyordu... sadece bir kadının zevkini öğrenmek için görevini unutmaya ve onurundan vazgeçmeye istekli bir adam.

"Yeni yerimize ulaştığımızda şartları tartışacağız," dedi niyet ettiğinden daha sert bir şekilde. "Burada ne kadar uzun süre kalırsak, savaşçım o kadar fazla

tehlikeyle karşı karşıya kalır."

Bir an için onun yüz hatlarını inceledi, ne aradığını...? "Pekâlâ. Küçük pazarlığımızı rafa kaldıralım." Uzanarak parmaklarını onun boynunun arkasında birleştirdi.

Her zaman onu şaşırtırdı. İtiraz etmesini beklediğinde, boyun eğdi. Onun boyun eğmesini beklediğinde, onunla savaştı. Beklediğinde-

-Düşünceler raydan çıkıyor... yeniden hizalanıyor... Şimdi ona daha da yakındı, sanki bir bütünün iki yarısı gibiydiler. Bu fikir kanını ısıttı, içini yaktı ve derisini terletti.

Zacharel.

Erkek sesi zihninde yankılandı, ne bir anı ne de kendi zihninden kaynaklanıyordu. Thane mi? diye sordu, anında endişelenerek.

Evet.

Sen iyi misin? Ya diğerleri?

Saldırıya uğramadık ama sizi kovalayan iblislerle çatışmaya girdik.

Güzel. Birini canlı bıraktın mı?

En ufak bir tereddütten sonra, "Evet" cevabını duydu.

Sanki Zacharel yaklaşan işkenceye itiraz edecekmiş gibi, oysa iblis tam da bu yüzden hâlâ yaşıyordu. Köleleri kimin gönderdiğini bul. Annabelle'i çalmaya geldiler.

O nasıl?

İyi. Ama onu güvende tutmanın tek yolu onu saklamak. Bu yüzden ben de onunla birlikte saklanacağım. Bir cevap aldığımda benimle iletişime geç. Ve Thane, asker bağlantıyı sonlandırmadan önce ekledi. Fırsatın olduğunda Koldo'yu kontrol et.

Neden? Sorun ne?

"Zacharel?" Annabelle dedi ki. "Eleştirmek istemem ama orada öylece durmuş bana bakıyorsun."

"Sen değil, ama bir dakikaya ihtiyacım var," diye cevap verdi, ama dikkatinin dağılması bağlantıyı koparmıştı. Tekrar açmaya çalıştı ama başaramadı. "Bir dakika bitti."

"Pekâlâ." Kafası karışmış gibi görünse de, "Peki, tekrar soruyorum, buradan nasıl ayrılmamızı öneriyorsun?" dedi.

Ona odaklanarak, "Kurumdan nasıl ayrıldıysak aynı şekilde. Sorum şu ki, bu yolculuktan da keyif alacak mısın?"

Her ikisinin de vücudunu buğulandırdı ve onu tavana doğru uçurdu, sonra da kat kat taş yüklü toprağa. Koldo'yu terk etmekten nefret ediyordu ama savaşçıyı yatağa yatırarak kabul edilebilir sınırı çoktan aşmıştı.

Sebepleri ne olursa olsun, son komutanını kanlı bir posa haline getirdiği için kendisine verilen bir savaşçı olan Koldo ona ve dolayısıyla Annabelle'e yardım etmişti. Zacharel liderliği altındaki kadın ve erkeklere hayranlık duymayı hiç düşünmemişti ama göğsündeki yarıkların genişlediğini, Annabelle ve arzudan daha fazlasına yer açtığını inkâr edemezdi.

Çimenlerin, çiçeklerin, yüksek ağaçların ve güneşin kalın bir bulut kalkanının ardında yarı yarıya gizlendiği kuşluk vakti gökyüzünün üzerine yükseldiler. Kuşlar her yöne uçuyor, sesleri tiz ama hoş geliyordu.

"Bu güzelliğe asla alışamayacağım," diye soludu Annabelle, ses tonunda huşu ve şaşkınlık ağır basıyordu.

Evet, bu yolculuktan da en az diğeri kadar keyif alıyordu. Özgür kadınların yapabildiği diğer şeylere nasıl tepki verirdi? Alışveriş, dans ve flört gibi şeylere.

"Sence de çok güzel değil mi?" diye sordu.

"Bir zamanlar öyle olduğuna inanmıştım, evet ve güzelliğin asla solmayacağını varsaymıştım."

"Biz bu muhteşem dünyaya doğduk, Zacharel. Bizler bu toprakları ve insanlarını korumak için varız." "Tek gördüğüm ailelerimizin kanı. çimenler ve okyanuslar."

"İblislerle savaşırken öldüler." Yaralarının büyüklüğü yüzünden iyileşemediler. "Bundan daha büyük bir onur olamaz. Kaç kere

bu sözleri bana söyledin? Öyleyse neden bize parlayan saflığa ve masumiyete odaklanamıyor ve geçmişin lekesini unutamıyorsunuz?"

Ne o ne de kardeşi bu konuşmadan sadece birkaç hafta sonra yaşanacakları bilmiyordu. Hadrenial'ın yakalanması, işkence görmesi ve bir yıllık arayışın ardından Zacharel'in onu "kurtarması". Hadrenial artık dünyanın tadını çıkarmak için ihtişamlı ve görkemli bir yer olduğunu düşünmüyordu. Çirkinliği görmüş, kötülükle el ele yürümüş, korkmaya ve nefret etmeye başlamıştı.

"Sen iyi misin?" Annabelle sordu. "Gerginleştin."

Zacharel bir kez olsun yalan söylemek istedi. Kafasının içinde yüzen düşüncelere ses vermek... O da patlayacak mıydı? Ya da daha kötüsü, ağlar mıydı? Annabelle'e kardeşinin ölümünü anlatmıştı ama o son darbeyi vurma nedenlerini anlatmamıştı. Eğer anlatırsa, Annabelle patlar ve ağlar mıydı? Kadınsı gözyaşları şu anda kaldıracabileceği bir şey değildi.

"Eee? Öyle misin?"

"Şşşt," dedi. "Odaklanmaya devam etmeliyim."

Gerçek.

Aksi takdirde pişman olacağı bir şey yapacaktı. "Beni tekrar sustur, sana meydan okuyorum."

Dudakları onun varlığında beklediği şekilde seğirdi. İleriye araştırdı ama çevrede gizlenen bir iblis yoktu. Yine de onu halka açık bir yere götürme riskine girmemeliydi. Minyonlar genellikle şüphelenmeyen insanları takip ederdi. Onu planladığı gibi Pasifik'te keşfedilmemiş ve insanlar tarafından dokunulmamış özel bir adaya götürmeliydi ama... rotasını değiştirdi.

Bir saatten fazla bir süre boyunca mavinin uçsuz bucaksız genişliğinde süzüldü, yükseğe çıktı, sonra alçaldı, sonra tekrar yükseğe çıktı, kimsenin kilitlenemeyeceği sabit bir zikzak çizdi.

"Sorununun ne olduğunu bana söylemek istemediğine göre, ve ben de seni hala rahatsız ettiğini söyleyebilirim.

"Annabelle," dedi, "neden bana artık bu toprakların güzelliğine inanmadığını söylemiyorsun?"

Her biri karla kaplı dağları çevreleyen en saf beyaz bulutlar görüldü. Yeşil çimen tarlaları ve nemli çiçeklerle dolu çayırlar. Su o kadar maviydi ki her dalgalanmasında binlerce sır saklıyor gibiydi. Artık ailesinin dünyanın farklı yerlerine dağılmış parçalarını hayal etmiyordu. Artık kardeşinin son günlerindeki dehşeti hayal etmiyordu, ama öyle bile olsa...

"Bir insanın çevresi genellikle anıları tarafından lekelenir."

Sıcak iç çekişi onun boynunu okşadı. "Doğru. Duruşmamdan sonra kardeşim ailemin evini ve içindeki her şeyi sattı. Sebep olduğum dehşeti hatırlatacak hiçbir şey istemiyordu."

"Ama bu dehşete siz sebep olmadınız."

"Hayır, ama buna asla inanmayacak." Hüznü canlı bir tel gibiydi, çatırdıyordu ve tehlikeliydi.

"İnançla yoğrulmuş sözcüklerin gücü vardır Annabelle, olumsuz sözcüklerin bile. Fikrini değiştirmesini istiyorsan, değiştirmiş gibi konuşmaya ve davranmaya başla."

"Peki ya onun özgür iradesi? Ve bana inandığını iddia etmek yalan söylemek sayılmaz mı?"

"Zihinler kendi özgür iradeleriyle değiştirilebilir. Ve hayır, yalan söylemiyorsun. Bunu söylersiniz ve kelimelerin gücü olduğu için inancınız bunu gerçek kılar."

"Ama benim bu konuda hiç inancım yok."

"Var, ama küçük. Görüyorsunuz, inanç ölçülebilir. Ruhani bir gerçek üzerinde düşündükçe ve meditasyon yaptıkça artar. Ve bana başınızı sallamayın. Söylediklerim doğru. Yerçekimi gibi doğal yasalar vardır ve bunun gibi ruhani yasalar vardır. Söylediğiniz şeye, ona sahip olduğunuzu görmeden önce sahip olduğunuza inanırsanız sahip olabilirsiniz. Bu inançtır."

Bir an için bunu düşündü. "Pekala, benimle yeniden bağlantı kurmak istiyor."

"Güzel. Bunu söylemeye devam et. Bunu düşünmeye devam edin. Ne zaman az önce söylediklerinize aykırı bir düşünce zihninize girmeye çalışırsa, onu çıkmaya zorlayın. Bir gün buna gerçekten inanacaksınız, ruhun ve bedeninizle."

"Ve öylece benimle bir ilişki mi arayacak?"

"İşte böyle, şimdiye kadar bildiğin hiçbir şeye benzemeyen bir ruhani gücü serbest bırakacaksın." Tek dileği bu gerçekleri kendi hayatına uygulayabilmektir. Ama iman dolu itiraflar zaman alabilirdi ve eğer bir adam sabırdan yoksunsa, her şeyi mahvedebilirdi.

"Pekâlâ. Tamam. Tamam. Bu konu üzerinde düşünüp meditasyon yapacağım." Başını onun omzuna yasladı. O kadar çok zaman geçti ki, adam onun sözünü tuttuğunu ve uykuya daldığını düşündü. Ta ki "Peki neredeyiz?" diyene kadar.

"Yeni Zelanda." Dağlardan birinin dibinde Thane'in mağarasının girişi vardı. Meleklerin çoğu dünyanın dört bir yanında ev tutardı çünkü bir savaşçı belirli bir iblisi avlarken nereye düşeceğini ya da ne zaman yaralanıp dinlenmeye ihtiyaç duyacağını asla bilemezdi. Diğer pek çokları gibi Thane de insanlarla mümkün olduğunca az etkileşime gireceği bir yer seçmişti.

Zacharel onu oraya götürecekti. Daha sonra. "Hep seyahat etmek istemişimdir," dedi. "Ve şimdi bunu şık bir şekilde yapıyorsun."

Kadından sıcak bir kıkırdama yükseldi, bu ses adamın duyularını zevkten boğmakla tehdit ediyordu. "Bunu inkâr edemem."

Mağarayı atladı ve Whangaparaoa Körfezi'ni geçip Auckland'a doğru hızla ilerledi. Orada, terk edilmiş bir sokağa indi. Yolcusunu bırakmaktan nefret ediyordu ama kendini bunu yapmaya zorladı.

Tek bir zihinsel komutla her iki cübbeyi de siyah bir gömlek ve pantolona dönüştürdü. "Bunu nasıl yaptın?" diye sordu belindeki kumaşı çekiştirerek.

"Ve malzeme nasıl bu kadar yumuşak?"

Parmaklarını üzerinde, teninde istiyordu. Çok yakında. "Bu hiçbir şeydi ve bunu yapabildim çünkü cüppeler benim emrim altında, tıpkı bulut gibi." Konuşurken kanatlarını bir hava cebinin içine sakladı.

Gördüklerine -ya da görmediklerine- inanmaya kendini tam olarak ikna edememiş gibi şaşkın bir ifadeyle elini uzattı, durakladı ve dudağını ısırdı. "Alabilir miyim?"

Kanatlarındaki parmakları... daha da iyiydi. Boğazı birden konuşamayacak kadar daraldı, bu yüzden başını salladı, kanatlarını cebin kenarına gelmeye zorladı, böylece ona karşı sağlam olacaktı.

Temas. Yumuşak parmak uçları önce birinin, sonra diğerinin kavisini okşadı ve adamın geri kalanına elektrik akımları gönderdi. "Hâlâ orada," dedi, açıkça dehşete düşmüştü.

Onun için, ama sadece onun için.

Onu bir süre daha okşadı, çekilmeden önce neredeyse ondan zevk iniltileri çıkardı. "Peki burada ne yapıyoruz, böyle?"

Onu kaybetmenin yasını tuttu. "Erzak alışverişi yapıyoruz. Kıyafetler, ayakkabılar ve önümüzdeki günlerde ihtiyacınız olacak diğer her şey."

Eli kalbinin üzerinde çırpındı. "Alışveriş kelimesini hiç ürkmeden mi söyledin?"

"Yaptım. Ne olmuş yani?"

"Bu bir rekor olmalı. Erkeklerin alışverişten nefret ettiği dünya çapında bir gerçektir."

"Hiç yapmadığım halde nasıl nefret edebilirim?"

Dudakları yavaş ve güzel bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Zaten bir melek olmasaydın, seni bir aziz olarak adlandırırdım. Zavallı adam. Neye bulaştığın hakkında hiçbir fikrin yok."

* * *

ANNABELLE HAYATININ ZAMANINI

GEÇİRDİ.

Binalar çevredeki dağlar kadar güzel, aydınlık, bol camlı ve parlak tabelalıydı.

Su da gökyüzü kadar maviydi, biri diğerine karışıyordu, yukarıdaki bulutlar aşağıdaki yelkenlilerin bir kopyasıydı. Ama asıl dikkatini çeken, sokaklar boyunca uzanan kemerler ve sütunlar ile her yöne doğru ilerleyen insanlardı.

Bir zamanlar bu tür şeyleri hafife alırdı. Yıllar boyunca, alışveriş yapmak istediğinde, ailesi onu alışveriş merkezine götürmüştü. Kıyafetler denemiş ve onları eleştirmişlerdi. Bu "eleştiriler" her zaman övgüden ibaretti.

"Hiç bu kadar güzel görünmemiştin, tatlım." "Bütün erkekler senin için çıldıracak, bebeğim."

"Kesinlikle annenin tarzını miras almışsın, tatlım."
Annabelle gözlerini kırptırarak yeni bir gözyaşı pınarını uzaklaştırdı.

Daha büyükken, o ve arkadaşları birçok hafta sonunu elbiseler, kot pantolonlar, tişörtler ve ayakkabılar için alışveriş yaparak geçirmiş, daha sonra latte içmiş, dedikodu yapmış ve tüm erkeklere hayranlıkla bakarken gülmüşlerdi.

Bir ev özlemi dalgası onu sardı, ardından son birkaç yıldır kaçırdıkları için üzüldü, sonra da kararlılık geldi. Artık özgürdü. Olabileceklerin -olması gerekenlerin- Zacharel'le geçirdiği bu zamanı lekelemesine izin vermeyecekti. Bakın ona ne olmuştu. Geçmişin onu lekelemesine izin vermişti ve artık toprağın güzelliğinin tadını çıkaramıyordu.

Ayrıca Zacharel daha önce böyle bir şey yapmamıştı. Elinden gelenin en iyisini yapmalıydı ki, arkadaşının erkek arkadaşlarının sık sık tehdit ettiği gibi, sırf bu deneyimi sona erdirmek için kendini öldürmeye karar vermesin.

"Eğlenmiyor musun?" Zacharel talep etti.

"Öyleyim, söz veriyorum."

İkna olmuş görünmese de başıyla onayladı.

"Bunu kanıtlayacağım!" Ve böylece tüm alışveriş çılgınlıklarını sona erdirecek alışveriş çılgınlığı başladı. İlk başta, raf raf gezinirken, insanların Zacharel'i görebildiklerinden emin değildi, değişmiş halinde bile. Sonra kadınların, yaşları ne olursa olsun, ağızları bir karış açık ona nasıl baktıklarını fark etti.

Bu doğru. O benimle birlikte. Aslında kendini oldukça iyi hissediyordu... ta ki erkeklerin, hatta satıcıların bile kendisinden uzak durduğunu fark edene kadar.

Ama... ama... neden? Her duvara asılmış bir aranıyor posterleri gibi değildi. Değil miydi?

Zacharel'e baktı. Birkaç sıra ötedeki bir adama ters ters bakıyordu -şu anda geri geri giderek dükkândan çıkmakta olan bir adama.

Tamam, sorun çözüldü. Ama onu gerçekten suçlayamazdı. O bir korumadan daha fazlasıydı; o bir ATM'ydı. Ne zaman istediği bir şeyi bulsa, bir tişört, bir pantolon, bot, çanta, fark etmez, Zacharel'in birdenbire parası olurdu.

"Hala mutsuz musun?" diye sordu ona, tıpkı kanatlarını sakladığı gibi alışverişlerini de saklarken.

"İ-"

"Bu düşünceni unutma!" Az önce bir kurabiye standı görmüştü! Yönünü değiştirdi ve Zacharel'i atlayarak ağız sulanarak tezgâhın önünde hevesle bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Çikolata parçacıklı," dedi siparişini almak için bekleyen eldivenli bayana. "İki tane."

Bir daha hiç böyle bir şey yapmayı, tamamen anlamsız bir şey yapmayı düşünmüş müydü? Hayır. Ve o... dizlerinin üzerine çöküp ağlayabilirdi. Kurumdan kurtulduğundan beri, içeride geçirdiği dört yıl boyunca olduğundan daha fazla gözyaşı dökmüş olması komikti.

Zacharel, "Ben bir tane istemiyorum," dedi.

"Evet, çünkü ikincisi tamamen senin içindi."

Hesabı öderken dudaklarını şapırdattı. "Ne kadar küçük bir yalancısın Annabelle."

İhtiyatlı bir bakış, bu konuda kızgın olmadığını kanıtladı. Şok edici. Genelde oflayıp puflardı. Ama öfke, her neyden kaynaklanıyorsa, hâlâ yüz ifadesinde saklıydı.

Elindeki kurabiyelerle alışveriş merkezindeki yolculuklarına devam ettiler. Beş adım sonra ilk kurabiyenin yarısını yemişti. Beş adım daha atınca kurabiye bitmiş, kırıntı kalmamıştı. İşte bu yaşamaktı!

Her bir parçasının tadını çıkarmaya kararlı bir şekilde ikinci ikramı ısırdı. Adımlarını yavaşlattı ve Zacharel'i arkasından değil yanından yürümeye zorladı.

"O şeye sanki büyük bir hazineymiş gibi davranıyorsunuz," dedi.

Şey, evet. Çünkü öyleydi. "Kurabiyelere karşı bir şeyin mi var?"

"Hiç yaşamadığım için bir şey diyemem."

Bekle. Ne? "Asla" mı?

"Asla kelimesinin benim bilmediğim başka bir anlamı var mı?"

Ha, ha. "Ama bu suç!" "Pek sayılmaz."

"Ama... neden hiç tatmadın?"

"Çünkü sadece beni güçlendirecek gıdaları tüketmeyi seçiyorum."

"Ne kadar gülünç görüldüğünüzün farkında olduğunuzdan emin değilim. Ama şansına, Annabelle Miller burada ve bu davayla ilgileniyor ve senin bir dakika daha çikolata hazzının mükemmelliğini tatmadan yaşamana izin vermeyecek." Durdu, ikinci şekerlemenin kenarından bir parça kopardı ve Zacharel'in dudaklarına doğru uzattı. "Aç bakalım. Lezzetin gerçek anlamını keşfetmek üzeresin."

Sıcaklık yoğunlaştı ve dudakları yumuşadı. Her zaman bir savaşçı gibi görünecekti - o kaslarla, nasıl

Yapamaz mıydı? Ama o anda daha çok baştan çıkarıcıydı. Rüyasındaki prens...sadece, kılık değiştirmiş sefil bir iblis değildi.

"Havva'nın elması gibisin," dedi. "Bu bir hakaret mi yoksa iltifat mı?" "İkisi de."

"O zaman sadece yarı kırgınım." Alt dudağının üzerinde erimiş çikolatadan bir çizgi çizdi. "Aç. Sana bir daha emretmek zorunda bırakma beni."

Açtı.

Parçayı adamın dilinin üzerine koydu ama kadın parmaklarını çekmeden adam dudaklarını parmakların etrafına kapatıp emmeye başladı. Kızın nefesi kesildi, fark ettiği tüm sıcaklık onu sardı, içine yayıldı ve titremesine neden oldu.

Bununla bir şey kastetmediğini biliyordu ve yavaşça ondan uzaklaştı. Hiç deneyimi yoktu, böyle bir eylemin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kurabiyeyi yedi ve dudaklarını yaladı, bakışları ona kilitlenmişti. Ne kadar güzel kirpikler, diye düşündü, ne kadar dinamik bir bakış.

Ne kadar güzel bir adam.

"Haklısın," dedi. Ses tonu hiçbir şey ele vermiyordu. "Lezzetli."

Küstahça bir cevap vermeye çalışarak, "Kendi siparişini vermemiş olman senin için kötü olmuş," dedi ve kurabiyenin geri kalanını ağzına attı.

Kadının şaşkınlığı karşısında adam gülümsedi. Gülümsedi! Dudaklar yukarı kıvrıldı, düz beyaz dişler ortaya çıktı, gamzeler tüm ihtişamıyla ortaya çıktı. Evet, gamzeler. Farkındalık içini yakıp kavurdu, içinde bir fırtına koptu. O... O... son derece muhteşemdi.

"Şu anda o lokmayı senden alabilirim, sadece ağzından çalabilirim. O zaman ne yapardın, cesur küçük Annabelle?"

Boğulmadan önce yutkundu. "İğrenmek mi?" Bir soru olması gerekirken

Bildiri.

"Hımm," dedi, gülümsemesi kayboldu.

Bir an için güneş batmış, karanlık hüküm sürmüş ve aydınlık bir daha asla geri gelmeyecekmiş gibi hissetti.

"Senden nefret edeceğimi kastetmemiştim-"

"Boş ver. Gel, alışverişini bitirelim." Elini tuttu ve onu ileri doğru itti.

Zorla derken sürüklenmeyi kastediyordu. "İyi. Ama sadece sen ödediğin için," diye homurdandı.

"Merak etme. Bunu telafi edeceksin."

"Telafi mi edeceğim? Nasıl?"

Ona fırlattığı bakışlar ancak için için yanan bakışlar olarak tanımlanabilirdi. "Göreceksin."

ON İKİNCİ BÖLÜM

"BAŞINI AŞAĞIDA TUT." Zacharel kanatlarını sırtına geçirdi ve dar, dolambaçlı bir tünelden aşağıya doğru fırladı. Sonsuza kadar uçacaklarmış gibi geliyordu ama sonunda varacakları yeri gördü. Annabelle tutuşunu sıkılaştırdı ve yüzünü onun boynunun çukuruna gömdü.

Sonunda tünel sona erdi ve kristalleşmiş devasa bir mağaraya açıldı. Kanatlarını açarak hızını yavaşlattı ve Annabelle'i nazikçe yere bıraktı. Dizleri titredi ve bir an için ona yapıştı. Sonra onu bıraktı ve vücutlarının hiçbir parçası birbirine değmeyecek şekilde uzaklaştı. Annabelle'i kaybetmenin yasını bir kez daha tuttu; bu da dişlerini kızgınlıkla gıcırdatmasına neden oldu.

Bütün gün onu takıntı haline getirmişti. Onunla her teması, nefesinin her kesilişi, ona doğru attığı her bakış, içindeki gerilimin keskinleşmesine neden olmuştu. Duygularındaki her değişim kafasını karıştırmıştı. Mutludan üzgüne, şakacıdan asık suratlıya. Onu kollarının arasına almak ve tek hissettiği mutluluk olana kadar ona sarılmak istemişti. Ama bunu yapmasına izin vermemişti. Onun her gülüşünde kanının daha da kaynadığını hissetmişti. Ona sadece sarılmakla yetinemezdi.

Ya ona kurabiye yedirdiği zaman? Parmaklarını ağzına aldığı anda? Onu soyma, kendini soyma ve nihayet iki insan çıplak olduğunda yaşananlardan neden bu kadar çok insanın zevk aldığını keşfetme dürtüsüyle savaşmak zorunda kalmıştı.

Çok yakında bir gün, onu denemesine, vücudunun kıvrımlarını öğrenmesine izin verecek ve

bu tür bir tutkuyu yaşayacaktı. Ama daha fazlasını arzulamayacak, hem ölümlü hem de bir iblisin eşi olan bir kadına bağımlı hale gelmeyecekti. Merakını yatıştırarak ve bildiği ve sevdiği hayata geri dönecekti. Belki hatalıydı ama önündeki tek seçenek buydu.

Savaşçı bir melek bir insanı tutamazdı. Melekler ve iblisler arasındaki acımasız savaş, böylesine narin bir beden için çok tehlikeliydi. Peki ya melekler ile Yunanlılar ve Titanlar arasında patlak veren savaş? Daha şimdiden havadaki gerilimi hissedebiliyor, yaklaşan isyanın fısıltılarını duyabiliyordu. Bundan da öte, yaşam süreleri çok farklıydı.

"Burası da neresi?" Yeni çevrelerine bakarken bir sıkıntı titremesi onu sarstı.

Bakmadan bile onun ne gördüğünü biliyordu. Birinin bilekleri ve ayak bilekleri için prangalar olan bir askı. Dökülen her şeyi saklamak için siyah çarşafı bir yatak. Hiç kullanmak istemediği aletlerle dolu bir duvar.

Kendisi gibi bir meleğe, daha önce hiç arzu duymamış bir erkeğe ait olan başka bir mağarayı da seçebilirdi. Ama Thane'in evini, bu şeylerin olacağını bildiği yeri seçmişti çünkü şu anki yolunu terk etmek için kendinden iğrenmeyi ve utanmayı umuyordu.

Ama hayır, o hala Annabelle'i istiyordu. Ona bir şeyler yapmak istiyordu.

Gözleri buz tutmuş, neredeyse onu olduğu yerde dondurmuştu.

O, başka hiçbir şeye benzemeyen bir soğuk algınlığı yaşamıştı. "Benimle kalmak için fiyatın ne? Yeni yerimize ulaştığımızda bana söyleyeceğini söylemiştin. İşte buradayız ve etkilendiğimi söyleyemem."

Ve hiç yalan söylemedi, değil mi? "Etkilenmemekten daha fazlası var. Tiksindiniz. Öyle mi?"

"Evet." Önlerindeki cephaneliğe doğru bir el salladı. "Yaşadığım onca şeyden sonra beni suçlayabilir misin? Bana ne yapmak istediğini tahmin edebiliyorum."

Kadının yanıtı kötüye işaretledi ve adam kaşlarını çatı. Aletlerde mi yoksa kendisinde mi hata buluyordu? "Birincisi, bu şeyleri asla senin üzerinde kullanmam ya da senden benim üzerimde kullanmanı istemem. İkincisi, senden sadece kendini bana isteyerek vermeni istiyorum."

Uzun bir süre sadece ona baktı. Sonra ona bir göz attı ve yutkundu. Sonra başını şiddetle salladı, koyu renkli, muhteşem saçları yanaklarına çarptı. "Ödeme olarak bedenimi talep edersen, ne kadar uyumlu görünürsem görüneyim, seks rızaya dayalı olmayacaktır. Aslında kendimi sana vermeyeceğim. Aksine, kendini bana zorluyor olacaksın. Tıpkı Fitzpervert gibi!"

Öfke kemiklerinden fıskırıyor, her yanını dolduruyordu. "Ben onun gibi değilim." Eğer Zacharel ona olan ihtiyacı içinde boğulacaksa, onu da kendisiyle birlikte aşağı çekmezse lanetlenirdi. "Beni arzuluyor musun?" diye sordu.

Dudaklarını yaladı, tekrar yutkundu. "Senden etkileniyorum, evet."

Bu onun duygularının en sıcak noktalarını hafifletti. "Senden etkilendiğim gibi." Çekici. Onu sürekli bombardımana tutan arzular için ne kadar da hafif bir sözcük. "Peki sorun nedir?"

Bir an için öfkesi onunkini çok aştı, güneşin tüm sıcaklığıyla ondan alev aldı. "Bir daha hiçbir şey yapmaya zorlanmayacağım. Ellerim bağlı olmayacak - gerçek ya da mecazi anlamda."

Hatasını fark etti ve neredeyse küfredecekti. Kendi amaçlarına uygun olsa bile onu böyle bir yere getirmemeli ve konuyu zorlamaya çalışmamalıydı. İşlerin doğal akışında ilerlemesine izin vermeliydi.

Ancak... bu alanda eksik olduğu için "doğal" hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Sana söyledim. Ben doktor gibi değilim. Tanıdığın diğer erkekler gibi değilim. Neden seni kurtarayım ki

Sadece seni incitmek için mi? Ama pekala, eğer bana güvenemiyorsan, pazarlık yaparız. Sana nasıl yapılacağını bildiğimi söylemiştim."

Bu onu biraz yatıştırdı. "Pekâlâ. Dinliyorum."

"Seninle bir ay kalacağım," diye ekledi sessizce, eğer merakını henüz gidermemişse çok daha uzun süre. Çünkü tam o anda, bir kereden fazlasını istediğini fark etti. Onun sunduğu her şeyi istiyordu. Onunla her şeyi deneyimlemek istiyordu. Ancak o zaman gitmesine izin verecekti. "Canın ne zaman isterse beni öpeceğine yemin edersen." Elbette gerisi çorap söküğü gibi gelecektir.

"Ama o kız... seni izinsiz öpen kız..."

"Sizin durumunuz aynı değil. Benim iznim var. Açık bir davetin var." Ses tonu derinleşti, törpülendi, her hecesi açlığıyla katmanlandı.

"Çünkü beni çekici buluyorsun," diye tekrarladı kırık bir sesle, saçlarının uçlarıyla oynuyordu.

"Evet."

"Ama ya seni hiç öpmek istemezsem?"

"O zaman yapmayacaksın." Ama kadın isteyecekti; o da bundan emin olacaktı.

Önce aşağıya, sonra yukarıya, aşağıya, yukarıya baktı. Etkileyici gözlerinde endişe, umut ve... bembeyaz bir şey vardı. "Evet. Şartlarınızı kabul ediyorum."

* * *

ANLAŞMAK ÇOK İYİ BİR FİKİR GİBİ GELMİŞTİ,
Ama şimdi, pazarlığın yapılmasından birkaç saat sonra, Annabelle gergin bir enerjiyle yanıp tutuşuyordu. Bunu yapacak cesareti bulabilecek miydi?

Öyle değil mi?

Düşünebildiği tek şey buydu.

"Çok seksi görünüyorsun," dedi Zacharel. Mutfakta dolanarak ona bir sandviç hazırladı.

Onun ateşli kelimesini başka birinin kullanacağı gibi kullanmadığını biliyordu. "Öyleyim." Tişört ve pantolona dönüşerek vücuduna oturan bornoz, Zacharel'le buraya gelmeden hemen önceki şekilsiz haline geri dönmüş, onu boynundan ayak parmaklarına kadar sarmıştı. "Bir duş alabilirim. Yalnız başıma."

"Bir bornoz giyeni içten dışa temizler. Şu anda hiç olmadığınız kadar temizsiniz."

"Oh. Bu harika." Ve bu cevap çok ezikçeydi. Kendini toparlaması gerekiyordu. "Yani, sen yaralandığında temizleme yeteneğini fark ettim." İkiyle ikiye bir araya getiremedim.

"Belki de yeni kıyafetlerini giymelisin." "Sanırım giyeceğim." Ama muhtemelen o şekilde değil düşündüm.

Çantaları girişe koymuştu. İstediklerini bulana kadar her birini didik didik etti. Sonra, aynı şekilde derisinden sıyrıldı, cübbesi onu korurken, şimdi giyindi.

Zacharel'in "Haksızlık," diye mırıldandığını duyduğunu sandı.

Ancak yeni sütyeni ve külotu, tişörtü, kot pantolonu ve botları yerine oturduğunda -ve hala bacaklarına bağlı olan bıçaklara kolay erişim için cepleri başarıyla kestiğinde- nihayet bornozu çıkardı.

Zacharel'in bakışları onun üzerinde tepeden tırnağa dolaştı.

-Sonra tekrar yukarı. "Onaylıyorum. Ve şimdi yiyeceksin." Küçük ahşap masaya bir tabak taşıdı, oturdu ve ona katılmasını işaret etti.

"Ve konuşacağız," dedi.

"Elbette."

Pazarlıklarına devam etmek niyetindeydi ama adam bilgi almak için onu sorguya çekmeye başladı ve kadın da elinde olmadan ona karşılık verdi. Neden bir mağara? Neden seks oyuncakları? İlkinin cevabı: Çünkü. İkincisinin cevabı: Çünkü.

Çok bilgilendirici, onun meleği.

Rahatsız bir şekilde kıpırdandı. İkisinin de sandalyesinin arkılığı yoktu ve kadın her hareket ettiğinde geriye doğru düşecekmiş gibi hissederken, adam gayet rahattı, çıtaların olmaması kanatlarını rahatça konumlandırmasına izin veriyordu.

"Anne babanı öldüren iblis," dedi ve ona hayatında yediği en lezzetli sandviçten bir ısırık daha almasını işaret etti. Yumuşak, nemli, tatlı ve baharatlı tatlarla doluydu. "Neye benziyordu?"

"Ya çirkin deseydim ve öylece bıraksaydım?" İki kişi suskunluk oyunu oynayabilir.

"Bastırırdım."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Çiğnedi, yutkundu, bunca yıldır kâbuslarına musallat olan canavarı gözünde canlandırmamaya çalıştı. Ses tonundaki en ufak bir titremeye kırmızı gözleri, insansı yüzü ve vampir dişlerini tarif etti. Pürüzsüz, kıpkırmızı derisini, omurgasından çıkan boynuzlarını. Metal bir dikene dönüşen kuyruğu.

Bu sırada Zacharel kaşlarını çattı. Gördünüz mü? Varsayılan ifadesi.

"Bu herhangi bir sayıda iblis olabilir, ama kesinlikle hangi iblislerin kurumunuza girip giremeyeceğini belirleyen kişi değil. Yine de Burden'ı bulup onunla konuşacağız."

Burden. Ne korkunç bir isim. "Sana karşı dürüst olacak mı?"

"Biraz ikna ile belki. Ama bazen yalanı parçalara ayırarak gerçeği ayırt edebilirsiniz."

"Emin olduğun sürece. Ve bil diye söylüyorum, tehlikeyle başa çıkabilirim. Beni geride bırakmayı aklından bile geçirme."

Gözleri kısıldı, ancak bu, hayatı paramparça etmek için kıvılcımlanan yeşil alevleri gizleyemedi.

"Yapabilirim

Seni kesinlikle geride bırakacağım Annabelle ve beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Senden nefret edebilirim," diye homurdandı. "Şey, senden nefret etmezdim, çünkü artık kimseden nefret etmeyi reddediyorum, ama sana çok kızabilirdim!"

"Ve bunun beni rahatsız edeceğini mi düşünüyorsun?" Öyle sakın bir soruydu ki, sanki cevabı umurunda değilmiş gibi.

Ama umurundaydı ve bu gerçeği saklamak mümkün değildi.

Artık değil. Onun vücudunu istiyordu, bunu bir ödeme olarak talep etmeye çalışmıştı ve kadın hayır dediğinde, öpücükleriyle yetinmeye karar vermişti.

Pazarlığımız konusunda gergin olmama gerek yok, diye fark etti, irkildi, dehşete kapıldı. Mutluydu. Ona sahip olmak için o kadar çaresizdi ki, alabileceği her şeyi alırdı.

Artıkları bile.

"Sana küçük bir ipucu, Kanatlı Mucize. Baştan çıkarmak istediğin kadını tehdit etme." Annabelle'in kontrolü ele aldığını görün.

Uzandı ve parmak ucunu nazikçe kızın köprücük kemiğine dokundurdu. "Eğer bu hayatını kurtarmak anlamına geliyorsa, seni tehdit etmekten fazlasını yaparım. Sonuna kadar giderim. Daha sonra ağlayıp sızlanmaktansa bunu şimdi anlaman daha iyi."

Hafif de olsa ve hatta pamuk tarafından engellenmiş olsa da bu dokunuş onu elektriklendirmişti. Zacharel'in kontrolü elinden aldığını görmek. "Bir erkeğin benim dengim olmasını istiyorum, patronum değil."

Dişlerini ona doğru göstererek kolunu ağır bir şekilde yanına indirdi. "Asla senin dengin olmayacağım. Her zaman daha güçlü, daha hızlı olacağım."

Daha mı iyi?

Evet, o da vardı, değil mi, diye düşündü, o güven duygusu tamamen sönmüştü. Sandviç midesinin içinde sıkışmış, kurşun bir top haline gelmiş gibiydi. "Beni neden öpmek istediğinden bile emin değilim. Beni gerçek bir ödül gibi gösteriyorsun. Belki de

pazarlığımızı tamamen unutmaliyiz."

Masanın yüzeyine bir yumruk indirdi. "Pazarlık bozulmadı."

Bu alışılmadık çıkış onu hayrete düşürdü ve gözlerinin açılmasına neden oldu. Onu da şaşırtmış olmalı, çünkü ne kadar güç kullandığını fark ettiği anda dudaklarını yaladı ve yumuşak bir sesle ekledi: "Aksi takdirde seni her an terk edebilirim, değil mi? Ve sen bunu istemezsin, değil mi Annabelle?"

Hayır, çünkü cennete geri dönebilecekti. Ve teslim olmaya karar vermesinin tek nedeni buydu. Gerçekten. "Tamam. Pazarlık bozulmadı.

Ama sen konuştukça senden daha çok nefret ediyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bunu düzeltmek benim için bir zevk olacak. Öncelikle, beni çeken gücün ya da hızın değil. Senin... her şeyin. Gülüşün, zekân, duyguların ve onların değişim şekli. Cesaretin, tatlılığın, kurabiyelere olan saplantılı sevgin. İkincisi, sen gerçekten bir ödölsün. Başka hiç kimsenin istemediği bir şeyi istememi sağladın. Bedenlerin birliğini."

Bir daha asla bu adama bir kadını nasıl baştan çıkaracağı konusunda hiçbir fikri olmadığını söylemeyecekti. Sözleri onu derinden ve amansızca etkiledi. Bedenlerin birleşmesi. Onun.

Onun. Onların, bir bütün olarak. Sadece bu düşünce bile tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. Ve artık gerginlik yoktu. Hem de hiç. Az önce ona bu hareketin utanç verici değil, özel olması gerektiğini, birlikte olması gereken iki insan arasında olduğunu hatırlatmıştı.

Olması gereken mi? Sen ve Zacharel?

Ellerini masanın üzerinde düzleştirdi ve öne doğru eğildi. "Üçüncüsü. Sarışın melek Thane, hani şu benden daha çok sevdiğini iddia ettiğin. Burası onun mağarası ve bunlar da onun aletleri." Başını eğerek, ona hastane sedyesini hatırlatan rafı işaret etti. "Eğer ona dönersen bunları senin üzerinde kullanacağını bil. Ona dönmeyeceksin."

Tamam, bu kulağa kıskançlık gibi gelmişti. Ve ondaki değişim, mesafeli ve tehditkârdan sahiplenici ve muhtaç olana, masaya vurduğu yumruk kadar şaşırtıcıydı. Sarsıldı, daha da güçlendi.

"Haklısın," dedi adam, kız cevap vermeden önce. "Konuşmanın bize bir faydası yok. Yemeğini ye."

Lanet olsun. Ne zaman üstünlüğü ele geçirdiğini düşünse, o gidip bunu mahvetmek zorunda kalıyordu. "Evet baba," diye homurdandı ve ağzına bir parça ekmek daha attı.

Bu ona ateşli bir bakış kazandırdı.

Yemeğini bitirdiğinde, Zacharel'i incelerken belli etmemeye çalışarak göz kapaklarının arasından onu izledi. Ruh halindeki değişikliğe rağmen, bir tabloda fırlamış gibi duruyordu, görüntüsü o kadar çarpıcıydı ki. Onun güzelliğine hiç alışabilecek miydi?

Ne de olsa saçları her zaman siyah, teni kırışksız olacaktı. O asla değişmeyecekti. O hep böyle görünecek, o ise yaşlanacaktı. Ahh. Yaşlanacaktı, değil mi?

Onda farklı olan tek şey kanatlarıydı. Artık tüyleri çoğunlukla altın rengiydi ve aralarına beyaz lekeler serpiştirilmişti. Eğer haklıysa ve Elitlerden birine dönüşüyorsa, bu ne anlama geliyorsa, hızla evrimleşiyordu.

"Bil diye söylüyorum," dedi sessizliğin de en az konuşmaları kadar gerginleştiğini fark ettiğinde.

"Thane'i arzulamıyorum."

Memnun bir şekilde başını salladı.

"Peki burada ne kadar kalacağız?"

"Dört günden fazla değil. Yeraltındayken iblislerin seni hissedip hissedemeyeceğini bilmem gerek. Cevap bir sonraki hareket tarzımızı belirleyecek."

Ona iblislerle savaşmayı biraz öğretmesi için bolca zaman vardı. Tabii ki, bu ders fiziksel temas içerecekti ve fiziksel temas muhtemelen hormonlarının çılgına dönmesine neden olacaktı. Onu öpmek isteyecekti.

Bu da aralarındaki anlaşmaya göre -ki o buna son vermesine izin vermemiştii- onu öpmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Cesaret bulabilecek miydi?

Aptalca bir soru, onu rahatsız ediyordu.

Ya emdiyse -kötü türden emdiyse? Ya onu öpüşmekten sonsuza dek soğuttuysa? Ya çıldırırsa? Ya da, ya hoşuna giderse? Ya daha fazlasını isterse? Ya adam ona daha fazlasını vermeyi reddederse? Ya onu da diğer kadına yaptığı gibi azarlarsa? Siyah, kıvrıcık saçlı o güzel meleği? Annabelle'i arzuladığını iddia etmesine rağmen.

Ya da ya bir öpücükten fazlasını isterse ama Annabelle ona daha fazlasını vermeyi reddederse? O zaman Annabelle'in bu çabaya değmeyeceğine karar verip onu bir yerlerde terk eder miydi?

Hayır, diye düşündü sonra. O bir sümük değildi. Soğuk ve duygusuz olabilirdi ama yalancı da değildi. Onunla bir ay kalmayı kabul etmişti ve öyle de yapacaktı... ne olursa olsun. Yine de bu sözünden pişman olacak mıydı? Yoksa bundan memnun mu olacaktı?

Tüm sorularınızın cevaplarını öğrenmenin tek bir yolu var...

Ekstra bonus: ilk sefer bitecek, tamamlanacak ve gerginlik onu bir kez ve tamamen terk edecekti.

Pekala, bu her şeyi çözdü.

"Zacharel," dedi soluk soluğa.

Bakışları Annabelle'in ruhunu delip geçti. "Ne düşünüyorsun, Annabelle?" Huskily sordu, her bir duygusunu okşayarak.

Onun gibi o da yalan söyleyemezdi. Bu sefer değil, gerçek dudaklarının yumuşamasıyla zaten kanıtlanmıştı. "Seni öpüyorum."

Bakışları hemen dudaklarına düştü, gözbebekleri irislerini yalayıp yutuyordu. "Neden?"

Çünkü benim bir ödöl olduğumu düşünüyorsun.
Çünkü bana baktığında, bana bakıldığını değil, değer
verildiğini hissediyorum. "Cevabımı bildiğine
inanıyorum, çünkü."

Ağzının kenarları yavaşça yukarı kıvrıldı. "Öyleyse
neyi bekliyorsun? Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Annabelle yavaşça ayağa kalkıp aralarındaki mesafeyi kapatırken ZACHAREL GERGIN bir şekilde bekledi. Sonunda kendini bacaklarının arasına yerleştirdiğinde daha da gerildi. Bir yanı onu durdurmak, bunu durdurmak için çığlık atıyordu. İlk tadımdan sonra geri dönüş olmayacaktı. Bilecekti, bu bilgi onun bir parçasıydı. Geri kalanı ise daha fazlası için çığlık atıyordu. Her şey için.

Geri kalanı kazandı.

Merakı çok büyüktü, ama bundan da öte, bu özel kadını memnun etme ihtiyacı çok büyüktü. Kokusu afrodizyakların en tatlısıydı. Kadının kıvrımları onun elleri için yaratılmıştı, hem de sadece onun elleri için. Parmaklarını kadının küçük, kırılğan kalçalarının etrafına doladı, tıpkı kadının avuçlarını onun omuzlarında düzleştirdiği gibi. Temas anında, ateşli nefesi aralarındaki boşluğu doldurdu.

"Daha yakına," diye mırıldandı ve aynı hizaya gelene kadar onu çekiştirdi. Oturduğu için artık göz göze gelmişlerdi. Ağız ağıza. Tatmak zorundaydı...

Ama kız ona istediğini vermedi. "Eğer hoşuna gitmiyorsa, bana durmamı söyle, tamam mı? Mağara adamı gibi davranıp beni itme, bana isimler takma ya da beni suçlama."

"Hoşuma gidecek ve sen de bana ne yapacağımı öğreteceksin." "Ama eğer yapmazsan-"

"Oyalanıyorsun." Zacharel bir elini kızın omurgasındaki çıkıntılardan saçlarına doğru kaydırды, saç tellerini yumrukladı ve kalan mesafeyi kapatması için onu teşvik etti.

"Emin misin?"

Dudaklarını onunkilere bastırdı. Dudakları kendisinininkilerden çok farklıydı; daha yumuşak, gül yaprakları kadar yumuşak, daha dolgundu ve daha ilk dokunuşta onu esir almıştı. Çekti

hayretle geri çekildi ve sonra tekrar içeri girdi... kadının çöküşüne bir kez daha hayret etti... sonra tekrar ve bu kez inleyerek ona açıldı.

Dili onunkinin üzerinde yuvarlandı ve beraberinde yazın tatlarını getirdi: kremaya batırılmış meyveler, yeni açan güller ve boğucu gece yarıları.

Ona odaklandığı için, onun yönlendirmelerini takip edebiliyordu. Dilini ittiğinde, onu karşılaması gerektiğini biliyordu. Dili geri çekildiğinde, onu kovalaması gerektiğini biliyordu. Her yeni deneyimin tadını çıkarıyor, daha fazlası için arzularını haykırıyordu.

Parmakları saçlarının arasından kayıyor, kafa derisinin üzerinde dans eden çökmekte olan hisler, daha önce başka bir el tarafından hiç dokunulmamış deriyi gıdıklıyordu. "Seni bilmem ama ben bundan hoşlanıyorum," diye nefes aldı, sesi şaşırmış gibiydi.

"Evet." Kanı uzun zamandır buz gibiydi, sadece ara sıra donmasını engelleyecek bir sıcaklık hissediyordu. Sadece onunla hissettiği bir sıcaklık. Şimdi bu kan erimişti, damarlarında kavruluyor, onu ısıtıyordu. Alnında, kürek kemiklerinin arasında boncuk boncuk ter birikti ve karnından aşağı süzüldü.

Nefesi bile onu yakıyor, ciğerlerini yakıyor ve boğazını tırmalıyordu. Bu ateşin tek bir çaresi vardı ve içgüdüsel olarak bunun ne olduğunu biliyordu. Ona daha yakın olmalıydı, onun her şeyine dokunmalıydı. Onun her şeyine sahip olmalıydı.

"Yukarı." Bir komut.

Kadın hemen itaat etmeyince, Zacharel onun poposunu kavradı ve onu kaldırarak üzerine oturmaya, ağırlığını ona vermeye zorladı. Aman Tanrım, evet, tam da ihtiyacı olan şey buydu. Zevk içinde roket gibi fırladı, güzel bir tür işkenceydi.

Ağzının içine doğru inledi, tırnakları sanki onu yerinde tutmak için kafa derisine batıyordu. Sanki onun kaçmaya çalışacağından endişeleniyordu. Asla böyle bir şey yapmazdı.

bir şey. Kaybolmuştu, sadece kucağındaki kadına bağlıydı ve bundan memnundu. Ama...

Ancak yeni pozisyon artık düşündüğü gibi bir nimet değildi.

"Annabelle." Canı yanıyordu ve bir tür rahatlamaya ihtiyacı vardı.

"Zacharel."

Adını dudaklarında duymak, nefes nefese söylemek, onu bir sahiplenme duygusuyla doldurdu. Benimkini. "Daha... fazlasını yap," diye yalvardı.

"Tamam. Pekala. Evet."

Ama kız öyle yapmadı ve adam, kızın her yerini aynı anda okşamaya çalışmasını engellemek için ellerini kızın kalçalarına koymak zorunda kaldı.

"Daha ne istiyorsun?" diye fısıldadı. "Sen ne verirsen."

"Bilmiyorum... belki... bana doğru sallanıyordur."

Rock into...yes. Öpüştükçe, öpüştükçe ve öpüştükçe, ona doğru eğildi. İleri, geri, arıyor, geri çekiliyordu. Her temas noktası kadından bir inilti, erkekten de bir hırıltı çıkarıyordu. Zevk acıyla bulanıklaştı, gerekli olduğu kadar dayanılmazdı da.

Bu kadar uzun süre bunu nasıl yapmamıştı? Buna nasıl direnmişti? Bu kadar çok insanın sırf arzuladıkları kişiye sahip olmak, hatta onu kurtarmak için kardeşleriyle savaşmaya hazır olmasına şaşmamalı. Bu bağlantı hissi... Zacharel daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. O sadece Zacharel değildi, Annabelle'in adamıydı ve bundan memnundu.

"Zacharel?"

Göğüsleri göğsüne çarparak yepyeni bir acıya neden oldu. Onu karşısında hissetmeliydi, ten tene, hiçbir engel olmadan. Cübbesini ortadan yırtıp kollarını kumaştan kurtaracak kadar uzun süre onu serbest bıraktı ve geriye kalanın kendini onarmasına ve belinin etrafında sıkılaşmasına izin verdi. Daha sonra elbisesinin pamuğunu yırttı.

Annabelle'in üst kısmı açıldı ve keskin bir nefes almasına neden oldu.

Sütyenini de yırtmıştı ve kız çok güzeldi. Çok güzeldi. Göğüslerini avuçlarken titriyor, bu kadar ağır ve yine de bu kadar yumuşak olabilmelerine hayret ediyordu. Tadına bakmalıydı.

"Bekle," dediğini duyduğunu sandı.

Hayır. Beklemek yok. Ona şimdi sahip olacaktı.

Adam eğilip Annabelle'in önce bir yanını, sonra diğer yanını öperken, Annabelle'in zihni o muhteşem zevkle daha da bulandı. Annabelle ondan uzaklaşmak için sırtını kamburlaştırdı ama adam bundan hoşlanmadı ve bir elini serbest bırakarak Annabelle'i olduğu yerde zincirledi.

"Zacharel!"

"Annabelle." Zihnindeki sis yoğunlaştı ve şimdi omuzlarını iten, onu yerinden oynatmaya çalışan narin elleri fark edemedi. Kendisini bu tür bir temastan neden bu kadar uzun süre mahrum bırakmıştı? Ve bir zamanlar kendisini bu kadının tek bir tadının yeterli olacağına nasıl ikna etmişti? Buna sahip olacaktı, Annabelle'e sahip olacaktı, en azından günde bir kez, diye karar verdi, bu eylemden bıkana kadar.

Bundan asla bıkmayabilir.

Keskin bir şey yanağını bir, iki kez çizdi ve kan akıttı. Annabelle'i serbest bırakarak o şeyi, her neyse, uzaklaştırdı. Ona zarar vermesine izin veremezdi. Bunu yaptığı anda Annabelle geriye doğru fırladı ve kucağından yuvarlandı. Annabelle ayağa fırladığında, o da kendi ayağına fırladı. Ona doğru uzanırken cübbesi belindeydi. Ama... temas etmeden hemen önce burnuna öyle bir yumruk attı ki kıkırdak kırıldı. Yüzünden aşağı kan aktı.

Kaşlarını çattı, hâlâ ona uzanıyordu. Mükemmel. "Annabelle. Öp."

"Öp şunu, seni uyuz sıçan!" Muhtemelen testislerinin ameliyatla karnından çıkarılması gerekecek kadar büyük bir güçle bacaklarının arasına diz çöktü.

Acı içinde zum yaptı, nefesi kesildi ve iki büklüm oldu. Sonunda zihnindeki sis dağıldı ve başını kaldırıp baktı, kadının şiddeti karşısında kafası karışmıştı. İşte o zaman yanağına iki kez dokundu ve dizleri   z  ld  . Yere düştü, parlak yıldızlar görüş alanında göz kırpıyordu... ama kadının korku dolu gözlerini ya da göğsünün hızla inip kalkmasını engellemeye yetmedi.

"Annabelle," dedi, ona zarar vermek istemediğini kanıtlamak için kollarını uzatarak.

"Hayır!" Adamın kendisini yakalamaya çalıştığını sanarak alçaldı ve aslında onu b  ğr  nden bı  akladı. Kıyafetlerini değiştirmıştı ama kalçalarına bağladığı silahları bırakmamıştı. Bunu anlaması gerekirdi.

"Bana bir daha asla dokunma," diye tükürdü.

B  breğini çaldığını bildiği için homurdandı.

Doğruldu, kanlı bıçağı sanki onu yakmış gibi yere bıraktı. Tek yumruğuyla gömleğinin kenarlarını bir arada tuttu. Diğer eliyle de kalbinin hemen üstündeki noktayı çılgınca ovuşturdu.

Titreyerek ondan uzaklaştı. "Beni duydun mu? Bir daha asla!"

Bunu ona kendisinin yaptığını fark etti. Onu bu hale o getirmişti.

Ayağa kalkarken i  ini utanç kapladı. Yanındaki kesik zonkluyordu ama aldırış etmedi. Yakında iyileşecekti.

"Annabelle."

Adımları hızlandı ve mağaranın uzak duvarına ulaşana kadar geriye doğru ilerleyişini durdurmadı. Ama bu bile onun için yeterli değildi. Onu savuşturmak için bir kolunu uzattı.

"Daha fazla yaklaşma!" Panik sesini kapladı, kenarları kemiği kesecek kadar keskindi. Bir an sonra, acı dolu bir çığlık atarak iki büklüm oldu.

Endişelenen Zacharel ona doğru koştu. Kadın onu hissetti, doğruldu ve sağa doğru kayarak

İletişim.

"Dur! Ciddiyim." Muhtemelen onu yumruklamak için en savunmasız noktayı arayan bakışlarını onun üzerinde gezdirdi ve nefesi kesildi. "Gerçekten de kara bir kalbin var."

Emredildiği gibi durdu, kendine baktı. Göğsü çıplaktı, kalbinin hemen üzerindeki siyah leke görünüyordu ve daha büyüktü, çok daha büyüktü, şimdi köprücük kemiğine ve gövdesine doğru kanıyordu.

Ruhunun bir kısmı daha ölmüştü.

Annabelle'in kucağından ayrılmak istemesine şaşmamalı.

Lekenin ne anlama geldiğini, nihayet tıkr tıkr işleyen bir saatle yaşadığını, yavaş yavaş öleceğini anladığı andan itibaren sonuca razı olmuş, hatta bunu bir sigorta poliçesi olarak görmüştü ama şimdi razı değildi. Eğer imkânsız olan gerçekleşir ve Annabelle'den önce ölürse, Annabelle'in korumasını üstlenecek kimsesi olmayacaktı.

Aceleyle cübbesini düzeltti, kumaş kendi yarattığı kusuru korumak için kendini tekrar ördü. Ellerini kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı, Annabelle'e şu anda tehditkâr olmadığına dair güvence vermesi için dua ettiği bir duruş. "Seni incittiğim için özür dilerim. Niyetim bu değildi." Ölçülü adımlarla ona yaklaştı.

Başını şiddetle salladı, daha birkaç dakika önce yumak yaptığı saçları şimdi karmakarışık. Bir yandan da göğsünü ovuşturmaya devam etti. "Sana daha fazla yaklaşmamı söylemiştim. Geri çekil!"

Tam o anda, onun istediği her şeyi yapabilirdi - bunun dışında. Eğer geri çekilirse, kadın ona bir daha asla güvenmeyecekti ve anlamadığı derin bir seviyede, onun kendisine güvenmesine ihtiyacı vardı. Aralarına duvarlar örecekti, asla aşmayı umamayacağı duvarlar, çünkü bu dehşet ve giderek büyüyen bir öfke duygusuyla güçlendirileceklerdi. Bunu aynı derin seviyede, içgüdünün içgüdüleriyle birlikte döndüğü yerde fark etti.

Onu korumak için ilkel bir ihtiyaç. Bunu bir dakika daha uzatmak istemediği için adımlarını hızlandırdı.

Adam ona ulaştığı anda patladı ve tüm gücüyle onunla savaşımaya başladı. En azından diğer bıçaklarını kullanmamayı tercih etti.

Tahmin ettiğinden daha uzun sürdü ama sonunda kadının ellerini yakalamayı ve onu döndürmeyi başardı ve bir sonraki hareketinin gerekliliğinden nefret etmesine rağmen yırtık gömleğini çıkardı. Bir eliyle bileklerini yukarıda tuttu ve onun için sakladığı gömleği almak için hava cebine uzandı. En sevdiği gömlek olduğu için çantasından çıkardığı, gözleriyle aynı tonda, ışıltılı bir maviydi bu.

Çığlık atarak ona doğru eğildi ve ağladı, başını salladıkça gözyaşları sıçradı. Adam kumaşı başının üzerinden kollarına doğru geçirdi.

Bu sırada Annabelle'in kulağına fısıldadı. "Sana zarar vermeyeceğim. Benimle güvendesin. Benden korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok."

Onu duyamayacak kadar dehşete kapılmıştı. Ona bu şekilde de ulaşamazdı, fark etti. Başka ne yapacağını bilemeyen Zacharel kanatlarını çırpı ve onu mağaranın ağzına doğru uçurdu. İki kez neredeyse onu düşürüyordu, o kadar çılgınca çırpınıyordu ki, ama sonunda ayaklarını yere koymayı başardı. Onu serbest bıraktığı anda, kız harekete geçti ve tünel boyunca koşarak ondan uzaklaştı.

Ancak kendini görünmez hale getirdiğinde, hemen tepesinde uçarak onu takip etti. Sürekli omzunun üzerinden panik içinde bakışlar fırlatarak onu aradı. Onu hiç görmemesine, hiç hissetmemesine rağmen, hiç yavaşlamadı. Koştı, koştı, koştı, hırıltılar çıkararak ve ağlayarak. Mağara girişinden içeri giren parlak güneş ışınlarını gördüğünde hızını arttırdı.

Gün ışığına fırladı, büyük bir kayaya takıldı. Acı dolu bir çığlık attı ama kendini toparlayıp yoluna devam etti. Kan kokusunu aldı ve dizlerinin derisinin yüzüldüğünü anladı.

O koşarken ciyaklayan kuşlar havalandı ve orman hayvanları sıçrayarak uzaklaştı. Bir su birikintisinde sıçradı, sonra tekrar tökezledi, bu sefer bir ağaç köküne takıldı. Avuç içleri düşmenin etkisiyle etini sıyırdı ve ayak bileği burkuldu ama bu bile onu yavaşlatmadı. Dallar ona tokat atarak yanaklarını kesti.

Saçlarına yapraklar yapışmış.

Yakında yorulacaktı. O zamana kadar istediği yerde yarışmasına izin verecekti. Kızın hiçbir şeyi kalmadığında, adam üzerine çullanacaktı. Onu pişmanlığına ikna etmek için elinden gelen her şeyi yaparken, bir daha asla böyle bir şey olmayacağına dair güvence verirken ona dikkat etmek zorunda kalacaktı.

Yine de neyi yanlış yaptığından tam olarak emin değildi. Onun öpücüklerinden ve dokunuşlarından hoşlanmıştı. Öyle mi?

"Tıpkı onlar gibi," diye hıçkırdı, göğsünü ovuşturdu, ovuşturdu, hâlâ ovuşturuyordu. "Neden onlar gibi olmak zorundaydı ki? Ona yavaşlamasını söyledim ama yapmadı ve şimdi ben... Şimdi ben..."

Onun sözleriyle birlikte anlayış da ortaya çıktı. Kurumda yaşadığı onca şeyden sonra, adam onu çok hızlı ve çok fazla zorlamıştı. Onu zorlayanların da muhtemelen yaptığı gibi, giysilerini parçalamıştı. Onun itirazlarına kulak asmamış, istediğini almaya çalışmıştı.

Haklıydı, tıpkı onlar gibiydi. Bunu düzeltmenin bir yolu var mıydı? Onu şimdi düşündüğü gibi bir canavar olmadığına ikna etmenin bir yolu? Geçmişte,

Zacharel, biri ona bu derece haksızlık ettiğinde hiçbir zaman affedip unutacak bir tip olmamıştı.

O senin gibi değil. O daha yumuşak, daha iyi.

Ve bu ironik değil miydi? O melekti, kadın insandı ve yine de affedilmeye ihtiyacı olan oydu.

İleriden gelen şeytani bir kahkaha sesi ilgisini çekti. Dehşet ve öfke onu tek bir kalp atışında tüketti. Zacharel hızını artırarak Annabelle'in önüne geçti. Annabelle bulunmuştu. Ama neredeydiler, sonra onları fark etti. Bir iblis sürüsü ileride ağaçların arasında, gövdelerin arkasında ve kayaların tepesinde bekliyordu, neşeyle gülüyorlardı ve açıkça onu pusuya düşürmek niyetindeydiler.

Bu kadar çabuk onu bulmuşlardı ve Zacharel onlarla uğraşmak zorunda kalacaktı ama şimdi Annabelle ona iblislere güvendiğinden daha fazla güvenmeyecekti. Hatta onlarla savaştığı gibi onunla da savaşabilirdi.

Eğer onu buradan canlı çıkarırsa, bu bir mucize olurdu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"SANA NE OLDU?" Thane, Koldo'nun Half Moon Bay'deki yeraltı evine daha yeni uçmuştu ki savaşçıyı yatağa uzanmış, kafası tıraş edilmiş ve sırtı şerit şerit kesilmiş halde gördü.

Kan lekeleriyle kabuk bağlamış kirpikler birbirinden ayrıldı ve karanlık, cam gibi gözler ona odaklanmakta zorlandı. "Yaşam Suyu" diye homurdanarak cevap verdi.

Tahmin etmeliydim. Thane nehre yaklaşma izni için Cennet Yüksek Konseyi'ne sadece bir kez yalvarmıştı. Önce bir ölümlü olarak, insanlar arasında bir ay yaşamasını talep etmişlerdi. Cevabını düşünmesine gerek kalmamıştı. Reddetmişti ve bu yüzden talebi reddedilmişti. Ölümlü olmak çaresiz olmak demekti ve hiçbir şey buna değmezdi.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve "Saçını almışlar" dedi. Açık bir ifadeydi ama yaşadığı şok benzersizdi.

"Evet."

"Ve sen de onlara
izin verdin." "Evet."

"Neden?"

Koldo gözlerini kapattı. "Neden buradasın, savaşçı?"

Thane bu kaçamak cevap karşısında şaşırmadı. Koldo sorunlarını paylaşacak biri değildi. Hiçbiri öyle değildi. Ama Koldo'nun kendisiyle bu kadar rahat konuşması onu şaşırtmıştı. Normalde melekten kaba bir "evet" ya da "hayır" dan fazlasını alamazdı.

"Zacharel gelmemi emretti."

"Onu az önce kaçırdınız. Kızla birlikte buradaydı."

Bir başka şaşırtıcı gerçek. Zacharel kendi isteğiyle Bir insan dişisini dünyanın dört bir yanına taşımak.
Thane

Sadece bundan sonra ne olacağını merak ediyordu.
"İyiler miydi?"

Koldo tekrar, "Evet," dedi ama bu kez kelimenin üzerinde tereddüt etti. "Onu yanında, gözünün önünde istiyordu. Ona masumca bile olsa dokunmuş olmamdan hoşlanmadı."

Ne kadar uzun bir kelime dizisi. Acı çekingenliğini ortadan kaldırmış olmalı.

Ama bu söylediklerine gölge düşüremezdi. Zacharel daha önce en ufak bir duygu göstermemişken sahiplenici ve kıskançtı.

Liderleri başka hangi insani duyguları serbest bırakacaktı? Özellikle de kızı kaybettiğinde. Ve onu kaybedecekti. Ölümlüler narindi, kolayca ezilirlerdi; melekler öyle değildi.

"Oğullarınız nerede?" Koldo sordu. "Genelde çok arkada olmazlar."

"Bjorn Jamila'yı avlıyor. Birkaç gece önce Zacharel'in bulutundan ayrıldı ve o zamandan beri görülmedi. Xerxes o bulutun altında bulunan bir iblis sürüsünün kalıntılarını inceliyor."

"Ve sen de onun emirlerine uymak için Zacharel'i avlıyorsun."

"Tam olarak değil." Zacharel'in zihninin içinde konuşmuştu, tıpkı Zacharel'in onun zihninin içinde konuştuğu gibi. Bunu tekrar yapabilir, Zacharel'in nerede olduğunu, iyi olup olmadığını ya da yardıma ihtiyacı olup olmadığını sorabilirdi ama yapmazdı. Bjorn ve Xerxes dışında herhangi biriyle bu tür bir bağlantı kurmak, Zacharel'i rahatsız ettiğinden şüphelendiği gibi onu da rahatsız ediyordu. "Nereye gittiğini söyledi mi? Ya da planlarının ne olduğunu?"

"Yaptıysa bile, fark edemeyecek kadar bilinçsiz olmakla meşguldüm."

Thane kendini tutamadı; sırıttı. Her zaman ciddi olan Koldo'dan gelen mizah, Zacharel'in kıza olan yeni takıntısı kadar şaşırtıcıydı. Ve bu Thane'i yapmaması gerektiğini bildiği bir şeyi yapmaya itti.

Mutfağa doğru yürüdü ve sandviç yapmak için gerekli tüm malzemeleri tezgâhın üzerine yerleştirdi. İşkence etmek için başka bir iblisin izini sürüyor olmalıydı.

Ne yazık ki, yakaladığı kişi ne yaparsa yapsın hiçbir ayrıntı vermemiş, sadece acıyı metanetle karşılamıştı. Ordunun diğer üyelerini bu yeni gelişmeler konusunda uyarması gerekiyordu. Ama Koldo'yu bir şekilde rahatlatmak istiyordu.

"Beni besleyemezsin," dedi Koldo yataktan.

Hayır, yapamazdı, her ne kadar aksini dilese de. Bunu yapanlar, dindirmeyi umdukları acıyı sonsuza dek çekmek zorunda kalacaklardı. "Acıktım ve bir şeyler atıştırmaya ihtiyacım var. Geride bıraktıklarımı istiyorsan, bu sana kalmış." Öğrendiği gibi, her zaman bir kuralın etrafından dolaşmanın bir yolu vardı.

Thane yatağa doğru yürürken hindi ve peyniri ısırdı. Sandviçten kalanları komodinin üzerine koymadan önce bir ısırık daha aldı, sonra bir tane daha. Sonra mutfağa döndü ve bir bardağa portakal suyu doldurdu. Bardak da komodinin üzerinde yeni bir yuva bulmadan önce içindekilerin yarısını boşalttı.

Koldo bakışlarını Thane'e çevirmeden önce uzun, sessiz bir an boyunca yiyecekleri inceledi. "Eğer duyduklarından tek bir kelime bile etmeyeceğine yemin edersen sana Suyu neden istediğimi anlatırım."

Kendi türleri arasında yeminler kutsaldı. Thane sık sık onurdan yoksun bir adammış, yapmayacağı hiçbir şey, geçmeyeceği hiçbir çizgi yokmuş gibi hissedirdi ama bu tam olarak doğru değildi. Yeminini asla bozmadı ve bozmayacaktı da. "Yemin ederim."

Bir süre sessizlik oldu, sonra, "Zacharel ölüyordu. Kız, onu iyileştirirsem bir ay boyunca cennetten uzak tutacağına yemin etti. Onu kurtaracak tek şeyin Su olduğunu biliyordum ve bu yüzden Su'yu onun için temin ettim."

Savaşçının sözlerini özömsedi, mantık yürötmeye çalıştı ama başaramadı. "Neden bir ay?"

"İyileşmek için zamana ihtiyacım vardı. Aramak için zamana... harekete geçmek için."

Savaşçının zevkinin gücü, "eylemin", her ne ise, kan dökölmesini içereceğine dair hiçbir şüphe bırakmadı. "Söyle bana."

"Gizlilik yemininiz bunu da kapsıyor mu?"

Yani bu tartışmadan Bjorn ya da Xerxes'e bile bahsetmeyecekti. "Öyle."

Koldo hafifçe başını salladı. "Herkes yıllar önce bir iblisin kanatlarımı çıkardığını düşünüyor ve ben de onların böyle düşünmesine izin veriyorum çünkü gerçekte ilgili hiçbir soruya cevap vermek istemiyorum."

"Ama gerçekte şu ki... ne?" Thane sordu, Koldo'nun ona cevap vereceğini biliyordu. Sessizlik yemini ettiğı için değil, gerçekte onun içinde bir zehir olduğı için, yok etmek istediğı bir zehir olduğı için.

"Bir melek kanatlarımı aldı ve onu öldürmeyi planlıyorum."

Thane, herkesin güvenebileceğı, soğukkanlı, boyun eğmez savaşçı Koldo'nun neden bu son şans ordusuna atandığını sorgulamıştı. Koldo'nun sözde dayak yediğine dair söylentiler duymuştu ama erkeğın herhangi bir şekilde sinirlendiğini hiç görmemişti. Şimdi yapbozun birkaç parçasını bir araya getirmişti. Dayak olayı gerçekleşmiş olsun ya da olmasın, Koldo kalbindeki intikamcı amaç yüzünden Zacharel'in ordusunun bir parçasıydı.

"Zacharel en ufak bir şüphe duysa, sizi durdurmaya çalışırdı."

"Evet."

"Ve seni durdurmaya çalışmayacağımı mı düşünüyorsun?" Koldo cevap verirken hiç tereddüt etmedi,

"Hayır, bilmiyorum. Misillemenin değerini biliyorsun."

Aslında umutsuzluğu biliyordu. Zindandan kurtarıldıktan ve vücudu iyileştikten sonra Thane, Bjorn ve Xerxes geri dönmüşü. Üç gün ve üç gece, haklar için acımasız bir savaşa kilitlenerek geçti

o zindana. İçerideki iblisleri öldürebilir, orayı ateş verebilir ve her şeyi bir saat içinde bitirebilirlerdi ama bunu istememişlerdi. Kendilerini esir alanların çabucak ya da kolayca ölmesini istememişlerdi.

Ve böylece yapmadılar.  zindanı ele geçirmiş ve içerideki herkesi canlı bırakmışlardı. Acı dolu çığlıklar hâlâ bazen Thane'in zihninde yankılanıyordu. Ama geçmişle ilgili olarak kendini daha iyi hissetmiyordu... ve çocuklarının da kendilerini daha iyi hissetmediklerini biliyordu.

"Ne yapman gerektiğini hissediyorsan onu yapacaksın," dedi sonunda. "Zacharel'e söylemeyeceğim." Başını yana eğerek durakladı. "Kim bu kadın, sana ihanet eden kadın?"

"Bunu sana söylemeyeceğim."

"nk onu koruyacağımı düşünüyorsun. İlginç. Onu tanıyor olmalıyım. Yine de önemli değil. Benim hakkımda ğreneceğinizden emin olduğum bir şey var. İki erkeği severim, başkasını değil." Kalbinin küçük odalarında başka kimseye yer yoktu. "Senin dişin benim için hiçbir şey."

Sessizlik.

İ ekti. "Grevinizde size yardımcı olabileceğim bir şey olursa bana haber vereceksiniz." Bir talep.

"Hiçbir şey yok. Bunu tek başıma yapmalıyım. Benden saklanıyor ve başka kimsenin onu gölgelerden çekip çıkarmasına izin vermeyeceğim. Onu ortaya çıkaracak kişi ben olacağım."

Anlaşıldı. "Pekala. Sizi yalnız bırakayım-" Birdenbire içine bir önsezi duygusu doldu ve ardından zihninde bir dizi görüntü belirdi. O ve Zacharel arasında güçlü bir zihinsel bağ olmalı, çünkü liderinin dehşetini ve öfkesini hissedebiliyordu.

Zacharel, dedi, sesini liderinin zihnine yansıtarak. Zihinsel mesafesini korumak buraya kadarmış.

Hiçbir şey, cevap yok.

Zacharel, neler oluyor?

Yine cevap yok.

Zacharel onu görmezden mi geliyordu? Yoksa cevap veremeyecek kadar yaralı mıydı?

"Gitmeliyim," dedi Koldo'ya. Meleği eski yöntemlerle takip etmesi gerekecekti.

"Sorun mu var?"

"Endişelenme, çünkü bu seni ilgilendiren bir şey değil," diye geçiştirdi. Yapabileceği hiçbir şey yokken adamın endişelenmesine izin veremezdi. "Müsait olduğumda geri döneceğim."

* * *

[illegible]

Bunu düşünme. Şu anda etrafına şeytani bedenler yığılmıştı, havada çürük yumurta kokusu vardı, öğürmesine neden olacak kadar keskindi. Evet. Bunu düşünecekti. Bu çok daha hoştu.

Zacharel ateşten kılıcını çıkarmış ve canavarların her birine saldırarak hiçbirinin kaçmasına izin vermemişti. Şaşırtıcı bir şekilde, son kılıcını da düşürdüğünde eline iki kılıç vermiş ve savaşıma devam etmesini sağlamıştı.

Ve savaştı, keskin metal uçlar şahdamarlarından, orta kısımlardan ve hatta dizlerin arkasından geçerek avını daha kolay ortadan kaldırmak için topallıyordu. Beceri konusundaki eksikliğini yaratıcılık ve kararlılıkla telafi etmişti.

"Yaralı mısın?" Zacharel ona ulaşmak için hareketsiz, başsız bedenlerin üzerinde tepinerek sordu.

Adam bıçaklarını geri almayı akıl edemedi, kadın onları ceplerindeki yarıklardan geçirip kalçalarına takılı kılıflara soktu. "Ben iyiyim." Evet, kesilmişti ve kanaması vardı ve evet, ayak bileklerinden biri burkulmuş ve zonkluyordu ama düşmanını yenmek anlamına gelecekse sonsuza dek böyle acı çekebilirdi. "Sen mi?"

Ona baktı, sözlerinin doğruluğunu kendisi için değerlendirdi. Aynı anda kadın da ona baktı. Adam da en az onun kadar kan içindeydi, şakaklarından ter damlıyordu ve cüppesi derisine kadar ıslanmıştı.

"Yeterince iyiyim. Gel, seni temizlemeliyiz." Ona elini uzattı.

Hakkını yemeyelim, onu parmaklarını kendi parmaklarıyla birleştirmeye zorlamadı ama teması kendisinin başlatmasını bekledi. Dudaklarını yaladı, buradan ayrılmanın başka bir yolu olmasını diledi. Ama adam az önce bir fark yaratabilecek tek kelimeyi söylemişti. Temizle. Kararmış kan tenini yakmıştı ve şimdiden yaraları vardı.

İfadesi boş bir şekilde, "Sana yaptığım şey için üzgünüm Annabelle, gerçekten üzgünüm. Bunu yapmak istememiştin... Kendimi kaptırmıştım... Özür dilerim," diye tekrarladı.

Adamın bu kadar içten olması onu şaşırtmalıydı ama şaşırtmadı. "Öyle olduğunu biliyorum," dedi. Ve gerçekten de biliyordu, artık zihni korkunun esaretinden kurtulmuştu. Bu onun ilk öpücüğüydü ve o da tıpkı onun gibi bu duyguya kendini kaptırmıştı... ta ki üstünü yırtıp göğüslerini ortaya çıkarana ve Fitzpervert ile utanç kamerasını hatırlayana kadar. "Ama bil diye söylüyorum, seni bir daha öpmek istemeyeceğim."

İlişkilerinin o kısmı sona ermişti. Zacharel onu incitmek istememişti ama incitmişti. Onunla kurduğu çok kırılgan güveni suistimal etmişti. Kız durmasını istediğinde durmamıştı ve kız böyle bir şeyin tekrar yaşanması riskini göze alamazdı.

Yeşil donuk gözlerin altındaki kaslar, zorlukla dizginlenen bir öfkenin kanıtı olarak titriyordu. "Fikrini değiştireceksin."

Eğer tasmayı bırakırsa... "Hayır, bırakmayacağım ve sen bunu kabul edene kadar seninle gelmeyeceğim. Bu arada, yine kar yağdığını biliyor muydun?"

İlk başta onun sözlerine ya da reddine hiçbir tepki vermedi. Sonra omuzlarını güçlü bir şekilde silkerek kanatlarını açtı, önce birinin sonra diğerinin tüylerini inceledi. "Tanrımın hoşnutsuzluğunu teşvik edecek bir şey yapmış olmalıyım. Ve o şeyin ne olduğunu tahmin edebiliyorum."

Hayal kırıklığı yüz hatlarını yumuşattı ve onu mağaranın içinde, onu umutsuzca istediği zamanki kadar çocuksu gösterdi. Yumuşamayacağım. Ama sonunda, kutsanmış bir şekilde, göğsündeki yanma azaldı.

"Demek karın sebebi buydu?" dedi. "En başta neden senden hoşnut değildi?"

"İblisleri öldürmek için insanları öldürdüm. O zamanlar fark etmemiş olsam da kurtarılmaya değer insanları. Senin gibi olabilecek insanları. Seni suçlu bulmadığım ve düşünmeden öldürmediğim için mutluyum." Zacharel aralarındaki boşluğun geri kalanını kapattı, artık onun elini tutmasını beklemekten memnun değildi. Zacharel'in vücudu onunkine sürtündü ve Zacharel geriye doğru tökezledi, hatta yere düşmüş bir iblisin koluna takılıp kış üstü düştü. "Bu ne büyük bir utanç olurdu."

Ayağa fırladı ve aralarındaki mesafeyi arttırmak için geri geri gitti, ama hiç ilerleyemedi ve sonunda kendini bir ağaç gövdesine yaslanmış buldu. Kalbi kaburgalarına çarpıyordu ama korkmuyordu. Belki onun artık şehvetine yenik düşmediğini bildiği için, belki de onun yanında yorulmak bilmeden savaştığı, kendisi başka biriyle savaşıırken ona ulaşmaya çalışan herkese saldırdığı için.

Sırf onun yaralanmasını önlemek için kendisinin yaralanmasına bile izin vermişti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Yeşil ateş ona doğru yöneldi. "Beni tekrar öpeceksin Annabelle, çünkü sana söz veriyorum, ikinci kez kontrolümü kaybetmeyeceğim. Dersimi aldım ve iyi aldım."

"İyimser, inanç dolu sözleriniz bende işe yaramayacak."

"Öyle değil mi? Beni artık arzulamadığını söylemeye çalışma. Ben daha iyi biliyorum. Bu işte yeniyim, evet, ama aptal değilim. Gözbebeklerin büyümüş, nabzın boynunun dibinde çekiç gibi atıyor ve ben çok ileri gitmeden önce sana yaptığım şey hoşuna gitmişti. İnlemelerini hâlâ kulaklarımda duyabiliyorum."

Yutkundu, yalan söylemeyi düşündü, boş ver dedi ve ona gerçeği söyledi. "Hoşuma gitti. Bu konuda haklısın. Ama sonra gerçekten ama gerçekten hoşlanmadım."

"Ses tonunuzdan anladığım kadarıyla, kendimi kanıtlama şansımı elimden almak istiyorsunuz." Bir parça daha yaklaştı. Çok yakındı, nefesi tenini okşayan en çökmüş okşayışlar gibiydi. "Beni cezalandırmayı arzuluyorsun. Cezalandırılmayı kabul edeceğim. Kısa bir süre için."

Yutkundu.

"Ama bana tekrar güveneceksin, Annabelle. Beni tekrar isteyeceksin ve birlikte olacağız. Uslu duracağım. Göreceksin."

Küstahlığı onu kızdırmış olmalıydı ama onu çok istediğini, onunla birlikte olmak için her şeyi yapmaya hazır olduğunu bilmek caydırıcı olmaktan çok afrodisyak etkisi yapıyordu. Kendini tatmin olmanın eşiğinden ya da herhangi bir şeyden çekip alabilecek güce sahip biri varsa o da Zacharel'di. Şu andan itibaren kendini kontrol edecekti.

Belki de inanç dolu sözleri işe yaramıştı.

"Birbirimizi neden istediğimizden emin değilim," diye homurdandı.

"Ben de değilim ama gerçek şu ki birbirimizi istiyoruz."

"Belki de sadece sığ biriyimdir. Oldukça güzelsin." "Şimdilik bu kadar yeter."

Çileden çıkarıcı bir adam. İsteddiği şekilde bir hakareti kaldıramazdı. Annabelle iç çekerek kollarını onun boynuna doladı. "Pekâlâ, ben de seninle geliyorum."

Onu vücudunun gücüyle sabitleyip havaya fırlatırken yüz ifadesine memnuniyet hâkimdi.

"Bekle! Paketlerim," dedi onun mağaraya geri dönmediğini fark ettiğinde.

"Geri dönüp daha fazla iblisle karşılaşma riskini almak istemiyorum. Sana yeni şeyler alacağız."

Başka bir alışveriş gezisi mi? "Bu biraz rüşvete benziyor."

"Ne gerekiyorsa."

Neredeyse gülüyordu. Neredeyse. "Bu oyunu iki kişi oynayabilir. Ödül olmadan binlerce dolar harcamayı bekleyin."

"Giysilerin yanı sıra kurabiye de aldığımız sürece benim için sorun yok."

Kurabiyeler. Sinsi melek, oraya gitmek zorundaydı, değil mi, ona zevkini, tensel hazzını hatırlattı.

"Banyo vaktin geldi. Nefesini tut," dedi ve kız nedenini öğrenmeyi talep edemeden aşağı süzülerek berrak bir göle daldı.

Kanatlarından bile daha soğuk olan buzlu su bir anda onu sardı, nefesini kesip boğulmasına ve titremesine neden oldu. Tam daha fazla dayanamayacağını düşündüğü anda, adam süzülerek bulutlara geri döndü.

Kanatlarının su dolu haline rağmen bu kadar zahmetsizce yükselmesi, inanılmaz gücünden bahsediyordu. "Bir dahaki sefere biraz daha... uyarı," dedi öksürük nöbetleri arasında.

"Özür dilerim. Daha ne kadar zaman istiyorsunuz?"

"Belki bir saat. Muhtemelen iki." Yine de hiçbir zaman onu böylesine soğuk bir dalışa hazırlayamazdı.

"Pekâlâ. Ama itiraf etmeliyim ki, bir dişiye bakmak benim bile hayal ettiğimden daha zormuş."

"Hey! Ben yüksek bakım değilim. Ben cesurum."

Bakışları uzun bir süre onunkilerle buluştu.

"Yüzyıllarını sadece kendi ihtiyaçlarını karşılayarak geçirmiş bir adam için gerçekten de çok bakımlısın, ama sana bakmaktan rahatsız olmadığımı fark ediyorum."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ZACHAREL seçeneklerini düşündü. İblisler Annabelle'i bulutlarda bulmuştu. Onu mağarada bulmuşlardı. Açıkça görülüyordu ki, onu yeraltında tutmak, göklerde tutmaktan daha iyi bir çözüm değildi. Peki geriye ne kalıyordu?

Onu bayıltmak mı? O uyurken kimse ona saldırmamıştı. Ya da... bekle. "İblisler seni bulmadan önce kurumda ne kadar kaldın?"

"Bir ay, belki."

Bir ay. Kokusu ve cazibesi etrafındaki insanlar tarafından maskelenmiş olmalı. İnsanlar o zaman. İnsanlar bir tehdit değil, bir anahtardı.

Bu düşünceyle, onu Yeni Zelanda'nın eteklerinde insanlar için yoğun bir otele uçurdu. Bir oda bulmak zor olmadı. İsteddiği şeyi görene kadar onu duvarların arasından geçirdi: her iki yanında, üstünde ve altında konuklar olan boş bir alan.

"Duş al. Isın," dedikten sonra yiyecek ve giyecek tedarik etmek için ayrıldı. Doğaçlama banyodan çok, onun düşen ateşiyle uğraşmak zorunda kalmıştı.

Otelin mutfağından onun için tavuk ve pilav, kendisi için de meyve aldı ve arkadaki yığından temiz bir üniforma kaptı; hem yiyecek, hem giyecek hem de odanın masrafını fazlasıyla karşılayacak kadar para bıraktığından emin oldu.

Üniformayı banyoda bıraktı, cildine karşı hissettiği sertlikten hoşlanmıyordu. Çizilebilirdi ve bu düşünce hiç de hoşuna gitmemişti. Keşke başka bir bornozu daha olsaydı diye düşündü ama fazladan bir bornozu mağarada, onun satın aldıklarıyla birlikte bırakmıştı. Başka bir yere uçabilir, ona daha yumuşak bir şey bulabilirdi,

Ama daha iyi bir şey elde etmek için otelden ayrılmayı göze alamadı.

Kalın bir buhar bulutu üzerinde ortaya çıktığında, giysinin onun için çok kısa olduğunu gördü. Yine de aldırıyor gibiydi ve dürüst olmak gerekirse, çok sevimli görünüyordu.

Tek kelime etmeden bir hançeri yatağın üzerindeki yastığın altına, diğerini de komodinin üzerine yerleştirdi.

"Aç mısın?" diye sordu.

"Açlıktan ölüyorum."

Sessizce yemek yediler, kadının temiz, sabunlu kokusu onları birbirine bağlayan canlı bir tel gibiydi. Saçları ıslaktı ve sıkı bir at kuyruğu şeklinde geriye taranmıştı, telleri parlayan abanoz ipeği gibiydi. Bu stil yüzünü çıplak bırakıyordu; hiçbir şey o kalkık, kristal gözleri, keskin, gül rengi yanakları ya da kalp şeklindeki dudakları gizleyemiyordu. Aslında, sevimli doğru kelime değildi. Güzelliğin vücut bulmuş haliydi.

Yatağın üzerine yayılmış, saçları kadife gibi dökülmüş, gözleri ağır ağır kapanmış, yanakları tutkuyla kızarmış ve dudakları onu içine çekerken aralanmış bir halde nasıl görünürdü?

"Yemek için teşekkürler," dedi Annabelle, sonunda sessizliği yarıp geçerek. Sesinde yorgunluk, sevinç ve... tanımlayamadığı başka bir şeyin izleri vardı.

"Rica ederim."

Bakışları onunkilerle buluştu, sabit ama cam gibiydi. "Peki şimdi ne olacak?"

"Şimdi rahatla. Dinlenmeyeli çok uzun zaman oldu."

"Koldo'nun mağarasında ve buraya gelirken biraz uyumayı başardım ve gerçekten yorgun değilim." Bu iddiası, ardından gelen esnemesiyle çürütüldü.

"Tamam, belki de öyleyimdir. Yine de zihnim dinlenmek için fazla aktif."

Anlaşılabilir. Ya da... daha yakından incelediğinde, gözlerinin altında çiçek açan gölgeleri görebiliyordu. Zihnini susturmak için fazla bir şey gerekmezdi ama belki de zihninin susturulmasını istemiyordu. Böylesine yorucu bir günün ardından kâbusların onu rahatsız edeceği kesindi. Acaba onların yıldızı kendisi mi olacaktı?

"Rahatlamak için genellikle ne yaparsınız?"

"Keşke bilseydim. Kurumda bana ilaç verdiler."

Ve sonra doktorları ne isterse onu yapmaya zorlandı. Bu bilgiye giderek daha az tahammül edebiliyordu. "Yatağa tırman ve izleyecek bir şeyler bul. Dikkatini dağıt." Yıllar boyunca pek çok insanın bunu yaptığını görmüştü.

"Efendim, evet, efendim." Gözlerini ondan ayırmadan yatağa tırmandı ve televizyonu açtı, kaşlarını çatarak kanalları çevirdi. Sonunda pes edip Kapat düğmesine bastı ve kumandayı bir kenara fırlattı. "Ne yapacaksın? Yapacak bir işin olduğunu tahmin ediyorum, yoksa kafamı dağıtmam için beni zorlamazdın."

Tetikte olmalı, onu korumalı... düşünmeli. "Ordum için talimatlar hazırlayacağım." Evet, o da var.

"Hiç uykuya ihtiyacın yok mu?" Yorganın içine sokuldu, yastıkları kabarttı ve ona baktı, içindeki şüphe boşalmıştı. Onun üzerine atlamasını mı bekliyordu?

"Biraz," dedi, "ama çok değil."

"Şanslıyım. Uyumam gerektiği gerçeğinden nefret ediyorum."

Çünkü savunmasız bırakılmıştı. "Sana benden korkmana gerek olmadığını söyledim. Yalan söylemediğimi biliyorsun."

Bir sessizlik ritmi. Bir iç çekiş. "Biliyorum."

"Öyle mi?" diye sordu, ona dikkatle bakarak. Şimdi yatakta, onun altında nasıl görüneceğine dair bir fikri vardı ve bu neredeyse dayanabileceğinden daha fazlaydı.

Masaya doğru ilerledi, onu görüş alanından çıkardı ve oturdu. Sandalyenin bir hata olduğu ortaya çıktı, yüksek arkalık kanatlarını parçaladı... artık kar yağmadığını fark etti. Neden?

"İstiyorum," dedi sonunda. "Gerçekten."

Onu hâlâ göz ucuyla görebiliyordu. Yumuşak, sıcak, davetkâr. "Güzel." Ayağa kalktı ve odanın tek penceresine doğru yürüdü, perdelerdeki aralıktan içeri baktı.

Batmakta olan güneş ufukta pembe, mor ve mavi ışınlar saçıyordu. Bunun altında yay gibi uzanan ağaçları, yemyeşil çimenleri ve rengârenk çiçekleri gördü. Buraya daha önce bir kez gelmişti. Uçarak geçmeyi düşünmüş ama bahçelerde gerçekleşen düğünü izlemek için durmuştu.

Hastalıkta ve sağlıkta, hayatlarının sonuna kadar birbirlerini seveceklerine söz veren iki insan. Annabelle bunu yapmayı hiç hayal etmiş miydi? Lisedeki erkek arkadaşıyla belki? Zacharel dilini damağına bastırdı.

"Yani... meleklerden oluşan koca bir orduyu yönetiyorsun," dedi bir başka esnemenin ardından.

"Evet. Tanrı'nın meleklerinin üç grubu var. Doğmaktan ziyade yaratılmış olan Seçkin Yedili, savaşçılar ve neşe getirenler."

"Sen bir savaşçısın."

"Evet, ama sana söylediğim gibi, Seçkinlerden birine dönüştüğüme inanıyorum." Tanrısını memnun etmeye devam edemezse metamorfozun durup durmayacağını merak ediyordu.

Evet. Evet, muhtemelen öyle olacaktı. Büyük olasılıkla, hizmet yılının sonuna kadar -eğer hayatta kalırsa- Elit unvanı verilmeyecekti.

Annabelle'in alnı şaşkınlıkla kırıştı. "Eğer doğduysanız size nasıl böyle bir unvan verilebilir?"

"Yedi'den biri yakın zamanda öldürüldü ve ister doğmuş ister yaratılmış olsun, onun yerini birinin alması gerekiyor." Bir zamanlar

Zacharel kendini akıllıca bir seçim olarak görüyordu. Peki ya şimdi? O kadar da değil.

"Peki siz, ne?" Annabelle sordu. "Bir araya gelip savaşa girerek iblisleri mi öldüreceksiniz?"

"Temel olarak, evet. Tanrı'dan emirlerimi alıyorum, ordumu çağırıyorum ve askerler bulutuma geliyor. Emirleri onlara iletiyorum ve uçup gidiyoruz."

"Ama bunu yapan tek ordu siz değilsiniz, değil mi?"

"Doğru. Dünya'nın altında pek çok melek ordusu var. Tanrının emri. Çoğu belirli bir şehri korur ve devriye gezer ve ayda iki kez tam teşekküllü bir savaşa gönderilir.

Benimki belirli bir yere atanmadı, ama dünyayı dolaşıyor. İnsanlara yardım ediyoruz, iblis ordularıyla savaşıyoruz ve bize söylenen diğer her şeyi yapıyoruz."

Kendisine ve askerlerine bir sonraki görev verildiğinde ne yapacağından emin değildi. Annabelle'i yalnız bırakma düşüncesi içini kemiriyordu. Çaresiz kalacağından değil. Annabelle'in vahşice savaşma şekli onu şaşırtmış ve etkilemişti.

"Arada geçen süre zarfında," diye ekledi, "gerekirse iyileşecek, eğitim yapacak, bireysel iblisleri avlayacak ya da gerekirse destek isteyen diğer ordulara yardım edeceğiz."

"Neden size ve adamlarınıza diğer ordulardan daha fazla görev veriliyor? Siz daha güçlü olduğunuz ve kazanma ihtimaliniz daha yüksek olduğu için mi?"

Ya da kaybedecek daha az şeyleri olduğu için, diye düşündü. "Bunu Tanrıma sormanız gerekir. Cevabı henüz bana açıklamadı."

Saçlarını atkuyruğundan kurtardı ve parmaklarıyla saç tellerini taradı. Fark etmemesi gerekirdi, ama vücudunu ona doğru eğmiş, istemeden onu arıyordu. "Belki de yaparım," dedi. "Peki tek tek avladığın iblisleri nasıl buluyorsun?"

"Onların kötülük ve yıkım izlerini takip edebiliriz, ancak çoğu zaman, sizin gibi, Tanrımız bize doğru yönü gösterir."

"Neden kuruma daha önce bir ordu göndermedi?"

"Yaptı. Birçok kez. Ama iblisler öldürüldükten kısa bir süre sonra, diğerleri seni buldu."

"Vay canına. Başından beri yardım alıyormuşum da haberim yokmuş."

Her zaman tek başıma olduğumu, kendimden başka kimseye güvenemeyeceğimi düşünmüşümdür."

"En Yüce Olan ve dolayısıyla Tanrı, her zaman siz insanlara yardım etmek ister."

"Bunu bilmek hoşuma gidiyor. Rahatlatıcı bir şey. Ama biliyorsun, başkaları gönderilmiş olsa da beni ziyaret eden ilk melek sendin."

Ve hiçbir şey için bu kadar mutlu olamazdı. Onun da öyle olmasını umuyordu.

Kadın yan tarafına döndüğünde örtü hışırdadı ve ah, tatlı cennet, ona katılmak için her şeyini verebilirdi. "Birkaç kez eş kelimesinden bahsedildi ama kimse bana bunun tam olarak ne anlama geldiğini söylemedi. Tahmin edebiliyorum ama madem bu kadar uzlaşmacı ve bilgilendirici davranıyorsun ve bana büyük bir borcun var, sonunda benim için bazı şeyleri heceleyecek misin? Lütfen."

Tamamen ona döndü. Elleri yanağının altında duruyordu ve saçlarının uzunluğu kolunun üzerine dökülüyordu. Ona duyduğu arzu yoğunlaştı.

Hayır, buna katlanamazdı.

Bir beyefendi gibi davranacaksın. "Gördüğüm kadarıyla manipülasyonun üstünde değilsin."

"Azıcık bile değil."

Gülümsemesini daha oluşmadan kesti.

"Bir kız kullanabileceği her türlü silahı kullanmalıdır."

Ve bu silahları kullanmaktan zevk alacağını düşündü. "Eş olmak, başka bir insanla evlendiğinizde yüzük takmaya eşdeğerdir. Eşinize ait olduğunuz anlamına gelir... onun adını taşırsınız."

Hızla oturur pozisyona geçti. Buzdan gözleri ilk kez karardı, öfke bir yıldız patlamasına dönüştü. "I

kimseye ait değil!"

"Asla mı?"

"Hiçbir zaman."

Tüm eğlencesi kaçınca çenesini patlattı. "Bir şeyi anla, Annabelle. Aramızda... bir anlaşma olsa da, sen aslında bana aitsin. Başka bir adamla birlikte olmayacaksın. Paylaşmayacağım." Adam bekledi ama Annabelle yanıt vermedi. "Şimdi senin de aynı fikirde olduğunu duyacağım."

Arkasına yaslandı ve onu daha iyi görebilmek için ağırlığını dirseklerine verdi. "Sersemlemekle çok meşgulüm."

Kendini isteyerek başka bir adama verirse... Hayır. Vermeyecekti. Sadece ve sadece onun olacaktı. Hikayenin sonu.

"Mağara adamı değilmişsin gibi davranacağım," dedi. "Ve başka bir erkekle birlikte olmayacağıma söz vereceğim... yeter ki sen de başka bir kadınla birlikte olmayacağına söz ver."

Tüm olanlardan sonra onun sadakatini talep etmesi onu çok memnun etmişti. "Öyle söz verdim. Ve bu da seni sahiplenmeyi düşünen o yüksek lordu bulup öldürmemiz için bir sebep." Benim olanı alamayacak.

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, ama onun kim olduğunu öğrenir öğrenmez yapacağım." "Bulacaksın. Bulacağız."

Onun kendisine olan inancı hoşuna gitmişti. "Seni işaretledikten sonra neden seni terk ettiğini merak ediyorum." Zacharel böyle bir şey yapmazdı. Kimsenin böyle bir şey yapmak isteyeceğini anlayamazdı. "Onun hakkında başka bir şey hatırlıyor musun?"

Bana henüz söylemediğin bir şey mi var?"

Yastıklara yaslandı, gözleri zihnindeki görüntüleri engellemek istercesine kapalıydı. "Sana her şeyi anlattım. Geldi, fethetti, ortadan kayboldu."

"Peki seni de yanında götürmeye çalışmadı mı?" "Hayır."

"Şaşırtıcı." Zacharel'in bakışları onun üzerinde gezindi, yorganın altından etli kıvrımları görmeye çalıştı. Oraya gitme. Yorgun, stresli ve daha çok erken.

Ayağa fırladı ve banyoya doğru yürüdü. Orada sıcak bir banyo yaptı ve suya otelin banyo sabunundan biraz dökmeyi ihmal etmedi. Kır çiçeği kokulu buhar kısa sürede havaya karıştı. Zaten duş almıştı ama insanlar banyodan kendilerini temizlemekten daha fazla keyif alıyorlardı, değil mi? Küvetin yanına bir havlu yerleştirdi ve her şeyin yolunda olduğundan emin bir şekilde başını salladı.

Odadayken Annabelle'e çok yakından bakmamaya dikkat ediyordu. Onu zihinsel olarak soyuyor, banyoda lüks içinde olduğunu hayal ediyor ve sonra saldırarak daha önceki endişesine hayat veriyordu.

"Banyo senin için hazır."

Örtüler hışırdadı. "Benim için mi?"

"Tabii ki. Kesinlikle çiçek gibi kokmak istemiyorum."

"Bu kadar sudan sonra muhtemelen derim soyulacak ama dört yıldır banyo yapmadığım düşünülürse banyo yapmak karşı konulmaz bir şey!" Ayağa kalktı ve bir çırpıda onun yanından geçti. Kapı kapandı ve arkasından kilitlendi. Olduğu yerde kaldı, düşen giysi sesleri, sıçrayan su ve zevk inlemeleri birbirine karışırken kendine işkence ediyordu.

Eğer onu daha önce istediye, şimdi gerçekten istiyordu.

Onun çıplak, ıslak, uysal ve istekli olmasını istiyordu. Ona duyduğu arzunun geri dönmesi ne kadar sürerdi? Ona tekrar güvenmesi ne kadar sürer? Ona belli bir seviyede güveniyordu, yoksa burada onunla birlikte olmazdı. Ama seks, öğrenmekte olduğu gibi, daha fazlasını gerektiriyordu.

Sonunda ortaya çıktığında, eskisinden daha nefis kokuyordu ve üniformasını giymişti.

"Çok teşekkür ederim," diye nefes aldı ve kendini yatağa geri attı. Yüzünü ona döndüğünde cildi nemli ve kızarmış, sağlıklı canlanmıştı. Gözlerinin uhrevi mavisi yaz güneşinde eriyen buz gibi parlıyordu, bu görüntü yeni sabah çayırı kokusu nedeniyle daha da güçlendi. "Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum."

Ona duyduğu açlığın altında, yaptıklarının onu bu noktaya getirmiş olmasından duyduğu memnuniyet yatıyordu: rahatlamış, tazelenmiş ve keyiflenmişti.

"Bunca zamandır orada mı duruyordun?" diye sordu.

Sert bir baş sallama.

"Ama orada bir saatten fazla kaldım."

O biliyordu. Saniyeleri saymaktan başka bir şey yapmamıştı. Bir saatte üç bin altı yüz saniye vardı ve o orada üç bin yedi yüz dört saniye geçirmişti.

Durakladı ve adamın da fark ettiği gibi alt dudağını dişledi. Bu, gerginlik hissine ihanet eden bir hareketti. Kendini tutamadı ama baktı. Kendi dudaklarını onun üzerinde görmek, açtığı yaraları yatıştırmak istiyordu.

"Beni öpmeyi mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Düşünüyorum, evet," dedi.

Yutkundu. "Kendime ve sana asla yapmayacağımı söyledikten sonra bunu düşündüğüme bile inanamıyorum. Ama o kadar tatlı davranıyorsun ki kendime engel olamıyorum."

Vücudundaki her kas gerildi. "Yani...?" "Evet. Yani.

Önce sana bir sorum var." "Sor." Herhangi bir şey.

"Seni bağlamama izin verecek misin?"

Zaten ısınmakta olan kanı erimeye başladı. "Nasıl istersen, ama bilmelisin ki beni hiçbir zincir tutamaz. Sadece zihninizi rahatlatmak için bağlanabilirim."

"Özgür kalabileceğini bilmek pek de rahatlatıcı değil!" Bir an sonra omuzları yastıkların üzerine çöktü. "Zaten bunu yapamazdım."

İnkâr kükremesini zar zor kesmeyi başardı. "Beni öpmek mi?"

"Hayır, seni bağlarım."

"Çünkü sen de bağlı olmaktan nefret ediyordun." Bir ifade, soru değil. Onu öğreniyordu.

"Aynen öyle." Yumuşak bir iç çekmeden önce sonsuza kadar süren bir sessizlik oldu. "Ama tamam, pekâlâ. Öpüşme olayını tekrar deneyebiliriz. Ama yetki bende," diye atıldı. "Sana söylediğimi, söylediğim zaman yapmak zorundasın."

Göğsünde hâlâ büyümekte olan çatlaktan sevinç fışkırdı ve hemen ardından kararlılık geldi. Bu işi doğru yapacaktı. Bunu doğru yapmak zorundaydı. Ona başka bir şans vermeyecekti. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

İçinden bir titreme geçti.

Bir endişe titremesi mi? Sahip olduğu her hücre aralarındaki mesafeyi kapatmak için çığlık atsa da, topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı, olduğu yerde kalarak ona birazdan olacakları kavraması için zaman tanıdı. "Seni ne ikna etti?"

Bakışları alçaldı ve fısıldadı, "Banyo. Küvette uzanmış, suyun sıcaklığını seviyordum ama tek düşünebildiğim yalnız olduğum gerçeğiydi. Orada benimle olsaydın, saçlarımı yıkasaydın, omuzlarımı ovsaydın nasıl olurdu diye hayal ettim. Sadece... Bilmiyorum, beni yakın tutman."

Bu fanteziyi o kadar büyük bir özlemle kabul etti ki kendini daha fazla tutamadı.

Zacharel yatağa yaklaştı. Onu izledi, dudaklarını yaladı, hangisinin daha iyi olduğuna karar verememiş gibi ellerini önce yatağa, sonra karnına, sonra tekrar yatağa koydu. Bir dizini yatağın üzerine koydu, öne doğru eğildi. Kızın nefes alış veriş hızlandı. Yavaş ve sakın. Onun üzerinde süründü, nazikçe sıkı

Onu belinden tutup ikisini de yuvarladı ve kanatlarını açarak onu üstüne yatırdı. Hareketlerindeki hız karşısında nefesi kesildi ama kaçmadı. Bununla birlikte, ona yaslanmayı reddederek doğrulup oturdu.

Orada uzanıp bekledi, onun rahatlayacağını düşünüyordu. Gözleri kapalıydı, uzun kirpikleri yanaklarına dikenli gölgeler düşürüyordu. Ancak her geçen saniye biraz daha geriliyordu.

"Annabelle."

"Evet."

"Bana bak," dedi.

Göz kapakları sıkıca kapandı. "Hayır."

"Annabelle. Lütfen."

"Şimdi lütfen mi diyorsun?"

"Annabelle."

"Gözlerim," diye fısıldadı. "Onların lekesinden nefret ediyorsun."

Böyle bir şey söylediği için cehennemin dibine aitti. "Çok güzeller."

"Ama sen dedin ki-"

"Bir hata. Hayal etmesi ne kadar zor olsa da ben de hata yapıyorum."

"Pekâlâ." Bir duraksama oldu, sonra göz kapakları açıldı ve o güzel maviler ona bakmaya başladı.

"Teşekkür ederim."

Sonunda ona doğru yerleşti ve ağzının bir sırtışıla kıvrıldığını hissetti. "Hoş geldiniz."

"Kollarımı sana dolayacağım," dedi. Kadın itiraz etmeyince, adam söze eylemle karşılık verdi.

Narin bir iç çekiş onu terk etti. "Peki... ne yapıyoruz?" "Birbirimizin tadını çıkarmak için biraz zaman ayırıyoruz." İzini sürdürdü

Parmaklarını kadının omurgasındaki çıkıntılar boyunca gezdirdi. "En azından ben öyleyim. Ya sen?"

"Evet. Ben- Kalbin çarpıyor," dedi şaşırılmış bir sesle. Kulağı tam da kalp atışlarının üzerindeydi.

"Üzerimde sadece senin böyle bir etkin var." "O zaman ödeştik."

Dakikalar, belki de saatler geçti. Her yeni saniye mest edici bir işkenceydi. Onu içine çekti, sıcaklığında mutlu bir şekilde boğuldu ve eğer tercih ettiği buysa bütün gece böyle kalmaya yemin etti - ama zevkle ona karşı hareket etmeye başladı, onu bir şey yapmaya çağırdı... bir şey. Parmaklarının uçları göbeğindeki çıkıntıda gezindi.

"Zacharel?"

Yukarı uzanıp yatak başlığını tutması için onu serbest bıraktı. "Gitmesine izin vermeyeceğim." Bu sefer değil, ona dokunmayı ne kadar çok isterse istesin. "Her şeyi kontrol edeceksin, tıpkı dilediğin gibi."

Yine de tereddüt etti.

"Ciddiyim. Yatağı parçalasam bile bu parmaklığı bırakmayacağım. Ta ki sen aksini söyleyene kadar."

"Şu anda çok iyi oynuyorsun." Dizlerinin üzerine kalktı, adamın beline sarıldı ve ona doğru yerleşti. Bu hissin verdiği enfes zevk-acı ona nefesini emdirdi.

Keşke cüppesini çıkarabilseydi... Aşağı, aşağı eğildi.

"Öp," dedi. Ağzı onunkini kaptı, dili dişlerinin arasından kayarak onun diliyle düelloya girdi. Ve ah, onun tadının tatlılığı onu her şeyden çok sarhoş etti.

Uzun bir süre boyunca, onu öpmek ve sanki kontrolünü değerlendiriyormuş gibi durup ona bakmak arasında gidip geldi. Adamın yüz ifadesinde gördüğü şey her zaman ona güven vermeyi başarıyordu, çünkü başka bir yardım için tekrar dalıyordu.

Uyarılmışlığının gücünü ondan nasıl saklayabildiğinden emin değildi. Kendini çok sıkı çekilmiş, her an kopmaya hazır bir lastik bant gibi hissediyordu. Onu o noktaya itmek için ne yapabilirdi? Onun kendisine karşı hareket ettiği gibi o da ona karşı hareket edebilir miydi?

Hafifçe kayarak ona sürtündü ama bu yeterli değildi ve sadece arzusunu daha da körükledi. Ama... bir inilti kaçtı ve sonra, oh, nihayet, kutsanmış bir şekilde, ona bakmak için zaman ayırmayı bıraktı, yüzünü aramayı bıraktı ve ona ruhunu yakan bir öpücük verdi, aklı görünüşe göre onunki kadar kaybolmuştu.

Parmakları adamın saçlarına dolandı, daha derin, daha iyi temas için başını eğdi. Bu yeni, daha ateşli öpüşme, birbirlerini ısırana, inleyip sızlanana ve tutarsız şeyler söyleyene kadar devam etti. Daha fazlasını, çok daha fazlasını istiyordu ve kasları kendini tutmanın verdiği gerginlikten bükülüp düğümleniyordu.

Sonra ona doğru sallanmaya başladı, tüm vücudu onunkine srtnyor, srtnyor, sürtünüyordu. Ona yaklaşmak için yanıp tutuşuyordu, bir erkek bir kadına ne kadar yakın olabilirse o kadar yakındı. Bunu istiyordu, buna çok ihtiyaçı vardı.

"Zacharel, istiyorum... İhtiyacım var..."

Tam olarak istediği ve ihtiyaç duyduğu şey, diye dua etti. "Herhangi bir şey. İstediğini söyle, sana vereyim."

"Yan tarafına dn."

Bir anda itaat etti, böylece yüz yüze, vücut vücuda geldiler. Adamın her nefes verişi kadının her nefes alışıyla karışıyor, nefesleri birbirine karışıyor, bu kadar küçük bir şekilde bile olsa onları bir yapıyordu.

"Ellerin... Üzerimde," diye emretti. "Ama sadece sen istersen. Yani, eğer istersen durabiliriz-"

"Durmak yok," diye atıldı, sonra kendini daha yavaş söylemeye zorladı, "İstiyorum. İstiyorum. Her şeyden çok. Ama acelem yok." Belli bir seviyede - muhtemelen. "Yavaş yavaş gideceğim." Kendini zorlayacaktı.

"Tamam, evet. Lütfen. Yavaşça."

Gömleğinin eteklerini kaldırmak için sadece bir elini esaretten kurtardı. Kadının teni büyüleyici bir bronz, onunki ise daha açık bir altın rengiydi; bu öylesine lezzetli bir tezattı ki, arzusunun kıvılcımını bir kez daha ateşli bir dereceye kadar alevlendirdi.

"Çok güzelsin, Annabelle." "Gerçekten mi?"

Evet, oh, evet. "Zihnin..."

"Sende, sadece sende. Yoksa bana zihnimin ne kadar güzel olduğunu mu söylemeye çalışıyordun?" diye sordu küçük bir kıkırdamayla.

İçinden rahatlama ve memnuniyetin hoş bir karışımı yükseldi. Onu yatakta güldürmüştü. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Ne yapmak istiyorsun?" diye nefes aldı.

Kendini soymak, onu soymak, dokunmak, tatmak, tüketmek,

Öğrenmeye, bilmeye, hiçbir şeye hazır değildi. Sabit.

"İstediğin gibi ellerimi üzerine koyacağım." Kadının göğsünü avuçladı, durakladı ve tepkisini bekledi.

Aldığı zevkle inledi ve onu heyecanlandırdı. Onu yoğururken eli yanmaya başladı, çok lezzetli bir şekilde yanıyordu, diğer yerlerinden daha sıcaktı.

Bir inilti daha bıraktı onu.

Yessss. Daha fazla.

"Tenin ateş gibi," dedi inleyerek. "Kötü mü?"

"Harika."

Göğsünü sıkıca kavradı, parmaklarının ortadaki küçük pembe boncuğun üzerinde tekrar tekrar gezinmesine izin verdi.

Ta ki nefesi kesilene kadar, "Zacherel, bir sonraki adımla başa çıkabilirim. Söz veriyorum."

Onun sözünü dinleyerek başını eğdi, daha da alçaldı, daha da alçaldı, ama dudakları doğrudan onun üzerinde gezindiğinde durdu, yine bekledi. Nefes nefese kalmasına ve miyavlamasına rağmen, asla ondan uzaklaşmadı ya da onu itmeye çalışmadı.

Sabit. Dili bir keşif görevi için dışarı fırladı. Böyle tatlı, tatlı bir temas neredeyse onu çözüyordu. Dilinin üzerinde onun teninin sıcaklığını hissetmek... ağzında onun tadını duymak... bundan daha güzel bir şey olabilir miydi?

"Yanımdayım," diye söz verdi.

Dilinin oynamasına izin verdi, onun bir tarafından diğerine ve sonra tekrar geri dönmesine izin verdi. İlerleyen dakikalarda öğrendiği bir şey vardı: Onunla ne kadar çok oynarsa, ondan o kadar çok kırık yalvarış kazanıyordu. Her biri onu memnun ediyor, kendi ihtiyacını daha da artırıyordu. Daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi.

Çok dikkatli bir şekilde, ellerini karnının düzlemi boyunca sürükledi ve pantolonunu çözdü. Kadının onay çığlıkları kesilmeyince, parmaklarının aşağıya inmesine izin verdi... aşağıya... Kadının üzerinde külot yoktu.

"Bekle," dedi kırık bir sesle, bacakları birbirine yapışmıştı.

Dondu kaldı.

Yanakları pembeleşmiş bir halde, "Sen... Ne beklemem gerektiğini... biliyor musun?" diye sordu.

Olanlar için değil, onun düşünce yapısı için endişelendiğini ifade ediyordu. "Anlıyorum."

"Ve bu senin için sorun değil mi?"

"Tatlım, benim için sorun yok."

Bir duraklama. "Bana tatlım dedin," diye fısıldadı. Yavaş yavaş bacaklarını ayırdı. "Bu hoşuma gitti."

O zaman tekrar yapacağım. Yolculuğuna devam etti ve ah, kadın mükemmeldi. Son derece mükemmel. Onun öpücüklerinden ve okşamalarından hoşlanmıştı ve eğer nefesinin kısa nefesleri bir gösterge ise, şimdi yaptığı şeyden de hoşlanıyordu.

Uzun bir süre sadece onu öğrendi ve onun tepkileri ona en çok neyi sevdiğini öğretti. Ona karşı gerilmesini seviyordu, anlaşılmasın bir şekilde mırıldanmasını seviyordu. Onda böylesine güçlü bir tepkiye neden olduğunu bilmek hoşuna gidiyordu.

"Sen şimdiye kadar yaratılmış en ahlaksız yaratıksın, tatlım," dedi. Daha önce hiç deneyimlemediği bir şekilde yanmaya devam eden ellerini kızıdan çekti ve kız sıkıntıyla haykırdı. "Ben buradayım,"

"Ve hiçbir yere gitmiyorum. Sadece seni kaldırmak istiyorum, sadece daha derine inebilmek istiyorum."

Kalçalarının altına bir yastık yerleştirdi ve yapmakta olduğu şeye geri döndü. Kısa süre sonra nefes nefese kalmış, kalçalarını ona doğru yuvarlıyor, ona dokunduğu kadar yakından dokunuyordu... onu çılgına çeviriyordu... anlamadığı bir şey için açlık duymasına neden oluyordu....

...umutsuzca açlık...

Acı çekiyordu ama bunu durduramıyordu. Daha fazlasına ihtiyacı vardı, daha fazlasına sahip olmalıydı.

Daha önce yaşadığı aynı sis onu içine çekmeye, tüketmeye çalışıyordu ama o direndi. Evet, kanı ısınmış, ateş haline gelmiş ve onu iliklerine kadar yakmıştı. Evet, dişleri birbirine geçmiş ve kasları her zamankinden daha acı verici bir şekilde düğümlenmişti. Ama o bedeninin efendisiydi, arzusunun değil. Bunu Annabelle için özel kılacaktı. Bunu mahvetmeyecekti.

En azından kendi kendine böyle söylüyordu - kadın bornozunu kaldırıp aletini eline almadan ve adam neredeyse yataktan fırlamadan önce. Onu aşağı yukarı okşadı. Adam bayıldı. Nefret etti. Daha fazlasına ihtiyacı vardı, daha fazlasına, daha fazlasına, ama daha fazlasına dayanamazdı. Kesinlikle ölecekti.

Kadın elini onun üzerinde ne kadar hızlı hareket ettirirse, adam da parmaklarını onun içinde o kadar hızlı hareket ettiriyordu. Bu...bu...

Oluyor. Ona bir şeyler oluyordu. Haykırırken, vücudunu ona doğru eğiyordu, Mutlak zevk, acısının her zerresini gölgede bıraktı, omurgasının ortasından başlayıp yukarı ve aşağı ok gibi fırlayarak her santimini etkiledi. Kalçaları kadına doğru eğildi ve kendi boğuk çığlığı odayı doldurdu.

Tek yapabildiği Annabelle'e tutunmak, onu asla bırakmaması için dua etmek ve her biri onu yeniden farklı bir adam, daha güçlü ve daha iyi, daha zayıf ve daha kötü biri olarak diriltecek binlerce küçük ölümle ölmekti.

Çünkü o mutlak, mutlak kırılma anlarında, hiçbir

şeyin önemli görünmediği ama

Kendisine böylesine ilahi bir mutluluk veren kadının
ona hissettirdiklerinin bağımlısı olduğunu fark etti.

Ondan vaz mı
geçeyim?

Hayır. Asla.

ON ALTINCI BÖLÜM

ANNABELLE DAHA ÖNCE HIÇ BÜTÜN BİR GECEYİ BİR ERKEĞİN KOLLARINDA GEÇİRMEMİŞTİ, bunu hiç düşünmemişti, çünkü Heath ailesi onu yakalamasın diye her zaman yatak odasının penceresinden atlamak zorunda kalmıştı. Ama dün gece Zacharel'in yanına sokulup kalmıştı. Sıcak ve güçlü adam ona sarılmış, kötü rüyalar onu rahatsız etmeye cüret ettiğinde onu yatıştırarak tekrar uyumasını sağlamıştı.

İyice dinlenmiş, ilaçsız ve gelecek her şeye hazır bir şekilde uyandı. Ya da öyle sanıyordu. Dişlerini fırçalayıp duş aldığında Zacharel'le yüzleşmek zorundaydı ve sinirleri neredeyse onu alt edecekti.

Ona yaptığı şeyler... Ona hiç kimsenin vermediği kadar zevk veren, geçmişin dehşetini yok eden, yıllarca iç geçireceği yeni, muhteşem anılar bırakan bir adamdı. Bunu tekrar istiyordu. Ama... o istiyor muydu?

Muhtemelen değildir, diye düşündü banyodan yine hizmetçi üniformasıyla çıktığında, çünkü adam onu gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyordu. Gerçi dürüst olmak gerekirse, onun mutsuz görüntüsü diğer tüm görünümüleriyle hemen hemen örtüşüyordu. Gülümsemesi hariç, o muhteşem gamzeleri ortaya çıktığında.

O gamzeleri tekrar görmek istiyorum.

Yatağın önünde duruyordu, beyaz bornozu bozulmamış ve kırışmamıştı, kaslı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Sabah gökyüzü ve güneş ışığı kokuyordu, saçları parlak bir şekilde taranmıştı.

"Seni bu kadar sinirli yapan ne? Dün gece bize hiçbir iblis saldırmadı," dedi, çekingen bir güvensizlikten ziyade kabadayılığa başvurarak. "Ve dikkat ederseniz sinirli kelimesini kullandım, rahatsız edici değil, her ne kadar düşündüğüm şey bu olsa da."

"Havamda değilim," diye cevap verdi. "Belki de ilk cinsel deneyiminin etkisindeyimdir."

Oh...peki. Tamam o zaman. Kan yanaklarına hücüm ederek tenini ısıttı. "Hiç de acemi birine benzemiyordun," diye itiraf etti.

"Teşekkür ederim. Ayrıca," diye pervasızca devam etti, "memnunum. Haklıymışım. Diğer insanlar etrafınızı sardığında sizi bulmak daha zor oluyor, bu da artık sizi nasıl koruyacağımı bildiğim anlamına geliyor."

"Konu değişikliği kabul edildi," diye mırıldandı.

"Niyetim bu değildi." Adam kaşlarını çattı, onun

Zümrüt bakışları, sanki biri izinsiz girmiş gibi omzunun hemen üzerinden geçiyordu.

Dönüp baktı ama sıra dışı bir şey bulamadı. Geri döndüğünde, adam kaşlarını çatmış ona bakıyordu.

"Parıltınız daha belirgin," dedi, "ve bunun nedeni lamba değil. Teninde izimi bıraktım. Benim özüm."

Kalbi göğsünde çarparak bir kolunu ışığa doğru kaldırdı, önce sola, sonra sağa çevirdi. "Hiçbir şey görmüyorum."

"Seninle tanıştığım ilk günden beri parlıyorsun, ama parıltının şimdi daha belirgin olması bana bunun doğal olmadığını söylüyor."

"Başka bir melek tarafından dokunulmadım, eğer ima ettiğiniz buysa."

"Ben taşımıyorum. İki öz aynı değildir ve sen kesinlikle benimkini taşıyorsun. Merak ediyorum... benim özümle doğmuş olabilir misin, benim için ve sadece benim için? Böyle bir şeyin olduğunu, bir işaretin bir iddia öncesinde ortaya çıktığını hiç duymadım ama... her şey mümkün, sanırım."

Konuşurken kanatlarını salladı. "Kontrol edeceğim..."

Onun sözlerinin izini kaybetti, zihni o kanatların güzelliğine kapılmıştı... çok güçlü, çok görkemli, çok harika altın rengi.

"Kanatlarıma dokunman için sana zaten izin verdim Annabelle."

Şimdi sesi sinirli geliyordu. "Biliyorum."

"O zaman neden ellerin benim üzerimde değil de iki yanında yumruk olmuş durumda?"

"Çünkü bu fikirden çok etkilenmiş görünüyorsun." Ağzını açtı ve kapattı.

"İğneleme mi?" "İyi karar."

Kibirli iç çekişi aralarında yankılandı.

Parmakları kıvrıldı ve o altın kanatların kemerini okşadı. Kanatlar demir gibi sert ve kabarıktı - ta ki tüylerle karşılaşana kadar. Bebeğim, o tüyler kaz tüyünden daha yumuşaktı. Uçlarını okşadı, uzun olanlardan biri gevşeyip avucunun içine düştüğünde hayret etti.

Zacharel onun bileğine yapıştı ama elini geri atmadı ya da altın tüyü kendi malı olarak sahiplenmedi. Eğlendiğine dair tüm işaretler kaybolunca, "Bana bak Annabelle," dedi.

İtaat ederken bir endişe dalgası onu sardı. Yanlış bir şey mi yapmıştı?

"Bunu başka bir melekla asla yapamazsın. Anladın mı?"

Kafası karıştığı için kaşları çatıldı. "Bu kurallara aykırı mı?" Ama... seks değildi. Belli ki. Yani dokunmak da olmamalıydı.

"Cinsel arzu yaşamamış olanlar, özellikle insanlar tarafından herhangi bir şekilde ele alınmaktan hoşlanmazlar. Arzuyu deneyimlemiş olanlar sizin ilginizi bir yatak isteği olarak görecektlerdir."

Ve böylece elde etmeyi başardığı iyi ruh halini mahvetti. "Senden başka kimseye dokunmayacağım, söz veriyorum."

Ağır bir sessizlik oldu. "Şu adam, Dr. Fitzherbert, sana izinsiz dokundu. Dün gece sana dokunduğum şekilde mi?"

Bir anda karanlık, yapışkan bir bulut onu sarmaya çalıştı. Kurumda yaşadığı tüm duygular üzerine hücum edince omuzları çöktü. Korku, utanç, nefret, suçluluk, çaresizlik, üzüntü, keder. Ama ne kadar çabuk vururlarsa o kadar çabuk yok oldular. Bunların üzerinde durmayı kesinlikle reddetti ve her birini zihinsel bir kurşunla vurarak öldürdü. Bu şeyler iblisler için bir yemek zili görevi görüyordu ve o bir açık büfe sunmayı reddetti.

"Evet," dedi.

Zacharel, "Belki de ektiğini biçme zamanı gelmiştir," dedi.

"Yani... ne?"

"Onu korkunç bir şeye zorlayacağım."

Bu yemin onu heyecanlandırmak yerine endişelendirmişti. Fitzpervert'in otorite konumundan çıkmasını ve başka kimseye zarar verememesini istiyordu ama Zacharel'in güvende olmasını çok daha fazla istiyordu. Zaten kapısına yeterince bela getirmişti.

"Bu senin işin mi?" diye sordu, ama cevabı zaten biliyordu.

"Hayır." Bir homurtu.

"O zaman bunu yaptığın için başın büyük belaya girecek.

İnkâr etmeye de kalkma. Bana insanlara zarar vermeye izniniz olmadığını söylediğinizi çok net hatırlıyorum."

"Bazı eylemler getirdikleri belaya değer."

Şüpheli! "İblislere verebileceğiniz tüm zararı veriyorum. Onlar saf kötülüktür, yaptıkları korkunç şeyler için asla pişmanlık duymazlar ve asla değişmezler, her zaman insanlara zarar vermeye çalışırlar. Ama bir insana zarar vermek gerekli değildir. Bu seni Fitzpervert'ten daha iyi yapmaz. Sırf yapabildiği için bana zarar verdi." Gözlerinde ateş parladı ama yine de ısrar etti. "Bir gün Fitzpervert'in nasıl bir canavar olduğunu dünyaya duyurmak için ne gerekiyorsa yapacağım, söz veriyorum. Ama bunu doğru şekilde yapacağım. Bu yüzden, bana bunun bir daha olmasına izin vereceğini söylemeni istiyorum.

Git, Zacharel... Soyadın her neyse. Senin bir soyadın var mı ki?"

"Gel," dedi, onun böbürlenmesini, talebini ve sorusunu görmezden gelerek. Bileğini bıraktı, sadece kolunu beline doladı ve onu kendine çekti.

"Zacharel Come. Bu korkunç bir soyadı. Eğer evlenmeye karar verirsen karın için üzüleceğim."

Dudakları kıpırdadı ve o küçük mucizeyi gerçekleştirdiğini düşündü. Onu biraz gülümsetebildim.

"Bugün yapacak çok işimiz var, Annabelle."

"Ne olmuş yani? Sana söylemiştim. Sen geri çekilene kadar gitmiyorum."

Elini kadının sırtına doğru kaydırarak saçlarının uçlarıyla oynadı. Sonra, "En azından düşünmem için bana zaman ver," dedi. "Sana yalan söylemeyeceğim, bu da tüm seçeneklerimi değerlendirmem için bana zaman tanıman gerektiği anlamına geliyor."

Sağlam mantık. Ayrıca rahatsız edici ve reddedilemez. "Pekâlâ." Ama galip gelecekti ve işte bu kadar, diye düşündü, tüyün ucunu korsesinin tepesine bağlarken. Altın rengi önlüğün mavisine karşı güzelce parlıyordu.

Zacharel'in gözleri öncekinden farklı bir sıcaklıkla parladı.

Öfke mi? "Ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu. Kızgınsa kızgındır. Anlaşabilirdi.

"Önce alışveriş yapacağız." Sesinden neredeyse buz kristalleri damlıyordu.

Tamam, belli ki onunla arası pek iyi değildi. Ondaki bu anlık değişikliklere neden olan şey neydi?

Annabelle ondan uzaklaştı ve kollarını ortasının üzerinde kavuşturdu. "Ayrılmam için bir şartım daha var," dedi bıçak kılıflarını ayak bileklerine bağlarken. "Seni neyin rahatsız ettiğini bana söylemek zorundasın." Savaşçı bir meleğe komuta etmek mi Miller? Bunu sonuna kadar takip ettiğini görmek isterim.

"Senin emirlerini yerine getirmek zorunda değilim, Annabelle."

Daha önce de yetenekleri arasındaki farklara işaret etmişti. Adam kudret ve kılıcın gücüyle hükmediyordu. O ise büyük laflar eden küçük, cesur bir kavgacıydı. Onu kendisiyle birlikte gitmeye zorlayabilirdi ve onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ama dün gece ona soru sorma -ve ona meydan okuma- hakkını vermişti. "Yapacaksın," dedi hissettiği tüm kararlılıkla.

Kaşlarını çatarak dişlerini gösterdi ve yatağın kenarına doğru eğildi. Avuçlarını uyluklarının üzerine koydu. Kendini onu sarsmaktan alıkoymak için mi? "Söyleyeceklerim hoşuna gitmeyecek."

Dehşet midesini düğümledi. "Yine de söyle. Ben büyük bir kıyım. Bunu kaldırabilirim." Belki de. Hayır. Hayır, yapamazdı. Adam çok ciddi görünüyordu.

"Şimdi benden hoşgörü bekliyorsun ama bunu sana veremem. Bir iblis lordunun izini sürmeliyiz ve dikkatim bölünemez. Şu anda bile kendimi senden uzak tutarken tek düşünebildiğim seni kucakladığımda ne kadar yumuşak hissedeceğin, kulaklarımdaki çığlıklarından ne kadar zevk aldığım ve seni burada ve şimdi soyup almanın ne kadar kolay olacağı."

Oh...aman. "Zacharel, bunu duymaya bayılıyorum." Bu yüzden dizlerinin bağı çözüldü.

"Gerçekten mi?" Bakışları onunkilerle buluştu ve kadın orada biriken ateşi gördü. "Çünkü bugün sevgilinle değil, liderinle muhatap olacaksın. Bir emir verdiğimde, sorgusuz sualsiz itaat etmeni beklerim."

"Merhaba. Kesinlikle-" Bekle. Yüzeyde sorduğu şey makul görünüyordu. Ancak daha derine indiğinde, bugün nasıl etkileşimde bulunduklarının bundan sonra nasıl etkileşimde bulunacaklarını belirleyeceğini anlayabildi. Her zaman avlanacak başka bir iblis olacaktı. Ve eşi dışarıda olduğu için her zaman tehlikede olacaktı.

Her zaman birlikte olacaklarından değil.

Her neyse. Bugün itaatkâr küçük bir asker gibi davranırsa, Zacharel ondan her zaman itaatkâr küçük bir asker olmasını bekleyecekti. Belki yatakta bile. Asla eşit olmayacaklardı.

"Tamam, dinleyin," dedi. "Dört yıl boyunca bana ne yapacağım, ne giyeceğim, ne yiyeceğim, hangi ilaçları alacağım, ne zaman odamdan çıkacağım ve ne zaman odamda kalacağım söylendi. Eğer itaatsizlik edersem, sert bir şekilde disipline ediliyordum ve daha sonra bana ilk söyleneni yapmaya zorlanıyordum. Sizinle bu tür bir ilişkim olmayacak. Hiçbir ilişkim olmamasını tercih ederim."

"Görüyorsunuz. Olacağından şüphelendiğim şey buydu." Adamın parmak eklemlerinin rengi solmuştu ve kadın adamın uyluk kaslarına öyle bir kuvvetle bastırıldığından şüpheleniyordu ki günlerce moraracaktı, iyileşme hızı hasarın boyutuyla boy ölçüşemezdi. "Adamlarımdan biri bana meydan okumaya cüret ederse, ben-"

"Ne? Onu dövmek mi?" diye bitirdi. "Ben senin adamlarından biri değilim."

"Dövün onu, evet. Bunu yaptım. Daha kötüsünü de yaptım. Ve sen benim adamlarımdan biri olmak istiyorsun. Benden seni eğitmemi istedin."

"Ve şimdiye kadar bana tek bir şey bile öğretmedin." Sessizlik, ağır ve baskıcı.

"Pekâlâ. Hadi buna bir çare bulalım." Adam bir an sonra ayağa kalktı, kolları kızın etrafında dolandı ve onu ayaklarından kaldırdı. Adam onu duvarların arasından geçirip dışarıdaki bahçeye çıkarırken o garip ağırlıksızlık hissini yaşadı.

Herhangi bir giriş yapmadan onu kıcının üzerine düşürdü. Dudaklarından hava fışkırdı, beyni kafatasına çarparak takırdadı. İnsanların çakıl taşlı yollardan geçtiğini fark etti ama ona ve Zacharel'e hiç dikkat etmediler.

"Seyircimin olması sana nasıl davranacağımı değiştirmez," diye homurdandı usulca. "Aksine, kendine tam bir kadınsı saldırıyı hak ettin."

"Bizi göremiyorlar ya da duyamıyorlar" dedi.

Yapamazlar mıydı? "Hey, sen," diye bağırdı, etrafına bakınarak. Kimsede en ufak bir kıpırdanma bile yoktu. Vay canına, gerçekten yapamazlardı.

"Bu arada, eğer açık konuşmadıysam, bence sen bir pisliksin," diye mırıldanarak ayağa fırladı.

"Antrenman yapmak istedin ve bu yüzden antrenman yapacağız." O konuşurken, cübbesi bir çift bol siyah pantolona dönüştü. Gömlek yoktu. "Ama önce..."

Güneşin öptüğü teni karardı... karardı... kıpkırmızı bir renk aldı. Omuzlarından boynuzlar çıktı, kanatları iğrenç bir şeye dönüştü, kanla ıslanmış ince bir zar ve bacaklarının arasında ucunda metal bir diken olan bir kuyruk büyüdü.

Annabelle'in boğazından bir çığlık koptu. Bıçaklarını kınlarından çıkardı ve içgüdüleriyle hareket ederek kâbuslarının derinliklerinden gelen yaratığa doğru hamle yaptı. Dehşet, ihanet ve şok içinde patlayarak kanını zehirli çamura dönüştürdü. Bu şey bir iblisti ve onu kandırmıştı. Bunca zaman onu kandırmış, hatta yatağa bile atmıştı.

"Beni iğrendiriyorsun!" diye bağırarak adamın boğazına sarıldı.

Kolayca bileklerine yapıştı, onu döndürdü ve vücudunun sert uzunluğuna yasladı. "Sakin ol ve düşün, Annabelle."

Grotesk görünümüne rağmen sesi aynıydı, Zacharel'in sesiydi ve bu bilgi paniğinin bir kısmının kaçmasına neden oldu.

"Benim yanımda hâlâ kendini güvende hissediyorsun," diye devam etti. "Kötülüğün uğultusunu hissetmiyorsun. Ben değişmedim; sadece senin benimle ilgili algını değiştirdim."

Yine de kendini kurtarmak için çaresizce onunla savaştı.

Sabit bir şekilde tutmaya devam etti. "Sakin ol," diye tekrarlardı. "Düşün. Göz açıp kapayıncaya kadar kıyafetlerimi değiştirdiğimi gördün. Rengimin değiştiğini gördün.

aynı hızla kanatlanır. Ben, Zacharel, seni kollarıma alan, öpen ve sana dokunan adamım."

Paniğinin geri kalanı kaçtı ve sonunda farkına vardı. Hareketleri yavaşladı...durdu...ve derin bir nefes aldı...verdi....

İblisler geldiğinde, çürümüş bir koku ve teninden tam olarak temizleyemediği yapışkan bir kötülük tabakası yayarlardı. Zacharel'in yanında ise sadece gökyüzünün zengin kokusu ve erkek etinin sıcak okşayışı vardı. "Neden... görünüşünü... değiştirdin?" Zihni gerçeği fark edebilirdi ama bedeni hâlâ kendini toparlamaya çalışıyordu, nefesi ciğerlerinden hışırdayarak çıkıyordu.

"Kuyruğum yoksa seni kuyruğu izlemen için eğitemem. Ve sana korkuyu eylemle yenmenin mümkün olduğunu, nasıl hareket ettiğinin ne hissettiğinden daha önemli olduğunu söylediğim zamanı hatırlıyor musun? Kalbin çarpıyor ve dizlerin birbirine vuruyor olsa bile bir iblise karşı harekete geçmeyi öğrenmeni istiyorum."

Tamam, tamam. Tamam, bunu yapabilirdi. "Artık beni bırakabilirsin. Uslu duracağım."

"Neden şimdi başlıyorsun?" Onu tökezlemesine neden olacak kadar itti. Dönüp ona baktı ve hançerleri yanlarında tutmaya devam etti. Adamın gözleri hâlâ büyüleyici bir yeşildi ve metal çivili kuyruğu ileri geri sallanırken geçmişe dalmak yerine onu gerçekliğe bağlamaya yardımcı oluyordu.

Bakışları alçaldı ve kendini tutamayarak o şeyin yerde sürünmesini izledi. "Az önce komik bir şey mi yaptın, Zacharel?"

"Sen söyle."

Kuyruk aniden kızın ayak bileğine dolandı ve sarsıldı ama bir şekilde derisini kesmedi. Sertçe yere düştü ve gözlerini dikip adama baktı.

"Hemen ayağa fırlayıp hançerlerinden birini bana fırlatmalıydın," dedi kayıtsızca. "Şu anda sana saldırabilirdim ve hiçbir savunman olmazdı."

Onu bıçaklayabilirdi çünkü hançerleri hâlâ yanındaydı. Adam onları alacak kadar zeki değildi, işte böyle. "Öncelikle, bana bağırsaklarını dökmek için iznim olduğunu söylemedin."

"Ve bir iblis sana böyle bir şey mi söyleyecek? Size böyle bir uyarıda bulunur mu?"

Mükemmel bir nokta. Zayıflığından ve aptallığından utanarak ayağa kalktı ve homurdandı, "Demek böyle öğretiyorsunuz? Deneme yanılma yoluyla mı?"

"Diğer yöntemimi beğenmezsiniz. Şimdi. Bu sefer, sana doğru geldiğimi gördüğünde, önce sen harekete geç."

Anladım. Bekledi, kuyruğunun sallanmasını izledi... sallanmasını... ve ona doğru fırlamasını. Söylendiği gibi zıplayarak çivinin havada dans etmesine neden oldu. Ama o bunu yapmasını bekliyordu ve kuyruk yön değiştirerek tekrar ona doğru fırladı ve ayak bileklerine dolanarak onu dibe gönderdi.

Lanet olsun! "Bil diye söylüyorum, ben genelde daha iyiyimdir. Hayatta olduğum gerçeği seni buna ikna etmeli."

"Hayır, hayatta olman iblislerin aslında seni öldürmeye çalışmadığına beni ikna ediyor. Ve bilesin diye söylüyorum, seni iki kez öldürdüm," dedi.

"Savaşta iblisler her zaman kirli hamleler yaparlar. Size arkanızdan vururlar, yere düştüğünüzde tekme atarlar, sizi en çok acıtacak yerinizden vururlar."

"Tamam." Ayağa kalktı. "Tüm iblisler bunu emebilir, bu yüzden bir dahaki sefere bana geldiğinizde bunu alacaksınız."

"Güzel." Bundan başka bir uyarıda bulunmadı, ona saldırdı, kuyruğunu savurdu, ıskaladı, tekrar savurdu, tekrar ıskaladı.

Son sıçrayışında, kuyruğunun üzerine incek kadar eğildi ve ondan bir acı çığlığı aldı. Sırıtarak, "Korkunç bir öğretmen olmana rağmen, sanırım bu dersi seveceğim" dedi.

Dudakları en ufak bir gülümsemeye kıvrıldı, bir gamze belirdi ve kayboldu, sonra o canavar kanatlarından birini ona doğru çevirdi. Zıplamak bu sefer işe yaramayacaktı.

Aptal uzantı çok genişti. Yapabileceği tek şeyi yaptı. Alçaktan döndü, hançerini savurdu ve dokuyu kesti.

Nefesini tısladı ve kanadını yan tarafına doğru geri çekti. Altın tüylerinden kan damladı; imajını güçlendirirken tüylerin yerini kısa süre sonra siyah bir doku aldı. Annabelle bir an için çok ileri gittiğinden endişelendi.

Sonra Zacharel memnuniyetle başını salladı.

"Mükemmel.

Ne de olsa o kadar da kötü bir öğretmen değilim."

"Aslında seni içgüdülerim bıçaklattı, senin görkemli vesayetin değil."

Bir gülümseme daha. "Daha iyisini yapmaya çalışacağım."

"Yani ilk şikayet eden ben miyim?"

"Hayır. Ama sizinki dikkate almak istediğim iki şikayetten biri."

Ne kadar tatlı bir söz. Ama bu bir sonraki rauntta onu incitmeme engel olmayacak. "Peki ya diğeri...?"

"Kardeşim."

şimdiye kadar ne zaman kardeşinden bahsetse, hemen ardından susuyordu. Dün geceden sonra, olanlarla ilgili ayrıntılar konusunda ona güveneneğini umuyordu. "Kardeşini... öldürdün mü?" Yatağına kabul ettiği bu adam hakkında daha fazla şey bilmek istiyordu.

"Evet." Başka bir şey söylemedi ama ses tonundaki hüznün yeterince açıktı.

En azından konuyu değiştirmemişti. "Bunu neden yaptın?" Daha önce bunun bir kaza olduğunu tahmin etmişti. şimdi onu daha iyi tanıdığına göre, büyük şüpheleri vardı. Zacharel kazalara yatkın biri değildi. Çok tedbirli, çok dikkatliydi. Bir nedeni olmalıydı.

Buz, zümrüt bakışlarının üzerinden geri çekildi. "O daha iyiydi."

Açıkça görülüyor ki bu konuşmanın sonu oldu. Ama... şimdi kardeşinin hasta olup olmadığını merak ediyordu. Bu genellikle daha iyi durumda olduğu anlamına gelirdi. Zavallı Zacharel. "Kaybınız için çok üzgünüm."

Daha son kelime ağzından çıkmadan, adam üzerine atılmıştı, pençeli elleri onu yere itiyor ama kesmiyordu. Şaşıran kadın düşerken çırpındı ve hançerlerden birini tutuşunu gevşetti.

Göz açıp kapayıncaya kadar, adamın ağırlığı onu olduğu yere mihladi, eli kollarını başının üzerine kelepçeledi ve sahip olduğu silahı işe yaramaz hale getirdi. Argh! Bir, iki kez kıpırdandı ama onu yerinden oynatamadı.

"Eğer gerçekten bir iblis olsaydım," dedi gözlerinde gördüğü aynı soğuklukla, "şu anda benden kaçmak için ne yapardın?"

"Eğildiğinde seni ısıtır." Enstitüde defalarca yapmak zorunda kaldığı gibi.

"Ve lekeli iblis kanını yutma riskini mi alayım?"

Taşlar midesini doldurdu, kenarları sivriydi. "Lekeli iblis kanı yuttuğunda ne olur?"

"Hasta ediyorsun."

Ses tonu ölebileceğini ima ediyordu. Panik yapmamaya çalışarak son dört yılı düşündü. Hastalandığı tek zaman, personelin ona zorla verdiği aşırı dozda ilaçlar yüzünden olmuştu. Yani kan yutmamış olmalıydı. Öyle değil mi?

"Dikkatini bana ver." Kızın omuzlarını kavradı ve onu sarstı. "Kendini kurtarmak için boynuzlarımdan birini bıçaklayacaksın."

"Tamam, ama bütün iblislerin boynuzu yoktur."

"Ve bir dahaki sefere boynuzsuzlarla nasıl savaşacağınızı göstereceğim. Bugün boynuzlarla nasıl başa çıkılacağını öğreneceksiniz."

Başka bir deyişle, şimdi ve buraya odaklanın. "Ama ellerimi esir tutuyorsun."

"Ve beni bir şekilde kandırıp gevşetemez misin?"

Şey, evet. O, yapabilirdi. Ama başka biri? "Diyelim ki başardım. Hançer orada öylece durup beni silahsız bırakmaz mı?" Dişler artık bir seçenek değildi, asla.

"Evet, mesele de bu zaten. Sert dış kabuk yumuşak, savunmasız bir merkezi korur. Sinirleri düzgün bir şekilde keserseniz, iblisi birkaç saniye, hatta bazen dakikalarca felç edebilirsiniz."

Şimdi, kullanabileceği bir ipucu vardı.

"Pekâlâ. Hadi şu teorini test edelim."

Tam onu kandırıp elini gevşetmeye hazırlanırken, üzerlerine üç devasa gölge düştü ve Zacharel onun üzerinden atladı. İblislerin onu bulduğunu düşünerek ayağa fırladı. Ancak şekilsiz bir düşman sürüsü yerine, kurum-Thane'deki sarışın savaşçıyı gördü. Göründü ve soluna indi, altınla işlenmiş beyaz kanatlarını germiştir.

Sağında, saçları ve yaralı teni aynı beyaz tonunda olan cüppeli bir savaşçı belirdi. Sahip olduğu tek renk, şimdi bile ona dik dik bakan kırmızı gözleriydi.

Tam karşısında yaşayan -muhtemelen şimdiye kadar yaratılmış- en büyük erkek duruyordu; teni o güne kadar gördüğü en tatlı altın tonundaydı, gözleri parlak renklerden oluşan bir gökkuşağıydı.

"Seni arıyorduk Zacharel," dedi Thane. "Sana zihinsel olarak ulaşmaya çalıştık ama cevap vermedin."

Bu haliyle bile Zacharel'i tanıması ilginçti. Kurumda yaptığı gibi meleşine Majesteleri yerine kendi adıyla hitap etmesi de ilginçti.

"Kendimi alıcılara kapatmıştım."

Telefonu kapatmak gibi mi?

"Biz de yüzümüzü değiştirip partiye katılalım mı?" Thane Zacharel'in iblis derisine baktı ve

kaşlarını çattı. "Kanamam var." Arkadaşlarına döndü. "Kanaması var."

"Onu kesmiş," dedi gökkuşağı gözlü adam, inanmazlığı eşsizdi. "Bıçağı hâlâ damlıyor."

Yaralı adam ona doğru tehditkâr bir adım attı.

Bacaklarını iki yana açarak onu karşılamaya hazırlandı. "Sen de kılıcımın tadına bakmak ister misin? Çünkü bana meydan okumaya kalkarsan sana izin veririm."

Zacharel onun önünde hareket etti. Göz açıp kapayınca kadar iblis sureti gitmiş, koyu renk saçları, güneşin öptüğü teni ve cübbesi geri gelmişti. "Kimse kıza dokunmayacak. Asla.

Kim yaparsa ölür."

"Evet," diyerek onun önüne atladı ama geri itildi. "O ölecek." Kimse ona bakıp masum olduğunu düşünmeyecek miydi?

Üç adam da önce Zacharel'e, sonra da ona bakakaldı.

Sonra teker teker başlarını salladılar. Ve eğer yanılmıyorsa, birbirlerine sinsi ve eğlenen bakışlar attılar. Bu eğlence onu şaşırtmıştı.

"Bir günde iki şok birden," dedi Thane. "Birincisi, komutanım için endişelenmek. İkincisi, küçücük bir tüyün onun koruyucusu gibi davranmasını izlemek. Utanıyor musun, Zacharel?"

Zacharel ona bu senin suçun bakışını fırlattı.

Omuz silkti, hiç de üzgün değildi.

"Zacharel'in bu kadar iyi korunduğunu bildiğimize göre," dedi gökkuşağı gözlü savaşçı alaycı bir ses tonuyla, "ilgilenmemiz gereken bir iş var." Kalan tüm eğlence yok oldu. "Bulutunuza saldıran iblislerin Burden tarafından gönderildiğini ve artık onun yerini bildiğimizi bilmek isteyeceğinizi düşündük."

Zacharel uzanıp Annabelle'in elini sıktı, sanki onun orada ve iyi olduğundan emin olmak ister gibiydi.

Kırmızı gözlü olan Annabelle'i bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra onu başından savdı. "O Kara Peçe'de. İzini sürdük ama onu yakalamak için fırsatımız olmadı.

onunla savaşmak. Jamila'nın elinde olduğunu bize bildirdi, sonra da takas için 'zayıf ve savunmasız Annabelle'i' istedi ve sakın bana karşı çıkmaya kalkma, dişi," diye ekledi ona bakmadan. "Öylesin."

"Değilim," diye homurdandı. Bu yaratıklarla kıyaslandığında o da öyleydi.

Zacharel'e, çenesini sıkarak devam etti, "Ayrıca bir melek eşliğinde gidersen Jamila'nın başını keseceğini söyledi. Eğer gitmeyi reddedersen, Jamila'nın kafasını kesecekmiş."

Annabelle tercüme etti: özünde, Zacharel mahvolmuştu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

BLACK VEIL, Georgia, Savannah'nın nabız gibi atan kalbinde yer alan bir İNSAN gece kulübüydü. Zacharel bu boğucu gece yarısı sokaklarında pek çok iblis avlamıştı ve Burden'in burada bir yuva kurmuş olmasına ya da sırf müşterilerin kargaşasından beslenmek için kulübün sahibi olan insanın bedenini ele geçirmiş olmasına şaşırmamıştı.

Yılın bu zamanında Savannah'nın nemi o kadar yoğundu ki insanın teninde, hatta melek teninde bile bir film tabakası bırakıyordu. Annabelle olmasaydı, Zacharel Tanrı'dan karın geri dönmesini isteyecekti.

Alışıl gelmiş cübbesini giymemişti ama siyah file bir atlet, siyah deri pantolon ve yıpranmış savaş botları giymişti. Görünüşünü daha da güzelleştirmek için saçlarını ortadan ikiye ayırmış -insanlar buna Mohawk diyordu- ve göz kapaklarına sürme çekmişti. Dövmeler artık her iki kolunu da kaplıyordu ve kanatları bir kez daha insan gözlerinden saklanmıştı. Tüm gerekli değişiklikler.

Burden'in haberi olmadan böyle bir kulübe girip ona destek olabilecek tek adamın yardımını toplamak için, böyle giyinmeye ve tüm dünyanın onu görmesine izin vermeye yemin etmek zorunda kalmıştı. Bu tamamen gülünçtü. Başka bir yolu olsaydı, böyle bir şeyi önermeye cüret ettikleri için adamlara -çocuklara!- hayal bile edemeyecekleri şekillerde zarar verirdi.

Annabelle dönüşümlü olarak ondaki değişime ve dolunayın parlaklığına hayret etti. Diğer insanlar, aralarındaki mesafeyi genişletmek için neredeyse kendilerini bina duvarlarına yaslayarak ondan uzak durdular.

Annabelle sırtarak onun etrafında dans etti. "Şu anda ne kadar kötü bir çocuk olduğunu söyleyebilir miyim?"

"Tabii ki yapabilirsin. Az önce yaptın."

"Hayır, yani- Oh, boş ver, sen mahvettin." Dudakları dudak bükte.

Öpüp uzaklaştırmak istediği bir dudak büküş. O "kötü çocuk" gibi görünebilirdi ama kız... yenilebilir görünüyordu. Saçları mavi-siyah lüleler halinde sırtına doğru kıvrılmıştı. Adam ona üst kısmı fiyonklu, alt kısmı fırfırlı, siyah-beyaz kareli dar bir elbise giydirmişti ki kimse aralarındaki ilişkiyi sorgulamasın. Etek ucu dizlerinin hemen altına düşüyor, pürüzsüz, çıplak bacaklarını ve askılı kırmızı topuklu ayakkabılarını sergiliyordu. Yetmişli yılların gotik ev kadınları gibi görünüyordu ve kocasını alkollü bir içkiyle beklemeye hazırdı.

Ayrıca, ne kadar masum görünürse Burden onu o kadar hafife alacaktı. Ve evet, bu da Zacharel'in Burden ve Annabelle'in kavga edeceği varsayımıyla hareket ettiği anlamına geliyordu, her ne kadar Zacharel ikisinin aynı havayı solumasını engellemek için tüm uzuvlarından vazgeçecek olsa da.

Her şeyden önce, onun güvende olmasını istiyordu. Onu güvende tutmak için çaresizdi.

Yüzyıllardır hiçbir şey hissetmemiş bir adam için, Zacharel birdenbire duygular içinde boğuluyormuş gibi hissetti ve bu sadece çaresizlik değildi. Annabelle'in güvenliği için endişelendiğini hissetti. Çok geç olmadan Annabelle'in verebileceği her şeyi deneyimlemek için yoğun bir arzu hissetti. Jamila'nın güvenliği için endişe duyuyordu. Ona davranış şeklinden dolayı suçluluk hissetti. Ve ne kadar mantıksız olsa da, Jamila'nın yakalanmasına izin verdiği için öfke duydu.

Günlerdir Burden'ın kontrolü altındaydı. Bu süre içinde bir meleğe, bir dişiye çok şey yapılabilirdi.

Daha önce, sesini onun zihnine yansıtmaya çalışmıştı ama kadın hiç yanıt vermemişti. Ancak Tanrısı cevap vermişti.

Hoşnut değilim. O senin sorumluluğunda. Bunu sen halledeceksin.

Yapardı. Ama... Annabelle'i geride bırakmalıydı, diye düşündü. Hâlâ yapabilirdi. Çok geç değildi.

Ama eğer yaparsa, ondan nefret ederdi. Ona kilit altında kalmaktansa ölmeyi tercih edeceğini söylememiş miydi? Ve onu geride bırakmak için, onu kilitlemek zorunda kalacaktı. Bunu ona yapamazdı. Kendisi bile o kadar soğuk değildi.

Ayrıca, ya Burden'ın istediği buysa? Annabelle'i tek başına, korumasız bırakmak ve böylece onu ele geçirmek? Ama hayır, bu doğru olamazdı. Yüce lord, insanın onun için ne anlama geldiğini bilemezdi. Yaklaşan etkileşimin her zamanki gibi bir iş olduğunu, Zacharel'in meleğini insandan daha çok önemseydiğini varsayacaktı. Bu nedenle, eğer Zacharel onsuz gelirse, onun kendisi için görevinden, intikamından ve ordusundan daha önemli olduğunu herkese ilan etmiş olacaktı. Zaten olduğundan daha fazla hedef haline gelecekti. Sonra nasıl olsa öğreneceklerdi.

Annabelle'in şu anda Zacharel'in esansıyla kaplı olduğu gerçeği, herkese onunla birlikte olduğunu ilan edecekti. Ama sadece bu, diye düşündü sonra. Onun için ne ifade ettiğini değil.

Pekala o zaman. Kararını vermişti. Onunla kalacaktı.

"Sana söylediğim her şeyi hatırlıyor musun?" diye sordu. "Nasıl davranman gerektiğini?"

"Her şeyi kafama soktuktan sonra mı? Yanında kal, konuşma, dikkatini kaybetme, yapma, yapma, yapma. Hayır, unuttum," dedi kayıtsızca. "Bilmediğim şey plan."

Jamila'yı takas etmeden kurtarması için ona güveniyordu ve bu yeterli olmalıydı. Gerisini ona söyleme riskini göze alamazdı. "Bana sormak istediğin bir şey var mı? Planla ilgili olanlar dışında?"

"Şey, evet. Artık Burden denen adamın nerede olduğunu bildiğine göre, neden içeri dalıp onunla dövüşmüyorsun?"

Gizli arkadaşlarınız - ki hala bana onlardan bahsetmenizi bekliyorum - Jamila'yı kurtarıırken?"

Askere aldığı savaşılar 'geri kalanın' bir parçasıydı. Savaş bittiğinde ve duman dağıldığında bile ona onlardan bahsetmeyebilirdi. "Burden, o korkak, bir insanın bedenini ele geçirdi. Ona yapabileceğim şeyler sınırlı."

"Ya sana saldırırsa?"

"Yine de ona zarar vermeyeceğim." Çok. "Ama bu adil değil!"

"Dünyalarımız arasında bir benzerlik var. Hiçbir şey öyle görünmüyor." Ama her şey, ne kadar korkunç olursa olsun, onun iyiliği için çalışabilirdi, Zacharel bunu öğrenmeye başlamıştı. "İnsanı yok edemeyecek olsak da, bundan zarar görmeden kurtulamayacak. Bir iblisle dans etmek sadece acı getirir - bu ruhani bir yasadır ve bu gece bunun gerçeğini öğrenecek."

"Peki, tamam. Ama bu Burden denen adamın ailemi öldüren kişi olmadığından eminiz, her ne kadar diğer ibislere bana zarar vermelerini emreden kişi o olsa da?"

"Evet. İblisler arasında rütbeler vardır ve Burden insanların huzurunda tezahür edecek kadar yüksek bir rütbeye sahip değildir."

"Tamam, o zaman bana cevap ver. Burden insanı nasıl ele geçirdi?"

"İnsan onu içeri buyur etti, öyle ya da böyle içeri girmesini sağladı."

"Bir rüya gibi mi?"

"Bazen. Bazen bir iblis bir insanı izler ve saldırmak için mükemmel zamanı bekler. Eğer biri ortaya çıkmazsa, iblis bir açıklık yaratmaya çalışacaktır. İnsanın kulağına fısıldayacaktır. Şu yalanı söyle... şu zalimce şeyi söyle... şu nefret dolu şeyi yap... şu vahşi şeyi yap. Eğer insan iblisi azarlamakta başarısız olursa, iblisin kontrolü daha da güçlenecek ve sonunda yarattığın zihninin içinde gezinmesine izin verecektir."

"Ama bir iblisi nasıl azarlarsınız? Biz nasıl bir iblisi azarlamamız gerektiğini biliyor muyuz?"

"Güven bana, bir yolu var ve sana öğreteceğim. Ama şimdi değil." Henüz sahip olmadığı bir inanca ihtiyacı vardı. Yalnızca kelimelerden kaynaklanmayacak bir inanç. Sahip olmadıkları zamana, ilahi bir dersi sadece kulaklarıyla değil, tüm varlığıyla duymak için zamana ihtiyacı vardı. Buna rağmen ona öğretmeye çalışırsa, korkacaktı ve bu her şeyi daha da kötüleştirecekti.

"Neden iblisler Tanrınızın meleklerini ele geçirmiyor? Sizin de en az bizim kadar hatalarınız var gibi görünüyor," diye homurdandı.

"Bize de eziyet ediyorlar. Bundan asla şüphe etmeyin."

Omzunu onun omzuna bastırarak karanlık bir sokağa doğru manevra yaptı. Havada sidik ve salamura kokusu dolaşıyordu. Doğruca kulübün kapısına uçabilirdi ama Burden'in yolda olduğunu bilmesini istiyordu. İblisin casusları onu fark edebilirdi - aslında, son beş dakika içinde üç yordakçı görmüştü, binaların köşelerinden bakıyorlar, sonra da kenarlara tırmanıp kaçıyorlardı.

"Vay, vay, burada neyimiz varmış bakalım?" Gölgelelerin arasından bir insan genci çıktı. Pantolonunun fermuarını çekiyordu ve Zacharel onun binalardan birini tuvalet olarak kullandığını tahmin edebiliyordu. Alkol ve sigara kokuyordu. "Ateşli küçük bir Çinli bebek ve nefes almaya devam etmek istiyorsa kaçsa iyi olacak bir baş belası."

"Ben Çinli değilim," diye tersledi Annabelle.

"Her neyse. Seksisin ve önemli olan da bu." Diğer iki genç gölgelerden çıkıp onun yanında sıralandı.

Hiçbirinin içine şeytan girmemişti ama üçü de aptaldı. Zacharel onların iki katı büyüklüğündeydi, ama silahları olduğu için -ikisinin bıçağı olduğunu fark etti, gümüş uçları ay ışığında parlıyordu ve biri

Liderlerinin silahı vardı, kendilerini yenilmez görüyorlardı.

"O elbisenin altında ne var, ha?" "İyi bir kız ol ve bize bir göz at."

Oh, evet. Onlar aptaldı.

Zacharel, Annabelle'in korkusunun nabzını hissetti ama Annabelle onu geri püskürttü ve yerini kararlılık aldı.

"Beni kızdırıyorsun," dedi, "ve beni kızdırmak istemezsin."

Üç çocuk da kıs kıs güldü.

"Neden? İri yarı yeşil bir canavara dönüşeceksin diye mi?" diye alay etti biri.

Daha fazla kıs kıs gülüşmeler oldu.

Lider, "Biz sizi dövmeden önce neden siz onu dövmüyorsunuz?" dedi.

Bir diğeri gülmeden önce "Onunla işimiz bittiğinde kızını geri alabilirsin" diye ekledi. "Söz veriyorum."

Annabelle onun tahmin edebileceğinden çok daha sakın bir şekilde, "Bunu söylememeliydin," dedi.

"Onlara küçük, minicik bir ders ver Zacharel. Lütfen."

"Sen nasıl istersen." Zacharel Annabelle'i önüne çekti ve onu olacıklardan korumak için kollarını etrafına sardı. Hava cebinden kanatlarını serbest bıraktı ve saniyeler içinde güçlü bir rüzgâr yaratmayı başardı. Her iki çocuk da kısa süre sonra kendilerini kirli zeminde yüzüstü buldu.

Kalkmak için çabaladılar ama rüzgâr onları yerlerinde sabitledi. Hareket ettiğini fark etmeden önce boyunlarını kırabilirdi. Göğüslerini parçalayıp bağırsaklarını dökebilirdi. Aslında, yapabilirdi de. Onları her zaman ölüm hak iddia etmeden önce diriltebilir, kendini kırbaçlanmaktan ya da daha kötüsünden kurtarabilirdi.

Kanatlarını daha sert, daha hızlı çırpı ve rüzgârın hızı arttı, ısıltı acı çığlıklarını maskeleydi. Basınç artıyordu,

Zacharel biliyordu, kemikleri kırmak ve organları dağıtmak üzereydi.

Ama bir insanı öldürmek gerekli değil. Bu seni Fitzpervert'ten daha iyi yapmaz. Sırf yapabildiği için bana zarar verdi. Annabelle'in sözleri tekrar aklına geldi. Neden iblisler Tanrınızın meleklerini ele geçirmiyor? Sizin de bizim kadar hatalarınız var gibi görünüyor.

Hayır. Bunu yapmazdı. Sırf yapabildiği için bu çocukları yok etmeyecek ve şiddet eylemlerinde bulunma dürtüsüne boyun eğmeyecekti. Bu bir hata olurdu.

Annabelle parmaklarını onun bileklerine doladı ve sıktı. "Tamam, yeter. Başın belaya girecek ve bu gece sana ihtiyacım var. Ve gerçekten, senin iyi olman bu çocuklara hak ettiklerini vermekten daha önemli."

"Zaten duruyordum," diye itiraf etti, kanatlarını sabitleyip baskıyı hafifleterek.

Çocuklar hıçkıra hıçkıra ağlayarak yerde kaldılar. "Ona söyleyecek bir şeyiniz var mı?" Talep edildi.

"Özür dilerim dostum. Gerçekten üzgünüm." Konuşmacının burnundan sümük aktı.

"Bir daha yapmayacağım, yemin ederim."

"Lütfen, bırak gidelim. Size ödeme yapacağım.

Param var." "Yeter!" Zacharel çocukları zorla ayağa kaldırdı.

Önce irkildiler, sonra yalpaladılar. "Doğruca en yakın polis karakoluna gidip suçlarınızı itiraf edeceksiniz. Bunu yapmazsanız, sizin için geri geleceğim."

Annabelle son zamanlarda ondan ne kadar şüphe ettiyse, çocukların da aynı şeyi yapmasını bekliyordu. Ancak onlar gerçeğin yüzüğüne alışkın olduğu şekilde tepki verdiler; gözleri donuklaştı, başlarını salladılar. O halde iri yarı yeşil bir canavarın suratını göstermeye gerek yoktu.

"Neden hâlâ buradasın?" diye hırladı. "Git!"

Ondan hızla uzaklaştılar.

Annabelle onun omzunu sıvazladı. "Aferin Z. Gerçekten etkileyici bir iş çıkardın."

"İğneleme mi?"

"Bu sefer değil, Kanatlı Mucize."

Onunla yüzleştirdi ve sırtıttı. "Teşekkür ederim." "Hoş geldiniz."

Bu kadın, durum ne olursa olsun onu eğlendirmeyi başarıyordu ve bu, her şeyden çok, ona duyduğu çekimin derinliklerini ortaya çıkarıyordu. Ve bu sefer böyle bir itiraftan korkmuyordu. Ona karşı olan hislerine alışmaya başlamıştı.

"Biliyor musun, gülümsediğinde çok güzel oluyorsun," dedi yanağını okşayarak.

"Vahşi, kadın. Ben vahşiyim."

"Sen öyle diyorsan."

Onu yolun geri kalanında ara sokakta sürükledi, itiraz etmediğinde memnun oldu. Sonunda sağa döndü, aceleyle başka bir ara sokağa girdi, sonra sola döndü ve kimse onu durdurmaya çalışmadı. Sonunda kulübün girişi göründü.

İki iblis ruhlu fedai nöbet tutuyor, sokağın aşağısında bir sıra insan içeri girmeyi umuyordu. Kapılardaki dikişlerden sert rock pompalanıyordu, ancak altta yatan bir duygusal ritmi vardı.

Annabelle'den önce tanıyamayacağı biriydi. Artık iki beden böyle bir ritimle ne kadar yumuşak hareket edebildiğini biliyordu, ayrılmadan önce buluştuklarında öğütüyorlardı, zaten daha fazlası için istekliydi.

Erkekler onu gördüklerinde yutkundular ve hızla kenara çekilerek Zacharel'in olaysız bir şekilde geçip gitmesine izin verdiler. Kapıları omuzlayarak ayırdı.

"Bebeğin sokakta itibarı var," diye mırıldandı

Annabelle, her ne demekse, kalabalıktan biri "Hey! Nasıl bu kadar kolay içeri girebildiler?" diye bağırırken, kapılar vınlayarak kapandı ve şikâyetin geri kalanı kesildi.

Bir garson, elinde içki tepsiyle süzülerek geçti. Erkekler ve kadınlar dans pistinde birlikte kıvranıyordu, tıpkı hayal ettiği gibi, ağızlar arıyor, eller dolaşıyordu. Birkaç kadın ve erkeğin omuzlarında köleler vardı. Çoğu küçük, maymunu yaratıklardı, koyu kahverengi kürkleri ve uzun sallanan kuyrukları vardı.

"İblislerin omuzlarında oturup kulaklarına fısıldadıklarını görebiliyor musun?" diye sordu Annabelle'e. "Düşüncelerini ve eylemlerini etkileyerek bir kale yaratmaya çalıştıklarını?"

"Nerede?"

"İşte."

"Hayır."

Ve bunu yapamamasının hoşuna gitmediğini tahmin etti. "Tahminimce sadece belli bir rütbe ve üzerindeki iblisleri görebiliyorsunuz."

"Onlarla, ne bileyim, savaşmalı mıyız? Peki kale nedir?"

"Biz mi? Hayır. Bu insanlara bağlı. Ve bir kale, dışarıda bahsettiğim şeydir, bir ölümlünün hayatında, ölümlünün zihninin içinde, iblisin yaydığı kötülüğün her düşünceyi, her eylemi tükettiği kalıcı bir yer."

"Bu da azarlama gibi bir şey mi? Göremedikleri bir şeyle nasıl savaşacaklarını mı öğrenmeleri gerekiyor?"

"Evet. Ruhani gerçekleri ve yasaları öğrenmeli ve buna göre hareket etmeliler."

Dansçıların ötesinde masalar vardı. Boş bardaklar ve bira şişeleri her yere saçılmıştı. Bakışları karanlığın boğuculuğunu yararak uyuşturucuyla takas edilen paraları, göğüsleri okşanırken tırnaklarını inceleyen fahişeleri gördü ama yardımcılarından hiçbir iz bulamadı.

"Hey, dostum, ateşin var mı?" dedi bir erkek sesi.

Zacharel irkilerek dikkat kesildi. Erkek, dudaklarının arasında dengede duran bir sigarayla önünde duruyordu.

Zacharel kadar uzun boyluydu, saçları her kadının imreneceği kadar gür ve gösterişliydi. Saçları bir renk senfonisiydi; karamel, çikolata ve kahvenin arasına serpiştirilmiş keten tonları. Gözleri derin, ucsuz bucaksız bir maviydi ve akıldan çıkmayacak kadar güzel yüzü bir katalogdan -ya da cennetten- fırlamış gibiydi ve savaşı vücutuyla tamamen çelişiyordu.

Sonunda.

Annabelle sanki çok değerli bir şey görmüş gibi soluk soluğa kaldı ve Zacharel sinirden sadece dişlerini gıcırdatabildi.

Zacharel'in adama söylediği tek şey "Sigara öldürür," oldu.

Ona yumruk atamıyorum. Gerçekten yumruklayamam. Özellikle de buraya gelmesini ben istediğim için.

"Pek çok şey de öyle," diye homurdandı. Sigarasını çekti, izmariti bıraktı, bakışları Annabelle'in üzerinde gezindi, değerlendirdi. "Güzel bir kadın. Senin mi?"

"Evet." Zacharel'in sesi bağıırıyordu, bu yüzden geri çekilin.

Çapkınlık şeytanının koruyucusu Paris, Zacharel'in sinirini daha da artıran bir memnuniyetle ve yavaşça sırıttı. "Dilsiz mi?"

"Hayır." Gerçi kesinlikle öyle görünüyordu. Ağzı açık kalmıştı ama hiç ses çıkmıyordu.

Paris'ten boğuk bir kahkaha yükseldi ve Zacharel ondaki değişime sadece hayret edebildi. Birkaç ay öncesine kadar bu erkekten daha mutsuz kimse yoktu. Ama doğru kadın her erkeği hayata döndürebilirdi, değil mi?

"Alınmamaya çalış. Kendini tutamıyor." Paris nefesinin altında ılık çalarak uzaklaştı.

"Her konuda söyleyecek bir sözün var," dedi Zacharel Annabelle'e, "ama yine de onun karşısında nutkun mu tutuldu?"

"Bu onun kokusu..." diye cevap verdi utanmadan, Paris kalabalığın içinde kaybolana kadar onun kaslı sırtını izledi. "Hiç böyle bir şey koklamamıştım. Çikolata

Hindistan cevizi, şampanya ve tamamen ağız sulandırıcı."

Zacharel ağzından kaçırdı: "İçine Çapkınlık iblisi girmiş," dedi.

"Ne! Hayatta olmaz."

"Evet, öyle."

"Ele geçirilmiş," diye yankılandı içi boş bir sesle.

Güzeldi. Bir daha asla Paris'e böyle özlem dolu gözlerle bakmayacaktı. Onun için küçük mü? Belki de. Umurunda mıydı? Hayır. "Sana söylediğim gibi buradaki insanların çoğu şeytani etkiye sahip ama birkaçı gerçekten ele geçirilmiş durumda. Burden onları, yani iblisleri işe alıyor ve Kara Peçe'nin henüz kötülüğe meyilli olmayan müşterilerini ayartmaları için onlara para ödüyor."

Parmakları onunkilerin etrafında sıkılaştı ve ondan güç almayı umduğunu biliyordu. "Peki şimdi ne yapmamız gerekiyor?"

"Şimdi bekleyeceğiz."

Neyse ki uzun süre beklemek zorunda kalmadılar. Bir kadın dans pistindeki kalabalığı yararak yavaşça Zacharel'e doğru yürüdü. Hayatında gördüğü en güzel kadınlardan biriydi; ipeksi, solgun saçları, hafif gül rengi teni ve dışarıdaki ay ışığı kadar altın rengi gözleri vardı.

İri göğüsleri kırmızı deri elbisenin içinde zar zor gizleniyordu, elbisenin yanlarından kesilen kumaş parçaları mükemmel bir şekilde genişlemiş kalçaları ortaya çıkarıyordu. Elbisenin etekleri poposunun hemen altında duruyordu, bu da kilometrelerce uzunluğundaki bacakların tepesini koruyacak bir külot olmadığını açıkça ortaya koyuyordu.

Güzel, evet. Ama aynı zamanda şeytanın ele geçirdiklerinden biri.

İblisin elinden kurtulmak için çaresizce zihninin kapılarını yumruklayan insan ruhunu hissedebiliyordu. O halde yeni ele geçirilmişti. Büyük ihtimalle birkaç gün içinde.

Onun önünde durdu ama bakışları doğrudan Annabelle'e odaklandı. "İşte benim küçük tatlı geyşam.

Seni ne kadar özledim."

"Az önce bana ne dedin sen?" Annabelle'in nefesi kesildi.

Zacharel, insan erkek Fitzherbert'in ona tam olarak bu sözleri söylediğini hatırladı. Tatlı küçük geyşa. Zacharel tesadüflere inanmazdı. Şu anda karşısındaki kadını ele geçiren iblis, bir zamanlar kurumda çalışan birini ele geçirmiş olmalıydı. Fitzherbert değil -Zacharel bunu hissedebilirdi- ama binanın içinde uzun zaman geçirmiş biri. Büyük olasılıkla bir hasta, ki bu da mantıklı.

İnsan zihninde bir kale yaratan köleler, ev sahiplerini neredeyse her şeyi yapmaya ikna edebilirlerdi. Burden, Annabelle'e kolayca erişebilecek, onu izleyecek, dinleyecek, hatta muhtemelen başkalarını ona zarar vermeye teşvik edecek ve sonra da rapor verecek birini istemiş olabilir.

Parlak pembe dudaklar baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sen de mi beni özledin küçük geyşa? Kendi fotoğraflarımı çekip sana verebilirim. Böylece ne zaman ayrılırsak onlara bakıp beni düşünebilirsin."

Nedense bu yorum Annabelle'i öfkelenlendirmişti. İki hançerini kaptığı gibi fırlattı. Her ikisi de kısa süre içinde diğer kadının göğsüne saplandı.

"Senin böyle bir resmini istiyorum," diye hırladı Annabelle. "Ne düşünüyorsun?"

Kadın şok ve acı dolu bir çığlık attı... ardından bir dizi kara küfür savurdu ve "Seni doğrudan öldüreceğim!" diye bitirdi.

Dansçılardan bazıları şiddeti fark etti ve çığlık atarak kapıya doğru koştu. Diğerleri ise çarpışmaya ve sürtünmeye devam etti.

"Böyle bir şey yapmayacaksın," dedi Zacharel.

Kadın dişlerini sıktı ve artık damlayan bıçakları keskin bir sarsıntıyla çıkardı. "Hayvanını kontrol et, meleğim."

"Senin aksine iblis, ben insanları kontrol etmeye tenezzül etmem." Ve eğer Tanrısı onu azarlamayı düşünürse

Annabelle, boşlukta duracak ve onun yerine cezaya katlanacaktı.

Daha birkaç gün önce böyle bir şeyden şikâyet etmiş olması komikti. Daha da komiği, şimdi bunu yapmaya fazlasıyla istekli ve mutluydu.

"Bunun için üzgünüm," diye mırıldandı Annabelle. "Öfke beni ele geçirdi."

Elini kavradı ve sıktı. "Havadaki şeytani yük nedeniyle bunu yapmak daha kolay olacak. Duygularını koru."

"Yeter!" diye bağırdı iblis. Gözleri kısıldı... Gözleri şimdi parlak, parlak bir kırmızı renkte parlıyordu. Görmezden gelinmekten hoşlanmadığı açıktı. "Bu taraftan." Bununla birlikte döndü ve onları kulübün içine doğru götürdü, omzunun üzerinden kendini beğenmiş bir şekilde bakmak için durakladı. "Ama Burden'ın benim kadar misafirperver olmasını beklemeyin."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ANNABELLE ana ofise kadar olan yolculuk boyunca sakinliğini korumaya çalıştı. Üçü birlikte dolambaçlı merdivenleri tırmanıp VIP salonunun dumanlı puslu havasından geçtiler. İnsanlar yaptıkları işi bırakıp - seks yaparken, kokain çekerken, damarlarını sıkarken - ona ve Zacharel'e dik dik baktıklarında bile başını dik tutmayı başardı.

Zacharel'in söylediği gibi şeytanlar omuzlarında duruyor olmalıydı ama onları göremiyordu.

Sonunda üçlüleri görünüşte bir cennete adım attığında, soğukkanlılık mücadelesi bir sonraki seviyeye sıçradı. Her şey çok normal görünüyordu ama yine de içten içe bunun çok yanlış olduğunu biliyordu. Oda genişti, beyaz duvarlar ve siyahla serpiştirilmiş, hipnotize edici kareler oluşturan beyaz tüylü bir halı vardı. Yarım ay şeklindeki bir masanın arkasındaki duvarda kitap rafları sıralanmıştı. Üç katmanlı tavanın ortasına yerleştirilmiş bir avize başının üzerinde asılıydı.

Güzel, değil mi? Ama masanın arkasında otuzlu yaşlarının ortasında, altın saçlı, güzel bir adam oturuyordu, deri sandalyesinin yüksek arkalığı başının birkaç santim üzerinde yükseliyordu, Dr. Evil tarzı. Çok zayıftı, hastalık derecesinde zayıftı, ama duruşu tamamen gündelikti, dirsekleri sandalyenin kollarına dayanmış, parmakları ağzının üzerine dikilmişti. Yine de zalim havasını gizleyemiyordu.

Kimdi o? İblis'e ulaşmadan önceki son güvenlik hattı mı?

Gözleri Annabelle'inkinden daha koyu bir mavi tonundaydı ve donuktu, kirpikleri kahverengiydi ama uçları altın rengindeydi. Sakalının gölgesi çenesini karıştırıyordu. Lacivert ince çizgili bir takım elbise giymişti ve para, misk ve keskin alkol kokuyordu.

Arkasındaki iki silahlı muhafız kas tankları ve deri pantolon giymişlerdi, yüz ifadeleri beklenti içindeydi. Önce ateş edip sonra soru soracak tipte olduklarına şüphe yoktu.

Kulüpte Annabelle'in bıçakladığı sarışın güzel kız kapının yanındaki kanepeye çökmüş, bir yandan kendini toparlarken bir yandan da sinir bozucu insanlara işkence etmenin en iyi yollarını mırıldanıyordu.

"Merhaba Burden," dedi Zacharel.

Burden. Burden bu muydu? Diğer iblislere kıza kurumun içinde saldırmalarını emreden iblis ruhlu adam mı? Son iki bıçağımı kız için harcamamalıyım.

Dr. Evil'in gülümsemesi daha da davetkâr ve daha da uğursuz bir hal aldı.

"Ah, Zacharel," dedi Burden. "Davetimi kabul ettiğine çok sevindim."

"Şimdi Jamila'yı göreceğim," diye cevap verdi meleği, hoşbeş bitmişti.

"Terbiyeniz... utanç verici." Burden'ın sesi memnuniyet ve güçlü arzularla doluydu. "Önce iş mi? Ne kabalık. Size bir içki ikram edebilir miyiz? Bir fahişe? Bir vuruş?"

Sessizlik.

"Hayır mı? Peki ya sen canım?" Lacivert bakışları Annabelle'e kaydı, vücudunun üzerinde gezindi ve zihinsel olarak giysilerini çıkardı. "Bir şey ister misin?"

Zacharel sertleşerek, "Bir şey isterim. Başlangıç olarak, başınızı vücudunuzdan ayırarak yere yatıracağım. Ondan sonra bir sonraki talebim hakkında konuşabiliriz." Yani ona buradayken çenesini kapalı tutmasını ve ellerini kendine saklamasını söylemişti ve o her ikisinde de başarısız olmuştu. Ne olmuş yani?

Sen zaten bir hedefsin. Kendini daha fazla hedef haline getirme, demişti.

Bu harika bir tavsiye olurdu... bir iblis dışında herhangi biriyle uğraşırken. O gibi kapalı gelemedi

Zayıf. İblisler zayıflığın üzerine atlar, onu sömürürdü. Ama şu andan itibaren kendini dizginleyeceğine yemin etti.

Zacharel'in bir planı vardı; bunu biliyordu. O ve diğer üç melek yarım saat boyunca sessiz bir şekilde birbirlerinin önünde durmuşlardı, yüz ifadeleri birkaç dakikada bir değişiyordu. Bir şekilde, bir şekilde birbirleriyle iletişim kuruyorlardı. İşlerini bitirdiklerinde kimse ona bir şey açıklamamıştı.

Burden'in kıkırdaması ofiste yankılandı, soğuk ve kaygan. "Kana susamışlığın kalbimi gururlandırıyor, Annabelle. Ama merak ediyorum... başka silah saklıyor musun?" Bir kez daha gözden geçirildi. "Oh, evet, sanırım saklıyorsun."

Değildi ama keşke öyle olsaydı.

Muhafızlardan birine işaret etti ve belli ki üstünü araması için bir emirdi.

Zacharel göz açıp kapayıncaya kadar hareket etti, elinde ateşten bir kılıç vardı ve iblisin boğazına dayanmıştı. "Kimse ona dokunmayacak."

Muhafızlar onu durdurmak için hiçbir hamle yapmadı. Ya ondan çok korkuyorlardı ya da itaat etmeleri gereken kendi emirleri vardı.

Burden oturduğu yerde kıkırdandı ama hissettiği rahatsızlık üstünlük havasıyla çabucak maskeleniverdi. "Eğer bana saldırırsan, halkım Jamila'yı öldüreceğini bilir."

"Suçlularımdan birini diğerinden üstün tutarsam liderlik yapmamış olurum. O yüzden tekrar ediyorum, kimse kıza dokunmayacak. Asla."

İşte benim adamım.

"Pekâlâ. Siz buradayken kimse ona dokunmayacak," diye izin verdi Burden, otoritesinin sorgulanmasından en ufak bir rahatsızlık duymadığı belliydi.

"Anlaştık."

Bekle. Ne?

Zacharel'in kılıcı yok oldu.

İblisin sırtışı geri döndü. "Çok cömert olduğum için, kadının silahlarını saklamasına izin vereceğim."

"Çok tatlısın," dedi Annabelle, sanki gerçekten de sakladığı birkaç sürprizi varmış gibi davranarak. Şimdi çeneni kapatma zamanı Miller ve Zachie'nin işini yapmasına izin ver. Hatırladın mı?

Burden onu görmezden geldi ama Zacharel'e ses tonunu biraz daha sertleştirerek, "Güzel Driana kadar kolay incitilemeyeceğimi anlayacaktır," dedi. Kanepede yaralarını sarmakta olan kadına doğru başını kısaca salladı.

"Bu konuşma yorucu olmaya başladı." Zacharel ellerini yumruk yapmadan önce parmaklarını iki yana açtı. "Hadi devam edelim."

Burden masasından bir kalem aldı ve bir o yana, bir bu yana çevirdi. "Gördüğüm kadarıyla her zamanki gibi sabırsızsın. Dürüst olmak gerekirse -" kendi sözleriyle kıkırdadı "- gelmene biraz şaşırdım. Jamila'yı sana geri vermek için yaptığım pazarlıkta sözümü tutmayacağımı bilmen gerekirdi."

Zacharel ona kayıtsızca baktı. "Bunu söylemeye gerek yok."

Bekle. Bir tuzağa doğru yürüdüklerini biliyor muydu? O zaman burada ne halt ediyorlardı?

"Peki neden buradasın meleğim?" Burden sordu. "Sana anlatacağım. Jamila'nın hâlâ burada olduğuna dair kanıt gördükten sonra. hayatlar."

Burden, Zacharel'in sesindeki gerçeklik katmanı karşısında irkildi. "Bazı şeyler hiç değişmiyor sanırım. Sabırsız olduğun kadar şüpheli olduğun bilmek rahatlatıcı."

"Ve siz de itici olduğunuz kadar güvenilmezsiniz de."

İblis sanki az önce bir iltifat almış gibi başını onaylarcasına eğdi. "Teşekkür ederim. Ama neden işleri canlandırıp beklenmedik bir şey yapmıyorum? Ben

"Başka hiçbir savaşçı meleğin burada ya da yakınlarda olmadığına dair söz aldıktan sonra size kanıtınızı vereceğim," dedi.

Kulübün her yerinde korumaları ve muhtemelen kameraları da vardı. Cevabı zaten biliyor olmalı.

"Yalan söylediğini zaten itiraf etmişken bu sefer neden sana inansın ki?" Annabelle talep etti.

Burden güldü. "Akıllı kız. Ama bana inanıyor çünkü sözlerimin doğruluğunu tadabiliyor."

Zacharel dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Yapabilirim. Ve şartlarınızı kabul ediyorum. Meleklerim burada değil."

"Başka birinin melekleri mi?"

"Hayır. Muhatap olacağın tek melek benim."

Burden dudaklarını büzdü, durumu düşündü ve sonra başını salladı. "Bu biraz hayal kırıklığı yarattı. Kudretli Zacharel'in en azından bir tür mücadele vermesini beklerdim. Şimdi bu konuda neden bu kadar mutabık olduğunuzu merak ediyorum. Jamila'yı kurtaramayacağını biliyordun. İnsanı tehlikeli bölgeye getirdiğinizi biliyordunuz."

"Ve az önce yapılan anlaşmaya göre size bu bilgiyi vermek zorunda olmadığımı biliyorsunuz."

"Doğru, ama denemek zorundaydım. Anladığınızdan eminim." İblis öne doğru eğildi ve dirseklerini masaya dayadı. "İşte olacaklar. Anlaştığımız gibi sana değerli meleğini göstereceğim. Sonra ya kan dökülmeden kulübümden çıkıp gideceksin ya da kalıp adamlarımla birlikte insanın tadını çıkarırken beni izleyeceksin."

Annabelle'in kalbi haince çarpmaya başladı. Zacharel çekip gitmeyecek. Seni bırakmayacak ya da bu adamların sana zarar vermesine izin vermeyecek. Daha da ötesi, bu adamların sana zarar vermesine izin vermeyeceksin.

Zacharel gülümsedi ama zalimce bir gülümsemeydi bu, buz gibiydi ve acı vereceğine dair bir vaatle kesilmişti. "Gerçekten de sen ve adamlarının, hatta bir ordu dolusu adamın beni alt edebileceğini mi sanıyorsun?"

"Belki öyle, belki değil ama biz savaşıırken senin Jamila'n ölecek."

Zacharel omuz silkti, görünüşte umursamazdı. "Bana göstereceğine söz verdiğin şeyi göster."

Panik onu ele geçirmekle tehdit ederken sadece Annabelle'in bu işi sonuna kadar götürme kararlılığı onu yerinde tuttu. Zacharel'e güveniyordu. Güvenmiyor muydu? Ama şu anda o kadar soğuktu ki, kanatlarından kar yağıyor olabilirdi. Unutma, herkese seni yalnız bırakmalarını söyledi ve bunun bir anlamı olmalı.

Burden masasındaki son teknoloji bilgisayarda birkaç tuşa dokundu, sonra durakladı. Gözleri memnuniyetle parladı. "Bunu görmek istediğine emin misin?"

Zacharel iblisin kendini beğenmiş ses tonu karşısında herhangi bir önsezi hissettiyse de bunu iyi sakladı. "Evet."

Monitörü döndürdü.

Annabelle'in dizlerinin bağı çözülüyordu. Ekrandaki görüntü... Ah, merhamet, görüntü. Jamila yatağa bağlanmıştı, karnı kan ve tüy dolu yatağa bastırılmıştı, sırtı yırtık kaslar ve parçalanmış etlerle doluydu.

Burden'ın söz verdiği gibi hayattaydı ama biri kanatlarını kesmişti.

"Bu kız tam bir çığırktan," dedi Burden, keyfi her halinden belliydi. Ekranı geri çevirdi ve koltuğuna yaslandı. "Sanırım iyileşmesine izin vereceğim ve kanatları tekrar büyüdüğünde onları ikinci kez çıkaracağım. Ve üçüncü kez."

Oh, hayır. Hayır, hayır. Hayır, hayır! Annabelle orada bulunmuş ve tüm o zorlama ve tabi tutma olayını yapmıştı. Aynı şeyin Zacharel'in sorumluluğunda olmasına izin veremezdi. "Bunun bedelini ödeyeceksin," dedi. "Nerede o? Söyle bize. Şimdi!"

İblis onu görmezden gelerek Zacharel'e hitap etti. "Seninle iş yapmak her zaman bir zevkti Zacharel, ama sanırım anlaşmamızın şartları artık yerine getirildi ve sonuçlandı. Meleğin hâlâ bir melek olduğunun kanıtını gördün.

ve karşılığında bana bu hoş genç insanı hediye ettiniz. Anlaşmanın bana düşen kısmını yine yerine getireceğim ve siz binadan çıkana kadar ona dokunmayacağım. Ve eğer iyi bir çocuk olur ve olaysız ayrılırsanız, bugün ona sahip olacak kişi ben olacağım. Aksi takdirde, kulüpteki her erkeğin ona sahip olmasına izin vereceğim." Hâlâ kanepede oturan Driana'yı işaret etti. "Ona çıkışı göster."

"Ben mi?" dedi iblisin ele geçirdiği kadın. "Ama ben _"

"Göster. Onu. Dışarı." Sakince söylenmiş olsa da, Burden'ın onu tekrar sorgulamaya cüret ederse canını yakacağına şüphe yoktu.

"Evet, efendim" diye korkakça cevap verdi.

"Onlarla git," dedi muhafızlara. "Eğer bir şey yapmaya kalkışır ya da biriyle konuşursa, onu öldürün."

Ama Zacharel olduğu yerde kaldı. "Neden en azından bana zarar vermeye çalışmadan gitmeme izin verdin?"

Bekle, bekle, bekle. Onu geride bırakmakla ilgili bir şey söylemeyecek miydi? Azıcık bile olsa itiraz etmeyecek miydi? Muhtemelen planının bir parçasıydı. Her an kılıç kuşanmış bir kahramana dönüşebilirdi ve Burden sinecek tek kişi olurdu.

"Beni yanlış anlama. Seni öldürmek, sonra da tatlı küçük Cemile'ni öldürmek hoşuma giderdi ama bir mahkeme olacak ve kimin vakti var ki? Bu şekilde, başarısızlığını hatırlamaktan başka yapabileceğin bir şey yok."

Zacharel bir kalp atışı boyunca hareketsiz durdu, sonra bir kalp atışı daha, sessiz, kaskatı. Annabelle onun harekete geçmesini, sonunda bu serseriye bu şekilde davranmanın sonuçları olduğunu göstermesini bekledi. Ama o topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı.

Etrafında dönecek ve saldıracak. Sadece izle.

Driana kapıyı açtı. Önce muhafızlar çıktı ve Zacharel'i salonda beklemek üzere sıraya girdiler.

Zacharel onların peşinden gitti.

Annabelle'in paniği zihninin kapılarını dövüyor, çaresizce kaçmaya çalışıyordu.

"Zacharel," dedi zayıf ve titreyen bir sesle.

Omuzları sertleşti ama asla arkasını dönmedi. Gerçekten onu terk mi ediyordu?

İmkansız.

"Zacharel!" diye hırladı.

Durakladı. Başını çevirerek profilini görmesini sağladı. Hiçbir şey söylemedi.

Driana arkasından yaklaştı. "Sana iyi bakacağım, yeşil gözlüm. Söz veriyorum."

Bunu yapma, diye sessizce bağırdı Annabelle, ama o hiç aldırmadı. Ama... ama...

Driana onunla yüzleşti, sırtıttı ve el sallayarak veda etti. Kapı mide bulandırıcı bir tıkırtıyla kapandı.

Annabelle'in zihnindeki kapılar ardına kadar açıldı ve içinden panik fışkırdı. Bunu o yapmıştı. Onu sahte bahanelerle buraya çekmişti. Onu düşmana teslim etmişti -onu yok etmeye çalışacak adamlara- Burden'a tüm "suçlamalarına" eşit değer verdiğine dair güzel sözlerine rağmen Jamila'nın güvenliğini Annabelle'inkine tercih etmişti. Onu kandırmıştı. Onu kullanmıştı.

Bu konuda yapabileceğin bir şey yok. Şimdi olmaz.

Şimdi bundan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydı.

Burden kıkırdadı. "Ve sonra iki tane oldu. Bu konuda ne düşünüyorsun, küçük kız?"

Annabelle toplayabildiği tüm kabadayılıkla onun bakışlarını karşıladı. "Sanırım bunu bitirmenin zamanı geldi. Sen ve ben, tam burada, hemen şimdi, kazanan hepsini alır."

Dişlerinin arasında çok uzun bir serçe tırnağını ovuşturduktan sonra şöyle dedi: "Neden bu kadar ilgi çektiğini şimdi anlıyorum. Cesaretine hayran olduğumu fark ettim, ne kadar aptalca olsa da... ve seni kırmaktan zevk alacağımı biliyorum. Sana yeni efendine kadar eşlik etmeden önce bunu yapacağım."

"Ohhh, yeni bir efendi. Korkutucu. Neden onun yerine beni tutmuyorsun?" diye önerdi. "Bana kulübü gezdirebilirsin." Taşaklarına diz çöküp kaçabilirim.

"Biz

birbirimizi daha iyi tanımak ve... kim bilir başka neler."

"Sevgilim, beni kandırman imkânsız. Ben-"

Kapı ortadan ikiye ayrıldı. Birden kanatlar etrafını sararak odayı görmesini engelledi. "Buradayım," dedi Zacharel. "Muhafızları ofisin dışına çıkarmak zorundaydım."

Oh, tatlı merhamet! Zacharel'in onu asla yalnız bırakmaya niyeti olmadığını, her zaman onun iyiliğini düşündüğünü fark etti. Aksini düşündüğü için kendinden utanması gerekirdi ama şu anda çok minnettardı.

"Düşündüm ki-" Sözleri silah seslerinin patlamasıyla kesildi. Metalin metale çarparken çıkardığı korkunç çınlama ve ardından metalin etin içinden geçip kemiğe saplanması. Homurtular ve iniltieler duyuldu. Şok ve kafa karışıklığı içinde patlayarak onu hareketsiz bıraktı. Savaş patlak vermişti ama Annabelle'in tek yapabildiği, Zacharel'in cübbesinin yakasına tutunarak orada öylece durmaktı.

Robe mu? Evet, fark etti. Sokak kıyafetleri eriyip gitmiş, akıcı bir kumaş örtüsüne dönüşmüştü.

"Arkadaşların mı?" diye sordu.

"Evet. Zamanlamaları biraz arzulanan bir şey. Ofise çok daha erken girmeleri gerekirdi," diye daha yüksek sesle ekledi.

"Hey!" dedi biri. "Buraya olabildiğince hızlı geldik."

"O zaman daha fazla eğitime ihtiyacın var," diye homurdandı Zacharel.

Annabelle onu salladı. "Yardım etmek için ne yapabilirim?" Ona borçluydu. Çünkü gerçekten de tüm bunlar onun yüzünden olmuştu. Onun yüzünden başka kimsenin zarar görmesini istemiyordu.

Zacharel odayı tararken bir duraksama oldu. "Sizin bir şey yapmanıza gerek yok. Yük zaten kontrol altında."

"Doğru. İşimiz bitti, koca adam. Bir şey değil bu arada," dedi tanıdığı boğuk bir ses.

Asla unutamayacağı bir sestı bu, çünkü doğal olmayan bir güçle içini ürpertiyordu. Tabii ki burnuna gelen şampanya ve çikolata kokuları da şüphelerini doğruluyordu.

Çapkınlık iblisi tarafından ele geçirilen adam buradaydı.

Annabelle savunma pozisyonu alırdı.
-ya da belki saldırgan- ama Zacharel onu sabit tuttu.

"Bu pisliği temizleyene kadar işin bitmedi," dedi. sert bir şekilde duyurdu.

Bekle. Birlikte mi çalışıyorlardı?

En kötüsünü düşünmeyin. Bu sefer olmaz.

Homurdanmalar, ardından, "Sen ne dersen o, melek keki," dedi bir kadın. "Başkalarına neyi temizleyeceklerini söyleme hakkı benim!"

"Kaia," diye inledi bir adam. "Tam bir veletsin."

"Sadece bunu ilk sen düşünmediğin için kıskanıyorsun." "Doğru."

Kısa süre sonra Annabelle'in kulaklarını farklı sesler doldurdu.

Bir şey sürükleniyor. Bir ceset mi? Bir çöp torbası açılıyor. İçine ağır şeyler düşüyor, iniyor. Şikayet mırıltıları.

Her birini engelledi. "Neden bana planını söylemedin?"

"Çünkü iblisler korkuyu tadabilir."

"Ve sana inanmak için benimkini tatması gerekiyordu," diye bitirdi.

"Şart değil. Her ne kadar bu tür duyguları görmezden gelmeyi öğreniyor olsanız da, tepkilerinizin dürüst olmasını istedim." Sonunda Zacharel'in kanatları aşağı indi.

Annabelle döndü. Duvarları ve zemini kan lekeleri kaplamıştı ama birinin bunları silmeye çalıştığı belliydi. Bunun dışında bir savaş yaşandığına dair hiçbir iz yoktu. Kana bulanmış dört erkek savaşçı ve üç kadın odanın ortasında durmuş, her biri hevesli bir ilgiyle onu inceliyordu.

Hemen onları inceleyecekti, ama sonra Burden'ı gördü, hala masasındaydı, yanağı

Yüzeye bastırılmış ve boynunun ortasında, iki omurga çıkıntısının arasında duran bir bıçak.

Korkunç derecede yaralı bir adam bıçağı sabit bir elle tutuyordu. "Ona ne yapmamı istiyorsun meleğim?"

"Adamlarım gelip onu alacaklar. Bizim sorularımız var, onun da cevapları var."

"Adamlarınızın burada olmadığını söylemişsiniz," diye homurdandı Burden.

Zacharel en zalim sırıtışıyla gülümsedi. "Ve değiller. Henüz değiller. Sana yanımda melek getirmediğimi söylemiştim ve senin aksine ben sözümün eriyimdir. Ama iblisler hakkında herhangi bir söz vermedim, değil mi? Sizi Yeraltı Dünyası'nın Efendileri'yle tanıştırmama izin verin."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

THANE, XERXES VE BJORN ofise girdiler ama tek kelime etmediler ve kalmadılar. Burden'ı aldılar ve gittiler. Herkes sessizlik içinde onları izledi.

Ayak sesleri yankılanırken, Zacharel Annabelle'i günü kurtaran grupta tanıştırdı. Çoğu iblis tarafından ele geçirilmişti ama belli ki Zacharel onları tanıyor, seviyor ve onlara zarar vermesine izin vermiyordu. Lucien Ölümü taşıyordu. Strider Yenilgiyi taşıyordu. Amun Sırları taşıyordu ve tabii ki sigarasını yakmak için ışığa ihtiyacı olan Paris de Çapkınlığı taşıyordu.

Yapabildiği en iyi şey, isimlerini duyduğunu kabul etmek için başını eğmek oldu. Şeytanlar şeytandı, nasıl keserseniz kesin. Onlarla hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Kadınlar ele geçirilmemişti ama en az onlar kadar tehlikeli görünüyorlardı. Kaia kızıl saçlı bir Harpy'ydi, ne demekse artık. Anya muhteşem bir sarışın afetti ve sözde Anarşi Tanrıçasıydı ve Haidee... şüphesiz bir şeydi ama kimse ne olduğunu söylemiyordu.

Haidee'nin bronz teni sağlık ve canlılıkla parlıyor, yanaklarına pembe bir allık bulaşıyor ve yüzünü bir gülümseme aydınlatıyordu. Saçlarında pembe röfleler vardı, kolları dövmelemlerle kaplıydı ve sevimli bir Hello Kitty elbisesi giymişti. Zacharel ona doğru bakmayı bile reddediyor, onu neredeyse hiç tanımiyordu ama Annabelle yanına gidip ona sarılma isteğiyle savaştı.

Neden?

Daha iyi bir soru: Harpiller, tanrıçalar, gizemli kökenli insan görünümlü kızlar - dışarıda başka ne vardı?

Annabelle başka ne konuda cahildi?

Bir gümüş parıltısı dikkatini çekti ve Annabelle eğilip bir hançer aldı. Güzel! Savaş bitmişti, evet, ama etrafını saran şeyi düşününce üzölmektense güvende olmak daha iyiydi.

"Arkadaşlarıma dik dik bakıyorsun ve şimdi de silahlandın. Neden arkadaşlarıma dik dik bakıyorsun, insan... kız... kişi?" Kızıl saçlı Annabelle'in kişisel alanına girdi ve parmak uçlarında yükselip başının üstünü okşayarak onun dikkatini çekti. "Boş ver, tahmin edebiliyorum. Ele geçirildikleri için saf kötü olduklarını düşünüyorsun. Flaş haber, porselen bebek. İblisler kötü, ama onları barındıran adamlar şekerleme. Burada asıl kabus benim."

Annabelle bir metre dokuz santim boyuyla kızın üzerinde yükseliyordu.

Bakışlarını demir bir çit gibi boyun eğmeden duran Zacharel'e kaldırdı ve sessizce Kaia'yı yere düşürürse başının belaya girip girmeyeceğini sordu. Kimse Çince ile Japonca arasındaki farkı bilmiyor muydu?

Başını olumsuz bir şekilde salladı. "Bir Harpy'ye asla bulaşma."

"Harpy'nin ne olduğu hakkında hâlâ hiçbir fikrim yok," diye belirtti Annabelle.

"Bir ölüm makinesi, işte bu," dedi Kaia.

"Ama..."

"Aması yok, Annabelle." Zacharel kızıl saçlıya baktı. "Ve Kaia. Uslu dur."

"Peki, tamam. Ama sadece bu gece kadar karanlık günü bir şekilde parlak bir ışığa dönüştürdüğün için sana bir iyilik yapıp itaat edeceğim. Bunu nasıl yaptığını bilmek ister misin, ha, ha? Güzel, sana anlatacağım." Sakızıyla bir balon patlatmak için zar zor durakladı. "Eskiden Lysander'a sevgili kız kardeşimle çıktığı için bok atardın, ama şimdi kendine bir bak. Paris gibi davranıp bir Hunter'la çıkıyorsun, değil mi, hem de en kötüsünden!"

Paris'i mi çekiyorsun? Avcı mı?

Zacharel Annabelle'in kafa karışıklığını hissetmiş olmalıydı. "Avcılar fanatik paranormal avcılarıdır. Amaçlarına ulaşmak için her şeyi yaparlar, masumlardan oluşan koca bir şehri bile yok edebilirler."

"Ben bir Avcı değilim," diye tersledi.

"Hepsi öyle diyor, tatlım."

Zacharel uzun ve acılı bir nefes verdi. Kaia'ya, "Annabelle henüz bir insanın kendisine işkence eden iblisle aynı olmadığını, bir insanın kötülükle savaşıp kazanabileceğini ve çok fazla insanın daha fazlasına sahip olabileceğine, daha iyisini yapabileceğine, Lordlar gibi olabileceğine inanmak yerine hissettiklerine ve gördüklerine göre hareket etmeye inandığını öğrenmedi. Ve onu suçlayamam. Ben de bu dersi daha yeni öğrendim."

Yani Lordlar iblislerinin kötülüğüne karşı savaşmış ve kazanmışlar mıydı? Böyle bir zaferin korkunç bir bedeli olmalı, diye düşündü, savaştığı ve kaybettiği savaşların sayısını hatırlayarak. Onlara duyduğu saygı çiçek açtı ve hançeri kavrayışını gevşetmeye zorladı ama Kaia'nın elini bileğine doladığını, pençelerinin deriyi geçip muhtemelen kemiğe bile battığını fark etti. Ondan yakıcı bir sıcaklık yayılıyordu.

"Çok ateşlisin," diye homurdandı Annabelle.

Zacharel'in ellerinin bazen olduğundan daha sıcaktı.

Ufak tefek kadın hiç utanmadan gülümsedi.

"Biliyorum, doğru!

Ama ikiz kardeşim çok daha seksi, söz veriyorum." İkiz mi? İki tane mi vardı?

"Kaia," diye başladı Zacharel, Annabelle, "Bırak beni, minik tot. Şimdi."

"Ufak tefek. Sevimli. Ama sihirli kelime ne?"

"Kaia!" Zacharel ve Strider hep bir ağızdan söyledi. "Hayır. Bu değil."

Annabelle sert bir sesle, "Eğer yapmazsan taşaklarını tekmelerim," dedi.

"Bingo!" Kaia tırnaklarını teker teker söktü ve Annabelle'in derisinde küçük kırmızı yaralar bıraktı.

"Bence sen tanıdığım en tuhaf insansın," diye homurdandı Annabelle.

"Ve sen çok tatlısın. Söyle bakalım," dedi Kaia ve bir baloncuk daha patlattı. "Zacharel iyi bir aşık mı? Çünkü cevabın hayır olacağına büyük para yatırdım. Evet, büyük elleri var ve savaş alanında onlarla ne yapacağını gerçekten biliyor, ama hiç onunla şakalaşmayı denediniz mi? Adamın hiçbir şeyden haberi yok. Sanırım aynı bilgisizlik yatak mambo'sunda da var."

"Uh..." Birden odadaki herkes ona bakmaya başladı. Zacharel de dahil. "O, uh, harika mı?" Hiç bu kadar rahatsız olmamıştı.

"Ah, dostum." Kaia'nın omuzları çöktü.

Yenilginin iblis bekçisi Strider kükredi ve havayı yumrukladı. "Sana söylemiştim, bebeğim. Sana söylemiştim."

Kaia dönerek ona ters ters baktı. "Başka bir adamın cinselliği hakkında girdiğin iddiayı kazanmış olman övünülecek bir şey değil, seni aptal."

Ona bir öpücük kondurdu. "Ezikken de seksisin."

Parladı, saçlarını kabarttı. "Elbette öyleyim, ama bunu kanıtlamanız için size meydan okuyorum."

"Zevkle." İkisi de birbirlerinin üzerine atladılar ve sanki diğerinin ağzında hayat kurtarıcı bir oksijen kaynağı varmış gibi öpüştüler.

Bunu tuhaf bulan başka kimse var mı? Görünüşe göre yok. Diğer erkekler arasında hızlı bir konuşma başladı.

Zacharel: "Kulüp mü?"

Yaralı savaşçı, Ölüm: "Temizlendi."

Zacharel: "İnsanlar mı?"

Güzel Çapkınlık: "İstendiği gibi zarar görmemiş."

Zacharel: "Şeytanlar ve ele geçirilmiş şeytanlar mı?"

Anarşi Tanrıçası da ona katıldı ve tıpkı Strider'ın yaptığı gibi yumruğunu tavana doğru kaldırdı. "Onları öldürdüm!"

Zacharel: "Ne?"

Anya, surat asıyor: "Tamam. Ben onları sadece zihnimde öldürdüm. Emrettiğin gibi Lucien'e onları kilitledim. Şimdi mutlu musun?"

Koyu renk gözlü, iri yarı, siyah savaşçı işaret diliyle bir şeyler söyledikten sonra kolunu pembe saçlı bebeğe doladı. Amun ve Haidee çıkıyorlardı... ya da tam olarak insan olmayan iki kişinin bir araya gelmesine ne deniyordu?

Zacharel Annabelle'in omuzlarını kavradı ve onu kendisiyle yüzleşmeye zorladı. Annabelle onun bakışlarıyla karşılaştığında odanın geri kalanı yok oldu. Sadece meleği ve onun zümrüt gözleri vardı. "Seni burada, savaşçıların ve kadınlarının yanında bırakıyorum. Onlar sana zarar vermeyecek, sen de onlara zarar vermeyeceksin."

Önce bir panik dalgası daha yaşadı -yine seni terk ediyor!- sonra öfke -ona ihtiyacın yok, kendi başının çaresine bakabilirsin!- sonra kararlılık.

Ona farklı iblis türlerini iblislerin kendisinden daha iyi kim öğretebilirdi? Zacharel ilk dövüş derslerinde bu yüzden bir iblise dönüşmemiş miydi? Yine de... bu insanların ona söylediği her şeye gerçekten inanabilir miydi?

"İyi, her neyse," dedi, neşeli bir ses tonu kullanmaya çalışarak. "Peki nereye gidiyorsun?"

Soruyu duymazdan geldi. "Yemin et."

İç çekti. "Bana saldırmadıkları sürece arkadaşlarına zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum. Şimdi, nereye gidiyorsun?"

"Aşağıda. Sen olmadan kulübü terk etmeyeceğim ve bu odadaki hiç kimse sana saldırmayacak," dedi herkesin duyabileceği şekilde yüksek sesle. "Gerekirse hayatlarını tehlikeye atarak seni güvende tutacaklar. Sana güvenmeseler bile. Değil mi?"

Sessizlik.

"Öyle değil mi?" diye bağırdı.

Vay canına. Onun sesini böyle yükselttiğini hiç duymamıştı.

Mutabakat mırıltıları yankılandı.

"Bil diye söylüyorum, ben güvenilir biriyim," diye homurdandı. "Öyle misin?" Adam onu biraz salladı.

"Bu çok kötü

benim için aynı şeyi söylemezdin. Seni takas etmek ve burada terk etmek istediğimi düşündün. Başka bir meleşki kurtarmak için Burden ve adamlarının sana zarar vermesine izin vereceğimi düşündün."

Adamdan yayılan öfke onu utandırıyordu.

"Düşünmemi istediğin şey bu değil miydi?"

"Evet, ama bunu yapmak zorunda değildin."

"Şey. Hmm. Belki de söylemedim. Yani, aslında çok geç olana kadar benimle paylaşmayı reddettiğin aptal plan hakkında hiçbir şey söylediğimi hatırlamıyorum."

"Bunu sen düşündün. Bunu inkar etmek mümkün değil."

Yalan söylemekten aciz bir adamla birlikte olmak - bir sürü harika. Yalan söylediğinizde bunun tadını alabilen bir adamla birlikte olmak. "Özür dilerim, tamam mı?

Daha önce hiç kimse beni korumamıştı. Bu benim için yeni bir şey."

Yüzüne yaklaştı, sıcak nefesi onunkine karıştı.

"Yanlış inançların için gerçekten üzgün müsün, yoksa sadece gerçeği anladığım için mi üzgünsün? Ayrı kaldığımız süre boyunca bunu düşün. Ve beni bir daha gördüğünde tekrar özür dile ve bunda ciddi ol." Bunu söyledikten sonra odadan çıktı, Amun ve Haidee de arkasından onu takip etti.

Annabelle kalan yolcuları inceledi.

Hemen hepsi masumca dönerek uzaklaştı, hatta bazıları nefeslerinin altında ısıklık çaldı, diğerleri tırnak etlerini kontrol etti.

Bu eğlenceli olacaktı.

Ve evet, bu en iyi alaycılığıydı.

* * *

BUNU HAK EDİYORUM, diye düşündü ZACHAREL karanlık bir şekilde. Ona bu kadar çok şey verecek bir

kadını hak ediyordu.

Tanrı'sına verdiği sıkıntı ve keder gibi. Ama yeni ordusunun ona bu dersi vermesi gerekiyordu, sevgilisinin değil.

Ve ilişkilerini henüz tamamlamamış olmalarına rağmen, onun sevgilisiydi. Daha azına tahammül edemezdi. Ama ah, yumuşak, sıcak bir vücutta bulunacak zevki bilmediği, cahilce mutluluk günlerini nasıl da özlüyordu. Öfkenin itici gücünü bilmediği zamanları.

Evet, öfke.

Öfke de korku gibiydi ve ona göre hareket etmesi gerekmiyordu. Görmezden gelebilirdi. Çoğunlukla da görmezden gelmişti. Ama göğsünün içindeki yarık patlamak üzereydi.

Annabelle onun dürüstlüğünden şüphe etmişti ve ona şaplak atmayı o kadar çok istemişti ki. Belki de ona bağırmayı. Bunun yerine, onun duygularını incitmek ve onu ağlatmak fikrinden çok korkmuştu ve bu yüzden hiçbir şey yapmamıştı.

"Sana küçük bir tavsiyem var." Haidee onun yanında adımlarını hızlandırdı. Bir zamanlar Avcı ve Nefret'in bekçisiyken, şimdi Hadrenal'in sevgisinden bir tutam taşıyordu, tüm bunlar Zacharel'in onu kurtarmak için verdiği anlık karar sayesinde olmuştu.

Belki de bir hataydı. Şimdi ona bakmak acı veriyordu. Ama onun yaşamasını istemişti, onun kaybı Amun'un katlanamayacağı kadar büyüktü, savaşçının kederi Zacharel'e Hadrenal'in ölümünden sonra kendisinininkini hatırlatmıştı ve insanların dediği gibi "sevgiyi paylaşmak" tek yoldu.

"Tavsiyenize ihtiyacım yok," dedi.

VIP merdivenlerinden inip Thane, Xerxes ve Bjorn'un Axel'le birlikte beklediği kulübün ana bölümüne girdiler.

Axel, Zacharel'in savaşçılarından bir diğeri. "Parti zamanı olduğunu duydum," dedi her zamanki saygısız sırtışıyla.

"Sadece bir başkasına işkence etmeyi parti olarak görüyorsanız." "Klasik tanım bu değil mi?"

Jamila bulunana kadar bu adam onun yerine geçecekti. Belki de en akıllıca seçim değildi, diye düşündü Zacharel şimdi.

Konsantre ol. Burden hançerlerle duvara sabitlenmişti. Ağzının içine bir tomar kumaş tıkılmıştı ama dikkatli bakışları her şeyi anlatıyordu. Zacharel'den nefret ediyordu ve onu öldürmek için her şeyini verebilirdi.

Yakında Burden kendisi de ölmek isteyecekti. İblisler bir insanı ele geçirdiklerinde öldürülemezlerdi, ancak tuzaklardan biri de kolayca bağlanabilmeleri idi ve

Acıyı hissedebiliyorlardı. Çok ama çok fazla acı.

"Bir saniye," dedi Haidee, dikkatini çekmek için Zacharel'in önüne geçerek. "Yine de sana harika tavsiyelerimi vermeye karar verdim, çünkü sana borçluyum. Ve ne söylersem söyleyeyim benden şüphe etmeye karar vermeden önce, Amun'un Annabelle'inizin zihnini okuduğunu söyleyeceğim."

Amun, Sırların Koruyucusu. Konuşabilirdi ama konuşmazdı, çünkü yüzyıllar boyunca ortaya çıkardığı tüm sırlar dudaklarından dökülürdü.

"Annabelle'in zihnine zarar vermedin değil mi?" diye sordu. Amun zihin okumaktan fazlasını yapabiliirdi; anıları çalabilir, onları ev sahiplerinden koparabilirdi.

Savaşçı başını salladı, sonra da onu tersledi. Tercümana gerek yoktu. Zacharel'in onurunu sorgulaması hoşuna gitmemiştir.

"Bana ne istersen söyle Haidee, ama çabuk ol." Zacharel ona ters ters baktı.

Her zamanki gibi nazikçe yanaklarını okşadı. "Amun'un zihnini okuyabiliyorum, bu da ne bildiğini bildiğim anlamına geliyor ve bildiği şey, kadının hayatındaki en önemli şeylerden biri olması gerektiği. Kesinlikle işinin üstünde. Erkek kardeşi ona sırtını döndü ve erkek arkadaşı onu terk etti. Uzun zamandır koşulsuz sevgiyi deneyimlemedi, ona bağlanmadan onu elinde tutarsan onu mahvedersin."

"Ona söz verdim," diye itiraz etti. Yatakta yaptıklarından sonra, söz vermekten fazlasını yapmıştı. Onu elinde tutmaya karar vermişti. "Bunun yanı sıra, onun ruhu güçlü. Kimse onu ezemez-" Ben ezebilirdim, diye fark etti. Annabelle ona en savunmasız olduğu anda güvenmişti - ta ki o çekip gidene kadar - kalbinin bir parçası meşgul olmasaydı yapmayacağı bir şeydi bu. Annabelle ona aşık oluyordu, tıpkı onun da Annabelle'e aşık olduğu gibi.

Eğer ona karşı dikkatli olmazsa, bağlılık olsun ya da olmasın, onu daha önce hiç incinmediği kadar incitebilirdi.

"Sözlerinizi dikkate alacağım."

"Güzel. Sen yapma, ben de onu Kane'e ayarlayayım. Ya da Torin'le. Ondan hoşlanıyorum ve iki erkeğin de iyi bir kadına ihtiyacı var.

."

Zacharel, dans pistinde adamlarına ve avına doğru ilerlemeden önce ona dişlerini gösterdi.

Görüyorum ki Lordlar senin için gelmişler, dedi Thane kafasının içinden.

"Artık sözlerimizi saklamamıza gerek yok," diye yüksek sesle cevap verdi. "Amun ne düşündüğümüzü duyabilir."

Thane'in, Xerxes'in ve Bjorn'un yüz ifadelerine dehşet çöktü. Axel kaşlarını Amun'a doğru oynattı ve "Duydukların hoşuna gitti mi? Sadece senin için özel şeyler düşünüyorum."

Amun kaşlarını çatı.

Savaş patlak vermeden önce Zacharel, "Amun burnunu sokmayacak ve zihninizi boş tuttuğunuz sürece sizden hiçbir şey duymayacak" dedi.

Amun iddiasını desteklemek için başını salladı.

Uzun bir duraksamadan sonra adamlardan üçü başlarını sallayarak karşılık verdi. Axel Haidee'ye bir öpücük kondurdu.

Harika. "Şimdi, o zaman. Yapmaya geldiğimiz şeyi yapalım." Zacharel uzandı ve kumaşı Burden'ın ağzından çıkardı.

"Tıpkı ona benziyorsun, biliyor musun?" dedi iblis,

kendini beğenmiş, çok kendini beğenmiş bir şekilde.
"Merak ediyorum..."

tıpkı onun gibi çığlık mı atıyorsun?"

Yemi yutmayın. "Kim?" diye sorarken buldu kendini, cevabı bilmesine rağmen. Şüphesiz iblis oraya gitmeye cesaret edemezdi.

"Başka kim olacak?"

Kardeşi. Burden, Hadrenial'a işkence edilirken orada olduğunu söyleyerek buna cüret etmişti. Bir iblisle bu şekilde ilişki kurmaman gerektiğini biliyordun. Ve şimdi tek düşünebildiği bunun mümkün olabileceğiydi. Hadrenial kendisine işkence edenlerin isimlerini hiç söylememiştir.

Öfke göğsünde yeniden canlandı. O savunmasız insanın boğazına bir bıçak saplamak ne kadar kolay olurdu. Ceset ölecek, Burden serbest kalacak, yakalanacak ve cehenneme geri gönderilecek ya da öldürülecekti. Belki de Burden'ın istediği buydu. Zacharel şiddetli bir tepki verene kadar onu iğnelemek ve iblisin sırlarını da beraberinde götürmesine izin vermek.

Amun'a baktı. Gerçeği ortaya çıkarma yeteneği, Zacharel'in savaşçının burada bulunmasını özellikle istemesinin nedenlerinden biriydi. Zacharel yalanın tadına varabilirdi ama bu şekilde sorguyla uğraşmak zorunda kalmayacak, Tanrıyı üzme riskine girmeyecekti. Amun basitçe iblisin zihnini kazabilir ve sırlarını bulabilirdi.

Düşünceleri karmakarışık, Amun imzaladı. İnsanın ve kendisinininkilerin bir karışımı.

"Benim askerim olan Jamila'yı nerede tuttuğunu bilmem gerekiyor. Ayrıca kimin için çalıştığını da bilmem gerekiyor," dedi Zacharel. "Birisi ona Annabelle'i avlamasını ve işkence etmesini söyledi ve ben bu kişinin kim olduğunu bilmek istiyorum."

Melek Jamila hakkında epeyce düşünüyordu. Bunu sana söylediğim için üzgünüm meleğim ama o çoktan öldü.

Gerçeği tatmasına rağmen, Zacharel onunla savaştı. On dakika önce bize onun video görüntüsünü gösterdi. Yaşıyor.

Yayın daha önce kaydedildi. Amun onun omzunu okşadı. Gerçekten üzgünüm ama onu çoktan öldürdüler. Yaraları iyileşemeyecek kadar ağırdı.

Bir an için kalbi, hayatından sorumlu bir organdan ziyade kaburgalarına dayanmış bir çekiç gibi hissetti. Jamila'nın çektiği acıların sona erdiğini bilerek kendini rahatlatmaya çalıştı ama bunun bir faydası olmadı. Ölmüştü, gitmişti, çünkü onu korumayı başaramamıştı.

Hissettiği utanç ve suçluluk... göğsüne kurşun yemekten, derisinin, kaslarının ve kemiklerinin harap olmasından daha kötüydü. Elbette Tanrı onu cezalandıracaktı ve o da itiraz etmeden kabul edecekti. Cezası ne olursa olsun, bunu hak etmişti.

Diğeri, yani lideri hakkındaki düşüncelerini araştıracağım, Amun imzaladı, ama bu biraz zaman alabilir.

Zacharel'in sahip olmadığı tek şey zamandı. Onu pençeleyen duygu kolajına hayal kırıklığı da katıldı. "Ne gerekiyorsa yap, ölümden başka her şeyi yap. Ve öğrendiğinizde Lucien'e beni bulmasını söyleyin."

"Bu arada," dedi Haidee öne doğru bir adım atarak. Gözeneklerinden fışkıran buz tanecikleri onu canlı bir heykele dönüştürdü. "Adamıma yardım edeceğim, merak etmeyin."

"O da ne?" Burden ani bir dehşetle kekeleydi.

"O tam olarak hak ettiğin şey," diye homurdandı Zacharel. Haidee bir iblisi iliklerine kadar dondurabilirdi ve cehennem alevleri arasında yaşayan varlıklar için bu hiç de hoş bir his değildi. Burden'ın çığlıkları günlerce yankılanacaktı.

Ya da değil.

İlkini serbest bırakmak için ağzını açtığı anda, Haidee parmak ucunu dudaklarının kenarlarında gezdirdi. Buz bir kulağından diğerine yayılarak onu susturdu. Başka zaman olsa Zacharel kalıp izlerdi. Bu sefer adamlarını kovdu ve Amun'a şöyle dedi: "Eğer sen ya da kardeşlerin

şeytanlarınızdan kurtulun, gelin ve beni görün. Nasıl yardımcı olabileceğimi öğrendim."

Bununla birlikte, kadını almak için uzaklaştı.

Cevaplar için gidebilecekleri bir yer daha vardı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

THANE VE ÇOCUKLARI günün geri kalanını Jamila'nın ruhunu aramakla geçirdiler ve bu sonuçsuz kalınca, cesedinin tutulduğu hapishaneyi bulup yakmaya karar verdiler. Ama Burden onu iyi saklamıştı, çünkü ne gökte ne de yerde binaya dair hiçbir iz bulamadılar.

Ondan geriye kalanları kurtarma ihtiyacı, öfke ve çaresizlik hissi gibi Thane'i çok zorladı. Bir iblisin bakımında geçirilen her dakika ruhuna, ruhuna ve bedenine zarar veriyordu ve Jamila'nın tek bir umut ışığı bile olmadan ölmüş olmasından nefret ediyordu.

Onunla uzun süre çalışmamıştı ama onu sevmiş ve gücüne hayran kalmıştı. Özgürlüğüne kavuşacak kadar yaşasaydı, bu deneyim onu değiştirecekti ve daha iyisi için değil, ama bunda teselli bulamazdı.

Zacharel, Burden'ın iplerini elinde tutan yüksek lordu suçladı ve o yüksek lordun kim olduğunu tam olarak bilebilecek biriyle konuşmaya gidiyordu. Şimdilik Thane'in yapabileceği başka bir şey yoktu. Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı.

Yeni bir sevgiliye ihtiyacı vardı.

Çöküş'ün ana salonunda dolaştı. Savaşçıların ve neşe getirenlerin birbirine karıştığını, içtiğini ve güldüğünü gördü. Yine de her şey eğlence ve oyun değildi. Gölge köşelerde vampirler istekli kurbanlardan içki içiyordu. Birkaç Harpy barda yerlerini almıştı. Daha önce sahip olduğu Anka kuşuna benzeyen bir şekil değiştiren dans pistinde dönüyordu, hatta parmağını ona doğru uzattı ama onu görmezden geldi. Anka'sı henüz tutkularından kurtulamamıştı ve akrabalarından biri yerine ona sahip olacaktı. Eğer bir başkasını alırsa

ne kadar öderse ödesin, ilkin dokunmasına izin verilmeyecekti.

Anka kuşları o kadar sahiplenici ve kendi ırklarından olanlara karşı o kadar bencildi ki, kız ona hazır olana kadar başka bir yaratık türünü deneyecekti.

Başka birkaç kadın onu yanına çağırıldı ama o onları da görmezden geldi. Bu gece hislerini bastıracak ve ona gün içindeki başarısızlıklarını unutturacak birini istiyordu. Sahip olduğu diğerlerinden farklı bir şey istiyordu.

Birinin erkek bir sirenle konuşmaya kilitlenmiş olduğunu gördü. Thane aradaki mesafeyi kapattı ve masalarının yanında yükselip fark edilmeyi bekledi. Erkeğin başını kaldırıp bakması sadece birkaç saniye sürdü.

"Affedersiniz- Ah, Thane," dedi siren, sesi bir senfoni kadar güzeldi. "Bir sorun mu var?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu akşamlik gitti. Başka birini bulabilirsin."

"Ama-" Siren yine kendini yakaladı. Thane'in arkasından, yanlarını kuşatmak için duvardaki yerlerini terk eden muhafızlara baktı. Erkek, Thane'in onu sonuçlarına katlanmadan öldüremeyeceğini bilse de aynı şey muhafızlar için söylenemezdi.

"Haklısın. Yapacağım."

Siren doğruldu ve Thane'e sürtünmemeye dikkat ederek uzaklaşırken sandalye karo döşeli zeminde gıcırdadı.

Thane kolayca yerine oturdu.

Son zamanlarda kulübüne sık sık uğrayan, kökeni şüpheli bir kadın olan Cario ona ters ters baktı. Thane tüm müdavimleri takip ederdi.

"Ondan hoşlandım," dedi.

Kulüpten her zaman kendi başına ayrılmışken mi? "Seninle hiç şansı yoktu ve bunu sen de biliyorsun."

Onun sesinin cazibesi altında erimek yerine, kaşlarını çatarak ona baktı. "Bunu bilemezsin."

"Beni daha çok seveceğini biliyorum."

"Bunu senin de bilmene imkân yok." "Bekle.

Daha açık olamadığım için özür dilerim. Bu bir
bir öneri değil, bir emirdir."

Sonunda arzuladığı tepkiyi almıştı. Yavaşça sırtıttı.
Sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını göğsünün
üzerinde kavuşturdu, bu pozisyon onun daha önceki
pozisyonunu taklit ediyordu. "Benden kökeni şüpheli bir
kadın olarak bahseden bir adamdan neden hoşlanayım
ki?"

"Senden öyle bahsetmedim."

"Yüksek sesle değil, hayır, ama zihninde."

Thane kaşlarını çattı. Zihnini okuyabilmesi gereken
tek varlık Zacharel'di, çünkü Zacharel onun komuta
subayıydı. Ve tabii ki Sırların Koruyucusu Amun -
Thane'in hâlâ hoşlanmadığı bir şeydi bu. Ama bir
kadın? Asla!

Yürüyüp gidebilirdi, diye düşündü. Çekip gitmeliydi.
İki zihin okuyucu, bırakın bir günü, bir ömür için bile
çok fazlaydı. Ama o kaldı. Başka kimse ilgisini
çekmemişti.

Cario klasik anlamda güzel değildi. Aslında hiçbir
anlamda güzel değildi ama çene hizasında platin
saçları, sert yüz hatları ve zayıf kesilmiş kaslarıyla
güçlüydü. Onun boyun eğişini izlemekten zevk
alacaktı.

"İrkinin tahmin edemiyorum," dedi sonunda. "İnsan
gibi görünüyorsun ama bir Harpy'nin tavırlarına
sahipsin. Dolayısıyla kökeniniz gerçekten de şüpheli."

Gülümsemesi eriyerek kaşlarını çattı. "Siz melekler
ve dürüstlüğünüz. Sinir bozucu olmanın ötesinde."

"Yine de söylediklerimde gerçekten ciddi olup
olmadığımı merak etmene gerek kalmayacak."
Barmene ona bir içki daha getirmesini işaret etti.
Kokusuna bakılırsa bir kadeh ambrosia aromalı votka.
Şıprıdayan bardak birkaç dakika sonra geldi.

İçindekileri mideye indirdi ve bardağı aralarındaki
masanın üzerine çarptı. "Mmm, bu çok iyi

şeyler."

"Sevgililerim için sadece en iyisi."

"Ben senin sevgilin değilim."

"Ama olabilirsin."

Gözlerini devirdi.

"Başka neyin iyi olduğunu bilmek ister misin, Cario, şüpheli kökenli kadın?"

Bir kara kaşını kaldırdı, bu ifade yüz hatlarını bir şekilde yumuşattı. "Eğer penisini söylersen kusacağım."

Omuz silkti ve gülümsememeye çalıştı. "O zaman söylemeyeceğim."

"Seni işe almayacağım, bilesin diye söylüyorum. Ne seni, ne de arkadaşlarından birini. Zevkлерiniz efsanevi ve benimkilere hiç benzemiyor."

"Sen-"

"Denesem hoşuma giderdi, falan filan, ama cevabım hala hayır. Ama işte sana bir soru." Kendini düşüncelere kaptırırken başını yana eğdi. "Evet deseydim, birinizle birlikte olacağımı söyleseydim, kimi seçerdiniz?"

Kendiniz mi yoksa arkadaşlarınızdan biri mi?

Belki de doğru cevap fikrimi değiştirecektir."

Kendisini hemen koşunun dışında bıraktı. Dikkatinin dağılmasına ihtiyacı olabilirdi ama çocuklarının buna daha çok ihtiyacı vardı ve o her zaman, her zaman onların ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının üstünde tuttu.

Kulübe vardıklarında ayrıldıklarında Bjorn'un gözleri kızarmış ve ağzının etrafında gergin çizgiler oluşmuştu. Rahatlamaya ihtiyacı vardı. Xerxes dün gece seks yapmaktan kaçınmıştı ve dokunmaktan hoşlanmasa da yine de temasa ihtiyacı vardı. Ve ikisi arasında Bjorn'un bir dişiyi seçip kazanması daha kolaydı.

"Öyleyse Xerxes olsun. Pekâlâ, kabul ediyorum.

Onunla birlikte olacağım," dedi Cario başını sallayarak ve gözlerinde bir parıltı vardı. Entrika ve beklenti dolu bir parıltıydı bu ve Cario belki de başından beri meleği arzuladığını ve buraya bu kadar sık gelmesinin sebebinin de bu olduğunu düşündü.

Onun sözde fikir değiştirmesine ne kadar sevinse de azı dişlerini gıcırdattı. "Aklımdan uzak durursan minnettar olurum."

"Bu çok hoş," diye cevap verdi ve adam onun durmaya niyeti olmadığını biliyordu.

O zaman, eğer onu dışarıda tutamazsa, belki dinlediğine pişman edebilirdi. Xerxes'i neden istiyorsun? Onu uzaktan görüp aşık mı oldun? Bu yüzden mi buraya bu kadar sık geliyorsun? Bu yüzden mi hiç başka bir erkekle eve gitmedin?

Böyle bir aşkın ne kadar umutsuz olduğunun farkındasınızdır.

"Kapa çeneni," diye tersledi. "Onu sevmiyorum."

"Bir şeyler hissediyor olmalısın. Seks için yeterince hızlı kayıt yaptırdığın kesin." Saygısızlık etmek istemiyordu, sadece başka bir gerçeğe işaret ediyor ve merakını dile getiriyordu. Ayrıca, en az onun kadar kolay biriydi ve yargılamaya hakkı yoktu.

"Onun hakkında konuşmayacağım." "Ona zarar vermeye çalışacak mısın?" "Hayır. Asla."

Gerçek. Akıcı bir hareketle ayağa kalktı ve elini uzattı. "Gidelim o zaman." Onu Xerxes'e götürecekt, sonra da Bjorn'la birlikte içip sarhoş olacaklardı.

Cario parmaklarını birleştirmeden önce sadece bir dakika tereddüt etti. Onu ayağa kaldırdı ve odadan çıkarıp merdivenlerden yukarı, korumaların yanından geçerek lüksün konforla harmanlandığı özel koridoruna götürdü.

"Buraya hiç çıkmadım," dedi, ses tonu hiçbir şeyi ele vermiyordu.

"Bir daha da olmayacaksın."

"Bir kerelik bir şey, ha?"

Onun için mi? "Evet." Bir zihin okuyucuya sadece doruğa ulaşılabilecek kadar uzun süre tahammül edilebilirdi.

Xerxes, tıpkı Thane'in kendisi gibi, yumuşak duygularını yenmişti. Ve devam eden bir

Xerxes ve Cario gibi iki katı varlık arasındaki ilişki asla yürüyemezdi. İkisi de birbirini öldürür. Yine de... eğer sertleşmişlerden biri parçalanırsa...

Zacharel'e bakın. Bir zamanlar buz gibi soğukken, şimdi Annabelle'inin iyiliğini kendi iyiliğinden üstün tutarak bembeyaz yanıyor.

Thane'in odasının girişi açıldı, sensörler onun kimliğini tanıdı. Bjorn onu duvardaki monitörlerden izlemiş olmalıydı çünkü savaşçı elinde iki içkiyle hazır bekliyordu.

"Xerxes nerede?" Thane bardaklardan birini alıp içindekileri boşaltarak sordu.

Bjorn'un bakışları Cario'nun üzerinde gezindi ve başıyla onayladı. "Görevini kontrol ediyor."

"McCadden'ı ben hallederim ve Xerxes'i size gönderirim." Kadını Bjorn'a doğru nazikçe itti ve arkasından kapıyı kapatarak koridora çıktı. Koridordan aşağı doğru yürüdü. Xerxes'in kapısı kapalıydı ama dışarıdan hararetli sesler geliyordu.

"-Kilitleyin beni. Bıktım bundan!"

Ses ona tanıdık gelmemişti, bu da konuşanın McCadden olduğu anlamına geliyordu.

"Senin duygularının pek önemi yok. Bana seni mutlu etmem söylenmedi. Bana seni güvende tutmam ve beladan uzak tutmam söylendi."

"Sana söyledim. Yeraltı Dünyası'nın Lordlarını rahat bırakacağım. Tanrıçamdan uzak duracağım."

"O senin tanrıçan değil," diye bağırdı Xerxes.

"Öyle! Ona aşık oldum. Onu arzuluyorum ve biliyorum ki o da beni arzuluyor."

"İşte tam da bu yüzden burada, bu odada kalacaksınız."

Kara bir lanet savruldu ve ardından boğuşan bedenlerin sesleri patlak verdi. Oh, hayır, hayır, hayır. McCadden, Xerxes'e meydan okumaya cüret etmenin bedelini ödeyecekti. Ve eğer savaşçı bundan sonra kusarsa...

Çenesini sıkkan Thane kapıları iterek açtı -bunlar sadece Xerxes için otomatik olarak açılıyordu- ama arbedenin sonucunu görünce durdu.

Xerxes McCadden'ı kıstırmıştı, bir eli adamın boynundaydı, diğeri bileklerini başının üzerinde tutuyordu. Savaşçı ağır ağır nefes alıyor, McCadden'ın gözlerinin içine kararlılıkla bakıyordu.

"Teslim oluyor musun?" "Asla."

"Aptalca."

"Hayır, sadece bir noktayı kanıtlıyorum. Şimdi çekil üstümden," diye tersledi McCadden. "Şimdi!"

Xerxes kısık bir hırıltıyla adamın üzerinden atladı. Bir elini saçlarının arasında dolaştırdı ama kusmadı. "Hangi noktayı kanıtlamaya çalışıyordun?"

"Beni hiçbir şey yapmaya zorlayamazsın."

"Yapabilirim ve yaptım. Yapacağım."

"Eğer böyle düşünüyorsanız, o zaman siz de benim tanrıçam hakkında iddia ettiğiniz kadar aldanmışsınız demektir."

Thane, diğer herkes onu rahatsız ederken Xerxes'in diğerinin dokunuşuna nasıl tahammül edebildiğinden emin değildi. "Araya girebilir miyim?" diye sordu.

Xerxes dönüp ona baktı, yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Gerekirse ona boyun eğdirene kadar döverim," diye mırıldandı.

"Her neyse." McCadden uzaklaştı ve yatak odasının kapısını arkasından çarptı.

Thane kaşlarını kaldırdı ama düşenin meydan okumasından bahsetmedi. "Sana bir kadın buldum dostum."

Xerxes bakışlarını ayaklarına çevirdi ve kıpkırmızı gözlerinde beliren duyguları gizledi. "Bu gece olmaz. Çok yorgunum."

"Ama-"

"Hayır. Yapamam. Yapamam işte."

Ona bir şeyler oluyordu. Normalden daha fazla bir şey. "O zaman onu Bjorn'a vereceğim."

Savaşçıdan kısa bir baş sallama.

Gitmesi gerekiyordu. Thane gitmesi gerektiğini biliyordu ama en iyi arkadaşını terk etmeyi kendine yediremiyordu. Xerxes ne kadar acı çekmiş görünüyordu. Yardımcı olmak için söyleyebileceği bir şeyler olmalıydı. "Bana eşlik etmene ihtiyacım var. Bana katılır mısın?"

"Ben- Evet." Omzunun üzerinden McCadden'ın kapısına doğru bir bakış fırlattı. "Pekâlâ."

Reddetmeden önce sözünü kesti.

Xerxes onu inkâr edemeyecek kadar çok seviyordu. Thane arkadaşının burada kalıp düşmüş melekten davranış yemini almaya çalışmayı tercih edeceğini biliyordu ama bunun akıllıca olduğundan emin değildi. İkisi tekrar kavga edecekti ve Xerxes ne kadar gergin olsa da pişman olacağı bir şey yapabilirdi. Arkadaşlık etmediği ilk kişiyi öldürmek gibi... doğru kelime bu değildi. Belki de işkenceden beri tahammül ediyordu.

"Seni seviyorum, biliyorsun," dedi koridorun yarısındaki savaşçıya. "Ne olursa olsun, seni seviyorum."

"Seni sevdiğim gibi."

Thane yatak odasına yeniden girdiğinde, Cario ve Bjorn'u karşılıklı durmuş, sessiz ve hançer gibi bakarken görünce şaşırdı.

Bir hararetli sahneden diğerine. Arzuladığı dikkat dağınıklığını kesinlikle elde etmişti, değil mi? "Bir sorun mu var?" Thane sordu.

İkisi de ona kaşlarını çattı ama sadece Cario cevap verdi. "Hayır. Bir şey yok. Sadece arkadaşının... zekâsının tadını çıkarıyorum." Bakışları Xerxes'e takıldı. Dudaklarını yaladı, bir ayağından diğerine geçti. "Merhaba," dedi, sesi artık parıldayan bir fısıltıya dönüşmüştü.

Arkadaşı hiçbir tepki vermedi.

Yalanının buruk tadı Thane'in dikkatini çekti. Hiçbir şeyden zevk almamıştı. Yüzünü buruşturarak ıslak bara doğru yürüdü ve üç kadehi tek maltla doldurdu. Kendisi içti ve arkadaşlarınınkini de aldı.

yalanların iğrenç tadından en az onun kadar nefret ediyordu. Minnetle kabul ettiler.

"Bu yaratıkla birlikte olamam," dedi Bjorn, tiksintisi açıkça ortadaydı.

"Menüde sen hiç yoktun," dedi alaycı bir tavırla, bakışları hâlâ Xerxes'in üzerindeydi. Barda ne kadar sert görünse de, şimdi Noel'de hediyelerini açmaya hazır, hevesli küçük bir kızı andırıyordu.

Bjorn sert bir sesle, "Ne kutlu bir gün oldu o zaman," dedi.

"Senin gibi küçük çocukları kahvaltı niyetine yedim ben. İnan bana, benimle uğraşmak istemezsin."

Bjorn hemen karşılık verdi: "Aslında seninle uğraşmaktansa yapmayı tercih edeceğim başka bir şey yok. Çürümüş leşleriyle ziyafet çekecek kadar onları yediğinden de şüpheliyim."

Hevesini kaybetti. Aslında hakarete uğramış gibiydi. "Ben ölülerle ziyafet çekmem."

"Bundan emin misin?"

Dirseği geriye savruldu, sonra öne doğru çarptı. Eğer Bjorn inanılmaz reflekslere sahip olmasaydı, kız onun burnunu kırabilirdi. Ama Bjorn yumruğu havada yakalamayı başardı ve herhangi bir hasarı önledi.

"Ne kadar zayıf bir çocuk," dedi Bjorn yine aynı tiksintiyle. İğrenme şimdi kendini beğenmiş bir üstünlükle süslenmişti.

"Öyle mi?" Alnını onunkine çarptı ve bu sefer onu durduramadı. Onu serbest bırakırken homurdandı. Ayaklarının üzerinde sallandı.

Thane'in içinde öfke yükseldi. "Arkadaşlarıma zarar veremezsin, dişi. Asla. Bana incitmeyeceğini söyledin ve ben de iddiadaki gerçeği duydum."

Burnu havaya kalktı. "Yalan söylemiş olmalıyım."

Hayır. Bunu hissedirdi. Ama fikrini değiştirdiği belliydi. "Şimdi gideceksin," dedi Thane. Sanki bu hâlâ söz konusuymuş gibi. Hâlâ hayatta olduğu için şanslıydı. "Size dışarı kadar eşlik edeceğim."

"Bana bu kadar çöp gibi eşlik mi edeceksin? Hiç sanmıyorum." Topuğunun üzerinde döndü ve kaşlarını çatarak ona sertçe baktı. "Kendim çıkacağım."

"Çekinmeyin." Kenara çekildi.

Xerxes'e bir bakış daha attı, sanki onun bir şey yapmasını ya da söylemesini bekliyordu. Savaşçı bir şey yapmadı.

Sonunda Thane'in, Xerxes'in yanından geçip gitti - ona dokunmamaya dikkat ederek. Kapı arkasından çarparak kapandı.

Bu gece sona ermeden önce kaç kapıyı değiştirmek zorunda kalacaktı?

Bakışlarını monitörlerden ayırmadı ve kadının gerçekten de kulüpten ayrıldığından emin oldu. Hızlı bir aramayla onun adını bir daha geri dönmesine izin verilmeyecek kişiler listesine ekledi.

Xerxes'in Bjorn'a "Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sorduğunu duydu.

"Hayır." Bu tek kelime sanki kırık camlardan oluşan bir mağaranın içinden itilmiş gibi geliyordu.

"Kötü seçim için özür dilerim," dedi Thane. "Eğer başka birini isterseniz, ben-"

"Hayır!" dediler hep bir ağızdan.

Yeterince adil. "Ben gittikten sonra sana ne söyledi?" diye sordu.

Bjorn ensesine masaj yaptı. "O bir zihin okuyucu."

Xerxes geriye, kapıya doğru adım atarken gözleri büyüdü, sanki böyle bir yeteneği olduğu için onu avlayıp öldürmek istiyormuş gibiydi.

"Biliyorum," dedi Thane. "Bunun onun bir saatlik zamanı için ödenmeye değer bir bedel olduğunu düşündüm. Ayrıca bizden fazla bir şey almayacaktı. Sadece cinsel düşünceler."

Gökkuşağı gözleri uhrevi bir öfkeyle parlayan Bjorn, "Bize olanlardan bahsetti.

Her ayrıntıyı biliyordu."

"İmkânsız." En kötü ayrıntıları sadece üçü biliyordu ve onun da bu konuda bir şey yapmasına imkân yoktu.

haftalar süren sürekli temasla bile bu kadar derine gömülmüş çok şeyi ortaya çıkarabilirdi.

"Yine de. O yaptı."

Onu öldürmeliydim. Thane telefonunu ikinci kez eline aldı ve diğer uçtaki vampire, "Fikrimi değiştirdim. Eğer Cario adındaki kadın geri dönerse, onu geri çevirme. Onu gözaltına alın." Ahizeyi tekrar yuvasına çarptı ve sakinleşmeye çalıştı. "Gecenin geri kalanında ne yapacağız?" Yıllardır içlerinden en az birinin bir kadınla birlikte olmadığı bir gece geçirmemişlerdi ama şimdi her zamankinden daha fazla dikkat dağıtacak bir şeye ihtiyaç duyuyordu.

Xerxes, "Jamila'nın cesedini kurtarmanın yollarını tartışmak istiyorum, böylece ona uygun bir veda edebiliriz," dedi.

Omuzları çökmüş olan Bjorn, "Eğer ondan geriye bir şey kaldıysa," diye mırıldandı.

Thane, "Onu bulana kadar bilemeyeceğiz," dedi. "Mümkün olan her iblis sığınağını aramalıyız."

"Ama ölü bir kadın için kendi hayatımızı tehlikeye atmış olacağız," diye eklemekte gecikmedi Bjorn. Yıllar önce bir sığınağı ararken böyle yakalanmışlardı.

"Bazı hayatlar. Sayılan tüm yönlerden zaten ölüyüz," diye cevap verdi Xerxes yumuşak bir sesle.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Zacharel tembel tembel yatağa uzanırken, ANNABELLE en yeni otel odasını boydan boya arşınladı. Kız özür diledikten sonra (ve bunda ciddiye), Zacharel onları dünyanın dört bir yanına uçurmuştu. Günler geçmişti, iblislerin onları takip etmediğinden emin olduğu için neredeyse her anı uçuşta geçmişti ve dinlenmeyi hak etmişti. Ama o çıldırmışken etkilenmeden kalmak? Hiç hoş değil.

"Denver'dayız," dedi. "Kardeşimin evine birkaç dakika uzaklıktayız." Önce oraya gitmişlerdi ama evde kimse yoktu. Bu bir lütuf muydu yoksa lanet mi, emin değildi.

"Evet."

Elbette söyleyeceği tek şey buydu, pislik herif. Neden ona her şeyin yoluna gireceğini, kardeşinin onu kollarını açarak karşılayacağını ve geldiğinden daha mutlu ayrılacağını söylemiyordu?

"Onu görecekim, onunla konuşacağım." Ve ona ailesinin öldürülmesinden önceki günler hakkında sorular soracaktı. Dehşetin soğuk parmakları omurgasında geziniyordu. Bunu yapabilir miydi? Cesareti var mıydı? İblislerle yüzleşebilirdi, sorun değildi. Ama kardeşi?

Son mektubundaki son birkaç cümle aklından geçti.

Seninle bir daha asla konuşmak istemiyorum. Sevdiğim tek insanları elimden aldın ve bunun için seni asla affetmeyeceğim. Umurumda değil, cehennemde çürüyebilirsin.

"Bize yardım etmeyecek," diye ekledi, sesi kısılmıştı.

"Yapacak. Şimdi bunu söylediğinizi duyacağım."

İç çekmeyeceğim. "Bu inanç meselesi mi?"

"Evet."

"İyi. Yapacak." Meleğine baktı ve hareket etmeyi bıraktı. Adam onun nefesini tamamen kesmişti. Koyu renk saçları dağınık, yeşil gözleri ihtiyaçla parlıyordu.

İhtiyacı var. İhtiyacı var. Bana mı?

Çökmekte olan bir ateş saniyeler içinde onu tüketti, yakıp kavurdu. Onun dokunuşunun bir zamanlar ne kadar soğuk, sonra ne kadar sıcak olduğunu hatırladı ve ah, tatlı merhamet, bu değişimi tekrar hissetmek istedi...

"Anlaşmamıza sadık kalacağım," diye ağzından kaçırdı. Adamın göğsü sanki nefesini kesmiş gibi hareketsiz kaldı, ve elleri yorganın üzerinde düzleşti. "Seni durduramam."

Bekle. "Beni durdurmak mı istiyorsun?" diye bağırdı neredeyse.

"Hayır. Ama bence şu anda fazla giyinmişsin."

Bir kahkaha yükseldi. Sinsi, alaycı melek. "Peki o zaman, bu konuda ne yapabileceğime bir bakayım." Titreyerek uzandı, duş aldıktan sonra giydiği otel bornozunun yakalarını kavradı ve omuzlarından aşağı sıyırdı. Saçları çıplak tenini gıcıklayarak yerine döküldü ve vücudu gerildi.

"Gerisi, tatlım." Adamdan bir uyarılma uğultusu yükseldi, onu cezbediyordu, her zaman cezbediyordu. "Gerisini çıkar."

Onu çıplak istediğini fark etti. Savunmasız. İsteddiği gibi davranabilirdi. Tam o anda, bu konuda tamamen rahattı.

Parmaklarını hediyeelik eşya dükkanından aldığı külotunun kenarlarına geçirdi, sadece bir an tereddüt ettikten sonra minik parçayı bacaklarından aşağı itti. Kıvrımlarını saklamak yerine kollarını iki yanında tutarak doğrulmak için bilinçli bir çaba göstermesi gerekiyordu.

İyiydi ama onun tepkisi konusunda da gergindi.

"Çok güzelsin, Annabelle. Bir sanat eseri." Zacharel yavaşça kalçalarına doğru yükseldi, kanatları gerildi

arkasından çıktı. Bornoğunu çıkardı ve yatağın kenarına doğru süründü.

Oh, bebeğim. O bir sanat eseriydi. Vücudunun her santimi sert kaslar ve güçlü sinirler tarafından kesilmişti. Güneşin okşadığı teni ezilmiş elmas parlaklığıyla parlıyordu. Ama... göğsünde, kalbinin hemen üzerindeki siyah leke yayılmış, içinden birkaç farklı yöne doğru küçük nehirler akmaya başlamıştı.

Bu bir dövme değildi, olamazdı.

"Zacharel," dedi, onun için endişelenerek arzusunu gölgede bırakıyordu.

"Yalnızca senin benden korkmana gerek yok." Onun endişesini yanlış anlamıştı. "Zacharel..." "Buraya gel, tatlım. Lütfen."

Tatlım. Böyle bir sevgiye nasıl karşı koyabilirdi? Ve lütfen? Evet. Tamamen çaresiz. Lekeyi sonra tartışabilirler.

Çok sonra.

Ona bir adım daha yaklaştı... Bir adım daha... Durakladı. "Bunun ilk seferin olacağını biliyorum. Endişelenmeni istemiyorum eğer-"

"Seks yapmayacağız," dedi, kararlılığının gücü tenine sert bir fırça gibi çarpıyordu. "Bugün olmaz."

"Ama... neden?" Ve bu mızız ses tonu onun muydu?

"Nihayet birlikte olduğumuzda, benden hiçbir şekilde korkmayacaksın."

"Ama ben... Ben-"

Elini havada salladı, o sırada bile gerginlikten çatırdıyordu. "Bunu çok düşündüm. Bir kadınla hiçbir şey yapmadım ama şimdi seninle her şeyi yapacağım. Ve bunu yaparken, sekse kadar ilerleyeceğiz."

"Her şey" neyi kapsıyordu?

Tamam, belki biraz korkmuştu. Ama bu onu durdurmayacaktı.

"Seni istiyorum Annabelle," dedi ipeksi bir ses tonuyla.

"Ben de seni istiyorum." Ağrılı bir fısıltı.

"O zaman yolun geri kalanını gel."

Bir adım daha, bir adım daha... Ta ki kanatlarını onun etrafına sarıp yolun geri kalanında onu itene kadar. Tüyler onu en lezzetli şekilde gıdıkladı, ipekten daha yumuşak, kürkten daha çökmüştü.

Sanki kendine engel olamıyormuş gibi dudaklarını onunkilere bastırdı ve ona asla unutamayacağı yumuşak, çökmekte olan bir rahatlık öpücüğü verdi.

"Bunu sevdim,"

dedi. "Evet."

"Sanırım geri kalanını daha da çok seveceğim." Kalp atışları hızlandı. "Hadi öğrenelim." "Eğer eminsen..."

"Öyleyim."

Zacharel onu geriye doğru yönlendirdi ve ters çevirdi, ardından bacaklarının arasına yerleşti.

Takip eden saatler... günler... belki haftalar... yavaşça, özenle onun her santimini keşfetti. Onu öğrendi. Hiçbir şey tabu değildi, hiçbir şey yanlış değildi. Tek yapabildiği inanılmaz zevk karşısında haykırmaktı. İlk başta tereddütlüydü, ellerine dikkat ediyordu, okşamaları yumuşaktı. Ama bu kısa sürede değişti, göğüslerini yoğurdukça tutuşu güçlendi... daha aşağıyı keşfettikçe.

Parmaklarını kullandı... ve kadın zevkten haykırmaktan daha fazlasını yapabileceğini fark etti. Kıvrılabilirdi. Sırtını pençeleyip kanını çekebilirdi.

"Özür dilerim," diye nefes nefese kalmayı başardı.

"Değilim." Gırtlaktan gelen bir ses. Dünyayı sarsan. "Tekrar yap."

Onu istiyordu... ona ihtiyacı vardı... sadece ona... ama o durmuştu, bunu fark etti. Tüm teması kesmişti. Dizlerinin üzerindeydi, ona bakıyordu... ve dudaklarını yalıyordu.

"Zacharel?"

Eğildi ve oh, sanki her şeye yeniden başlamış gibiydi çünkü bir kez daha onun vücudunu öğreniyordu - sadece bu sefer ağzını kullanıyordu. Onun her santimini öptü, durması için yalvarana kadar ondan birbiri ardına orgazm çıkarmayı başardı.

Durdu, kendini yeniden konumlandırmak için, ağırlığıyla onu yatağa sabitledi.

"Sözcük yok... Sana söyleyemem... Sevdim." Daha sonra ağzını yalayıp yutarken, mümkün olan her açıdan onu tatmak için başını bir o yana bir bu yana eğerken, içinde derinlerden bir ihtiyaç gümbürtüsü yükseldi. Aldığı zevk artıyor, içindeki ateş daha da harlanıyordu. Tüm dünyası bedenine bu kadar bağlı olan adama odaklandı.

"Anna...dokun bana. Sıra sende."

Anna. Onun adını kısaltmış, bir sevgi sözcüğüne, bir lanete ve bir duaya dönüştürmüştü. Bir emir. Kulak verdiği bir emir. Adam onun bedenini ne kadar yavaş ve dikkatle öğreniyse, Anna da onunkini o kadar yavaş ve dikkatle öğrenmişti. Ve onun için hiçbir şey tabu olmadığından, onun için de hiçbir şey tabu değildi.

Onun her dokunuşunda, her yalayışında, cesaretlendirici inilti çıkarıyordu. Gücü onu memnun ediyordu. Teninin pürüzsüz dokusu onu kışkırtıyordu. Vücudunda hiç kıl yoktu. Güzel ve mükemmeldi ve parmaklarının ona her dokunuşu, ağzının ona her kayışı bir keşifti. Seksin böyle olması gerekiyordu, o kadar ileri gitmediklerini boş verin. Bu tam da onun bahsettiği şeydi. Bedenlerin birleşmesi.

Sonunda, daha fazla dayanamadığında, ağzını tekrar kendi ağzına yönlendirmek için saçlarını avuçladı.

Yanına uzandı, ona bir, iki öpücük verdi ve sonra ona baktı. Adam her ne kadar tutkuya yenik düşmüş olsa da, artık alışkın olduğu o zarif, cilalı melek değildi. Karmakarışık. Adam

Gergindi. Hırlıyor, hırlıyor ve ona sürtünüyordu.

"Zevki tekrar hissetmeni istiyorum," diye homurdandı. "ok yaklaştım ama hissetmenizi istiyorum... hissetmenize ihtiyacım var. hissediyorum."

"Yapacağım. Yaparım." Elini bacaklarının arasına götürdü, parmakları sıcacıktı ve kadın anında oradaydı, gözlerinin arkasında yıldızlar yanıp snyordu, ciğerleri artık çalışmıyordu.

Her şeyin, hatta Zacharel'in bile izini kaybetti, süzülüyor, geri dönüyor, sadece ayrılıyor ve biraz daha süzülüyordu.

Ama o da oraya varmış olmalıydı, çünkü onu o kadar sıkıyordu ki, memnuniyet kükremesi onu yatağa geri getirdi.

Göz kapaklarını araladı, o kkreme hâlâ kulaklarında çınlıyordu. En azından ciğerleri çalışmaya başlamıştı ama nefesleri çok sığ çıkıyordu. Vücudu titriyordu, lezzetli bir uyuşukluk onu sarıyordu.

Bir şekilde başını kaldırıp Zacharel'e bakacak gücü buldu. Yanında yatıyordu, yanakları kızarmış, göz kapakları yarıya inmişti. Dudakları ısırıldığı için şişmişti ve göğsü nefes alış verişlerinin hızıyla inip kalkıyordu. O da titriyordu.

"Anna...buraya uzan...." Kalbinin hemen üzerindeki siyah noktayı okşadı.

"Bu sorgusuz sualsiz itaat edeceğim bir emirdir," dedi ve kendini onun üzerine bıraktı.

Terli ten terli tene karıştı ve kalpleri birlikte attı, çok hızlı, çok sert ama yine de onu rahatlatan bir ritim.

"Bu hoşuma gitti," dedi.

"Hangi kısmı?" diye alay etti.

"Her parçasını. Göklerden uzakta geçireceğimiz bir ay sona erdiğinde, vücudunu kendiminkinden daha iyi tanıyor olacağım. Sana yapmadığım, denemediğim hiçbir şey kalmayacak."

Göklerden uzakta geçirdiğimiz bir ay bittiğinde, demişti ve kadın anında ayılmıştı. Bu ilişki onun için kalıcı değildi. Bunu en başından beri biliyordu; adam bunu hiç gizlememişti. Ve o bile ayrı olmalarının daha iyi olacağına dair tüm nedenleri düşünmüştü. Ama...

Evet. Ama.

Daha fazlasını istemeye başlamıştı.

"Sözlerimle seni korkuttum mu?" diye sordu onun tepkisini yanlış anlayarak. Parmaklarını kızın omurgasındaki çıkıntıların üzerinde gezdirdi.

"Hayır." Ve gerçek de buydu. Onu incitmiş, ruhunun derinliklerine işlemişti ama onu korkutmamıştı. Artık ona sahipti. Bu yeterli olmalıydı. Ve ayrılma zamanı geldiğinde, çekip gidecek olan da o olacaktı. Onu çok fazla insan terk etmişti ve bir başkasının da bunu yapmasına seyirci kalmayacaktı.

Bir daha asla.

BÖLÜM YIRMI İKİ

ZACHAREL DAHA ÖNCE HİÇ BÖYLE BİR ŞEY
YAŞAMAMIŞTI

Annabelle ile birlikte olmak gibi tüketiyordu. Ne yaparlarsa yapsınlar, birlikte oldukları, birbirlerine dokundukları, birbirlerini aradıkları sürece, Annabelle kendini kaptırıyor, yeniden yaratılıyordu. Yeniden yaratılmıştı.

Daha sonra, endişe onu ele geçirmeye çalışacaktı.

Ona çok fazla şey hissettiriyordu. Onu çok çaresizce istiyordu. Bir ilişki asla yürüyemezdi, arzuladığı gibi kalıcı olarak değil - mümkün olduğunca uzun süre sahip olacağı gibi.

Dünyadaki ayı sona erdiğinde, ondan bulutuna taşınmasını isteyecekti. O da evet diyecekti. Başka hiçbir cevabı kabul etmeyecekti.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu ona bir esnemenin etrafında. "Uyuyacağız."

"Hayır. Üzgünüm ama cevabı zaten biliyordum ve bu değildi. Şimdi konuşalım. Senin hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum."

Ne kadar yumuşak, pürüzsüz bir teni vardı. Hafif, çiçeksi kokusu etrafına ipeksi bir ağ örüyordu, bu ipeksi ağ daha önce karşılaştığı her şeyden daha güçlüydü. "Ne gibi?"

"Benim zaten bildiğim bir şey var. Sen yaratılmadın, doğdun. Bir ikiz kardeşin vardı ama açıklamayacağın bir nedenden dolayı onu öldürmek zorunda kaldın."

Onun devam etmesini bekledi.

İç çekti. "Tamam, yani henüz ipucumu almaya ve onun hakkında konuşmaya hazır değilsin. Başka ne biliyorum ki? Oh, evet. Göğsünde büyüyen siyah bir leke var ve bu beni endişelendiriyor. Meleklerden oluşan bir orduyu yönetiyorsun ve sanırım kendi adamlarına ne kadar saygı duyduğunu yeni yeni keşfediyorsun."

"Birincisi, bu noktayla ilgilenmeyin. İkincisi, adamlarıma saygı duyduğumu nereden çıkardın?"

"İyi deneme. Sanki o noktanın endişelenmemi gerektirecek bir şey olmadığını, sadece endişelenmemem gerektiğini söylemediğini fark etmeyecekmişim gibi. Senin numaralarının farkındayım, dostum."

"Bu benim cevabımı değiştirmeyecek."

"Her neyse. Enstitüdeki günden o üç meleğin bizi Yeni Zelanda'da bulduğu güne kadar tüm tavrınız ve ses tonunuz onlarla birlikte değişti.

Şey, biraz değişti. Ama senin için hafiflik büyüklüktür."

Annabelle'i çok dikkatli. "Evet, adamlarıma saygı duyuyorum. Onlara en çok ihtiyaç duyduğum anda yanımda oldular. Bana cennete uygun olmadıkları, görevlerini yerine getiremeyecek kadar vahşi ve saygısız oldukları söylendi ama artık böyle olduğuna inanmıyorum. Her biri bir şekilde acı çekti ve acılarıyla bildikleri tek yolla başa çıktılar." Onun yaptığı gibi.

"Sana katılıyorum. Adamlardan sadece birkaçıyla tanıştım ve hepsinin oldukça tehlikeli görüldüğünü kabul ediyorum, ama onlarda dikkat çekici bir şey vardı. Uğruna savaşmaya değer bir şey."

Sorumluluğu altındakileri savunması hoşuna gitmişti. "Benim hakkımda başka ne biliyorsun?"

"Sadece bir şey daha var. İblis tarafından ele geçirilmiş bir grup savaşçıyla arkadaş olmanız."

"Ve daha fazlasını mı bilmek istiyorsun?" Onun hakkında bildiğini söylediği her şeyle, bilmek istediğini ima ettiği her şeyi tarttı. "Önce neyi bilmek istiyorsun? Doğmuş ve yaratılmış melekler arasındaki farkı mı, yoksa ele geçirilmiş iblisle olan ilişkimin nasıl ortaya çıktığını mı?"

Bir iç çekiş daha yaptı, bu seferki sıcak, tatlı ve anlayışla doluydu. Onun kardeşini konuşmadan tamamen çıkardığını anlamıştı ama yine de zorlamadı. "Doğanlar ve yaratılanlar arasındaki fark, lütfen."

Sırlarını paylaşmamalıydı. Ve etraflarını bu kadar tehlike sarmışken bunu isteyerek, mutlulukla yapmak? Daha da kötüydü. Ama her şeyini paylaşmak istiyordu, böylece karşılığında o da her şeyini paylaşacaktı.

Haidee'nin daha önce söylediği sözler birden aklına geldi. Kadınınız hayatınızdaki en önemli şeylerden biri olmalı. Kesinlikle işinin üstünde. Erkek kardeşi ona sırtını döndü ve erkek arkadaşı onu terk etti. O kadar uzun zamandır koşulsuz sevgiyi deneyimlemedi ki, ona bağlanmadan onu elinde tutarsan ezip geçersin.

Haidee'ye de söylediği gibi, kendini adamıştı. Sadece Annabelle'e onun kendisi için ne kadar önemli olduğunu nasıl göstereceğinden emin değildi. Önce ordusunu düşünmeliydi. Görevini ilk sıraya koymalıydı.

"Uh, Zachie?"

Bu kadının dudaklarından döküldüğü sürece isminin kısaltılmış halini bile sevmeye başlamış olması ne kadar kötüydü? "Doğanlar Tanrının birliklerinin sadece bir parçasıdır ve hayatlarının ilk on yılında korunmalıdırlar," dedi. "Zayıftırlar ve onlara yemek yemeyi, yürümeyi, uçmayı öğretmek gerekir."

"Bana bak, Zacharel! Bak ne kadar yükseğe uçuyorum!" "Çok iyi gidiyorsun Hadrenial. Seninle gurur duyuyorum." "İnsanlar gibi," dedi Annabelle, "uçmak hariç."

Elbette."

"Evet." Saçının bir tutamıyla oynadı. "Yaratılanlar gözlerini ilk açtıkları andan itibaren güçlüydüler ama korumaları gereken insanları anlamayı hiçbir zaman tam olarak öğrenemediler. Ama işte bu yüzden hem doğanlar hem de yaratılanlar faydalıdır. Farklı alanlarda mükemmeldirler, biri diğerinin boşluğunu doldurur."

"Onları kim yarattı?" "En

Yüce Olan."

Statüsüne rağmen Zacharel hiçbir zaman insanları anlamamış ya da onlara sempati duymamıştı. O vardı

Zayıflığından kurtulmuştu ama insanlar hiç öyle görünmüyordu. Ona kum tanelerini hatırlatıyorlardı; oradaydılar ama kitleler arasında kolayca kaybolup unutuluyorlardı.

Peki ya kollarınızdaki insan? O zayıf değil ve onu asla unutmayacaksınız.

Hayır, değildi ve hayır, yapmayacaktı.

Nefesinin sıcaklığı göğsünü okşadı. "Küçük Zacharel'i hayal etmeye çalışıyorum. Çocukken oyun oynamana izin verilir miydi?"

"Hayır. Hadrenal ve benim o zamanlar bile görevlerimiz vardı. Eğitim yapmadığımız zamanlarda haberci ve gözcü olarak görev yapardık ve hatta bazen insan ruhlarına ebedi evlerine kadar eşlik ederdik."

Hadrenal hayatlarının bu kısmından nefret etmişti.

"Sevdiklerinin onun kaybı için nasıl ağladıklarına bakın. Bu kadar acıyı görmeye dayanamıyorum."

"Birbirlerini tekrar görecekler. Bir gün."

"Öyle mi olacak? Ya biri cennete, diğeri cehenneme giderse?"

"Suçlu biz olmayacağız. Onlar suçlanacak."

"Emin olmak için onlara yardım edebileceğimiz bir şeyler mutlaka vardır."

Zacharel ruhlara eşlik etme görevini tamamen devralmak istemişti ama bunu yapmasına izin vermemişti. Kardeşinin sonunda buna karşı duyarsızlaşacağını, hayatının her yönünü gölgeleyen şefkati artık hissetmeyeceğini ummuştu.

Yanıliyordu.

"Çok üzgünüm," dedi Annabelle ve onu şimdiki zamana geri çekti.

Uzun zaman önce yaptığı konuşmayı yanlışlıkla yüksek sesle söylediğinden korkarak gerildi.

"Neden?"

"Sen mahrum bırakıldın. Her çocuk, hatta eğitimdeki bir melek savaşçı bile rahatlamayı ve eğlenmeyi hak eder." Sıcak bir kıkırdama onu terk etti. "Kardeşim ve ben eskiden

Evde saklambaç oynardık ve bir keresinde biraz fazla iyi saklanmıştım. Beni bir saatten fazla aradı ve sonunda uyuyakalmışım. Ailemden yardım istemiş ve onların anlattığına göre, beni aramak için evin altını üstüne getirmişler. Onlar da beni bulamayınca kaçırdığımı düşünerek polisi aramışlar."

Sesindeki neşe... Ona da böyle hissettirmek istiyorum. "Neredeydin?"

"Kurutucunun içinde, hâlâ sıcak olan havluların arasına sokulmuş." Şampanya gibi parlayan bir kıkırdama daha. "Belki bir gün sen ve ben oynayabiliriz. Oynarız-" Durdu, sadece durdu.

Bir şeylerin ters gittiğini düşünen Zacharel elini uzattı ve bir yandan odayı tararken bir yandan da ateş kılıcını çağırmaya hazırlandı. Hiçbir iblis gölgelerden atlamadı ya da duvarlardan buğulanmadı ve rahatladı.

"Boş ver," dedi. "Her neyse, o iblis ruhlu adamlarla nasıl arkadaş oldun?"

Kendini durdurmuştu çünkü gelecekte, onların geleceğinden bahsetmek istiyordu ama bunu yapmak aklına gelmemişti.

"Benimle kalacaksın Annabelle," dedi.

"Şimdilik," diye cevap verdi.

"Çok daha uzun."

"Biliyorum. Bizim ayımız için."

Bu bir fırça atma konuşmasının başlangıcı gibiydi. "Daha sonra beni terk etmeyi mi planlıyorsun?" diye çıkıştı.

"Şey, evet. Neden birden bu kadar huysuzlaştın? Planım seni mutlu etmeli." "Ben mutlu değilim."

"Ama dünyadaki bir ayımızdan sonra ayrılmak istediğini söylemiştin."

"Ben öyle bir şey demedim. Benimle kalacaksın ve bu son sözüm."

"Aslında, hayır, ben-"

Onun üzerinden konuştu. "Şimdi sana hikayemi anlatacağım." Hiç duraksamadı, onun üzerinden konuşmasına fırsat vermedi. "Savaşçılardan birine yüzlerce iblis kölesi tarafından eziyet ediliyordu. Bu yüzden istemeden de olsa etrafındakileri zehirliyordu. Ben o sırada başka bir ordunun parçasıydım ve onu kurtarmak ya da kurtaramazsak öldürmek için gönderildik. Arkadaşları protesto etti. Daha önce onların türüyle hiç etkileşime girmemiştim ve kısa süre sonra şeytanlarıyla savaştıklarını, hala her gün şeytanlarla savaştıklarını, bir şekilde karşılaştığım diğerlerinden daha cesur, daha iyi, daha onurlu olduklarını fark ettim. Kötülüğün hayatlarına hükmetmesine asla izin vermezlerdi."

"Sen de cesur ve onurlusun, Zacharel."

Yalanın tadını almadı. O da gerçekten öyle düşünüyordu. "O zaman neden beni terk etmek istiyorsun?"

İnatçı kadının tek söylediği "Çünkü" oldu. Onun hakkındaki gerçeği bilmediği için mi?

Hadrenial'ın ölümüne yol açan olaylardan hiç bahsetmemişti. Ne başka bir meleğe, ne de Tanrısına. Ama Annabelle'e anlatmaya karar verdi. Ona her şeyi anlatacaktı. Sonunda öğrenecek ve oradan bir tür gelecek inşa edebileceklerdi.

"Kardeşim kaçırıldı. Bir iblis sürüsü bize saldırdığında birlikte bir ruha cennete kadar eşlik ediyorduk. Onlarla savaştım ve Hadrenial'ın ruhu güvenli bir yere götürmeyi başardığımı sanıyordum. Ama..." Bir ağız dolusu acı pişmanlığı yuttu. "Ruh cennete ulaşmış olsa da Hadrenial ulaşamadı. O basitçe ortadan kayboldu."

Göğsündeki lekenin üzerinde bir kalbin izini sürdü. "Ne olduğunu bilmemek işkence gibi olmalı."

"Evet. Aradım. Bütün bir yıl boyunca aradım ama ondan hiçbir iz bulamadım. Sorgulayabildiğim her iblisi sorguladım ve her seferinde onu bildiklerini reddettiler. Ama sonra, bir gün, eve geldim ve o

Orada. Sadece... orada, yatağıma bağlı. Kendisinin sadece bir kabuğuydu, çünkü onu esir alanlar onu aç bırakmış ve dövmuşlerdi. Daha da kötüsü, ahlakını hayatta kalma ihtiyacıyla karşı karşıya getirmişlerdi. Her yiyecek kırıntısı için, yüzüne ya da karnına yumruk yemediği her gün, kendisiyle birlikte hücreye attıkları bir insanı incitmek gibi ayıp bir şey yapmak zorundaydı."

Göğsüne ılık sıvı damlıyordu ve Annabelle'in yanaklarından yaşlar süzüldüğünü biliyordu. "Çok üzgünüm," dedi tekrar.

"Böyle bir sefaletle katlanmak zorunda kalan ben değilim."

"Ama sen perişan haldeydin." "Kardeşim gibi değildim."

"Acı acıdır." İzini sürdüğü kalbin ortasını öptü.

"Bunca yıl onun çektikleri yüzünden mi bekâr kaldın? O hayattan zevk almıyordu, sen de mi almadın?"

"Hayır. Tabii ki... değil," dedi, sonunda kendini yakaladı. Bunu hiç bu şekilde düşünmemişti ama bu kadar açık bir şekilde ifade edince inkâr etmekte zorlandı. "Bilmiyorum."

"İlk tutuklandığımda ve kuruma götürüldüğümde, diğer hastalar beni taciz ettiğinde karşı koymadım. Doktorlarımla tartışmadım ve bana verilen her hapi içtim. Uyuşmak istiyordum ama bundan da öte, ailemin ne kadar acı çektiğini görmüştüm ve onları her şekilde hayal kırıklığına uğrattığımı biliyordum, bu yüzden başıma gelen her türlü kötü şeyi hak ettiğimi hissettim."

"Sen bir çocuktun. Daha ne yapabilirdin ki?"

"İkizin kaçırıldığında çocuk olduğun gibi mi?"

Çenesi acıyla sıkıştı. Kız onu kendi hatalarından arındırmaya çalışıyordu. Denemesi hoşuna gitse de, hikâyelerinde bir fark vardı. Kadın

ailesinin hayatı için savaşırmıştı; o ise kardeşininkini almıştı.

"Hadrenal onu öldürmem için bana yalvardı. Yine de yapamadım. İlk başta yapamadım. Onu tüm varlığımla seviyordum ve sonunda ona kavuşmuştum. İyileşeceğini düşündüm ve fiziksel olarak da iyileşti. Ama ölmeye kararlıydı ve kendine en kötü şekillerde zarar vermeye devam etti. Kendisine karşı hareket etmeye zorlamak için başkalarına zarar vermeye devam etti. Bir gün başaracağını biliyordum ve bu gerçekleşirse ruhu cehenneme atılacaktı. Onu bir daha asla göremeyecektim."

"Demek sonunda başardın." Sesi hüzünle katmanlanmıştı.

"Evet. Onu kurtarmak için öldürdüm."

İğrenmeyi bekliyordu. Dehşet duymayı bekliyordu. Bunun yerine Annabelle sakince, "Ve bir gün birlikte olacağınızı da garantiledin mi?" diye sordu.

"Hayır," diye mırıldandı. "Öbür dünyada bile yaşamak istemiyordu. Gerçek ölümü tecrübe etmesini sağladım. Ruhunu zehirledim."

"Anlamıyorum."

"İnsanlar gibi bizler de yaşamın kaynağı olan ruhlarız. Bir ruhumuz ya da mantığımızın ve duygularımızın somutlaşmış hali var ve bir bedende yaşıyoruz."

"Peki... ruh, ruhla aynı değilse nedir?"

"Ruh, tabiri caizse, hem ruh hem de bedenle iç içe geçmiş bir araçtır. Ruh olmadan beden hayatta kalamaz, çünkü ruh elektriğin beklediği prizdir, ruh fiş, beden ise harekete geçiren şeydir. Anladınız mı?"

"Evet."

"Gerçek bir ölüm için üçünü de yok etmelisin. Ölüm Nehri'nden boğazına su dökerek hem ruhunu hem de canını öldürdüm ve sonra bedenini yaktım." Yine de, Zacharel'in küçük bir parçası hâlâ

En iyisi, Hadrenial'ın o zaman bile gerçekten ölmediğini, ruhunun En Yüce'nin krallığına geçtiğini ve bir gün yeniden bir araya gelebilmek için Zacharel'in ölümünü beklediğini hayal etmektir.

"Üzgünüm, Zacharel. Böyle bir seçimin ıstırabı... böyle bir kaybın acısı..."

Eğer daha fazla konuşursa, yıkılacaktı. Bunu hissetti, keder bağırsaklarının derinliklerinde çalkalanıyor, dışarı dökülmeye hazırdı. "Şimdi uyu, Annabelle." Başının tepesini öptü. "Yarın kardeşinle yüzleşmelisin."

* * *

SABAHA KARŞI, ANNABELLE'İ KOLLARINDA TUTARAK Zacharel'in yeni keşfettiği ihtiyacını ölümcül bir keskinliğe dönüştürmüştü. Bir o yana bir bu yana dönüp duruyor, vücudunu onunkine sürtüyor, ellerini onun üzerinde gezdiriyordu.

Bu konuda hiçbir şey yapmamıştı. Ve onunla kalacağına dair söz verene kadar da yapmayacaktı.

Kadın duş alırken -ki adam da ona katılma isteğiyle savaştı- Thane'i çağırdı ve savaşçıya ona pembe bir tişört, bir kot pantolon ve yeni iç çamaşırları temin etmesini emretti. Ayrıca pembe.

Zacharel onu kadınsı renklerde görmek istiyordu ve öyle de yapacaktı. Bu kadar basitti.

Şaşkınlık içindeydi ama Thane'in hava ceplerinden birinde istediği giysiler zaten vardı. Zacharel etiketleri çıkarırken, eşyaların adamın sevgilileri için olup olmadığını merak etti.

"Fazladan bir setiniz var mı?" Ne olur ne olmaz.

"Elbette." Thane giysileri ona uzattı ve Zacharel de fazlalıkları bir hava cebine yerleştirdi.

"Eminim bunlara da ihtiyacı olacaktır," dedi Thane ve ona iki mücevherli kılıç uzattı.

"Burada bekleyin" diyerek onları aldı. Thane'i balkonda bırakarak, ilk giysi takımını banyoya bıraktı, hava yoğun ve pusluydu ve

çiçek şampuanı kokuyordu. Daha da tatlısı, Annabelle akortsuz şarkı söylüyordu.

"Bir kasırga gibi seviyor, bir şey, bir şey, bir şey, ağırlığın altında eğiliyor, bir şey, bir şey, merhamet."

Kızın bütün kelimeleri bilmediğini fark etti ve sırtıtmamak için kendini zor tuttu. Çok sevimli. Ama onu en derinden etkileyen şey, kızın sesinin... mutlu çıkmasıydı.

Kız onu dinlerken ve eğlenirken yakalamadan oradan ayrıldı ve balkona döndü. Kapı hâlâ açıktı, şafağın serinliği içeri sızıyordu.

Thane parmaklığın kenarında hazır olda bekliyordu.

Zacharel, "Bir sonraki görevin onun için yiyecek bulmak," dedi. "Artık onun hizmetkârı mıyım?"

"Hayır. Sen benimsin."

Bir duraklama. "Neden bundan rahatsız olmuyorum?" diye mırıldandı savaşı. "Neden gerçekten eğleniyorum?" Altınla işlenmiş beyaz kanatlar harekete geçti ve Thane havada kayboldu. Gideli çok olmamıştı, en fazla on dakika, ama elinde ekmekler, peynirler ve meyvelerle dolu bir çuvala geri döndü.

"Teşekkür ederim."

Thane'in safir gözlerinde bir şaşkınlık parıltısı belirdi ve ardından başını saygıyla eğdi. "Ne zaman istersen. Sanırım."

Zacharel bir adres saydı. "Ev sahibinin evde olduğundan emin olun. Eğer evde değilse, onu bekleyin. Onun varlığını doğruladıktan ve ben de senin yerini aldıktan sonra günün geri kalanında özgürsün."

Bir teşekkür daha ve Thane yine ortadan kayboldu.

Ve Annabelle on beş dakika sonra banyodan çıkarken, kafasının içinden "O evde" diye fısıldadı.

Bu sözleri kabul etmek istiyordu ve eğer dilsiz kalmasaydı kabul edecekti. Sadece Annabelle'e bakabildi. Buhar etrafında bir bulut oluşturdu

bir rüya sisi yaratıyordu. Saçlarını kurutmuştu, kollarından aşağı sarkan kütle bir tahta gibi dümdüzdü. Pembe pamuk gür göğüslerine yapışmıştı. Ağzımı onların üzerinde gezdirdim. Kot pantolon bacaklarını erotik bir şekilde öpüyordu. Thane'in onun bedenini çivilemiş olması konusunda ne hissettiğinden emin değildi.

Çok genç ve taze görünüyordu, çok... masumdu. "Beğendin mi?" diye sordu.

"Beğenmekten de öte. Çok güzelsiniz." "Tüm övgüyü ben alamam. Pembe yüzünden." "Kadın yüzünden."

Yavaşça sıırttı. "Birileri bugün en iyi davranışını sergiliyor." Önce yemeklerle dolu masaya, sonra da adama baktı. "Yemek yiyemeyecek kadar gerginim."

"Gücünü yüksek tutmalısın. Hiçbir mazerete tahammülüm yok."

"Efendim, evet efendim," dedi küstah bir selamla. "Ve bu arada, en iyi davranış yorumumu geri alıyorum."

"Geri almak diye bir şey olamaz."

"Olabilir de."

Artık onun her santimini yaladığına göre, aralarındaki ilişkinin doğasının asla eskisi gibi olmayacağını düşünüyordu. Onu uyarmaya çalışmıştı; asla emir almayacaktı ve o da bundan hoşlanmak zorunda kalacaktı.

Ona sahip olduğu sürece, bundan hoşlanacaktı.

Yarım saat boyunca yiyeceklerle uğraştıktan sonra, ağabeyi elinden tutup bir muz verdi ve onu dışarı çıkardı, meraklı gözlerden korumak için bir hava cebi kullandı. Kardeşinin evine vardıklarında meyvenin yarısını yutmayı başarmıştı. Yeterince iyi değildi ama idare ederdi.

Verandaya indiğinde uçup gitmekte olan Thane'e bir an için göz attı. Zacharel eve girmek istese de Annabelle kapıyı çalmaları ve içeri girmek için davetiye beklemeleri konusunda ısrar etti. Görgü kuralları. Ne büyük bir yenilik. Fakat

Zacharel kardeşinin ona kapıyı açmayacağından şüpheleniyordu ve bu nedenle Annabelle'i saklayarak pencerelerden ve gözetleme deliğinden sadece kendi yüzünün görünmesini sağladı.

Annabelle göğsünün ortasını ovuşturarak, "Belki de gitmeliyiz," dedi.

Ne zaman gergin olsa bunu yapardı. Ya da korktuğunda.

Neden? "Sana zarar vermeyecek. Ona izin vermeyeceğim."

Kristal bakışları ciddiydi. "Birini incitmenin binlerce farklı yolu vardır, Zacharel."

Bunu çok iyi biliyordu. "İyileşmenin de binlerce farklı yolu var. Bu konuda bana güvenin. İnancınız orada. Kardeşinle bir ilişkinin filizlenmesini beklediğini söyledin ve farkında olsan da olmasan da buna inanmaya başladın bile. Bu yüzden buradasın. Yani, işler yolunda gitmiyor gibi görünse bile, inanmaya devam edin. Vazgeçmezseniz sonuçlarını göreceksiniz."

Parmaklarını tahtaya vururken, cübbesi düz beyaz bir tişört ve bol paçalı bir pantolona dönüştü. Bir, iki dakika bekledikten sonra kapıyı tekrar çaldı. Bu da sonuç vermeyince kapının zilini tekrar tekrar çaldı. Brax Miller'ın içeride olduğunu biliyordu; Thane onun gitmesine izin vermezdi.

Sonunda bir ses, "Geliyorum, Tanrım!" diye bağırdı. Ayak sesleri duyuldu ve göz açıp kapayıncaya kadar menteşeler gıcırdadı ve uzun boylu, zayıf kaslı, yirmili yaşlarının ortalarında bir erkek kapıyı açtı.

Brax, Annabelle ile aynı mavi-siyah saçlara sahipti, sadece onunki kısa kesilmiş ve dağınıktı. Kristal mavisini yerine altın sarısı gözleri vardı. Zacharel, Annabelle'in bir zamanlar sahip olduğu gözlere sahip olduğuna bahse girerdi.

"Öyle mi?" dedi adam. Gömleksizdi, kot pantolonu aceleyle çekiştirilmişti ve belinin etrafında açıklık vardı.

Yanında, Annabelle nefesini içine çekti. İnsan duymadı. Onu hiçbir şekilde hissedemiyordu.

"Sen Brax Miller'sın." Ailesinin ölümünden sonra kendisine yüklü miktarda para miras kalan bir adam. Thane'in günler önce ona getirdiği rapora göre, Annabelle'in ve geride kalan ailesinin hayatını ayrıntılarıyla anlatan rapora göre, önümüzdeki yıl içinde tamamen tüketeceği bir para.

"Yani?" Çenesinde hafif bir sakal izi vardı ve gözleri kırmızı çerçeveliydi, gözlerinden gergin çizgiler dallanıyordu. Uykusuzluktan da değildi.

Gözeneklerinden alkol ve... Zacharel kokladı... eroin kokusu sızıyordu. Harika bir şeydi. Uyuşturucu bağımlısıydı, hafızası muhtemelen lekelenmişti.

Fark etmezdi. Zacharel denemek zorundaydı. "Beni içeri alacaksın ve kız kardeşin hakkında konuşacağız."

Adamın üzerine korkunç bir durgunluk çöktü. Belki de Zacharel'in ses tonundaki gerçeğe verdiği tepkiydi. Sonra, o altın gözlerin içinde korkunç bir duygu karışımı patladı ve "Benim bir kız kardeşim yok!" diye hırladı. Kapıyı Zacharel'in suratına çarpmaya çalıştı ama Zacharel ayağını kapı ile çerçevesi arasına soktu.

"Senin yöntemi denedik," dedi Annabelle'e. "Şimdi sıra benim yöntemimde." Avucunu Brax'ın göğsünde düzleştirdi ve itti. Sadece küçük bir itme, ama adam geriye doğru uçu ve fuayenin duvarına çarptı.

Zacharel kapıyı omuzlayarak içeri girdi ve Annabelle'i de beraberinde sürükledikten sonra kapıyı tekmeleyerek kapattı. Bağımlı ayağa fırlayıp saldırmaya niyetlenirken, Zacharel Annabelle'i gizleyen havayı göz önünden kaldırdı.

Brax kendini yakaladı, öne doğru tökezledi, sonra geri döndü.

Bir an için sadece kelimeleri kekeleyebildi Annabelle ve kurum ve burası.

"Sürpriz. Ben yokum," dedi, kederli olduğu her halinden belliydi.

"İnan," diye tersledi Zacharel ona.

Yutkundu, başını salladı. "Ve seni gördüğüme sevindim.

Bir gün beni gördüğüne sevineceksin."

Kardeşi aklını başına topladı, omuzlarını dikleştirdi. "Burada ne işin var? Kaçışın tüm haberlere konu oldu ama bana gelecek kadar aptal olduğunu düşünmemiştim."

Göz açıp kapayıncaya kadar Zacharel bir elini Brax'ın boğazına dolamış, vücudunu duvara yapıştırmış ve bacaklarını sarkıtmıştı. İnancı açığa çıkana kadar Brax'ın uslu durmasını sağlamak zorundaydı. "Onunla konuşma şekline dikkat edeceksin, yoksa acı çekersin."

Omzunda yumuşak bir el, kulağında yalvaran bir ses. "Zacharel. Bırak onu, lütfen. Her şeye rağmen onu senin Hadrenial'ı sevdiğin gibi seviyorum. Onun incindiğini görmek istemiyorum."

Zacharel baskıyı artırdıkça altın gözler genişledi, gerçekten de şişti. "Sadece biraz daha. Sana saygısızlık etti."

"Yine de neler yaşadığını bir düşünün.

Garajımızdaki cesetleri gördü, kanı gördü. Sonra polis ona suç mahallinin fotoğraflarını gösterdiğinde bunları yeniden yaşamak zorunda kaldı. Benim sorumlu olduğumu düşünüyor."

Brax'ın dudakları morarmaya başlamıştı. Zacharel hâlâ dayanıyordu. "Pekâlâ, şuna ne dersiniz?" dedi.

"Bizde

sorulara cevapları olabilir. Hatırladınız mı? Ve eğer onu öldürürseniz, inancımın bir şeyleri değiştirme şansı olmayacak."

"Oh, çok iyi." Zacharel parmaklarını açarak adamın karo zemine yığılmasına neden oldu.

"Kaçmana... yardım etmeyeceğim," dedi Brax nefes nefese kalışları arasında.

Çenesini kaldırdı ve onu ilişkilerinin ilk zamanlarından hatırladığı inatçılığın resmi haline getirdi. "Yardıma ihtiyacım yok."

Brax acı bir kahkaha attı ve ayağa kalktı. "Buraya yine bana o canavarları anlatmaya mı geldin?

Annemle babamı katlettin o zaman?"

Çenesi daha yukarı kalktı. "Canavarlar değil, çoğul. Canavar, tekil. Ama hayır. Tek bilmek istediğim onların öldürülmesinden önceki birkaç gün ne yaptığın.

Bir medyummu ziyaret etmek ya da ruh çağırma tahtasıyla oynamak gibi olağandışı bir şey var mı?"

Ona kaşlarını çattı. "Arkadaşının bana ne yaptığı umurumda değil. Seninle bu konuda konuşacağımı düşünüyorsan tahmin ettiğimden daha da delisin."

Zacharel, Annabelle'in tepki vermesine fırsat vermeden, "Uyarılmıştın," dedi. Gülümsedi ama bu Annabelle'in ondan koparabileceği türden bir gülümseme değildi. Bu hepsinden daha acımasızdı. Brax'ı belinden kavradığı sırada kanatları sırtından fırladı. "Sana ne yaptığım umurunda değil mi? Bakalım fikrini değiştirebilecek miyim?"

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

BİR GÖZ KIRPMASI İLE SONRAKİ GÖZ KIRPMASI ARASINDA, Zacharel ve Brax ortadan kayboldu.

Annabelle bekledi, bekledi ama iki erkek de tekrar ortaya çıkmadı. Endişe içini kemiriyordu, çünkü eninde sonunda geri döneceklerini biliyordu - sadece kardeşinin ölü mü yoksa diri mi olacağını bilmiyordu ve onu diri istiyordu. Zacharel'in söz verdiği gibi onunla bir ilişki kurmak için can atacaktı. İsteyecekti işte.

Onu çok özlemişti. Ona karşı şu anki hislerine rağmen, o hala onun ağabeyiydi, yanık için ağlayana kadar başının üstünü parmaklarıyla ovuşturan, gülmekten altına kaçırana kadar onu gıdıklayan ve ne zaman biri onu incitse ona sarılan kişiydi.

Bugün, ona ilk bakışında ağlamak istemişti. Ev özleminden değil, gerçi bunu tüm gücüyle yaşamıştı, ama üzüntüden. Aradan geçen bunca zamandan sonra, o neşeli çocuk büyümüş ve acı çeken bir adama dönüşmüştü.

Annabelle'den iki yaş büyüktü ve Annabelle her zaman onu örnek almış, ona hayranlık duymuştu. Lisedeyken tüm kızlar onunla çıkmak, tüm erkekler de onun gibi olmak istemişti. Hiçbir zaman plansız değildi, herkes onunla takılmayı umuyordu. Birçok kez, gizlice dışarı çıktığı için başı belaya girmişti. İki kez arabasını mahvetti. Sonra üniversiteye gitti ve sakinleşti, ciddileşti.

Şimdi... Eski halinin bir kabuğu gibiydi.

Annabelle, doğal taş ve ahşaptan yapılmış iki katlı rustik bir ev olan ve arka bahçesinden nefes kesici bir dağ manzarası görünen evin içinde dolaştı.

İlk fark ettiği Şey adamın pasaklı olduğuydu. Giysiler, boş yemek ambalajları ve bira Şişeleri yerleri ve masa üstlerini kirletiyordu. Çok az ıvır zıvıra sahipti ve onun ya da ailelerinin hiç fotoğrafı yoktu.

Hayır, bekle. Orta boy yatağının yanındaki komodinin üzerinde yüzükoyun duran bir anne-baba fotoğrafı vardı. Neden yüzüstü? Çerçeveyi düzelttiğinde anne ve babasının ona gülümsediğini görmek göğsünün daralmasına ve gözlerinin dolmasına neden oldu.

Büyüyünce ne olmak istiyorsun, Annabelle?
Annesinin yumuşak sesi zihnine fısıldadı.

Gözlerini kapattı, aynı derecede yumuşak parmakların yüzündeki saçları düzelttiğini, sonra da asi saç tellerini kulağının arkasına sıkıŐtırdıđını hayal etti. Karar veremiyorum. Dünyayı dolaşmak istiyorum. İnsanlara yardım etmek istiyorum. Güzel elbiseler giymek, harika yemekler yemek ve en iyi partilere ev sahipliği yapmak istiyorum.

Sıcak bir kahkaha aralarındaki havayı okşadı.
Çok fazla istek var. Düşünüyorum da... bir prensle evlenen bir uçuş görevlisi?

Annabelle hıçkırıklarını yuttu ve kendini uzaklaşmaya zorladı. Ebeveyn banyosunun kapısı açıktı ve içeri adım attığında kısa bir süre durdu. Boş bir şırınga, bir kaşık, bir çakmak, bir lastik bant, içinde birkaç küçük, kahverengi renkli top bulunan plastik bir torba... bir ilaç olduğu kesindi ama hangi ilaç olduğunu bilmiyordu.

Kapıda duran Brax'ı düşündü. Gömlek giymemişti. İzleri var mıydı?

O... hatırlayamadı. Bir duygudan diğerine koşmakla o kadar meşguldü ki. Sevinçten suçluluğa, nostaljiye, kızgınlığa, tekrar suçluluğa, pişmanlığa ve son olarak onu neredeyse gözyaşlarına boğan üzüntüye.

Belki de kullanıcı değildi. Belki bir oda arkadaşı vardı ve-

Ama hayır. O kırmızı çerçeveli gözleri, çukurlaşmış yanakları ve solgun teniyle, izleri olsun olmasın, oda arkadaşı olsun olmasın, uyuşturucu kullanıcısıydı. Ailesinin fotoğrafını geri çevirmesine şaşmamalı. Burada ne yaptığını görmelerini istememişti. Omuzları çöktü, sorumluluğun ağırlığı üzerine çöktü. Muhtemelen kaybettiği onca şeyin acısından kaçmak için kullanmaya başlamıştı.

"Sevgilim, ben geldim," diye seslendi aşağıdan bir kadın.

Sevgilim mi? Bir an için üzerindeki ağırlık kalktı. Bir kadın buna katlanmaya istekliyse uyuşturucu alışkanlığı ne kadar kötü olabilirdi ki? Sonra Annabelle'in üzerine korkunç bir durgunluk çöktü. O sesi tanıdı. Ama... nereden?

Bunu yakın zamanda duyduğundan emindi. "Sevgilim? Beni duymadın mı?"

Farkındalık ona çarptı. Driana, kulüpten. Şeytan ele geçirdi. Şeytani. Nefes Annabelle'in ciğerlerinde dondu, kristalleşti ve onu kesti. Bir silah. Bir silaha ihtiyacı vardı. Zacharel'in ona verdiği yeni bıçakları vardı ama son seferinde bıçaklar onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Çılgınca banyoyu ve yatak odasını daha iyi bir şey bulmak için aradı... ve sonunda yastığın altında bir silah buldu.

Daha önce hiç ateş etmemişti, silahın dolu olduğundan bile emin değildi ama belki de vurulma tehdidi Driana'yı kaçırtmaya yetecekti. Annabelle bacaklarını iki yana açarak kollarını kaldırdı ve silahın namlusunu kapı aralığındaki açık alana doğrulttu.

"Brax?" Ayak sesleri yankılandı, gittikçe yaklaşıyordu. "Sevgilim, cevap ver bana. Burada olduğunu biliyorum. Ölmediysen tabii?" Bir kahkaha. "Bu ne kadar üzücü olurdu."

Birkaç saniye sonra Driana köşeyi döndü ve odaya girdi. Güzel sarışın Annabelle'i gördü ve nefesi kesildi, hareketsiz kaldı. Göz kapakları aralandı ama bu Annabelle'in memnuniyet ve zafer dolu bakışlarını yakalamadan önce olmadı. "Vay, vay. Bize katılmaya

karar verdin."

Annabelle bakışlarını rakibinin üzerinde gezdirirken nişanını sabit tuttu. Sürtük elbisesi gitmişti. Driana şimdi kömür grisi renginde muhafazakâr bir iş kıyafeti giyyordu, ceket ve pantolon boğucu kıvrımlarına uyuyordu. Dikişli ve sargılı olup olmadığını Annabelle anlayamadı. "Kardeşimle mi çıkıyorsun?" diye sordu.

"Randevu." Driana çantasını açıp ağzının üzerinde gezdirdiği bir ruj tüpünü çıkarırken sırttı. Şaplak, şaplak. "Hayır. Ben 'hovardalık' terimini tercih ederim. Ama, tamam, her neyse. Ne dersiniz deyin. Benim için hepsi aynı."

"Sözlerine dikkat etmek isteyebilirsin. Silahı olan benim."

"Peki, devam et. Çek tetiği. Canımı yak, öldür beni. Polisleri getirin." Driana tüpü çantasına geri koydu. "Dışarıdalar, biliyorsun, bu evi izliyorlar, kardeşinle bağlantı kurmanı bekliyorlar. Bir el ateş edersen dört yıl önce başladığın işi bitirmeye, tüm aileni yok etmeye geldiğini düşünecekler."

Tepki göstermeyin. Buraya cevaplar için geldiniz, o yüzden cevaplarınızı alın. "Neden kardeşimi hedef aldınız?"

"Birini hedef almak mı? Beni mi? Ben asla-"

"Öyle yaparsın iblis ve ben senin yalanlarını dinlemeyeceğim."

Bir duraklama. Başka bir sırtma. "Gerçeği bildiğini unutuyorum - ne olduğumu bildiğini ve rol yapmak zorunda olmadığımı. Driana ben gelmeden önce bir yılı aşkın bir süredir onunla birlikteydi, ama hiç evlenme teklif etmemişti, anlıyorsun ya, ve onu sonsuz aşkına ikna etmek için fazladan küçük bir şeye ihtiyacı olduğunu anlamasına yardımcı oldum. Ona yardım etmeme izin vermekten çok mutlu oldu."

"Neden onların peşinden gidiyorsun? Sana hiçbir şey yapmadılar."

"Siz insanlar. Cevabı hiçbir zaman önemli olmayan bir sürü soru soruyorsunuz. Benden sizi izlemem istendi."

Senden her zaman nefret ettiğinden ve kaçacak yerin olmadığından emin olmak için kardeşinin seninle temasını sağladı ve ben de bu fırsatı kaçırmadım. Artık bundan sıkıldım. Hadi işleri canlandıralım, olur mu?" Driana çantasından küçük bir silah çıkardı ve Annabelle ne olduğunu anlayamadan ateş etti.

Boom! Boom!

Her iki omzunda da keskin bir sızı, onu geriye, dizlerine doğru savurdu. Gövdesinden aşağıya doğru bir sıcaklık fışkırdı. Kolları yana düştü, dayanamayacak kadar ağırdı ama bir şekilde silahı tutmaya devam etti. Tek yapması gereken silahı kaldırıp tetiğe basmaktı ve her şey bitecekti.

"Merak etme," dedi Driana. "İkisi de öldürücü bir atış değildi.

Ama polisler onları duymuş olmalı, şu anda arabalarından atlayıp her an içeri girebilirlerdi."

Kaldır... kaldır... santim santim acı çekerek... acıyla nefes alarak. "Teşekkürler iblis, çünkü artık üçüncü ve dördüncü atışların bir önemi kalmadı." Sonunda Annabelle silahı havaya kaldırdı. Nişan almasının yeterli olması için dua ederek tetiğe yüklendi.

Boom! Boom!

Driana onun gibi tepki verdi, geriye doğru sarsıldı. Kan koridorun duvarlarına sıçradı, boğazı yırtılmıştı, şimdi kıpkırmızı bir et yığınının dönüşmüştü. Başı yana doğru eğildi, bakışları Annabelle'in arkasında bir yere sabitlendi.

Ölmüştü, ölmüştü.

Annabelle bunu istememişti... Sadece ummuştı... Ne yapmıştı? Saf kötülük ailesini ondan çalmıştı ve şimdi de bu kızı başka birinden, Brax'tan çalmıştı.

Vücudundan yeşil ve siyah bir sis yükselmeye başladı, bir canavar hızla şekilleniyordu. Yakut rengi gözleri, iskelet gibi bir yüzü ve eğik omuzları vardı.

Annabelle'e doğru tısladı ve kalın, sarı bir sıvı damlayan dişlerini gösterdi.

Eğer gücü olsaydı, çığlık atardı. Aşağıda, ön kapı çarparak açıldı. Erkek sesleri birbirlerine talimatlar yağıdırıyor ve silah kimdeyse onu uyarıyorlardı. Ayak sesleri yere çarptı. Bir tıslama daha ve iblis tavandan fırlayıp gözden kayboldu.

Annabelle silahını bıraktı ve ayağa kalkmaya çalışarak bir çıkış yolu aradı. Baş döndürücü hastalık onu tüketti ve çevresini bulanıklaştırdı.

Zacharel onun önünde belirdi, yüz hatları endişeyle gerilmişti. Burada olmayabilirdi ama yakınlarda olmalıydı. Silah seslerini de duymuş olmalı. Kolları kızın altından kaydı ve saniyeler içinde evden çıkıp havalandılar.

Yanağını onun güçlü omzuna yasladı ve gözlerini kapattı. "Kardeşim mi?"

"Yaşıyor. Seni yalnız bırakmamalıydım. Özür dilerim. Çok üzgünüm."

"Onu ben öldürdüm."

"Biliyorum."

"İblisi kaçtı."

"Bunu ben de biliyorum." Onu soğuk ve düz bir şeyin üzerine yatırdı. Gözlerini kırptırarak açtığında bir yatak olduğunu fark etti. Bir motel odasıdaydı, erkek kardeşi onunkinin karşısındaki yatakta oturuyordu.

Görüşü geçen her saniye daha da bulanıklaşsa da, gözlerinin yaştan şiştiğini, yanaklarının çizildiğini ve kanadığını ve kontrolsüzce titrediğini görebiliyordu. Doğrulamaya çalıştı ama Zacharel onu tuttu.

"Ona ne oldu?" diye sormayı başardı. "Ona canavarların aslında var olduğunu gösterdim." "Ve o piç kurusu beni gökyüzünden düşürdü." Brax titreyerek konuştu. "İki kez."

Zacharel sıırıslıkılam olmuş tişörtünü ellerinin tek bir çekiiyle vücudundan sıyırdı, ardından sütyen askılarını daha nazikçe kenara kaydıldı. Nasıl sağlam kalmayı başarmışlardı, asla bilemeyecekti.

"Onu iki kez yakaladığımı da fark edeceksiniz." Meleği zorlukla nefes alarak ekledi: "Kurşunlar sonuna kadar gitti."

Bunun iyi bir şey olduğunu umuyordu.

Brax sanki ona acıyormuş gibi omuzlarını ovuşturdu. "Seni kim vurdu?"

"Kız arkadaşın," dedi, yaraların çıktığı yerden başlayan, sonra geri kalanına yayılan, onu titreten ve uyanık tutan bir soğuk dalgası onu patlattı.

"Driana?"

"Başka bir kız arkadaşın mı var?" Zacharel tersledi. Uzun bir süre sessizlik içinde geçerken, gözleri kararlılıkla parlayarak ona baktı.

"Ama o asla... O..." şok Brax'ın titremesini artırdı. "O iyi mi?"

Ona söyleme. Sessiz kal. "Üzgünüm ama o öldü." Bunu bilmeyi hak ediyordu. "Onu ben vurdum."

Giderek artan bir dehşetle ona baktı. "Ne tür bir canavarsın sen? Bekle. Hatırladım. Sen Colorado Kasabı'sın."

Zacharel diğer yataktaydı ve Annabelle gözünü kırpamadan Brax'a ters bir yumruk atıp neredeyse çenesini yerinden oynatacaktı. "Kadınının içine şeytan girmiş ve kız kardeşini öldürmeye çalışmış. Annabelle kendini koruyordu."

Brax'ın yanaklarından yeni bir damla yaş süzüldü. "Hayır. Buna inanmayı reddediyorum. İçine şeytan girmiş olamaz, olamaz! Son zamanlarda kendinde değildi, ama... ama..." Hıçkırıklarının şiddetiyle kendi içine doğru kıvrıldı. Ve sonunda, kutsanmış bir şekilde, gerçeğin halkası özüne çarptı ve Zacharel'in söylediklerini kabul etti. "Ben... üzgünüm, Annabelle. Eğer kendisi olsaydı, sana asla zarar vermeye çalışmazdı."

Zacharel onun yanına dönerken, "Merak etme," dedi.

"Sen iyi misin?" Brax sordu.

"İyi olacağım," dedi. Umut etti. Ağrıyordu, ah, ağrıyordu, kasları zonkluyor, kemikleri gıcırıyordu, ama yüz hatlarını rahat tuttu. "Daha kötülerinden de iyileştim, değil mi Zacharel?"

Melek başını salladı. "Bu sefer de iyileşmeni sağlayacağım." Çenesini sıkarak havadan şeffaf bir şişe çıkardı. Yaşam Suyu. "Aç."

"Hayır, ben-"

Bir elini kızın boynunun altına koyup başını kaldırdı, diğer eliyle de şişeyi geriye doğru eğerek, kız itirazını bitiremeden diline bir damlacık damlamasını sağladı. Serin, keskin, temiz tat boğazından aşağıya, midesine kaydı ve geri kalanına doğru torpido gibi ilerledi. Yeni hücreler yaratıldıkça, kas ve dokular tekrar bir araya geldikçe acısı arttı, soğuk yerini sıcaklığa bıraktı.

Ama birkaç dakika sonra -tabii ki sonsuza kadar-güçsüzlüğünün yerini güç aldı ve acının büyük kısmı dindi, onu yatağın üzerinde nefessiz bir yığın halinde bıraktı.

Hayır, bu doğru değil. Ağrısı azalmamış, sadece yeri değişmişti. Göğsü, kalbinin hemen üstü yanmaya başladı, dayanılmaz bir şekilde yanıyordu ve giderek daha da kötüleşiyordu.

"Onun nesi var şimdi?" Brax sordu. Çatık kaşlı Zacharel onu duymazdan gelerek Annabelle, "Hâlâ acıyor mu?"

"Evet." Göğsünü ovuşturdu, kendine nefes alıp vermesini ve vücudundan başka bir şeye konsantre olmasını hatırlattı. Ama bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı, çünkü oh, hayır, hayır, hayır, sanki gerçekten içten dışa yanıyormuş gibi hissediyordu. "Yardım edin," diye ciyakladı.

Güçlü eller göğsünü yumuşatmadan önce kollarını yatağa sabitledi. Zacharel önce hafif daireler çizerek sürtünme yarattı, ardından

vuruşlarının harareti. "Nefes al, tatlım. Nefes al."

"Deniyorum."

"İçeri. Dışarı. İçeri. Git biraz buz getir," diye bağırdı. "Getiremem."

"Sen değil. Nefes almaya devam et. Dışarı. Nefes al. Aferin kızıma."

Bir noktada bayılmış olmalı, çünkü bir sonraki bildiği şey, serin bir su birikintisinde yattığı ve göğsünün normale döndüğü. Kolayca ve istemeden nefes alabiliyordu.

"Daha iyi mi?"

"Evet, teşekkür ederim, ama dinleyin." Parmaklarını göğüs kafesinin üzerinde gezdirdi, deri donmuş ve ıslaktı. "O sudan daha fazla istemiyorum. Kurşun yarası eninde sonunda kendi başıma iyileşecekti ve bu yanmaya tekrar tahammül edemem."

"Acınız artık tamamen hafifledi. Bunu bir kayıp olarak görmüyorum."

"Cehennemden yeni dönen sen değilsin."

"Yaşıyorsun, değil mi?"

Ona inanamayarak gözlerini kırptırdı. "Şimdi de benimle mi tartışıyorsun?"

"Ne yapmam gerekiyor?"

"Yaltaklanıyorsun, seni pislik."

En hızlı sırtışıyla parladı. "Bunu bir çaylak hatası olarak kabul et." Havadan bir tişört çıkardı ve giyinmesine yardım etti. Kardeşine işaret etti. "Bana söylediklerini ona da söyle."

Bakışları Brax'a kaydı. Onu ve Zacharel'i dehşetle izledi, sanki ne kadar yakın olduklarını yeni fark etmiş gibiydi. En azından titremesi yavaşlamıştı.

"İyileşmişsin." Parmaklarını şıklattı. "Aynen böyle."

"Söyle ona." İkinci kez göz ardı edilirse sert bir misillemeyle karşılaşacak sert bir emir.

"Driana'yı neden iyileştirmediyi bana söyledikten sonra."

Zacharel'in elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. "Su ölüleri geri getiremez. Şimdi konuş."

Brax yutkundu. "Doğum günün için eve geldim. Sen, annem ve babam biraz erken kutlamak için yemeğe ve sinemaya gittiniz çünkü asıl gün arkadaşlarınızla birlikte olacaktınız ve ben kendimi iyi hissetmediğimi söyledim. Siz dışarıdayken, liseden bir arkadaşım geldi. Yanında bir kitap ve esrar getirdi. Uzun zamandır kafayı bulmamıştım ve kendimi berbat hissediyordum, o yüzden..."

Dehşet midesinin çukuruna yerleşti. "Kitabın adı ne?"

"Hatırlamıyorum."

"Ne tür bir kitaptı?" "Bir çeşit, uh... büyü kitabı."

Bakışları Zacharel'e kaydı. Ona iblisi hayatına bir şeyin soktuğunu söylemeye çalışmıştı. Ona inanmamıştı ve cevabın kardeşinde olduğunu da düşünmemişti.

Zacharel başını salladı ve söze gerek duymadan kitabın gerçekten de bunun nedeni olduğunu söyledi.

"Neden öldürülmedin?" diye sordu. "Neden olay sabahı uyanmadın... senin için bağırdım, seni sarstım ama gözlerini bile açmadın."

"Çimler yüzünden bayılmışım. Ben sadece... Üzgünüm, Annabelle. Gerçekten üzgünüm."

"Neden öldürülmedi?" diye sordu Zacharel'e.

"Bir iblis nadiren çağırıcısını hemen öldürür. Yeryüzünde kalabilmek için ele geçirecekleri bir ev sahibi isterler. Ama bahse girerim kardeşiniz ele geçirilmedi çünkü siz fark edildiniz, arzulandınız ve sizi işaretleme ihtiyacı iblisin dikkatini dağıttı. Ailen onun yoluna çıktı. Ondan sonra neden bırakıldığından emin değilim."

Derin nefes al... ver... İşte ailesinin öldürülmesinin nedenleri sonunda ortaya çıkmıştı. Ama hiçbir şey yoktu.

cevaplarla rahatlık. Kapanış hissi yok.

Zacharel Brax'a ters ters baktı. "Kız kardeşinin içinde bulunduğu durumdan sorumlu olduğunun hâlâ farkında mısın? Senin yaptıkların kendi anne babanı öldürdü, onunkileri değil, yine de Annabelle'in senin suçun yüzünden acı çekmesine izin verdin. Sana en çok ihtiyacı olduğu anda onu terk ettin. Seni."

Brax başını sertçe salladı. "Ben-ben yapmadım. Ya da yaptıysam bile bilmiyordum. Sana söz veriyorum bilmiyordum. Bana inanmak zorundasın."

Tam da bu sözleri ona söylediğinde ona nasıl inanmıştı?

Bıçağın her yerinde parmak izlerin var, Annabelle! Seninkiler.

Sadece senin. Başka kimsenin değil. Gerçekten o kadar aptal olduğumuzu mu düşünüyorsun? Bu korkunç şeyi bir canavarın yaptığına inanacaklarını mı sanıyorsun? Oh, bir canavar yaptı, tamam, ama o canavar sensin.

Tabii ki parmak izleri bir bıçağın üzerindeydi. Canavar geri gelirse diye bir tane almıştı.

"O günle ilgili başka bir şey hatırlamıyor musun?" diye sordu, çirkin anıyı zihninin gerisine iterek. "Belki de harika görünen birinin sana korkunç bir şey sorduğu bir rüya?"

"Hayır, özür dilerim," dedi gözyaşları yanaklarından süzülürken. "Çok özür dilerim."

Onu inkar edemeyerek, affettiğini belirten yumuşak bir gülümseme sundu. "Sorun değil. Bunu da atlatacağız." Sahip olduğu tek aile oydu.

Sanki onun affediciliği dayanamayacağı kadar fazlaymış gibi gözlerini kapattı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu, bakışları Zacharel'in üzerindeydi. Nefesi kesildi, iki kez baktı. "Kanatların."

"Ne-" Önce birini, sonra diğerini alevlendirdi. Ondan bir lanet patladı.

Tüylerin uçlarından bir kez daha kar yağdı.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tanrısı ondan hoşnut değildi. Yine, diye düşündü Zacharel. Ancak bir kez olsun, kendisine söylenmeden nedenini şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordu. Annabelle'in sorumluluğunu üstlenmişti ve Annabelle de, içine şeytan girmiş olsun ya da olmasın, bir insanı öldürmüştü.

Zacharel yaptıkları için onu suçlamıyordu. Onu kaybetmektense Tanrının hoşnutsuzluğuna maruz kalmayı tercih ederdi ve eğer tepki verip kendini korumasaydı onu kaybedecekti. Suç sadece ve sadece onun omuzlarındaydı. Onu iblislerle savaşma sanatında biraz eğitmişti ama onu böyle bir duruma hazırlamamıştı.

"Polis seninle konuşmak isteyecektir," dedi kardeşine. "Onlara konuştuklarımızı anlatırsan kendini Annabelle gibi hapiste bulursun."

Çocuğun yüzünden binlerce duygu geçti. Annabelle'den ne kadar büyük olursa olsun o bir çocuktur. Onun cesaretinden ve ateşinden yoksundu. "Beni terk mi ediyorsun? Ama canavarlar..."

"Onu terk mi ediyoruz?" Annabelle yankılandı.

"Evet. Çeken sensin, o değil, bu da sürekli tehlikede olduğun anlamına geliyor. Ve bu da onunla kalırsan kardeşini tehlikeye atacağın anlamına geliyor. Onu bıraktığında, iyi olacaktır."

"Olmalı mı?" diye sordu ve adam bunun onun için yeterince iyi olmadığını biliyordu.

"Olacak," diye düzeltti. Askerlerinden birini Brax'ı gizlice koruması için gönderecekti. "Bundan emin olacağım."

Kardeşler birbirlerine baktılar, sessizdiler, ne yapacaklarından ya da ne söyleyeceklerinden emin değillerdi. Brax kesinlikle Annabelle gibi bir kız kardeşi hak etmiyordu ama Zacharel hâlâ

Onu ve bu anı kısıkanıyordu. Hadrenial'ı tekrar görmek için her şeyini verebilirdi.

"Peki o zaman." Annabelle boğazını temizledi.

"Kendine iyi bak, Brax."

"Sen de. Ya Annabelle?"

Zacharel'in zihninde aniden ılık bir esinti dolaşmaya başladı; bu, Tanrının yaklaşan çağrısının ilk işaretiydi. Kardeşlerin ve onların yapmacık vedalaşmalarının izini kaybederek kaskatı kesildi.

Zacharel, askerim. Aynı anda hem yatıştırıcı hem de emredici bir ses kafasının içinde yankılandı. Hizmetlerine ihtiyacım var. Ordunu toplayacak ve tapınağıma sızmaya çalışan iblisleri durduracaksın. Bu savaş göklerde gerçekleşeceğinden, ikincil hasar konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak, değil mi?

Soru değil. Kesinlikle geçmiş performansıyla ilgili bir iğneleme. Ayrıca Tanrısından gelen bir emir ve bir sonraki görevi.

Kendisine ihtiyaç duyulduğu sürece Jamila'nın işkencecilerini aramayacak, Annabelle'i korumayacak, iblislerle savaşacaktı. Böyle bir andan korkmuştu ve şimdi bu korku onu dışleriyle kemiriyordu.

Ama bu hep böyle değil miydi? İnsan neyden korkarsa onu elde ederdi. Diğerleri kadar bağlayıcı bir ruhani yasa.

"Zacharel?"

Kendini zihninden dışarı çekti. Hem Annabelle hem de erkek kardeşi şaşkınlıkla gözlerini kırptırarak ona bakıyorlardı.

"Gel," dedi. "Gitmeliyiz."

"Zacharel? Az önce ne oldu? Sanki buradaymışsın ama burada değilmişsin gibi gidip geliyordun."

"Çünkü buradaydım ama burada değildim. Bir parçam göklerdeki tapınağında Tanrıyla birlikteydi. O tapınak saldırıya uğradı ve ben onu korumakla görevlendirildim."

Yanaklarından renk süzüldü.

"Merak etmeyin. Tapınak güvenli hale gelir gelmez buradan ayrılacağım ve dünyaya döneceğiz." Sadece Annabelle'in pazarlığı yüzünden değil, aynı zamanda onu güvenli bir yere götürmek için çaresiz kalacağı için.

"I-" Ağzı bir açılıp bir kapanıyordu. "Teşekkür ederim."

"Hoş geldiniz. Şimdi gel."

Kardeşine son bir el sallayarak Zacharel'le arasındaki mesafeyi kapattı ve kollarını onun boynuna doladı. Zacharel ikisinin de vücudunu buğulandırdı ve onu öğleden sonra gökyüzüne doğru uçurdu. Brax'ın "Kendine iyi bak Anna," haykırışı onları takip etti ve Annabelle ani bir gözyaşını kırpma zorunda kaldı.

Güneş kasvetli fırtına bulutlarının ardına gizlenmiş, gökler kararan kadifeden bir örtüye bürünmüştü. Yükseldikçe yükseldiler, ta ki tek renk lekesi meleklerden kaynaklanana kadar, görevden alınmış savaşçılar bir yana, neşe getirenler diğer yana savruluyor, hepsi de bir görevi tamamlamaya kararlıydı.

"Çok fazla," diye nefes nefese kaldı Annabelle.

Onu kitleler arasında manevra yaptırdı, döndürdü, yuvarladı ve sonunda açık bir hava parçasına ulaştı. "Bulut!" diye bağırdı. "Bana dön."

Beş saniye geçti... on... yirmi, ama sonunda evi etrafında belirdi. Ancak, puslu duvarlar artık yumuşak bir bebek mavisini değil; siyahtı, yağ gibi kaygandı, sanki kötülüğün özünü ağlıyordu.

Midesi burkuldu. Bunu beklemiyordu, bunun mümkün olduğunu bilmiyordu. Bir bulut hiç bu kadar büyük ölçüde ve bu kadar çabuk değişmemişti.

"Ne oldu?" Annabelle söyledi.

"Bilmiyorum. Belki de ölüyordur." Saldıran iblisler onu bir şekilde zehirlemiş olmalı. "Yatak odam. Göster bana."

Yatağı ve komodini göründü. Hava cebinin içine uzandı ve geri çekti- Neredeyse rahatlamıştı

dizlerini bkt. Vazo güvendeydi.

"Beni tapınağa kadar takip et ve görüş alanımda kal," diye emretti buluta. "Onu koru, istediğı her şeyi ver ve döndüğümde acına son vereceğim." Göğsünün içinde bir sızı. Vicdan azabı mı?

Bu ev çok uzun zamandır onun tek...arkadaşıydı.

Annabelle onun bornozuna sarıldı. "Sana yardım etmeme izin ver."

Kalbini ona karşı sertleştirdi; buna mecburdu.

"Kanatların yok ve seni taşımak bana engel olacak."

"Ama kesinlikle yapabilirim-"

"Burada kalarak ve en büyük hazinemi koruyarak bana yardım ediyorsun."

"Yatak odası mobilyası mı?" diye sordu sertçe.

"O küpün içinde kardeşimden bana kalan tek şey var." Kız cevaplamaya hazır olmadığı soruları sormadan önce, adam dudaklarını onunkilere değdirdi, dili kızın sıcak ve ıslak ağızının derinliklerinde gezinerek yaklaşan savaştan önce son bir tat çaldı.

Başını kaldırdığında sadece onunla kalmak istiyordu. Ama en başından beri daha fazlasını istemenin onun için bir tehlike olduğunu biliyordu. Elmacık kemiğı boyunca bir parmak ucunu okşadı, "Belki de vazo benim en büyük hazinem değıldir," diye fısıldadı ve onu terk etti.

* * *

ANNABELLE'IN ILK DÜŞÜNCESİ: Az önce ima ettiğini düşündüğüm şeyi mi ima etti?

İkincisi: Büyük, gcl ve sert adam savaşa giderken küçük kadın evde kalır.

İlişkileri hep bu şekilde mi devam edecekti?

Koruması gereken küpü inceledi. İçinde berrak bir sıvı dönüyordu, Hayat Suyu'ndan daha kalındı ve menekşe rengi boncuklar parıldıyordu. Melek külleri mi?

Her neyse, kendisinden istendiği gibi eşyaları koruyacak ve umarım Zacharel'e olan borcu ödenecekti. Onu kardeşiyle yeniden bir araya getirmiş, Brax'ı gerçeğe ikna etmişti ve aralarındaki ilişki pürüzsüz olmasa da artık nefret dolu da değildi. Daha fazlası, daha iyisi için olasılık vardı.

Küpe, "Kıyafet değişikliğine ve havalı, yeni bir silaha ihtiyacım var. Ayrıca kanatlar da iyi olurdu." Sonuncusunu hüzünlü bir iç çekişle söyledi. "Kardeşin beni korumak ve geçimimi sağlamak için harika bir iş çıkardı ama ona kendimi de koruyup geçindirebileceğimi göstermek isterim, biliyorsun."

"Pekâlâ," dedi ürkütücü, gülen bir ses - vazodan gelmeyen bir ses. Bir saniye sonra bulut o kadar şiddetli sarsıldı ki, ayakta kalabilmek için bir yatak direğine tutunmak zorunda kaldı.

"Neler oluyor? Kim var orada?" Kimse görünmemiştii; hâlâ yalnızdı.

Sarsıntı durduğu anda hasarı değerlendirmek için etrafına bakındı. Her şey aynı görünüyordu - ta ki kendine bakana kadar. Tişörtünün ve kot pantolonunun yerini... Bu da ne? Seksi bir şeytan kostümü mü?

Şimdi kısa kırmızı bir elbise giyyordu, tıpkı Driana'nınki gibi belinden kesilmiş kumaş parçaları vardı, etek ucu poposunun kıvrımının hemen altında duruyordu. Yastıklı, çatallı bir kuyruk ayaklarına doğru kıvrılıyordu. Ayaklarını beş inçlik stilettolar sarıyordu. Kırmızı file çoraplar uyluğun ortasına kadar uzanıyor, jartiyerler onları... eşleşen kırmızı külotlara bağlıyordu. Harika. Ayrıca bıçakları da gitmişti.

"Bunun komik olması mı gerekiyor?" diye sordu. "Bana kim olduğunu ve nerede olduğunu söyleyen iyi edersin. Şimdi."

Daha fazla kahkaha, daha fazla sarsıntı ve ardından her birine cam parçaları takılmış paslı bir dirgen

yatağın üstünde belirdi. "İstediğin şeyin geri kalanını unutamam."

İstediği silahı fark etti.

Bekle. Bulut şimdi konuşabiliyor muydu? "Ne yapmam gerekiyor-"

Bir kahkaha sesi daha onu böldü. Sarsıntı yeniden başladı, öncekinden daha şiddetli. Zihni olasılıklarla dolup taşıyordu. Kıyafetlerini değiştirmek istemiş ve bunu almıştı. Yeni bir silah istemiş ve bunu almıştı. Dehşet boynuna bir ilmik gibi dolandı. Kanat istemişti ve ne alacaktı?

Sonunda kahkahalar sustuğunda ve titremeler durulduğunda, omurgasına keskin bir acı saplandı. Ama hepsi bu kadardı. Orada bir acı vardı ve geçti ve uzun bir süre boyunca başka hiçbir şey olmadı. Rahatlamaya başladı.

"Bulut," dedi. "Kıyafetler, silah ve kanatlar konusunda fikrimi değiştirdim. Tamam mı?"

"Üzgünüm, yaramaz kız, ama ben bulut değilim ve geri dönüşü de yok. Sadece biraz zaman ver. Hoşuna gidebilir."

Sanki bir işaretmiş gibi, kürek kemikleri arasında sıcaklık filizlendi. İlk başta gerçekten rahatlatıcıydı. Ama bu sıcaklık ısındı... ve ısındı... ta ki kabarıncaya, gerçek alevlerle çatırdayıncaya kadar.

"Kes şunu," diye bağırdı. "Her ne yapıyorsan, dur."

Daha sıcak ve daha sıcak... ter derisinin üzerinde boncuk boncuk, nefes sığ ve hızlı çıkıyor. Ama iyiydi. Bununla başa çıkabilirdi. Yapabilirdi- Kürek kemikleri arasındaki et yırtıldı ve sırtından kan fışkırdı, keskin bir şey kasları kesti.

Dizlerinin bağı çözüldü ve yere yığıldı. "Durun! Lütfen."

"Neden şimdi durayım ki? Seni bekliyordum, döneceğini biliyordum."

Ses bu kez odanın öbür ucundan geliyordu ve başını kaldırdığında sırttan bir iblisin sızan siyah duvarın içinden çıktığını gördü. Ne de olsa bulut değildi.

Sakin ol. Duygularınla beslenmesine izin verme.

Acıyla savaşıarak, başı dönerek ayağa kalktı ve dirgeni kaptı. "Zacharel'den nasıl... saklandın?"

"Meleğiniz her şeye kadir değil ve her şeyi göremez. Saldırımızdan sonra bulutu takip ettim ve kuşatmayı başlattım." Yaratık ince olmasına rağmen uzun boyluydu, pulları siyah buz gibi pürüzsüz ve parlaktı. Gözleri kırmızıydı, pek çok kardeşininki gibi güzel yakut rengi değil, kenarları pas rengindeydi. "Bulut artık benim. Kontrol etmek benim... dilediğim gibi saptırmak benim."

"Bir bulut... bir insana... kanat veremez."

"Sen insandan daha fazlasısın, değil mi? yaramaz kız? Sen bir iblise aitsin."

Sakin... "Ben kendime aidim." Varlığındaki tüm gücü kullanarak yabanın ucunu adama sapladı.

Vücudunu kamburlaştırdı ve yolundan çekilerek saldırısını etkisiz hale getirdi. Çok keskin dişlerini göstererek, "Sert oynamana gerek yok. Sana fazla zarar vermeyeceğim..." dedi.

Yabayı tekrar ona sapladı. Bu sefer yeterince hızlı değildi. Temas. Çatallar uyluk kemiğinin derinliklerine battı, uzun sap kuvvetten titriyordu. Ama çığlık atan ve acıdan dizlerinin üzerine çöken o değildi. Kadındı. Bacağındaki kaslar... kesinlikle parçalara ayrılmıştı.

Kıkırdaması duvarlardan yankılandı. "Gerçekten bana zarar verebilecek bir silahı sana verecek kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Evet," diye nefes nefese kaldı. "Gerçekten istiyorum."

Hiçbir hakareti kabul etmedi. "Yabanın güzelliği, onu kullanan kişinin neden olduğu yaraları hissetmesidir.

Acıtırsa söyle." Çatalları kalçasından çekip çıkardı.

Bir çığlık daha attı, görüş alanını siyah bir sis kapladı. Kalçası yüzünden değil - evet, bu korkunç ötesiydi - ama göğsü yüzünden.

Ne zaman başka bir yeri yara alsa, jiletler sanki Zacharel az önce suyunu boğazından aşağı dökmüş gibi oradaki yanığı kazıyor gibiydi.

"İyi mi?" diye sordu iblis. "Daha kötüsüne katlandım."

"Keşke seni tatmam yasak olmasaydı." Aralarındaki mesafeyi kapattı ve kızın önünde çömeldi, iğrenç kokusu kızın duyularını bastırıyordu. "Efendimin elinde Zacharel'in diğer dişisi var, bunu biliyor muydun?" Avucunu açtı ve kıvrılmış bir tutam siyah saç ortaya çıkardı. "Güzel melek."

"Kızın bedeninden geriye kalanlar onda demek istiyorsun." "Hayır. O yaşıyor."

"Yalan söylüyorsun."

"Öyle mi? Bunu gerçekten göze alabilir misin?"

Hayır. Hayır, yapamazdı. Ses tonundaki aceleciliği bastırmak, kendini hareketsiz tutmak için bilinçli bir çaba göstermesi gerekiyordu. "Efendin kim, ha, Zacharel'in bile yapamadığını yapıp birini ölümden geri getirebiliyor?"

"Sana söylemeyeceğim. Seni onunla tanıştıracam. Ve ondan kibarca rica edersen, bahse girerim kadının gitmesine izin verecektir. Ya da bırakmaz. Çoğunlukla bırakmaz. Ama bu deneyemeyeceğin anlamına gelmez."

Efendisi, ailesini bıçaklayan yüce lord olmalıydı, onu işaretleyen, lekeleyen... onu mahveden iblis. Onunla yüzleşmeyi nasıl da hayal etmişti.

Evet, pes edip gitmek istiyordu. Ama bu yaratığın bu buluttan canlı çıkmasına izin verecek miydi? Hayır. Asla. Bıçakları olmayabilirdi ve yaba da işe yaramayabilirdi ama yumrukları vardı ve onları nasıl kullanacağını biliyordu.

İblisin paslı bakışları komodine kaydı. "Zacharel'in kardeşini de yanımızda getireceğiz elbette." İşlerin gidişatından memnun bir şekilde ellerini çırpı.

"Hangisinin onu daha çok inciteceğinden emin değilim. Kadınının ölümü mü yoksa çok sevdiği kardeşinden geriye kalan her şeyi kaybetmek mi?" Doğruldu ve vazoya doğru uzandı. "Hadi öğrenelim."

Kendini parçalanacakmış gibi hissetmesine rağmen Annabelle saldırdı.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

ZACHAREL VE THANE, İlah'ın tapınağının üzerinde geziniyor, yüzlerce kanatlı iblis kölesinin gecenin karanlığında gökyüzünde hızla ilerleyişini, ancak yapının etrafını saran nehirlerle ulaştıklarında yavaşlayışlarını izliyorlardı. Bu nehirler bulutun kenarlarına doğru akıyor, nefes kesici, yıldızlarla çerçevelenmiş şelaleler halinde yanlardan aşağı dökülüyordu.

İblislerin çoğu akıntılarla başarılı bir şekilde mücadele etti ve bahçelerden kaymaktaşı basamaklara, sarmaşıklarla dolu sütunları geçerek içeriye açılan yüksek çift kapıya kadar sürünmeyi başardı. Ancak kapıları kıramadılar, ne kadar güç kullanırlarsa kullansınlar, kesip biçtiler, vurdular ve tekmelediler.

Zacharel bir an için Annabelle'le tanıştığı geceye geri döndü. İblisler o zaman da ona ulaşmak için akılsızca saldırmışlardı. Ama Annabelle içeride değildi, yani... bu sefer ne istiyor olabilirlerdi ki?

"Tanrımıza hiç böyle saldırmamışlardı," dedi Zacharel. Kanatları her zamankinden daha ağırdı, kar yağmaya devam ediyordu. "Neden şimdi? Ne amaçla?"

Thane, "Sadece emirlere uyduklarını varsayabilirim," dedi.

"Evet, ama kimin?"

"Burden'in değil, o kadarını biliyoruz. O görevde değil."

"Belki de onun iplerini çeken kişi?" "Belki."

"Başka kim bütün bir sürüyü intihar görevinde feda edebilir ki? Ve yine, ne amaçla?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Evet. Sorgulama.

"Bundan hoşlanmıyorum." Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi ve uzun, sessiz bir an boyunca kendi bulutunu -o masmavi genişlikte korkunç bir siyah leke-gözlemledi.

Annabelle içeride olmasına rağmen iblisler buluta sızmaya çalışmadı. Oh, ona doğru özlem dolu bakışlar attılar, hatta ona doğru ilerlediler, ama hepsi kendilerini yakalayıp tapınağa saygısızlık etmeye geri döndüler.

Thane içini çekti. "Diyelim ki köleler sadece dikkatimizi dağıtmak için buradalar. Diyelim ki başka bir sürü başka bir yerde, harekete geçmek için biz savaşa girene kadar bekliyor. Yine de bu işten sıyrılamayız. Tanrı'nın emirlerini aldık ve onlara uymak zorundayız."

Zacharel iki parmağını çenesine dayayarak endişelendi. "Haklısın. Haklıyız. Ama bu, bunun için tüm orduma ihtiyaç olduğu anlamına gelmiyor."

Askerlerinin yarısını hayal etti ve sesini onların zihinlerine yansıttı. Yakındaki göklerde devriye gezerek şüpheli herhangi bir şey, herhangi bir şeytani rahatsızlık aradılar. Eğer yeni iletişim yöntemi onları şaşırttıysa, bunu iyi sakladılar. Bu daha kolay, daha hızlıydı ve keşke bunu daha önce yapsaydım diyordu.

Birbiri ardına "Evet, efendim!" cevapları aldı.

İşaretimle, diğer yarısına yansıttı, saldırıyoruz.

Thane'e, "Sen, Xerxes ve Bjorn üç şeytana Koldo'ya kadar eşlik edeceksiniz. Canlı olarak." Koldo savaşacak kadar iyi değildi ama hasta yatağından çıkmıştı.

"Onlardan öğrenebildiğiniz her şeyi öğrenin. Tapınak tamamen temizlendiğinde ben de size katılacağım."

Thane onun omzuna bir tokat attı. Bu, eğitim dışında ilk dokunuşlarıydı. "Olmuş bilin." Melek bununla birlikte arkadaşlarını toplamak üzere Zacharel'in yanından ayrıldı.

Bulutuna bir kez daha baktı, kendine engel olamıyordu. Hala hiçbir iblis

Girin. Annabelle ne yapıyordu? Onu terk ettiği için öfkeleniyor muydu? Sağlığı için endişeleniyor muydu?

Sen bir savaşçısın. Bir savaşçı gibi davran. Zihnini boşalttı, elini kaldırdı ve ateşten kılıcını yarattı. Göz açıp kapayınca kadar askerleri de kılıçlarını kaldırdı. Kimse rütbesini bozmadı, işaret verilmeden önce harekete geçti.

Bu da yeniydi.

Zacharel'in savaş çığlığı gökleri deldi. "Şimdi!"

Zacharel de dahil olmak üzere melekler aşağıya indi. İblisler oldukları yerde donup kaldılar, çoğu titredi ama hiçbirisi kaçmadı. Aralarından geçip gitti, siyah kan tapınağın saf kaymaktaşı ve sedef cephesine sıçradı, kafalar aşağı yuvarlandı, aşağı, rakipleri... gülümseyerek ölüyordu, fark etti, sanki onun bilmediği bir sırrı biliyorlardı.

Yine bulutuna baktı ama iblisler yine de ondan uzak durdu. Belki de Annabelle'i kontrol etmeliydi. O-

Ağır bir yük ona çarptı ve onu bir uçtan diğer uca savurdu. Kılıç üzerindeki hakimiyetini kaybetti ve kılıç yok oldu. En alt basamağa çarptı, ciğerlerindeki hava dışarı fırladı. Hayır, itmiyordu. Sızıyordu. Organları delinmişti; çünkü bir çift boynuz göğsüne saplanmıştı. Felç edici bir zehir doğrudan vücuduna püskürtülmüştü.

Dikkat dağınıklığı öldürür. Bunu biliyordu. Ama bunu biliyordu ve şimdi bedelini ödeyecekti. Kollarına yumruk atmasını ve bacaklarına tekme atmasını emrederken kasları kasıldı ama uzuvları itaat etmedi. İblis sarsılarak kurtuldu, neşeyle güldü ve arkadaşlarına bağırdı. Çok geçmeden köleler Zacharel'in etrafını sardı, onu ısır maya, pençelemeye başladılar ve onları durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Hâlâ tapınakta mısın? Thane'e yansıttı.

Yakınlarda. Savaşçının konuşurkenki hareketlerinin hızını gösteren hırıltılı bir cevap.

Basamakların en altındayım. Bana yardım edin. Daha önce hiç yardım istemek zorunda kalmamıştı ve şimdi burada bunu yapmak zorunda kalması... aşağılayıcıydı.

Etrafında acı dolu homurtular ve iniltieler duyulmadan önce bir sonsuzluk geçmiş gibiydi. Dişleri söküldü, boynuzları koptu ve iblisler birer birer etrafına çökmeye başladı.

"Merak etme. Senin olduğun yerde ben de bulundum." Thane onun yanında durmuş, yaklaşmaya cüret eden her minyonu öldürüyordu. "Toksinin etkisi birkaç dakika içinde geçer."

Zacharel kendini cehennem ateşine atılmış gibi hissederek öylece uzanabildi. En azından bulutunu hâlâ görebiliyordu... şimdi ortasında üç renk lekesi olan bir bulut. Koyu, çiçek açan... kırmızı?

Kırmızı. Kan. Annabelle'in kanı.

Merkezden bir iblis düştü ve yeryüzüne doğru ok gibi fırladı.

Bulut, diye zihinsel olarak Thane'e bağırdı. Benim bulutum.

İçeride. Annabelle. Ona yardım edin!

Thane soru sormak için etrafta dolaşmadı ama fırladı. Anında, kenarda bekleyen ve savaşçı oradayken saldırmaya korkan köleler Zacharel'in etrafını sardı. O kadar zorlanmıştı ki neredeyse dilini ısıracaktı. Omuz kemiği yuvasından fırladığında hiç şaşırmadı. Ama kendini zehrin etkisinden kurtarmayı başarabildi mi? Hayır.

Yüzü pençelenmişti. Göğsü kesilmişti. Bacakları kesilmişti. İblisler çok mutluydu, kasları nihayet hayata dönmeye başladığında fark edemeyecek kadar dikkatleri dağılmıştı. Önce parmakları kıpırdadı, sonra ayak parmakları, en sonunda da toksin tamamen dağıldı. Omzunu tekrar yerine oturttu ve harekete geçti. Kükreyerek ateşten bir kılıç daha yarattı ve daire şeklinde savurarak önüne çıkan herkesi kesti.

etrafında kümelendi. Kafalar uçtu ve bedenler yere yıldı.

Kanatlarını a  tı ve havaya fırladı. Neredeyse varmıştı... "Annabelle!" Bulutun içine girmeye çalıştığında geriye doğru sekti, çarpmanın etkisiyle kemikleri titredi.

Thane diğer tarafa doğru uçtu. "Bir çeşit engel var. Evinizi öldürmeden geçemiyorum."

Zacharel kılıcını kararmış bal  ı  a doğru savururken buluta "  z  r dilerim," dedi. Bu hayal ettiği gibi merhametli bir   l  m değildi ama yine de bir ölümdü. Annabelle'e ulaşmak zorundaydı. Anında bir kapı açıldı, kenarları cızırdıyor, ateş büyüyor, yayılıyordu. Zacharel düzleşti ve hızla yatak odasına gitti.

  ini korku kapladı. Duvarlardan kan damlıyor, yatağı ve komodini kaplıyor, hatta yerde küçük havuzlar oluşturuyordu ama ortada ceset yoktu. Vazo yok.

Thane onun yanına yaklaştı. "Göründüğünden daha güçlü. Her ne olduysa, iyileşecektir."

"Evet." Peki ya o? Burada şiddetli bir savaş ya  and  ı  ı açıktı. "Annabelle," diye bağırdı.

Yanıt yok.

Pani  e kapılmamak için elinden geleni yaparak, bulut dışarıdan içeriye doğru yanmaya devam ederken oda oda aradı, yakında sonsuza dek yok olacaktı ama ondan hiçbir iz bulamadı.

Bir anda ortadan kayboldu. "O burada değil. Nasıl burada olmaz?"

"O... düşmüş olabilir mi?" Thane'in sesi sempati doluydu.

Hayır. Hayır! Zacharel buluttan çıkıp karaya doğru ok gibi fırladı, Thane de hemen arkasındaydı.

Bir iblisin bulutu terk edişini izledim, diye yansıttı. O iblis onu da yanında götürebilirdi ve ben sadece onu özledim.

Eğer durum böyle olsaydı, iblisle yol boyunca savaşır, yakalanıp hapsedilmektense ölmeyi tercih ederdi. Eğer iblis bir şekilde onu elinde tutmayı başarır, canı yanacaktı, hem de çok yanacaktı ama Zacharel ölmektense canının yanmasını tercih ederdi.

Yaralıları kurtarabilirdi. Ölülerini kurtaramazdı.

Ancak şimdi, daha önceki şüphesine bir cevap bulmuştu. İblislerin tapınağa saldırmasının bir nedeni vardı ama kendisinin dikkatinin dağılmasını ve Annabelle'in yalnız kalmasını istediklerini tahmin etmemişti. İblislere ve kendisine öfkelenerek yeryüzüne çok yakın bir şekilde doğruldu ve hızını yavaşlatan kanatlarını neredeyse parçalayacaktı. İniş tüm vücudunu sarsarak öne doğru tökezlemesine neden oldu.

İlk fark ettiği şey yerdeki parçalanmış iblis leşiydi. Yeni öldürülmüştü, kanı sıvı haldeydi, pıhtılaşmamıştı ve darbeden değil pençelerden kaynaklanıyordu. İki iblis birbiriyle mi savaşıyordu? Belki de Annabelle'in hakları için. Zacharel daralmış gözlerle etrafına baktı, ondan herhangi bir iz aradı. Her yönde kilometrelerce orman, hayvanlar ve böcekler doğal olmayan bir sessizlik içindeydi.

Sol tarafta, ay ışığı bir şeyden yansıyor. Annabelle'e ait bir şey mi? Arkasında buzdan bir iz bırakarak oraya doğru koştu ve kardeşinin vazosunu aldı. Boştu.

Bardak elinde paramparça oldu.

"Ne oldu?" Thane yere inerken sordu.

Zacharel eğildi, yeri sıvazladı. Kuru. İkizinin özü buraya dökülmemişti. Bulutun içine dökülmüş olabilir ve eğer durum buysa, sonsuza dek yok olmuş, külden başka bir şeye dönüşmemişti. Hadrenial'ın kendisi gibi onun eliyle yok edildi. Ya da Annabelle'e saldıranlardan biri aşağı inerken onu boşaltmış olabilir. Ama Zacharel koku almadı-

Bekle. Evet, kokladı. Kardeşinin kokusunu aldı: sabah gökyüzünü, çiy damlalarını ve biraz da tropik bölgeleri. Birisi onun özünü emmişti.

Bir nefes daha aldı ve Zacharel kokunun kaybolduğunu fark etti. Hadrenial'ın özünü taşıyan her kimse kaçıyordu. Annabelle mi? Yoksa bir iblis mi? Ya da ikisi birden mi?

"Zacharel?" Thane sordu.

Thane'e, "Git, adamlarının iblisleri sorgulamasına yardım et," dedi. Annabelle'i kurtarmak için dünyayı yok etmesi gerekse bile bunu yapardı ama askerinin hiçbir şekilde suçlanmasına izin vermezdi.

Cevap beklemeden ileri atıldı ve kendine daha fazla korkuya ya da öfkeye izin vermemesini söyledi. Ne şimdi, ne de sonra. Daha şimdiden göğsü yanıyordu, kesinlikle kanıyordu, bir zamanlar hissettiği çatlaklar şimdi duyguların içinden akmasıyla tam gelişmiş yaralar haline gelmişti.

Dallar yanaklarını tokatladı, cübbesini yırttı. Pürüzlü kayalar çıplak ayaklarını kesiyordu; iblisler ayakkabılarını çıkarmış olmalıydı. Yol boyunca, biri ölmüş, diğeri ölmek üzere olan iki iblisin daha yanından geçti. Durmadı, başka bir kılıç yarattı ve yaşayanın bedenini ikiye böldü.

Ormanın kenarında elektrikli bir çit vardı. Bir insan olan Annabelle çivili tepeyi aşmayı başaramazdı ama ikizinin özünü taşıyan kişi başarmıştı. O zaman bir iblisin peşindeydi. Şimdi tek soru, o iblisin Annabelle'i de yanında sürükleyip sürüklemediğiydi.

Onu Annabelle'i zevk için aramaya iten ilkel içgüdüler karanlık ve ölümcül bir şeye dönüştü. Öfke onu tamamen tüketti, kendini tutamadı ve şimdiye kadar deneyimlediği en yıkıcı güce dönüştü. Kanatlarını çırttı, yukarı ve aşağı uçmak niyetindeydi ama bakışları metal bağlantıların üzerindeki karanlık bir şeye takıldı.

Kan. Kırmızı, siyah değil. Taze. Doymuş
Annabelle'in kokusu.

Peki o zaman. Başka soru kalmamıştı. Kız
dışarıdaydı ve ona ihtiyaçı vardı. Ne yapması
gerekiyorsa yapsın, onu kurtaracaktı. Kendi hayatı
pahasına bile olsa.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

ANNABELLE nefes almakta zorlanıyordu. Boğazı korkunç derecede şişmişti ve solunum yolları zaten kısmen tıkalıydı. İçeri çekmeyi başardığı az miktardaki oksijen de sorunu daha da kötüleştiriyordu.

İblisler gökyüzünden yağıyor, ısı güdümlü füzeler gibi ona yöneliyorlardı. Nereye saklanırsa saklansın - çalıların içine, ağaçların tepesine, yerdeki deliklere- sanki başının üzerinde bir neon tabela varmış gibi onu buluyorlardı. Burada. O burada.

Sayamayacağı kadar çok yarası vardı ve kanatlar... tüylerden ziyade şişkin zarları olan şekilsiz dallara dönüşen o iğrenç kanatlar dengesini tamamen bozmuştu. Omzuna asılı ölü bir iblis cesedi de onu yavaşlatıyordu. Ama onsuz devam edemezdi.

"Hey, ne yapıyorsun? Massster arıyor."

Konuşmacı görüş alanına girdiğinde Annabelle sarsıldı. Hemen üstündeki bir dalda, Zacharel'in tanıştıkları gece öldürdüğüne benzeyen yarı insan yarı yılan bir iblis onu takip ediyor, kuyruğunu kıvrım kıvrım açarak ilerliyordu.

İblisler bunu yapmaya devam etti, sanki onlardan biriymiş gibi onunla konuştular. Ama sonra, belki de öyleydi. Derisinin yerini pullar, tırnaklarının yerini pençeler almıştı ve yüzüne ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, sadece kemiklerinin şeklindeki acayip farklılıkları hissedebiliyordu.

Dönüşüm, buluttaki iblisle savaşırken gerçekleşmişti; her değişim göğsündeki yanıktan kaynaklanıyordu; bu yanık yayılmış, korkusu derinleştikçe kötüleşmiş, öfkesi keskinleştikçe keskinleşmişti.

büyümüştü. Savaşı kazanmayı başardıktan sonra bile kendini sakinleştirmeye çalışmış, ancak bedeni ile olumsuz duyguları arasındaki bağlantıyı kurduğunda artık çok geç olmuştu.

"Gel. Hem neden ölü taşıyorsun ki?" Ona doğru uzandı. "Yemek için mi? Ben yemeğe yardım ederim."

"Sakin yanıma yaklaşayım deme!" diye bağırdı, dünya sadece bir saniyeliğine karardı. Bir saniyeden daha az, gerçekten.

Ama yeniden odaklandığında, titreyen ellerini taze kan kaplamış, soluk soluğa kalan ağzından damlıyordu. Kanın iğrenç tadı dilini bile kaplamıştı. Ve yılan... vücudu parçalara ayrılmış ve ayaklarının dibine saçılmıştı.

Kamburlaştı ve kustu. Bu da olmaya devam etti. İblisler yaklaştı ve bir anlığına bayıldı, ancak kendine geldiğinde onları ölü buldu. Sadece iblis gibi görünmüyorum, iblis oluyorum.

Zacharel onu böyle bulursa ne olurdu? Onu reddeder miydi? Öldürür müydü? Ya da bayılıp onu öldürür müydü?

Yükünü omzuna geri yüklerken boğazına bir hıçkırık düğümlendi. Ben onlardan biri olamam. Mutlaka başka bir açıklaması vardır.

Kalın bir ağaç kökü ayağına dolandı ve ayağı kayıp onu yüzüstü toprağa ve dallarla dolu zemine itti. Çarpmanın etkisiyle görüş alanında yıldızlar göz kırptı ama bir şekilde yükünü sıkı sıkı tutmaya devam etti.

Çırpınarak ayağa kalktı. İblisin başsız gövdesi sırtına çarptı, yeni tendonlarına baskı yaptı ve kanatlarını bükerek çığlık atmasına neden oldu. Emin değildi-

Başka bir şey, daha sert bir şey ona arkadan çarptı. Ayakları altından çekildi ve toprağa çarptı. Bu

Zamanla tutuşunu kaybetti ve iblis ileri doğru fırladı, bir ağaca çarpmadan önce uçtan uca takla attı.

Annabelle tepki veremedi ya da kendini toparlayamadan, aynı sertlikteki parmaklar kafa derisine saplandı, onu sarsarak etrafında döndürdü. Vahşi zümrüt gözleri ona bakıyordu, Zacharel'in yüzü öfkeden öylesine büyümüştü ki yüz hatları gerçekten de değişmişti. Elmacık kemikleri daha keskin, dudakları daha ince görünüyordu. Vücudu bile daha büyük görünüyordu, kasları cübbesinin kumaşını zorluyordu.

"Zacharel, lütfen. Gitmeme izin ver-"

"Sessiz ol." Adam kıza ters bir yumruk attı ve diğer eliyle kızın elbisesini tutuyor olmasaydı, kız başka bir ağaca çarpabilirdi. "Ben söylemedikçe konuşmayacaksın. Anladın mı?"

Görüşünde binlerce başka yıldız göz kırptı. Onu sarstı ve o da haykırdı.

"İnsan kıza ne yaptın?" Kızın yüzüne yaklaştı ve burun buruna geldiler. "Bir şey yaptığını biliyorum, çünkü onu kokluyorsun."

Sakin ol. "Ben o kızım. Ben Annabelle'im." Çenesi çoktan şişmişti, iki parça düzgün çalışmayı reddediyordu. Onu anlayabilir miydi? "Ben Annabelle'im."

Gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Değilsin."

Oh, evet. Anlayabiliyordu. Sadece inanmıyordu.

Adam kızın boynunu kavradı ve onu ayaklarından çekerek bacaklarını sarkıttı. Kalbinin durduğu birkaç dakika boyunca onu bu şekilde asılı tuttu. Bu sırada kadın onu tekmeledi. Onu öldürecek. Burada, şimdi, onun bir iblis olduğunu düşünerek canını çıkaracaktı. Ve bu konuda hoş davranmayacak, bunu onun için kolaylaştırmayacaktı.

"Tadına bak..." diye mırıldanmayı başardı. Gerçeğin tadına bak.

Birkaç metre arkasında bir dal kırıldı. Adam dönerken onu düşürdü. Nefes nefese kaldığında yengeç gibi geriye doğru yürüdü. Ayakta durabilirse, kaçabilirdi. Koşabilirse, ona ulaşmanın bir yolunu bulana kadar saklanabilirdi. Ama bacakları onu yarı yolda bıraktı, kasları iki tonluk kayalar gibiydi.

Zacharel'in ateşten kılıcını çıkarışını ve bir çalıyı yakarak vuruşunu izledi. Keskin bir çığlık atıldı ve sonra aniden kesildi. Kömürleşmiş yaprakların ve çürümüş balıkların kokusu havayı doldurdu, ani ve soğuk bir esintiyle dalgalandı. Bir gümbürtü, bir iblis kafası yuvarlandı, ardından bir gümbürtü daha geldi ve ceset öne doğru düştü.

Onunla yüzleşmek için döndü, kılıç hâlâ elindeydi. Bir adım, iki adım, ona yaklaştı.

"Zacharel. Yapma. Ben. Annabelle. Tadına bak. Gerçeği." Yine de yaklaştı.

Annabelle gözlerini kırptırdı, karanlık etrafını sarmıştı. "Lütfen... tadına bak..."

"Asla bir iblisin tadına bakmayacağım."

"Kelimeler...tat...kelimeler..." Onun bakışlarını uzun süre karşıladı.

Elinden geldiğince, bekleyerek, umut ederek...
Karanlığa doğru kayarak.

* * *

ZACHAREL, dişi iblisin aniden sabitleşen ayakları üzerinde durmasını izledi. Bir göz kırpmasıyla diğeri arasında gözleri buz mavisinden kıpkırmızıya döndü, mavi-siyah saçlarının ipeksi uzunluğu sanki yıldırım çarpmış gibi kafa derisinden havalandı. Tırnakları hançer gibi pençelere dönüştü ve-

Buz mavisi gözler. Annabelle
gibi. Mavi-siyah saçlar.
Annabelle gibi. Benim,
Annabelle.

Kıpırdamadan durdu, yarattığı incelemesi yoğunlaştı. Driana'nın kulüpte giydiğine benzer kırmızı bir elbise giymişti. Elbisenin kumaşı yırtıktı, açıktı ve

Kan lekeli. Koyu yeşil pullar vücutunu kaplıyordu; ellerinin yakından tanıdığı bir vücut şekli. Omuzları kamburdu, sırtının etrafından uzanan devasa kanatları vardı, uçları keskin küçük düğümler ve noktalar halinde bükülmüştü.

Gerçeği tadın.

İblisler yalancı ve hileciydi ama dudaklarını şapırdattığında tattığı şey yalan ya da hile değildi. Gerçeğin tatlı tadını aldı.

Önündeki varlık Annabelle'di.

Bu nasıl oldu? Ve Tanrım, o ne yapmıştı? Onu fırlattı. Ona vurmuştu. Onu boğmuştu. Zacharel kılıcı tutuşunu bıraktı, alevler anında söndü. İçindeki utanç onu dizlerinin üzerine çökertti.

Annabelle'in kokusunu almasına şaşmamalı. O gerçekten Annabelle'di. Ve onu incitmişti. Hem de çok incitmişti. Kendini asla affedemeyecekti.

Kadın aralarındaki mesafeyi kapatırken adam olduğu yerde kaldı. "Özür dilerim, çok özür dilerim Annabelle." Ona hiç doğru düzgün bakmayacak mıydı? Ona hep acı mı çektirecekti?

Başını yana eğdi, sanki onu duymuş, anlamış gibiydi, ama gözlerindeki kızılık sanki özrünü umursamıyormuş gibi parladı. Ve ilerleyen dakikalarda bunu kanıtladı.

Pençeleri onu kesiyor, küçük yumrukları ona vuruyordu. Daha önce sahip olmadığı bir beceriyle dönüyor, kanatlarının uçlarıyla onu kesiyordu.

Bir kez bile onu durdurmaya çalışmadı. Bunu hak etmişti. Bunu ve çok daha fazlasını hak ediyordu ve eğer kadın onun kellesini almak isterse, ona kellesini verecekti. Ben herhangi bir iblisten daha kötüyüm.

Sonunda ondan uzaklaştı ve durdu, sadece durdu ve gözlerini kırptırdı.

"Annabelle?"

Bocaladı, gözlerini kapattı. Yeniden odaklanabilmesi için bir an geçti ama odaklandığında gözbebeklerinin buz mavisinin o şaşırtıcı tonuna döndüğünü fark etti.

"Annabelle!" Ayağa fırladı.

"Zacharel?" En azından onun adını söylediğini düşündü. Kelime karmakarışık, neredeyse duyulmuyordu.

"Ben buradayım." Yavaş ve ölçülü adımlarla ona yaklaştı. Onu tedirgin etmek istemiyordu.

Sanki güçlü bir rüzgâr ona çarpmış gibi, sendeledi ve düştü.

Hızla harekete geçerek onu yere düşmeden yakaladı ve aşağı indirdi. "Çok özür dilerim aşkım. Sen olduğunu bilmiyordum."

Gözleri yaşlarla doldu, yanaklarından aşağı süzüldü. "Zacharel," diye tekrarladı aynı kırık ses tonuyla.

"Evet, aşkım. Ben buradayım."

Bir panik sesi onu terk etti. Şimdi de ondan korkuyor muydu?

Göz kapaklarını sıkıca kapattı. "Ben... seni öldürdüm mü?"

Zavallı zihni gerçeğe kâbusu birbirinden ayırt edemiyordu. "Hayır, aşkım." Parmak ucuyla kızın morarmış çenesini okşadı. Hadrenal ölme için yalvarmıştı. Annabelle yaşamak için yalvarmıştı. İkisine de ne yaptığına bir bakın. Kendimden nefret ediyorum.

Kardeşinin istediğini yapma ve öldürücü darbeyi vurma kararı üzerinde kaç saat, kaç gün, kaç hafta acı çekmişti? Ve sonrasında, karar verilip eylem yapıldığında, ne kadar çok ağlamıştı? O kadar çok ağlamıştı ki neredeyse tüm kaburgaları kırılmıştı. O kadar çok kan kusmuştu ki. Ama o zaman bile, kendisi ölmek istememişti. Yaşamak ve intikam almak istemişti. Şimdi, öldürücü bir darbeyi memnuniyetle karşılayabilirdi.

"Beni öldürmedin. Yaşıyorum."

Öksürdü, ağzının kenarından bir damla kan süzüldü. Sakinleştiğinde fısıldadı,

sanki utanmış gibi, "Bir şey... yanlış... bende."

Sesi alçak ve nazikti. "Biliyorum aşkım, ama seni iyileştirmenin bir yolunu bulacağız."

"İblis... bulutun içinde... bekledi, kardeşimi almaya çalıştı... ben-"

"Şşş. Şu anda bunun için endişelenme."

Yine de ısrar etti. "İzin vermedi... Savaştı."

"Biliyorum aşkım, biliyorum, neler olduğunu bana sonra anlat, tamam mı? Şimdi, uykuya dalmanı istiyorum. Tamam mı? Seni koruyacağım, yemin ederim."

"Hayır! Dinle!" dedi ani bir güç patlamasıyla. "İblisi geride bırakamazsın...." Vücudu sarktı, gücü geldiği gibi hızla gitti. "Onu da yanında götürmelisin..." Kaslar gevşiyor. "Vücudu... lütfen."

Sonunda anlaşıldı. Öldürülen iblis şimdi Hadrenal'in özünü taşımak zorundaydı. Zacharel'in en büyük hazinesini korumaya yemin ettiği için bu ağır yükü taşıyor, kaçmaya çalışıyor ve hayatı için savaşıyordu.

"Onu geride bırakmayacağım, aşkım. Şimdi uyu," dedi tekrar. Uyurken acıyı hissetmeyecekti. İyileşecekti.

İyileşse iyi olur.

"Teşekkür ederim," dedi iç çekerek, başı yana eğikti ama gözlerini kırpıştırarak açtı, sanki onun dediğini yapacak kadar ona güvenmiyordu.

Teşekkür ederim, demişti.

Teşekkür ederim. Teşekkür ederim.

Sonsuza dek aklından çıkmayacak iki kelime. Onun teşekkürünü hak etmemiştii ve uyanıp akli başına geldiğinde bu teşekkürü bir daha alamayacağından emindi.

Başka ne yapacağını bilemediğinden, şahdamarını sıkıştırarak beynine giden oksijen akışını durdurdu ve onu bayılmaya zorladı. Bir merhamet ama yine de duyduğu utanç onu neredeyse boğuyordu.

Hayat Suyu'ndan geriye kalanları onun boğazından aşağı dökmeyi o kadar çok istiyordu ki. Onu kurtaracak herhangi bir şey. Ama yapamadı. Ona ne yapıldığından emin değildi ve sıvının diğer iblislerde olduğu gibi ona da zehir gibi etki etmesinden çok korkuyordu.

O bir iblis değil! içgüdüğü bağırdı.

Onu şefkatle yere yatırdı, ardından ölü iblisi sırtına bağlamak için acele etti. Annabelle'e döndüğünde onu göğsüne yaklaştırdı ve kanatlarına daha fazla zarar vermemeye dikkat ederek ayağa kalktı. Ağırlığı neredeyse hiç fark edilmiyordu, o kadar hafif bir şeydi ki.

Yavaş ve sakin bir şekilde eski liderinin bulutuna doğru uçtu ve içeri girmeyi talep etti. O beklerken Annabelle titremeye başladı. Vücut ısısı çok düşüktü - çok fazla kan kaybettiği için mi?

Bulut ona doğru açıldı ve içeri süzüldü. Umutsuzluğuna rağmen onu karşılayan kişi Lysander değildi. Onun yerine Lysander'ın dişisi Biana, belaya ve kötülüğe eğilimi olan bir Harpy'ydi.

Sakız çiğneyerek ona ve Annabelle'e baktı, uzun siyah saçlarından bir tutamı parmağının etrafında döndürdü. "Bana bulutları ısıtacak bir hediye getirmenin zamanı gelmişti ama gördüğüm en çirkin iblislerden birini seçmek zorunda mıydın?"

"Savaşçının hediyesini bu şekilde aşağılamak çok kabaydı," dedi başka bir dişi. Biana'nın ikiz kardeşi Kaia, elinde yarısı boşalmış bir Boone's Farm şişesiyle yaklaştı. Burden'in ofisinde, çok uzun zaman önce savaş için giyinmişti. Şimdi bir melek cübbesi giymişti ve tamamen rahatlamak üzereydi. "Ayrıca, çok daha çirkinlerini gördüm."

"Yeter," diye homurdandı. İkiz kız kardeşlere ve onların dünyaya karşı biz uyumuna tanıklık etmek, ona kardeşiyle neler yaşayabileceğini hatırlatarak büyülüyordu. Şu anda sadece Annabelle önemliydi.

Kızlar birbirlerine bakıp kıkırdadılar ve o zaman anladı. Sarhoşlardı.

"Neden şuraya koymuyorsun?" dedi Bianka, önce arkasındaki, sonra yanındaki ve sonra da önündeki bir yeri işaret ederek, "muhtemelen Noel'de sana vereceğim şeytan derisi halının yanına. Ya da masanın altına. Ya da daha iyisi, verandada, kazara ve bilerek yere atılabileceği bir yerde."

Lideri ona nasıl dayanıyordu? "Lysander nerede?"

Birden sinirlenerek dişlerini ona doğru gösterdi.

"Birisi, adını anmayacağım Zach, Tanrı'nın tapınağındaki görevini terk etti, bu da adamımın devreye girip günü kurtarması gerektiği anlamına geliyordu. Ben de kız kıza bir gece geçirmeye karar verdim."

Zacharel bir başka suçun hesabını vermek zorunda kalacaktı ama bu şu anki endişesi değildi. "Kadınımın bakıma ihtiyacı var. Bana bir yatak odası gösterirseniz-"

"Koca Z'nin birinden hoşlandığını söylemiştim," diye patladı Kaia.

"Ben de sana boş ver dedim. Az önce yanlış konuştuğu kesin." Bianka ellerini kalçalarına sabitledi. "Kız kardeşime söyle, bir kadın için yanıp tutuşmuyorsun. Ya da bir iblise. Ya da nabızı atan herhangi bir şeye."

"O bir iblis değil," diye bağırdı, öfkesinin yoğunluğu bulutu sarsıyordu.

Siyah saçlı Harpy irkildi ve kulaklarını tuttu. "Dilini koparıp tokatlamadan önce sesini kesmek ister misin? Söylentilere göre iç ses diye bir şey varmış. Şüpheliyim ama bana bir iyilik yap ve bir dene."

Sesini nazik olmaya zorladı. "Annabelle bir insan. Benim insanım. Yardıma ihtiyacı var. Şimdi."

"Şu kelime trenini geri alalım. Muhteşem beynimin içinde bir yapboz parçası yerine oturdu. Bu Annabelle mi?" Kaia bir adım öne çıkarak Annabelle'in saçlarını yolundan çekip yüzünü incelemeye niyetlendi.

Dişlerini ona doğru şaklattı. Dişleri olmasa da tehdidi eksik değildi. "Dokunmak yok."

Kaia onu duymamış gibi davrandı ve tam olarak istediği şeyi yaptı. Tipik Harpyler. "Tamam, vay canına. Evet, öyle. Ona ne oldu?"

"Emin değilim." Ama öğreneceğim ve söz verdiğim gibi düzelteceğim. "Yatak odası. Şimdi. Lütfen," diye ekledi, bunun işe yarayacağını umuyordu. Harpy'lerde istediğinizi elde etme ya da ölme şansınız yarı yarıyaydı.

"Yapsan iyi olur, B," dedi Kaia iç çekerek. "Lysander'ın dizini birazcık sıyırdığında nasıl korkaklaştığını biliyor musun? Zach de küçük prensesine karşı daha beter. Belki de insan olduğu ve çok aşağı olduğu içindir. Gerçi sanırım insan kelimesini onun tanım listesinden çıkarabiliriz."

"O aşağı değil," diye kükredi. "Ve o bir insan."

Bianka birkaç uzun, sessiz dakika boyunca onu inceledi.

"Haklısın, Kye. Zach daha kötü. Pekâlâ, hadi meleğim. Bu taraftan." Koridorda sekerek ilerledi.

Arkasında bir kar çizgisi bırakarak onu takip etti.

"Hey, Zach," diye seslendi Kaia. Bir duraklama oldu, fışkıran sıvının sesi ve ardından birkaç yudum. Doğrudan şişeden içiyor olmalıydı. "Sırtına başsız bir iblis bağladığının farkındasın, değil mi?"

"Tabii ki. Onu oraya ben koydum."

Bianka durdu ve elini yanındaki bebek mavisi sisin içinde salladı, bir kapı belirdi.

Zacharel onun yanından geçip içeri adım attı.

Ortada, kanat açıklıkları ortalamanın üzerinde olan savaşçı melekler için mükemmel olan ve şimdi de iblis kanatlı insanlar için mükemmel olan büyük bir yatak bekliyordu. Annabelle'i şefkatle yatağa yatırdı, yüzündeki saçları düzelitti ve yorganı vücudunun üzerine çekti. "Uzun süre kalmayacağız. Nerede olursa olsun iblisler onu hisseder ve saldırır."

"Kye ve benim iyi bir dövüş ihtiyacımız var. İstedğin kadar kalabilirsin."

Harpy'lerin olayı buydu. Onu kızdırabilirlerdi ama her zaman arkasını kollarlardı. Daha da iyisi, inanılmaz derecede yetenekli savaşçılardı. Yine de Bianka ve Kaia'yı tehlikeli bir durumun içine atmak -hem de sarhoşken- Lysander'ın ve Yeraltı Dünyası'nın tüm Lordlarının öfkesini kazanmanın garantili bir yoluydu.

"Teşekkürler, ama bir saat içinde gitmiş olacağız."

"Dostum, en iyi minçıkayı kaçırıyorsun.

beceriler, ama her neyse. Teklif ettim ve yapabileceğim tek şey bu - hiç konuşmamışsın gibi davranıp tam olarak istediğimi yapmadan önce." Ayak sesleri duydu, "Bana biraz şarap ayır, seni şıfırtı!" diye homurdandı, sonra sadece Annabelle'in nefes alış verişini duydu.

İblisi sırtından çıkardı, ceset cansız bir şekilde yere yığıldı. İğrenç yaratık küpü açmış ve içinde bulunan şeye dokunmuş olmalıydı, esans anında derisine işlemişti.

Zacharel elini buğulandırdı, yaratığın göğsüne uzandı ve -evet, kardeşinin özünün sıcak selini avucunda hissetti, kandan daha fazla bir şeyin fısıltısı onu arıyordu, iblisin kabuğundan çıkmak istiyordu.

Zacharel bir an için kardeşine bunu yaptığı geceye geri döndü. Tıpkı daha önce olduğu gibi, elini sıkıca tuttu ve elini çektiğinde kalın ve berrak bir şey derisini kapladı.

Bir şey... Kardeşinden geriye ne kaldıysa. Tepki vermeyecek.

Tek bir damla bile vücuduna emilmeden önce buluta bir vazo üretmesini emretti. Her bir boncuk kabın içine düşene kadar parmak ucundan dirseğine kadar kenarını kazıdı. Kapağı mühürledikten sonra vazoyu gizli bir hava cebine itti. Melekler ve iblisler ona doğru çekileceklerdi ama o bir daha asla kimseyi onun korunmasından sorumlu tutmayacaktı.

Zacharel dikkatini Annabelle'e verdi. Onu temizledi, yaralarını sardı ve sıcak, kürk astarlı bir bornoz giydirdi. Bu sırada duyguları onu boğmakla tehdit ediyordu. Daha fazla utanç, daha fazla öfke, çaresizlik ve umutsuzluk. Onu bu hale getirmek için ona ne yapıldığını hayal bile edemiyordu. Bir iblis bir insanın bedenini ele geçirdiğinde bile, o insanın görünüşü asla değişmezdi.

Annabelle bir iblisin konsorsiyumuydu - teoride, gerçekte değil, diye düşündü içinden sahiplenici bir sıcaklık dalgası geçerken - ama eğer bu eylem onu değiştirecekse, dört yıl önce, işaretlendiği anda dönüşmüş olmalıydı. Peki geriye ne kalıyordu? Görünüşünü umursadığından değil. Önceden de güzeldi ama şimdi de aynı derecede güzeldi. O sadece onun Annabelle'iydi. Ama rahatsız edilebilirdi ve buna katlanamazdı.

Zacharel onun yanına uzandı ve başparmağını kızın pullu elmacık kemiği boyunca gezdirdi. Onun dokunuşuna doğru eğilirken yumuşak bir iç çekti. Uyandığında tam tersini yapabilir ve ona sırtını dönebilirdi. Ona ne yaptığını, onu nasıl incittiğini hatırlayacaktı.

Muhtemelen ondan kaçardı.

Bir inkâr kükremesini geri yuttu. Eğer ondan kaçmak istiyorsa, buna izin vermek zorundaydı. Ona yaptıklarını asla telafi edemezdi. Asla. Ama hayatının geri kalanında onu takip edebilir ve koruyabilirdi. Eğer bu cennetteki yerinden vazgeçmek anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Haidee, onun hayatının önemli bir parçası olması gerektiğini söylemişti.

Öyleydi. İşinden, evinden çok daha önemliydi.

Kendini durduramadı, şimdi dokunabiliyorken ona dokundu ve onu okşadıkça daha da - tatlı Tanrım, yarası daha hızlı iyileşmeye ve pulları azalmaya başladı, sadece bronzlaşmış derisi kalana kadar

kaldı. Kanatlar soldu ve sonunda gözden kayboldu.

İnsanı Annabelle geri dönmüştü. Nasıl, neden, bilmiyordu ama yine de yüzyıllardır yapmadığı bir şeyi yaparak teşekkür duası etti.

Arkasında bir giysi hışırtısı duyuldu ve kılıcını çekerek döndü.

Lucien, Ölüm'ün ele geçirdiği Yeraltı Dünyası Lordu, avuç içleri dışarıda, ellerini havaya kaldırdı. Siyah saçları alnına dökülmüştü ve dudakları aşağı doğru kıvrılmıştı; kalın, sivri bir yara izi bir köşesini ikiye bölüyordu. "Dur bakalım, meleğim. Haberler getirdim." Kelimelerin her birinden yorgunluk damlıyordu.

Zacharel kılıcı bıraktı ve kılıcın yok olduğunu zar zor fark etti. Aciliyet onu hırpaladı. "Söyle bana."

"Amun, Burden'ın sırlarını araştırmayı bitirdi. Aradığınız yüce lordun, Annabelle'i sahiplenen kişinin adı Affetmezlik."

Affetmemek. Bu isim zihninde yankılandı. Sonunda bir cevap gelmişti ama yine de rahatlamamıştı. "Onunla hiç dövüşmedim." Adını duymuştu, evet. Kim duymamıştı ki? Kötülerin en kötüsü, en kötünün de kötüsü. Zacharel, iblisin bir insan tarafından çağrıldığını duyduğu birkaç kez onun peşine düşmüştü ama Affetmez her seferinde onun gelişinden önce saklanmayı başarmıştı.

"Teşekkür ederim," dedi Lucien'e, bilgiyi Thane'e çoktan iletmişti.

Üç minyon daha yakalamayı başardık, dedi Thane içinden. Bu Affetmezlik hakkında ne bildiklerini öğreneceğiz.

Lucien başını onaylarcasına eğdi. "Rica ederim. Umarım artık ödeşmişizdir ve bir daha asla birlikte çalışmak zorunda kalmayız." Savaşçı bununla birlikte ortadan kayboldu.

Zacharel Annabelle'i yataktan aldığı battaniyeye sardı ve kollarına aldı. İblisleri Bianka'nın bulutuna çekmek istememesinden daha fazlası, Annabelle'i

Annabelle uyanıyor ve ondan başka herkese saldırıyor.
Oh, Annabelle. Ben kendimi affedebileceğimden
emin değilken, sen beni affedebilecek misin?

BÖLÜM YIRMI YEDİ

ANNABELLE bir sarsıntıyla uyandı ve doğruldu. Nefes nefese kalmıştı, ter göğsünden ve sırtından aşağıya doğru akıyordu. En korkunç rüya onu rahatsız etmişti. Bir iblise dönüşmüş, ormanda koşturmuş ve Zacharel'le dövüşmüştü.

Zacharel.

Onun adıyla birlikte, açıklayamadığı ama bastırması gerektiğini bildiği bir korku patlaması geldi. Tehlikeli, diye düşündü.

Neydi o? Duygu mu? Yoksa Zacharel mi?

Bakışları etrafı taradı. Başka bir otel odasındaaydı, yalnızdı. Kaçmalıyım. Kaçmak zorundayım. Bu düşünceyi sorgulamadı, sadece bacaklarını yatağın kenarına attı. Daha ayağa kalkamadan Zacharel karşısında belirdi, yüz ifadesi okunamıyordu.

Dehşete kapıldım.

Sakin olun. Sakin olmalısın. Kafası karıştı, emin olamadı, dondu kaldı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Acı dolu bir iniltiyle dizlerinin üzerine çöktü ve kadın birden onun yüz ifadesini okuyabildi. Acı çekmiş, utanmış, pişman olmuş, dehşete düşmüş... O anda parçalanmış bir adamdı, parçaları bir daha bir araya getirilemeyecek kadar çok yöne dağılmıştı.

"Ben... Ben... Zacharel?"

"Özür dilerim, Annabelle. Çok üzgünüm."

Bir sonraki anda, gerçek ona bir beyzbol sopası şiddetiyle çarptı. Hatırladığı şey bir rüya değildi. Bir iblise dönüşmüştü. Ormanda koşturmuştu. Zacharel'le dövüşmüştü.

Gözlerini kocaman açarak kollarını uzattı ama bir cüppe kendini görmesini engelledi. Sadece nefes almaya cesaret edebildi.

Kollarını geri sardığında ve teninin açık kahverengisini gördüğünde tekrar.

Kollarını sırtına dolamak daha zor oldu ama bilmek zorundaydı, kanatları yoktu! Tanrı'ya şükür! Sırtı pürüzsüz olması gereken yerde pürüzsüz, kabarık olması gereken yerde kabarıktı.

Zacharel tek kelime etmeden onu izledi. Hâlâ diz çökmüş, önünde eğilmişti.

Kolları ağır bir şekilde iki yanına düştü. "Bana vurdun," dedi açıkça. Korku gitmiş, yerine derin bir hayal kırıklığı gelmişti.

Başını eğdi, çenesi göğüs kafesine çarptı. "Biliyorum."

"Ve sen benim kim olduğumu bilmiyordun." "Hayır. Bilmiyordum."

Kendini savunmaya bile çalışmıyordu. Ona bir insanda bu tür bir değişimin duyulmamış, imkansız olduğunu düşündüğü bir şey olduğunu söyleyebilirdi. Ona, bir iblise dönüştüğü zaman kendisine verdiği tepkiyi hatırlatabilirdi.

"Neden dönüştüm? Beni nasıl normale döndürdün?"

Bir kez bile başını kaldırıp bakmadı. "Önce bana bulutta ne olduğunu anlat. Sonra sana bildiğim, hatta şüphelendiğim her şeyi anlatacağım. Senden hiçbir ayrıntıyı saklamayacağım."

"Pekala."

Kadın konuşurken dinledi ve arada bir başını salladı. Konuşmanın sonunda, omuzları sanki üzerlerinde ağır bir yük varmış gibi çökmüştü.

"Bulutlar pek çok şey yapabilir," dedi Zacharel, "ama bir insanı iblise dönüştüremezler. İblis bu konuda yalan söyledi. Bir kölesi de böyle bir şey yapacak güce sahip olamazdı."

"Ama o zaman bulut ya da iblis olmasaydı nasıl değişebilirdim?" İçine bir korku yayıldı ve kısa sürede her yanını ürpertti. "Bu benim bir şey olmadığım anlamına mı geliyor?"

Artık bir insanım ve dışım içime yetişmeye mi çalışıyor?"

"Muhtemelen. Sanırım işaretlendiğinde sana ikimizin de fark ettiğinden daha fazlası yapıldı. Sanırım iblis ruhunun bir parçasını değiştirdi."

Hayır, kesinlikle değil. O bilirdi. Değil mi? "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Ruhani bir el ile bedeninizin içine uzanır ve bir bıçağın bir uzvu koparması gibi istediğini alırdı. Muhtemelen sadece küçük bir parçayı, on sentten daha büyük olmayan bir parçayı. Daha sonra o parçayı kendi parçasıyla değiştirir, ikisini değiş tokuş eder, sizi evli bir çiftten çok daha fazla bağlar... kaynaştırırdı."

İçindeki beyaz öfke patladı, korkuyu tamamen gölgede bıraktı ve kendini Zacharel'in omuzlarına vururken buldu. "Son kez söylüyorum, ailemi öldüren iblisle evli değilim! Evli değilim! Ve birleşmiş de değilim!"

Savunmak için elini bile kaldırmadı. "Eğer bu sana gerçekten yapıldıysa, senin hayatın onunkine bağlı. O yaşadığı sürece, sen de yaşayacaksın. Sen yaşadığın sürece, o da yaşar. Bu olasılığı daha önce düşünmemiştim ama artık çok açık."

Zihninden sorular yağıyordu, hareketleri yavaşlıyordu... duruyordu. "Ama... ama... Neden peşimden başka iblisler gönderdiler? Eğer ben ölürsem, o da ölecekti."

"Thane'in bir şeyin onun ve diğerlerinin sizi fiziksel olarak ele geçirmesini engellediğinden bahsettiğini hatırlıyor musunuz? Sanırım aynı şey onların öldürücü bir darbe indirmelerini de engelledi."

"Ama ben... ben sadece onunla birleşemem." Ve tabii ki, göğsündeki yanma, olumsuz duyguları... onu alt ettiğinde her zaman yaptığı gibi alevlendi.

Bu doğru! Yanık, değişimde bir rol oynamıştı ve duyguları da yanıkta bir rol oynamıştı.

Zacharel'e söyledi ve o da başını sallayarak, "Bu mantıklı. Şimdi tek soru iblisin bunu neden yaptığı. Senin rızan olmadan, ki rüya bu rızayı sağlamazdı, en yüksek ilahi yasalardan birini ihlal etti. Özgür irade."

Kalbi acı dolu bir şekilde çarptı. Ses tonundaki bir şey... "Ve sen de bu yasaların uygulayıcısısın, değil mi?" İlk karşılaşmalarında ona böyle söylediğinden emindi. Ve bu sadece şu anlama gelebilirdi.

"Hayır," diye bağırdığını sandı ama kelime bir fısıltı olarak çıktı. "Hayır."

"Evet," diye onayladı.

"Yani onun cezasını infaz edecek kişi sen olacaksın?" Bu kez sözlü bir yanıt yerine başını salladı.

Cevaptan şüphelendiği için bir kalp atışı daha kaçırdı. "Peki bu cümle nedir?"

Uzun, gergin bir duraklama oldu. Yukarı baktı, aşağı baktı, sonra sağa sola baktı, sanki başka bir yerde olmak istiyormuş gibi. Sonunda, "Ölüm" sesini duydu.

Varlığının her zerresi kendi düşüncesi karşısında isyan etti. Zacharel yasayı uygulayarak iblisi öldürmüştü, evet ama aynı zamanda Annabelle'i de öldürmüştü. "Bu... birleşme-" diye öğürdü "- olaydan dört yıl sonra bir iblise dönüşmeme nasıl sebep olabilir?"

"Yeraltı Dünyası Lordlarının kendi olumsuz duyguları onları ele geçirdiğinde fiziksel olarak şeytanlarına nasıl benzediklerini gördüm. Tıpkı tarif ettiğiniz gibi. İnsanlıklarının kontrolünü kaybediyorlar, tüm mantıkları ortadan kalkıyor. Bulutun içindeki iblis yıllar önce sana ne olduğunu biliyordu, bu yüzden istediği tepkiyi nasıl ortaya çıkaracağını biliyordu."

"Katılıyorum. Yani, duygu olayı benim fikrimdi. Ama korku dolu dört yılın nasıl olup da tek bir değişiklik olmadan geçtiğini ve sonra birdenbire bom diye patladığını anlamıyorum."

"O dört yıl boyunca ilaçla uyutulduğunuzu ve bu ilaçların duygularınızın derinliğini bastırmak için olduğunu unutuyorsunuz. Bir şeyleri yeniden güçlü bir şekilde hissetmeye başladığınızda bile, ilaçlar muhtemelen sisteminizde kalmaya devam ediyor ve duygularınızın tam kapsamını sulandırıyor." "

"Ama bir süredir yoksunluk çekiyorum," dedi, yanıldıklarına dair bir umuda tutunarak.

"Siz de yaralandınız ya da iyileşiyorsunuz. Zayıflamış."

Evet, o da vardı. "Peki ya Yaşam Suyu?"

"İnsan tarafını iyileştirdi ama iblis tarafını ağırlaştırdı ve bu da dönüşümünü yavaşlatacaktı."

Ve ona o şeyi yedirdiği iki seferde kesinlikle sinirlenmişti, değil mi?

Umut soldu. Çenesi titredi ve gözleri dökmeyi reddettiği yaşlarla doldu. O yarı iblisti. Gerçek onun içinden fısıldadı. O yarı iblisti. Bu kez öfke ve çaresizlik çığlığıydı.

Sakin ol, sakın olmalısın. "Tekrar değişecek miyim?" diye mırıldandı, ama cevabı zaten biliyordu. Göğsünde filizlenen yanmayı şimdiden hissedebiliyordu.

"Aşırı olumsuz duygularla... evet, sanırım yapacaksınız."

"İblis parçası benden çıkarılabilir mi? Başka bir şeyle mi değiştirildi?" Bir umut kıvılcımı daha oluştu...

"Hayır. Çok fazla zaman geçti."

...ve yok edildi.

Ağlamayacağım. Ağlamayacağım.

"Ormanda taşıdığınız iblis, kardeşimin özünü emmişti. Orada benden de bir parça vardı. Ama iblis öldüğünde ben ölmedim çünkü hiçbir şey kök salmamıştı. Ve ben

Herhangi bir direnç olmadan her şeyi bedenden çıkar çünkü o öz beni tanıdı. İçinizdeki şey kök salmıştır ve direnecektir. Ne beni tanır ne de benden bir parça ister."

Onun söylenmemiş sözlerini duydu. Eğer onu serbest bırakmaya çalışırsa, acı çekecek ve muhtemelen ölecekti. "Acı çekmek ya da ölmek umurumda bile değil. İblisi içimden çıkar." Şimdi!

"Ölmek senin umurunda olmayabilir ama benim umurumda," dedi basitçe. "Bunu sana yapmayacağım. Asla. Benden bunu isteme."

Hiddetini anlamak sadece bir an sürdü. Aynı şeyi kardeşine yaptığı için hâlâ acı çekiyordu ve daha fazla dayanamazdı. Yani hayır, bunu ondan isteyemezdi, isteyemezdi. "Ne yapmalıyım o zaman?"

"Yüce lordu bulacağım. Onu kilit altına alacağım." Zacharel başını onun kucağına yasladı, kolları onun beline dolandı. Vücudu titremeye başladı. "Bunun için üzgünüm Annabelle. Çok çok üzgünüm."

Islak ve ılık bir şeyin bornozunun kumaşını doyurduğunu hissetti ve kaşlarını çattı. Gözyaşı mı? Hayır. Hayır, bu güçlü ve gururlu savaşçı ağlıyor olamazdı. "Yasalarınıza ve emirlerinize rağmen onu öldürmek yerine kilit altında mı tutacaksınız?"

"Senin için her şeyi yaparım." Başını kaldırıp ona baktı, kirpikleri diken diken, gözleri cam gibiydi. Ağlıyordu. "Ve sana burada ve şimdi yemin ediyorum Annabelle, seni öldürmeyeceğim. Başka bir meleğin seni öldürmesine izin vermeyeceğim."

Ve bu süreçte muhtemelen kendi suçları yüzünden öldürülecekti. "Yapma bunu."

Hızla devam etti. "Bir şekilde, bir şekilde, sana bunu yapan iblisi bulacağım. Onu kilit altına alacağım." Onu daha sıkı kavradı. "Seni her zaman korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ve eğer bana bakmaya dayanamazsan, bunu gizlice yapacağım."

"Hayır, ben-"

"Sonunda Tanrının bana ne öğretmeye çalıştığını anladım," dedi sözünü keserek, "yüzyıllar boyunca fark edemediğim şeyi. Öğrendiğimi sanıyordum ama yine de yapılması gerektiğini hissettiğim şeyi yapardım."

"Ne diyorsun sen?"

"İkincil hasar. Öldürdüğüm ve öldürölmelerine izin verdiğim insanlar iblis tarafından ele geçirilmiş ya da iblislerle takılıyorlardı ve cinayetlerinin haklı olduğunu düşünüyordum. Ama ya onlar da sizin gibiye?

Masumlarsa?

Ya sonunda incittiğim sadece onlar değil, onları seven ve kurtuluşları için hala umutları olan insanlar olsaydı? Ya kurtuluşları için umut olsaydı? Aslında her zaman umut vardır. Bunu artık biliyorum."

Gözyaşları ciddileşirken Anna'ya olan sarılışı daha da sıkılaştı. "Özür dilerim Anna. Günahımı bildiğin için değil, sana bu kadar acı verdiği için."

Onu bu kadar üzgün görmek, başka hiçbir şeyin yapamayacağı bir şekilde onu rahatlattı. Onu önemsiyordu. Pişmanlık hissetti. Zafer, hissetti.

İç çekerek parmaklarını onun ipek saçlarında gezdirdi. İblislerden nefret etmek için onun da en az kendisi kadar sebebi olmasına rağmen onu reddetmiyor olması... o... Kelimeleri bir daha düşünemedi. Gerçekle yüzleşmesi gerekecekti ama bu daha sonra olacaktı. Şimdilik sadece bu anın ve onu seven adamın tadını çıkarmak istiyordu.

Ve sevdi de. Onu seviyordu. Duygularını uzun süre inkâr ettiği için bunun farkında olmayabilirdi ama kız bundan emindi - tıpkı onun da kendisini sevdiğinden emin olduğu gibi. Onu kurtarmış ve korumuştı. Onun içindeki en iyiyi görmüştü ve onun da aynı şeyi yapmasına yardım ediyordu. Kimsenin ona saygısızlık etmesine izin vermiyor ve onun için yalnızca en iyisini istiyordu. Onu asla terk etmeyecekti ve o da onu asla terk etmeyecekti.

Evet, zor bir adamdı, karmaşık bir adamdı ve şu anda yaşadığı duygulara alışık değildi,

hatta yumuşaklık. Ama ona her ikisini de verdi ve o da ona her ikisini de geri verdi.

O artık onun bir parçasıydı, her neyse... daha fazla. O güzel bir parçaydı, hoş bir parçaydı, güçlü ve cesurdu ve kızdırmaması eğlenceliydi. Şefkatli ve nazikti ama ihtiyacı olduğunda da sertti.

Sessizleşene kadar ona şirin şirin baktı ve bunu yapma ihtiyacından pişmanlık duysa da sonunda kendini onun elinden kurtardı. Adam hiçbir itirazda bulunmadı, başını eğdi ve bir kez daha onunla yüzleşmeyi reddetti.

"Hemen döneceğim, tamam mı? Hiçbir yere gitme." O cevap veremedi banyoya koştu.

Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde işlerini halletti, dişlerini fırçaladı ve bornozunu çıkardı. Çırılçıplaktı ve tertemizdi. O kadar temizdi ki, aslında parlıyordu. Melek cübbesi nasıl çalışıyorsa çalışsın, minnettardı.

Şimdi, Zacharel için. Onun kıza, kızın da ona ihtiyacı vardı. İkisinin de olanları ve olacakları kısa bir süreliğine de olsa unutmaya ihtiyacı vardı.

Banyodan çıkarken kapının menteşeleri gıcırdadı. Serin hava çıplak tenini öptü, kolları ve bacakları boyunca tüyleri diken diken oldu.

Zacharel yatağın kenarında oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, başını eğmişti. Kanatları açılmıştı, altın rengindeydi ve beyazdan eser yoktu. Ya da kar, diye fark etti. Bir kez daha kar yağışı durmuştu.

"Anlaşmamıza göre, canım her istediğinde seni öpmem ve senin de bunu kabul etmen gerekiyor. Değil mi?"

Bakışları yukarı kaydı. Yüzünü kurulamıştı ama zümrüt gözlerinin camlığını gizleyememişti.

"Annabelle," dedi gürleyen bir nefesle, ona bakarak.

"Olan onca şeyden sonra, bunu kastetmiş olamazsın-"

"İstiyorum." Yavaşça ona doğru yürüdü. Bacaklarının arasında durduğunda ellerini adamın omuzlarına koydu. Kasları düğümlenmişti. Bakışları onunkilere kaydı, sanki kadının geri kalanına bakmaya devam etmek için kendine güvenemiyormuş gibiydi.

"Seninle birlikte olmak istiyorum," dedi. Aklına bir düşünce gelince kaşlarını çattı. "Bir kadınla birlikte olmana izin verilmediği sürece-" Dudakları ince bir çizgi halinde birbirine yapıştı. Kelimeleri düşünmek istemiyordu ve onları söylemek de istemiyordu. "Eğer yapamıyorsan sorun değil. Ben sadece _"

Zacharel bir anda kollarını kıza doladı ve kızın ayakları altından çekildi. Kadın öne doğru yuvarlandı ve Zacharel onu kucağına oturttu. Dengede durabilmek için onun kalçalarına sarılmak zorunda kaldı.

"Sen benimsin," diye homurdandı. "Sadece benimsin. Senin her şeyini kabul ediyorum ve birlikte olabiliriz."

İçinden güzel bir şelale gibi rahatlama aktı. "Bunu söylediğin için seni çok mutlu edeceğim, Kanatlı Mucize." Çok nazikçe dudaklarını onunkilere bastırdı, yumuşak bir kaynaşma, nazik bir keşif.

"Beni affediyor musun?"

"Affedilecek bir şey yok."

"Teşekkür ederim, Anna. Teşekkür ederim. Ve biliyorum, kelimeler yeterli değil. Sana nasıl hissettiğimi göstereceğim. İzin ver göstereyim."

Kadın ağzını açtı ve adam dilini ona doğru yuvarladı. Çökmekte olan tadı onu anında tüketti; en iyi yıllanmış şarap, en zengin çikolataya batırılmış çilekler ve yeni fışkırmış bir nehir kadar tazeydi.

Öpücük yumuşak ve tatlı kaldı - ta ki yatağa uzanıp elleri dolaşmaya başlayana kadar. Bu samimi temas, kadının tüm vücudundaki his korlarını ateşledi. Dilleri daha güçlü bir şekilde düelloya tutuştu, dudakları daha hararetli bir şekilde bastırdı ve birbirlerini içtiler, içtiler ve içtiler.

Göğüslerini okşadı, karnını keşfetti, bacaklarının her santimini öptü, ta ki kadın kıvrana kadar. Adam kıvrana kadar. İkisi de çaresiz kalana kadar. Sonra onu ters çevirdi ve sırtının üst kısmını okşadı, sırtının alt kısmını keşfetti ve bir kez daha bacaklarının her santimini öptü.

Daha fazla dayanamadığında, zevk çok fazlaydı, bornozunu üzerinden çekti ve onu sırt üstü yatmaya çağırdı ve kendisi devraldı. Onu okşadı, keşfetti ve öptü. Ve ah, onun teninin tadı... Öpücüğü kadar mest ediciydi. Şekerlerin en tatlısı, uyuşturucu, bağımlılık yapıcı... ve hayatının geri kalanında bunu arzulayacağını biliyordu.

"Anna, ihtiyacım var..."

"Daha fazla, her zaman daha fazla." Bu bulanık ses onun muydu? "Evet."

Evet. Umut dolu bir kelime. "Al o zaman."

Kollarının altından kavradı, güçlü boyuna paralel olarak onu yukarı çekti ve yuvarladı. Onun üzerine yerleşti, onu sabitledi.

"Dediğin gibi almak istiyorum ama önce bir öpücük daha istiyorum." Adam başını eğdi, kadın da başını kaldırdı ve sonra dilleri birbirini itmeye başladı.

Nazik... sıkı... sert... vahşi... Öpücük kontrolden çıkmıştı. Göğüslerini yoğurdu ve meme uçlarını titretti, teni canlı bir alev gibiydi. İçinde yanandan çok farklı bir sıcaklık. Kemiklerine kadar sızan, iblisin anısını yakan bir sıcaklık.

"Bir tane daha," dedi, ağzı alıyor ve veriyordu, talep ediyor ve teslim oluyordu. Tırnakları adamın omurgasının çıkıntılarına, kanatlarının arasına sürtündü ve daha yakın, daha derin bir temas ararken kalçaları kavislendi. Bu adam tarafından tamamen tüketilmişti ve bunun için daha da mutluydu.

"Seni böyle görmek hoşuma gidiyor," diye itiraf etti.

"Altında mı?"

"Hepsi benim." Bir elini vücutlarının arasında, kadının bacaklarının arasında gezdirdi. Ve ah, onunla nasıl oynayacağını öğrenmişti. Ne zaman yavaşça içine gireceğini ve ne zaman hızını artıracağını biliyordu. Ne zaman daha fazlasına ihtiyacı olduğunu biliyordu... ve daha fazlasına... "Sana doyamıyorum."

"Zacharel," dedi soluk soluğa. "Lütfen. Hepsini, her şeyi."

Kıpırdamadan durdu, bir ter damlası şakağından aşağı süzüldü. "Bana hiçbir şey için yalvarmayacaksın, Anna."

"O zaman yapmalısın... İhtiyacım var..." Dudağını ısırdı ve ona süründü. "Lütfen."

Çenesini kavradı ve onu gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Ben, bana ihtiyacın var."

"Evet." Her zaman.

Burunlarının uçlarını birbirine sürttü ve "Sana sahip olmama izin verecek misin?" dedi.

"Hepsi, her şey," diye tekrarladı.

"Her şey mi? Gerçekten mi? Çünkü kendime, benimle kalacağına dair söz verene kadar seni almayacağımı söylemiştim. Şimdi, böyle bir sözü hak etmiyorum."

"Muhtemelen değil, ama yine de veriyorum." Onu ne kadar çok sevdiğini yeni fark etmişti. Sanki gitmesine gerçekten izin verecekmiş gibi. Evet, bir zamanlar o onu terk etmeden önce kendisi onu terk etmeyi düşünmüştü ama bu korku içinde yaşamaktı ve korku da en az enstitü kadar bir hapisaneydi... hatta çok daha kötüsü. "Sen de aynı sözü verebilir misin?"

Adam büyük bir sevinçle ona baktı. "Yapabilirim. Yapacağım. Sen benim ilk, son ve tek sevgilimsin, Annabelle Miller. Asla başka birini almayacağım."

"Ah, Zacharel." Hiç bu kadar güzel sözler söylenmiş miydi? "Sen de benim son ve tek sevgilimsin."

"Şimdi seni benim yapıyorum." Çökmekte olan santim santim, onun içine battı, onu sahiplendi, damgaladı. Sonunda tamamen içine girdiğinde, gözlerinin kenarlarından süzülen gerginlikle durdu.

"Ben... Nasıl... Bunu sevebilirim."

"Hmmm," diye mırıldandı. "Evet."

"Sen bana aitsin," dedi.

"Sana."

"Başka yok."

"Başka yok," diye kabul etti.

Dudakları onunkileri buldu, dilleri karmakarışık bir çarpışmada buluştu. Elleri göğüslerini yeniden keşfederek yağurmaya başladı.

"Çok iyi hissediyorsun."

"Evet, ama..."

"Daha fazla mı?"

"Lütfen."

"Böyle mi?" Önce yavaşça hareket etti.

"Evet, lütfen, evet, aynen böyle."

Daha hızlı hareket etti. Hâlâ daha hızlı. Sonunda tek yapabildiği bacaklarını adamın beline dolamak ve tutunmak oldu. Onun adını tekrar tekrar söylüyordu, bir dua, bir lanet, tam olarak kontrol edemediği bir moooooan. Kadın zevkten inliyordu. Her an, her hareket mükemmeldi, tamamen ruhunu değiştiriyordu.

"Anna... Ben... zorunda kalacağım..."

"Bana her şeyi ver."

Bir kükremleri onu terk etti, tüm vücudu eğildi. Adam onu olabildiğince derine, harika bir şekilde derine soktu ama kadın yine de doğrulup onu daha da derine çekmeye çalıştı. Adam tamamlanmış bir şekilde titrerken, tatmin onu buldu ve haykırarak ona sıkıca sarıldı... sonsuza dek tutundu.

Dakikalar sonra bile, adam ağır ve gevşek bir şekilde üzerine düştüğünde, kadın onu bırakmayı reddetti. Adam yuvarlandığında, onu da beraberinde götürdü ve kadın göğsünün üzerine yığıldı.

"Söyleyecek sözüm yok Anna," dedi usulca.

"Güzel." O da bilmiyordu. Tek bildiği asla eskisi gibi olamayacağıydı. Bu onu sonsuza dek değiştirecekti.

Bu onu sonsuza dek değiştirecekti.

Kadının şakağına saygılı bir öpücük kondurdu.

"Belki iki kelime edebilirim... Teşekkür ederim."

Yumuşak bir kahkaha onu terk etti. Belki de küçük bir değişiklik iyi bir şeydi.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

ZACHAREL gece boyunca Annabelle'le sevişti. Ona doyamıyordu. Ona ya da ona verdiği zevke asla doyamayacaktı. Göğüslerine bayılıyordu, mükemmel bir şekilde gür ve mükemmel uçlu. Karnını seviyordu, yumuşak bir çukur ve baştan çıkarıcı bir göbek. Bacaklarına bayılıyordu, pürüzsüz ve hınzırca zevklerle dolu bacaklarına.

Aradaki her şeyi severdi.

Onun çıkardığı sesleri, hareketlerini, yumuşaklığını, tatlılığını ve onunla yaşadığı tutkuyu seviyordu. Ona yaptıklarını, ona sarılmasını, onu öpmesini, onu dünyadaki en değerli şeymiş gibi hissettirmesini seviyordu.

Ama en çok sevdiği şey onun içinde, onunla bir olmaktı. Onun bir parçası olmak. Onun etrafında dolanmak, nefesleri birbirine karışmak. Evet, bu parçayla birlikte gelen fiziksel hisler onu memnun etmişti ama zihinsel... duygusal... daha da iyiydi.

Aşk. Onun gerçek anlamını hiç bilmeyen kişinin kendisi olduğunu fark etti. Bu sadece güzel bir kelime değildi.

Gerçek aşk bir hediye idi. Özeldi. Gerekli. Kardeşinin ona öğretmeye çalıştığı ama onun görmezden geldiği bir ders. Ta ki şimdiye kadar.

Şimdi... Annabelle Zacharel'in özüyle parlarken, gözeneklerinden sızan ince bir ışık, sanki güneş derisinin hemen altında yaşıyormuş gibi. Bunu da sevmiştir.

Benim, diye düşündü. O benim. Onu paylaşmayacağım.

"Eğer biraz ara vermeye dayanabilirsen, seni doyumsuz canavar, yapmak istediğim bir şey var," dedi ve sonsuz, iğrenç bir an için yataktan tırmandı.

Masadan bir kalem aldı, sonra da onun acısına son verip kalçalarına oturdu. Farklı türden bir tatmin onu tüketirken sırtını yastıklara yasladı. Vücutları ne yaparsa yapsın birlikteydiler. Sevdiği başka bir şey daha vardı.

"Bu arada, bu daha fazlası için bir ipucu değil," dedi. "Bu sefer değil."

"Alay etmek." Her yönüyle onu nasıl da heyecanlandırıyordu. Mavi-siyah saçları omuzlarına dökülmüş, yanakları kızarmış ve nemli. Buz mavisi gözleri ıslık ıslık, dudakları öpücüklerden şişmiş.

"Kaleme neden ihtiyacın vardı?" diye sordu.

"O konuya geleceğiz. Önce bana söylemelisin. Seni ayarttığım için başım derde girecek mi?" diye sordu ve cevabını beklerken kalemin ucunu çiğnedi.

Korkunç bir alışkanlık, diye düşündü, dişlerinin arasındaki şeyi nazikçe çekerek. "Beni ahlaksızlaştırdığına emin misin? Çünkü ben ikna olmadım. Belki de tekrar denemelisin."

Gülüşünün sıcaklığı odayı dolduruyor, onu büyülüyordu. Onun günde en az yüz kez böyle gülmesini istiyordu.

"Ne kadar erkekçe bir söz ama bu gece daha fazla içki içmeye kalkışmak yok. Yarın için bir şeyler saklamalıyım."

Onunla bir gün daha geçirmeyi planladığını, ona dört gözle bekleyeceği bir şey verdiğini, onu gerçekten affettiğini... Ayakta olsaydı, dizlerinin üzerine çöker, bir kez daha önünde eğilir, minnettar ve müteşekkire olurdu. Şimdi gülümsedi. Gerçek bir mutluluk gülümsemesi.

Uzandı ve bir parmak ucunu dudaklarının kıvrımında gezdirdi. "Böyle gülümsemeni seviyorum." Parmak ucu yanağına, Hadrenal'in ona gösteriş yapmak için kullandığı gamzeye gitti. "Sen... Aslına bakarsan, hiç

ne olduğunuza dair kelimeler. Güzel yeterli değil ve zariflik ancak yüzeyi çizer."

Görünüş onun için hiçbir zaman bir anlam ifade etmemişti. şimdiye kadar. "Teşekkürler mi?"

Cildi ve yüzü sağlık, yaşam ve canlılıkla parlayan kadından bir kahkaha daha yükseldi. O, tanımlamalara meydan okuyan biriydi. "Evet, bu bir iltifattı. şimdi, o zaman. Sorun meselesi."

"Hayır, başınız belaya girmeyecek. Unutmayın, Tanrının melekleri En Yüce Olan'ınkilerden farklı bir amaca sahiptir ve bu nedenle insanlarla aynı kurallar dizisi tarafından yönetilirler. Evet, benim ırkım En Yüce Olan tarafından yaratıldı ve İlah'a verildi, ama biz daha çok sizin gibiyiz. Hiçbirimizin bunu kabul ettiğini duymayacaksınız."

"Peki, tamam o zaman. Kalem. Seninle bir oyun oynamak istiyorum." Kalemin ucunu adamın göğsünün hemen üzerine yerleştirdi, kaşlarını çattı ve sonra adama baktı. "Bekle. Başka bir soru, ya da aslında bir talep. Bana siyah noktadan bahset. Geçen seferkinden daha büyük ve geçen seferki de büyüktü!"

Bakışları söz konusu noktaya kaydı. Evet, siyah nokta iki gün öncesine göre birkaç santim daha büyümüştü bile. "Kardeşim öldüğünde, onun özünü kurtardım. Onun sevgisini."

"Onun ruhu," dedi. "Yoksa ruhu mu?"

"Aşk bir duygudur, evet, ama aynı zamanda bir güçtür. Ben de onun ruhundan aldım. Kendimden de bir parça aldım, böylece bir parçamız her zaman birlikte olacaktı. Bu ıkarma işlemi benim bu paramı öldürdü-" "yerine yenisini koymadığım için" noktasına dokundu.

Onun sözlerini özümserken korku dolu bir an geçti. "Neden yayılıyor? Beni yönlendirmeye, susturmaya ya da geçen sefer yaptığın gibi endişelenmememi söylemeye alışma. Benden istemediğin bir kart oynayacağım, çünkü evet, böyle sinsi olabilirim ve sonra ikimiz de kötü hissedeceğiz."

Onun kendini kötü hissetmesine izin vermezdi. "Tanrım emirlerini görmezden gelmeye cüret ettiğim için beni karla cezalandırana kadar büyüme yavaş ama istikrarlıydı. Sonrasında büyüme hızlı ve istikrarlı oldu."

"Soruma cevap vermedin." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Neden bu büyüme?"

"Bu... ölüm."

Çenesi düştü ama hemen kapattı. "Çıkardığın parçayı yerine koy. Hemen şimdi! Bu ölümün yayılmasını durduracaktır."

"Yapamam. Vazonun içindeki şey Hadrenial ve benim birleşimim. İkisini birbirinden ayıramam. Onlar çoktan bağlandılar." İblisin ona bağlandığı gibi, diye düşündü, elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı.

Çenesi havaya kalktı ve adam onun inatçı tarafının devreye girdiğini anladı. "Peki, bir de şöyle düşün. Senden ikisini ayırmanı istemiyorum. Sana ikisini bir arada kullanmanı söylüyorum."

Oh, evet. İnatçı. "Hayatını kurtarmayı başaramadım. Ölüm darbesini bile ben indirdim. Onun sırtından yaşamayı hak etmiyorum."

"Ona istediğini verdin. Onun işkencesine son verdin. Sen hak ediyorsun-"

"Annabelle-"

"Zacharel. Kendine verdiğin değerden çok daha iyisin. Beni kaç kez kurtardın? Sensiz ne yapardım? Eğer sen... Eğer sen... Kelimeyi bile söyleyemiyorum! Yap şunu. Lütfen."

Onu nasıl reddedebilirdi ki? "Ben... bunu düşüneceğim," dedi ve düşünecekti, ama içten içe fikrini değiştirmeyeceğini biliyordu. Eğer kızın istediğini yaparsa, sonsuza dek kardeşinden bir parça taşıyacaktı. O, böyle bir kutsamaya hiç layık olmayan bir adam.

"Teşekkür ederim."

Suçluluk duygusu yükseldi ama onu bir kenara itti. " imdi bana kaleminden neden sende olduğunu gösterecek misin?" diye sordu konuyu değiştirerek.

"Benim için zevkti," dedi diğerlerinin yarısı kadar bir gülümsemeyle. "Hiç tic-tac- toe oynadın mı?"

"Hiç bir şey  almadım."

"O zaman h kmedilmeye hazır ol. Ben bir efendiyim. Her oynadığımızda kendime karşı

kazanıyorum." Homurdandı.

Elini sabit tutarak, göğsüne bir k  itmi  gibi davranarak ve yüzlerce tic-tac-toe tahtasına benzeyen şeyler çizerek üzerine yazmaya ba ladı. Adam X'leri, kadın O'ları çiziyordu ve her oyunda berabere kalıyorlardı.

Meme ucunu merkez O olarak kullanana kadar ba landılar, günlerce  l  olmasını beklediği bir kasık hissi verdi. Adam inledi, bu da kadının gülmesine neden oldu ve tabii ki bu kahkaha adamın dikkatini dağıttı. Sonunda kadın kazandı.

  lerini bitirdiklerinde, adam boydan boya işaretlenmişti, kadın da  yle. Gerçi adam onun üzerine tahta  izmemi ti, adını yazmı ti. Ve birden d vmelerin cazibesini anlamı ti. Adının onun bedenine kazınması hoşuna gitmişti ve kendisinin de onunkine kazınmasından ho lanaca ından şüpheleniyordu.

Annabelle parmaklarıyla bir daire oluşturdu ve sanki kendisi bir bilim insanı, elleri de bir mercekmi  gibi ortasından ona baktı. "Senin bir fotoğrafını çekmek istiyorum... tıpkı... bunun gibi. Sen..." Gözleri perili bir laciverte dönüştü ve elleri ağır ağır iki yanına düştü.

Kaslarının her biri kaskatı kesilmişti ama yine de mücadele etti ve kızın yanağını kavradı. "Neyin var?"

"Kıyafetlerimi çıkardı ve fotoğraflarımı çekti."

Bakışları Zacharel'in göğsünde adeta bir delik a tı.

"Kim?" diye şiddetle fısıldadı ama cevabı zaten biliyordu. Bir adamın onu zorla alıkoyduğu bilgisi

Bu güzel kadına gösterilen ilgi onu daha önce rahatsız etmiş, hatta kızdırmış ve gücendirmişti ama şimdi, Annabelle'le paylaştıkları onca şeyden sonra, kendi ellerini Annabelle'in üzerinde gezdirdikten sonra, Annabelle'in ellerini onun üzerinde gezdirdikten ve böyle bir temasın güzelliğini öğrendikten sonra, öfkenin de ötesine geçmişti.

"Dr. Fitzpervert. Fotoğraf çekmekten fazlasını yaptı. Bana da dokundu." Utanç sesini kapladı, damladı, damladı, cildini bulutunu kaplayan aynı siyah yağ tabakasıyla kapladı.

"Sana nerede dokundu? Bana her şeyi anlat, Annabelle."

Göz açıp kapayıncaya kadar geçen sürede Zacharel ateş soluduğunu, vücudunun ateşten yandığını hissetti. Annabelle sedyeye bağlanmış ve uyuşturulmuşken, onun bakımından sorumlu olan insan onu sıkmış, yalamış ve dokunmaması gereken yerlerine dokunmuştu. Ve bu dehşet verici insan bu ihlallerin hatırlatıcılarını saklıyordu, büyük olasılıkla bunlardan zevk alıyordu...

"Sana yapılanlar için üzgünüm." Onu daha önce bulamadığı için üzgün.

Sonunda başını kaldırdı ve adamın içindeki ateşin aynısı gözlerinde parladı. "Daha güçlü olduğumda, geri döneceğim."

Artık yeterince güçlüydü ama Zacharel onun sesindeki korkuyu, henüz üstesinden gelemediği geçmişinin bir parçasını yakaladı ve bir parçasının doktorun ona ilaç verip tekrar kilitlemesini ve onu yeniden çaresiz bırakmasını beklediğini biliyordu.

Zacharel sessizce yataktan kalktı ve giyindi. Annabelle'i ayağa kaldırdı, Thane'in kapıda bıraktığı yeni kıyafetleri giymesine yardım etti, kıyafetlerin üzerine bir bornoz çekti ve onu kucağına aldı. Yine de tek kelime etmeden, onu binanın dışına ve gece gökyüzüne doğru uçurdu, serin hava Annabelle'i

onlara karşı. O da sessiz kaldı. Adamın onu nereye götürdüğünü bildiğine şüphe yoktu.

Thane'in Annabelle'in hayatıyla ilgili raporu, temas kurduğu her kişinin adresini listelemişti. Colorado'ya yaklaştıkça hava daha da soğudu ve Annabelle bornozundaki kürk astarla bile kısa sürede titremeye başladı.

"Şu anda bunun için vaktimiz yok," dedi.

Doktorun tek katlı evi göründü. "Zaman yaratacağız." Aslında Zacharel bundan önce zaman yaratmalıydı. "Merhametin de zamanı vardır, karşılık vermenin de."

İçeri uçtu, yere indi ve onu bıraktı. Ona tutunmak ve işkencecisine maksimum hasar vermek istiyordu ama bunun kendisiyle ve istekleriyle ilgili olmadığını o zaman fark etti. Bu Annabelle'in ihtiyaçlarıyla ilgiliydi. Fitzherbert'e işkence etmek Zacharel'in kendini daha iyi hissetmesini sağlayacaktı elbette ama bu Annabelle'e ne kazandıracaktı? Sadece geçici bir tatmin duygusu.

Annabelle peşinde olduğu halde eve doğru ilerledi.

"Ne yapacaksın?" diye sordu usulca.

"Ben mi? Hiçbir şey," diye cevap verdi normal ses tonuyla. Bu onun savaşıydı ve uzun zamandır beklediği zaferdi. Düzgünlüğü ve sadeliği fark etmişti. Fitzherbert lüksten çok konfordan hoşlanırdı ama estetiği pratikliğe tercih ederdi. Tuhaf bir kombinasyon. "Tabii benden bir şey istemiyorsanız."

"Şşşt! Ya buradaysa?"

"Öyle. Nefes alışıını duyabiliyorum. Ama bizi hissedemiyor." Henüz.

Rahatladı ama çok az.

Işıklar sönüktü ama Zacharel'in bakışları gölgeleri sorunsuzca kesiyordu. Yatak odasını buldu ve kendini orta boy yatağın ucuna yerleştirdi. Fitzherbert ortada bir yumru gibi yatıyor, huzur içinde horluyordu.

Yanında, Annabelle gerildi.

"Boşanmış ve iki çocuğu var," dedi Zacharel.
"Ergenler. Anneleri ile birlikte yaşıyorlar, yani o yalnız."

"Sence onu... öldürmeli miyim?"

Eğer yaparsa, Zacharel suçlanacaktı. İblisin ele geçirdiği Driana'da olduğu gibi, onun eylemlerinden endişe duymuyordu. Sonuçlarına memnuniyetle katlanırdı. "Bu sana huzur getirecek mi?"

Bir anlık sessizlik. Omuzlarında bir çökme. "Hayır. Hayatımın geri kalanında onun bana yaptıklarından ziyade benim ona yaptıklarımı hatırlayacağım. Bir iblisin ailemi öldürdüğü gibi ben de bir insanı öldürmüş olacağım."

"Eğer istediğin buysa onu öldüreceğim ve sana söz veriyorum, acısını kalıcı hale getirebilirim. Ya da isterseniz onu çabucak öldürebilirim. Her iki şekilde de tatmin olurum."

Ellerini birbirine kenetlerken bir sessizlik turu daha. "Hayır. Böyle bir şey için batmana izin vermeyeceğim."

O zaman ona asla ama asla yaptıklarının kendi yaptıkları gibi olduğunu söylemeyecekti.

"Onu... bilmiyorum, uyandırıp hareketsiz tutabilir misin?"

İkinci kez sormasına gerek yoktu. Zacharel sadece bir düşünceyle varlıklarının ortaya çıkmasına izin verdi. Kanatlarını açtı ve yükseldi, Fitzherbert'in üzerine geldi, onu yakaladı ve duvara fırlattı. Sıva çatladı ve etrafını toz kapladı. Zacharel bir anda aradaki mesafeyi kapattı, doktorun boynuna yapıştı ve onu ayaklarından kaldırarak duvara sabitledi.

Darbe Fitzherbert'i uyandırmıştı ve şimdi adam özgürlüğü için mücadele ediyordu.

Annabelle bir ışık yaktı ve insan onu kimin tuttuğunu -ve onu kimin izlediğini- görünce hareketsiz kaldı, teni yeşilin çürümüş bir tonuna dönüştü. Çenesi düştü, ağzının kenarından bir parça tükürük yuvarlandı.

"Ona fotoğrafların nerede olduğunu söyle," diye sordu Zacharel, adamın konuşmasına izin verecek kadar gevşeterek.

Yeşil derinleşti. Zacharel tutuşunu sıkılaştırınca, "Tamam, tamam, biliyorum," diye atıldı. "Silindiler. Tabii ki silindi. Yemin ederim."

Zacharel'in dilini aniden kötü bir tat kapladı. "Bir yalan. Ve ben yalancıları sevmem, Dr. Fitzherbert." Kavrayışını sıkılaştırarak öncekinden daha fazla mengene haline getirdi ve adamın kemiklerinin çatlamaya başladığını hissetti.

Onu öldürmeyeceksin, unuttun mu?

Annabelle, sesinde hafif bir titremeye, "Onları geliştirtme riskine girmez," dedi. "Eminim hâlâ telefonundadırlar. Ya da belki bilgisayarındadır."

Fitzherbert harekete geçerek Zacharel'in kollarını pençeledi.

"Eminim haklısındır," dedi Zacharel.

Her saniye daha da solgunlaşan Annabelle, komodinin üzerinde duran cep telefonunu aldı. Birkaç tuşa bastı, kaşlarını çattı. "Telefon konusunda yanılmışım.

Burada kayıtlı hiçbir fotoğraf yok."

Doktor rahatladı. "Sana söylemiştim," diye ciyakladı. "Bir bilgisayardan söz etmişsiniz. İçindeki kontrol edin

Ofis. İki oda aşağıda."

Çırpınışlar yeniden başladı.

Annabelle odadan çıktı, ayak sesleri azalıyordu. Zacharel Fitzherbert'i serbest bıraktı, iğrenç adam yere çarptı ve hırıltıyla nefes almaya başladı. Adam çırpınarak kaçamadan Zacharel çömeldi ve dizini adamın göğsüne yerleştirdi.

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Kadınımı incittin."

İnsan ellerini kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı, tamamen masumdu. "Kim olduğunu bilmiyorum ama onun bir katil olduğunu biliyorum. Şiddetli bir şekilde deli. Ben onun doktoruyum. Asla-"

Zacharel ona elinin tersiyle vurarak çenesini kırdı ve sessizliği sağladı. "Sana söylemiştim. Yalancıları sevmem. Onu incittin ve öyle ya da böyle bunun cezasını çekeceksin."

Gözleri dehşetle dolan doktor yere yığıldı. Biliyordu. Yolun sonuna geldiğini biliyordu.

"Sizin gibi erkeklerle daha önce de karşılaştım. Zayıfsınız ama güçlüymüş gibi davranmayı seviyorsunuz. Bu yüzden karşılık veremeyecek kurbanları seçiyorsun." Kaşlarını kaldırdı. "Merak ediyorum, karın senin ne kadar aşağılık bir korkak olduğunu biliyor mu? Seni bu yüzden mi terk etti? Çocukların biliyor mu?" Zacharel onun yüzüne baktı. "Merak etme. Bilmiyorlarsa bile yakında öğrenecekler."

Annabelle, gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken, çenesi titreyerek odaya girdi. "Seni hasta sapık! Seni... seni... canavar!" Çığlık atan bir mancınık gibi kendini Fitzherbert'in üzerine fırlattı, onu yumrukladı, tekmeledi.

Zacharel yoldan çekildi ve onun bitirmesini bekledi. Derisi çoktan iblis pullarıyla kaplanmış, tırnakları pençe şeklinde keskinleşmişti. Cübbesini çıkarmıştı ve gömleğinin arkasının yırtık olduğunu, kanatlarının sivri kenarlarının ortaya çıkmaya çalıştığını görebiliyordu.

Sonunda son enerjisi de tükendi. Kendini artık kanlı olan adamdan uzaklaştırdı ve hıçkıra hıçkıra ağladı.

Zacharel yumuşak bir sesle, "Anlat bana," dedi.

Birkaç nefes alıp verdikten sonra, "Resimler onun bilgisayarındaydı. Taciz ettiği diğer kadınlarla birlikte dijital bir çerçeveye de yüklenmişler. Çalışırken yanıp sönüyorlar."

"Onları sildin mi?"

"Hayır. İstedim, neredeyse istiyordum ama... Onu ve yaptıklarının kanıtlarını polise götürmek istiyorum. Yaptıklarının bedelini doğru şekilde ödemesini istiyorum."

Fitzherbert'in çırpınışları yeniden başladı, paniği neredeyse elle tutulur hale geldi.

"Ve öyle de olacak."

Zacharel'in yumruklarıyla ikna edilmesi biraz zaman alsa da, itzherbert sonunda 911'i kendisi aradı ve suçlarını itiraf etti. Bunun üzerine Zacharel onun ağzını bağladı, soydu ve tutuklanmasını beklemesi için kendi bahçesine kazık çaktı. Komşuları izlemek için dışarı çıktı. Kimsenin müdahale etmeye kalkışmaması, ona iyi doktordan nefret eden tek kişinin Annabelle olmadığını söylüyordu.

Polisler geldiğinde Annabelle tamamen iblis olmuştu, bu yüzden Zacharel onu sadece yetenekleriyle değil, aynı zamanda onu yanına sokarak ve kanatlarıyla örterek meraklı gözlerden sakladı.

İlk başta ona karşı mücadele etti. "Ben böyleyken bana dokunma. Buna dayanamam."

Bir yalan. Buna dayanabilirdi; temasa en az onun kadar ihtiyacı vardı. Bu formdayken onu incitmişti ve bu yüzden onu çirkin, hatta itici bulduğunu varsaydı. Aksini kanıtlaması gerekiyordu.

"Bana yaklaş." Onu vücudunun hizasına sokulmaya zorladı. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Pençeleri adamın göğsüne saplandı ve kadın kederli bir nefes verdi. "Dur tahmin edeyim. Bir hançerin ucu mu?"

Kendine yöneltilmiş bir öfke mızrağı, artık kalbinin yakınında değil, tüm vücuduna yayılıyordu. "Sana bir daha asla zarar vermeyeceğimi söylemiştim ve bunda ciddiydim."

Sessizlik.

"Haklısın." İç çekti. "Özür dilerim. Nereye gitmemi istersen oraya giderim."

"Aferin kızıma. Ve bir keresinde bana söylediğin gibi, bunu söylediğin için seni çok mutlu edeceğim."

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

ACI ÇIĞLIKLARI VE MERHAMET DİLEKLERİ Koldo'yu uykusundan uyandırdı. Doğrulup oturdu, sırtındaki kabuklar yarılmış, taze kan akıyordu. Solunda Thane, Bjorn ve Xerxes duvarına zincirlenmiş üç iblisi sorgularken zevkten dört köşe olmuşlardı. Çürük ve hastalıklı kan kokusu havayı doyuruyordu.

Bir hayal kırıklığı ve hatta öfke patlaması yaşadı. Evi artık harap olmuştu. Yüzyıllarını inşa etmek, saklamak ve dekore etmek için harcadığı evi. Tamamen rahatlayabildiği, gevşeyebildiği tek yer. Kanatlarını koparan meleği tutmak için tasarladığı lüks hapisane. Ama Zacharel'i ve insan kızı buraya getirdiği anda bu plan suya düşmüştü, bu yüzden... eğer birini suçlayacaksa, kendini suçlamalıydı.

Kafa derisini ve kalan kirli sakallarını ovuşturdu. Artık keldi. Muhtemelen sonsuza dek kel kalacaktı, babasının halkının ayna görüntüsü gibi.

"Bir şey öğrendiniz mi?" diye özellikle kimseye sormadı.

Thane kurbanının pençelerini çıkarırken sadece "Emirleri Yüce Lord Affetmez'den geldi" diyecek kadar durakladı.

Affetmemek. Koldo'nun savaşma zevkine hiç erişemediği ama defalarca savaşmak istediği gerçek bir kâbus. İblis kendi türünden olan herkesten daha fazla soruna yol açıyordu. "Peki bu emirler neydi?"

"Hâlâ o kısım üzerinde çalışıyoruz."

Koldo bakışlarını kölelerin üzerinde gezdirdi. İnsanlara yapışan küçüklerden daha büyük ama daha az tehlikeli olmayan bu yaratıklar kırık dökük, kesik ve kanlar içinde, kamburlaşmış, nefes almak için mücadele ediyor, hatta ağlıyorlardı. Burada herhangi bir insan olsaydı, yaratıklar için üzülürdü. Hatta belki de yalvarırlardı

Merhamet de. Koldo böyle bir sempati duymuyordu. Nasıl hissedebilirdi ki? Bu varlıkların neler yapabileceğini biliyordu, serbest bırakılırlarsa yağdırdıkları yıkımın devam edeceğini biliyordu.

Bir iblisin kurtarılabilir olduğunu düşünmek ölümcül bir hataydı.

Ayağa kalkarken bacakları titriyordu. Yardımcısının önündeki taburede oturan Thane'e doğru yürürken daha fazla titredi ve kanatlarına dokunmamaya dikkat ederek adamın omzunu okşadı.

Tatlı kıvrıcık saçları ve hınzır, cennet gözleri olan savaşçı başını kaldırıp kaşlarını çattı. "Sıra sizde mi?"

Sesinde bir aksaklık vardı ve Koldo, Thane'in kendisine izinsiz dokunmaya cüret ettiği için onu azarlama ihtiyacı duyduğunu biliyordu. Ama burası Koldo'nun eviydi ve Thane kendi izni olmadan buradaydı. "Hayır. Kölenin gitmesine izin vermeni istiyorum. Canlı olarak."

Thane ayağa fırladı, tabure geri sıçradı. Adamları da aynısını yaptı ve saniyeler içinde onun yanında yerlerini aldılar. Kas ve güçten bir duvar oluşturdular, kimsenin aşamayacağı bir destek sistemi. "Böyle bir şeyi önermek için bile hâlâ ateşler içinde yanıyor olmalısın. Bu sadece ele geçirme, tecavüz ve cinayet olur."

Bu adamlar onu ne kadar az düşünüyordu. Ama Zacharel'in aksine, asker arkadaşlarının zihninde konuşma ve onları başka türlü ikna etme yeteneğini benimsemeyecekti. Bu açık ve basit bir istilaydı ve adamların sadece sözlerini dinleyeceklerine ve asla zihnini, anılarını araştırmaya kalkışmayacaklarına güvenmiyordu.

Thane ve Bjorn'un arasına daldı ve köleyi boğazından kavrayarak erkeği başını kaldırıp gözlerinin içine bakmaya zorladı. Kıpırmızı bir küre kayıptı, kan kemikli yanaklardan aşağı süzülüyordu.

"Buradaki üç şeytandan sadece biri buradan uzaklaşacak," diye duyurdu.

Arkasında melekler öfkeyle tıslıyordu. Ama ona karşı çıkmadılar ve en azından bunun için minnettardı.

"Yüce efendinize bir mesajım var. Bunu iletecek kişi siz misiniz?"

Minyon anında parladı. "Evet, evet, elbette. Size bu şekilde hizmet etmek benim için bir zevktir."

Kesinlikle bir yalan.

"Hayır, hayır. Ben teslim ederim," dedi yanındaki minyon. "Bana bırak."

"Hayır, ben," diye atıldı üçüncüsü. "Ben her şeyi yaparım.

Herhangi bir şey!"

Koldo bakışlarını tuttuğu kişinin üzerinde tuttu.

"Sana inanmıyorum. İşte bu yüzden senden bir parçayı burada tutuyorum. Eğer o parçayı geri istiyorsan, yaptıklarını kanıtlayarak gelip onu alman gerekecek." Bunu söyledikten sonra Koldo yaratığın sağ kolunu kopardı.

Acı dolu bir çığlık, kenarları sivri. Siyah kan fışkırması.

Uzunu yere fırlattı. İblisler ne kadar açgözlü ve bencil olsalar da, kendilerine ait olana başkasının sahip olmasına katlanamazlardı.

"Gideceğim," diye nefes nefese cevap verdi.

"Gideceğim ve döneceğim.

Yemin et."

Gerçek mi yalan mı? Diğer melekler bunu anlayabilirdi ama babası yüzünden Koldo bunu yapamadı. "Onu gördüğünde Affetmez'e söyle, korkakça saklanması onu gazabımızdan kurtaramayacak."

Koldo zincirleri çıkardı.

İblis göz açıp kapayıncaya kadar yan duvardan fırladı ve neşeyle gülerek gözden kayboldu.

"Şimdi ne olacak?" Thane kızgınlıkla sordu.

"Şimdi," diye yanıtladı Koldo, "onu Yüce Lord'a kadar takip edeceğim. Ruhani izine kilitlenmiş durumdayım." İblisin bilmesini istemediği bir yetenektir bu, dolayısıyla kanıt bekliyormuş gibi davranmıştı. "Nerede olduğunu keşfettiğimde

Unforgiveness ve sürüsü kalıyor, Zacharel'i doğrudan ona götürebilirim. Bu arada, bu ikisini öldürün. Artık onlara ihtiyaç yok ve şu anda sahip olmamaları gereken bilgilere sahipler."

İblislerin protestoları ve savaşçıların onay homurtuları arasında Koldo, meleklerin bile artık onu hissedemeyeceğini bilerek kendini bir hava boşluğuna sakladı ve kaçan iblisin onun için bıraktığı izi takip etti. Pembe kabartma kıvılcımları gördü. Fetid yeşili ve kaygan siyah, bir arabadan sızan hastalıklı yağ gibi-korkuyla karışık birine zarar verme ihtiyacı.

Minyon onu şaşırttı, Koldo'nun emrettiği gibi yaptı ve doğruca yüce lorda gitti. Toprak ve kaya katmanlarının arasından, uzun, dolambaçlı tünellerden geçerek cehenneme, ateş, kül ve mutlak kıyamet diyarına girdiler. Çayırılar ve tepeler kavrulmuş, kömürleşmiş ve yok olmuştu. Kül havada kıvrılıyor, boğucu bir esinti yaratıyordu. Sıcaklığın şiddeti onu yalıyor, cildinin terlemesine ve yaralar çıkmasına neden oluyordu. Acı çığlıkları kulaklarına hücum ediyor, hemen ardından ürkütücü kahkahalar geliyordu.

Meleklerin izin almadan girmelerine izin verilmezdi. Cehennem onların diyarı değildi, onların kontrolü altında ve onların kurallarına tabi değildi. Ama yine de Koldo sıradan bir melek değildi. Babası- Hayır, o adamı ve cennet ile cehennem arasında tam olarak neden geçiş yapabildiğini düşünmeyecekti. O zaman annesini düşünecekti.

Koldo, kemik yüklü bir köprüde hızla ilerleyen minyonu gördü. Altından su değil kan akıyordu, çok fazla kan. Çiviler köprünün bir yanını diğerine bağlıyor, her birinin ortasında bir ruh kıvranıyordu. Köprünün sonunda sadece insan kafataslarından oluşan kasvet ve azap dolu bir saray vardı. Binlerce boş göz çukuru onu izliyor gibiydi.

İçeri girdiğinde ensesindeki ince tüyler diken diken oldu. Tanrı Zacharel'e buraya gelmesi için izin verecek miydi? Yoksa Zacharel'in

Önce düşmek mi? Ne zaman bir melek düşse, kanatları kalıcı olarak çıkarılır ve zayıf, savunmasız bedeni buraya atılırdı. Eğer böyle bir şey olursa, Zacharel'in hiç şansı olmazdı.

Belki de bu işi burada ve şimdi bitirebilirim. Yalnız bir savaşçının bir sürüye karşı koyması akıllıca değildi, özellikle de o yalnız savaşçı yaralıyken, ama eğer bir şans varsa...

Koldo kölesini taht odasında buldu. Kürsünün basamaklarını tırmanan bakışları tahtın kollarında uzanan deve takıldı. Dalkavuk eğildi.

Bu Affetmeme olmalıydı.

Yüzündeki kemikler abartılıydı, alını çok geniş ve şişkindi. Dişleri sivri dişlere dönüşmüştü ve derisi pürüzsüz bir kızılıktaydı. Dügümlü ve çıkıntılı kanatları sırtının etrafından kıvrılıyor ve tahtın yanı sıra uyluklarını da tırmalıyordu. Uzun, ince bir kuyruk kucağında dinleniyor, parmakları ucundaki metal sivri uçla oynuyordu.

"-Size mesajını ilettiğimi kanıtlarsam kolumu bana geri vereceğini söyledi."

"Öyle mi, şimdi?"

"Oh, evet. Bana kanıt gösterecek misiniz?"

Affetmezlik tahtının arkasındaki çok sayıdaki iblislerden birine işaret etti. Erkek olan öne çıktı ve tek kollu kölesinin kafasını kesti.

Seyirciler kıkırdadı.

Affetmezlik sessizlik için elini kaldırdı. "Beklediğim gün nihayet geldi. Savaş gerçekten başladı."

Koldo etrafına bakındı, detayları katalogladı. Sadece bu odada iki yüzden fazla iblis vardı. Yüce Lord'un kaç tanesine komuta ettiği bilinmiyordu. Hayır, bu orduyla tek başına başa çıkamazdı. Bu durumda olmazdı.

Her birinin önünde zincirlenmiş bir insan ruhu bulunan birkaç sütun vardı.

Ruhlar burada bedenseldi ve bu nedenle diyarın doğa kanunlarına tabiydi. Bilinci yerinde olmayan her kişiden kan damlıyordu.

Ölmemişlerdi, o kadarını biliyordu. Bir ruh öldürüldüğünde kuruyup giderdi; ancak birkaç gün sonra yeniden canlanır ve hâlâ bu çukurlu, ateşli acılar diyarında hapsolurdu.

Koldo yardım edebilmeyi diliyordu ve meleklerle burada asla izin verilmemesinin ana nedenlerinden biri de buydu. Yardım etmek isterler ama edemezlerdi ve bu suçluluk duygusu sonsuza dek onlarla kalırdı. Koldo kendini cesetlerden uzağa bakmaya zorladı. Ama bir an için... Kesinlikle olamaz... Bu olamaz... Kürsüdeki tek sütuna doğru ilerledi.

Öyleydi.

Jamila'nın siyah saçları karmakarışık ve çoğunlukla yüzünü gizliyordu. Tepeden tırnağa kesilmiş ve morarmıştı, kanlar içindeydi, kanatları yoktu ama yaşıyordu, göğsü inip kalkıyordu. Ama...

O ölmüştü. Ölmemiş miydi? Yoksa o da mı bir numaraydı?

Gözleri kapalıydı, nefesi her şeyden çok bir hırıltı gibiydi. Ölüm şu anda bile onu bekliyordu, her an derisini delip geçmeye ve onu tüketmeye hazırды.

"Vay, vay." Affetmezlik sanki tatlı bir şeyin tadını çıkarıyormuş gibi derin bir nefes aldı. Yaratık ayağa kalktı. Odadaki herkes sessizleşti. "Kokunu alıyorum meleğim. Burada olduğunu biliyorum."

İblis ordusundaki her asker gerildi ve savaşa hazırlandı.

Koldo alışkanlıktan neredeyse ateşten bir kılıç yaratıyordu.

Sakin ol. Nerede olduğunu bilemez. Ama o kıpkırmızı gözler ona kilitlenmiş, sanki her hareketini izliyordu.

"Onu öldürdük, biliyorsun. Dişinizi defalarca öldürdük ancak çok geç olmadan onu yeniden canlandırdık."

Sabit. Yanıt vermek varlığını doğrulayacak ve yerini belli edecekti, her ne kadar Affetmez onun nerede olduğunu zaten biliyor gibi görünse de, bu bir hata olurdu. Yaratık onu hissedebilirdi ama onu göremezdi. Bu bir numaraydı ve eğer ortaya çıkarsa, diğer iblisler de onu görecekti.

"Sen Koldo'sun, değil mi?"

Dudaklarını birbirine bastırdı ve öfkeli tepkisini zar zor kesmeyi başardı.

Affetmezlik bir adım daha yaklaştı, hareketsiz kaldı. "Onaylamana gerek yok. Sen öylesin. Zacharel'in yeni ordusunu uzun uzun inceledim. Yoksa neden dünyaya bu kadar çok köle gönderdiğimi sanıyorsun? Bazıları savaşıyordu, ama bazıları da izleyip rapor verecekti. Sen, Koldo, parlayabilen tek üyesin. Bir iblisi cehenneme kadar takip etme yeteneğine sahip tek kişi sensin."

Koldo dişlerini birbirine geçirdi.

"Oh, evet, senin hakkında her şeyi biliyorum, tıpkı cevaplar umarak buraya gelenin sen olacağını bildiğim gibi. Haklı olduğuma sevindiğimi itiraf etmeliyim." Affetmezlik, tahtının hemen arkasında duran başka bir iblisi işaret etti. "Getirin onu."

Mutlu ayak sesleri, arkalarında korkunç bir sessizlik bırakarak uzaklaştı. Ve minyon kısa bir süre sonra geri döndüğünde, arkasında çırpınan bir meleği sürüklüyordu.

Koldo'nun meleği. Aradığı kişi... öldürmeyi yaşamaktan daha çok istediği kişi. Şok ve öfke kanında zehirli bir maddeye dönüştü.

"Ah, küçük karşılama hediyemin boşuna olmadığını hissediyorum. Onu takip ediyordun, değil mi?" Affetmezlik sordu.

Elleri iki yanında yumruk olmuştu. Tıpkı hatırladığı gibiydi. Bir kadının olabileceği kadar masum ve tatlı görüldüğü için en acımasız şekilde güzeldi ama yine de altında en kara kalpler gizliydi. Saçları onunki kadar uzun ve siyahtı ama onunkiler altın çizgilerle örülmüştü. Gözleri... öyle güzeldi ki

lavanta tonunda. Burnunun etrafındaki bir tutam il, krem gibi soluk tenindeki tek kusurdu.

Evet. Annesi gerçekten çok güzeldi.

Aradaki mesafeyi kapatmayı, onu yakalamayı ve ortadan kaybolmayı o kadar çok istiyordu ki. Ama kız iblise zincirlenmişti ve Koldo ikisini de almak zorundaydı. İblis onu eve dönerken öldürebilirdi ve Koldo onu durduramazdı.

"Seninle pazarlık yapacağım," dedi Affetmezlik yumuşak bir sesle. "Sana söylediklerimi yapacaksın ve karşılığında sana iki dişi meleği vereceğim. Bunu ve Jamila'yı. Eğer bana karşı gelmeye karar verirsen, ikisini de burada ve şimdi öldürürüm ve ikisinin de geri getirilemeyeceğinden emin olurum."

Minion meleği dizlerinin üzerine çökmeye zorladı. Koldo ona baktı ama melek bakışlarını onun ayaklarında tuttu. Koldo'nun ona yapmayı planladığı şeyler hakkında bir fikri var mıydı?

Tekrar Jamila'ya baktı. Gözleri şimdi açıktı, donuktu ama umut ve pişmanlıkla doluydu. Ağzı bir açılıp bir kapanıyordu, sanki söyleyecek bir şeyi vardı ama kelimeleri tam olarak çıkaramıyordu. Ya da belki de ağlayıp yalvaracağından korkuyordu.

"Dikkatle dinle savaşçı." Affetmezlik, Koldo'dan ne yapmasını istediğini hiçbir ayrıntıyı şansa bırakmadan özetledi. "Bunu gerçekleştirmek için bir günün var. Bir gün. Kendi başına bir şey planlamak için yeterli zaman değil, ama sadece istediğimi yapmak için yeterli zaman. Ondan sonra dişileri öldüreceğim. Ve sakın daha fazla askerle gelip onları kurtarabileceğini düşünme. O askerler kapıdan girmek zorunda kalacak ve casuslarım beni uyaracak. Kendiniz gizlice girmeyi düşünmeyin, çünkü sizi hissederim. Zacharel'i uyarmayı düşünme, çünkü artık benim klemlle seyahat ediyor olacaksın. Kleden kurtulursan dişiler ölür."

Seçeneklerinin her biri sistematik olarak elinden alınırken Koldo'nun midesine kurşun yerleşti.

"Görüyorsunuz, ben her şeyi düşündüm." Affetmezlik bir kez daha sırtıyordu. "Bir anlaşmamız var mı?

değil mi?"

OTUZUNCU BÖLÜM

ZACHAREL ANNABELLE'İ YAKINDAN KAÇIRDI.

Sonunda

insan formu geri dönüyordu. Ama sonra onu sakinleştirmek için çok şey yaptı, onu yıldızlara uçurdu, atmosferin onu dondurmasına izin vermeden olabildiğince yaklaştırdı, kollarını, karnını okşadı, boynunun kıvrımını öptü. Her ikisinin de güzelliği karşısında titrediğinde, yönünü değiştirdi ve onu güneşin doğuşunu izlemesi ve sıcaklığın tadını çıkarması için bir plaja götürdü, hala onu okşuyor, hala öpüyordu.

İlk saat boyunca içine kapanıktı. İkinci saatte ise kaskatı kesilmişti. Her şeye rağmen sessizdi. Onun aklından geçenleri söylemesine alışmıştı. Bunu özlemişti ve geri istiyordu.

Şimdi başka bir otel odasındaydılar, yatağa uzanmış, birbirlerini soluyorlardı. Gerekirse kiralık odalarda yaşardı, onu güvende ve mutlu tutmak için her şeyi yapardı. Bu oda diğerlerinden daha büyüktü, daha temizdi, daha güzeldi.

"Tatlım," dedi. "Evet."

Sonunda, ondan bir kelime.

"Seni arzuladığımı biliyorsun, şeklin ne olursa olsun." "Ben... Evet."

"Sana her şeyi seninle yapmak istediğimi söyledığım zamanı hatırlıyor musun?"

Bir evet daha, ama bu seferki ancak fısıltı halindeydi.

"Bu değişmedi. Değişecek. Şu andan itibaren."

Gözleri şokla parladı. "Ama biz zaten her şeyi yaptık! Ve sen beni gerçekten istiyor musun? Şimdi mi?"

Ne de olsa bilmiyordu. "Şimdi. Ve her zaman."

Adamın kararlı güvencesi kadını duraksattı.

"Ama

Ben... çirkinim."

İblis pullarının izleri hâlâ duruyordu, evet. "Dış görünüşünüz ne olursa olsun çok güzelsiniz ve bazı şeylerin tekrarlanması gerekir." Bu geceki gezintinin amacı bunu kanıtlamaktı ve çabalarını artırmanın zamanı gelmişti.

"Nasıl sevimli olduğumu söylersin? İblislerden en az benim kadar nefret ediyorsun."

"Sen bir iblis değilsin." Ayağa kalktı, onu yanına çekerek ayağa kaldırdı, sonra onu dönmeye zorladı ve sırtını göğsüne yasladı. Onu duvara doğru yürüttü ve yakınına bastırdı. Kadının titreyen soluğunun sıvanın soğukluğundan çok ondan yayılan sıcaklıkla ilgili olduğundan şüpheleniyordu.

Ellerini kızın yanlarına, kalçalarına doğru kaydırды ve bileklerine kenetledi. Kollarını kaldırdı ve avuç içlerini başının üzerinde düzleştirdi.

"Onları orada bırak." Bir emirdi ve adam onu serbest bıraktığında kadın itaat etti.

Onu soydu, sonra kontrolsüzce miyavlayana kadar, omurgasının kıvrımı uysal olana kadar, kendini ona karşı şekillendirmeye çalışana kadar onu okşadı. Sonunda başı adamın omzuna düştü ve adamın nefesinin üzerinde dolaşmasına izin verdi. Kızın yaydığı sıcaklık... onunkinden çok daha fazlaydı ve tam da ihtiyacı olan şeydi, onu sadece kızın yapabileceği gibi tutkuya sürüklüyordu.

Kulağına doğru fısıldadı, "Benimle olmak hoşuna gitti mi?"

"Evet." Kırık bir iniltiyle söyledi.

"İstedim." "Ve beni tekrar istiyorsun."

"Oh, evet."

Göbeğine dokunmadan önce her bir kaburgasını izledi. "Sana bana hiçbir şey için yalvarmak zorunda kalmayacağımı söylemiştim ama fikrimi değiştirdim. Seni almadan önce bana yalvaracaksın Anna. Bana yalvaracaksın, çığlık atacaksın ve biraz daha yalvaracaksın." Onun arzusunun da kendisinininki kadar güçlü olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Yüzyıllar boyunca, her biri farklı nedenlerle yapılan, akla gelebilecek her cinsel eyleme tanık olmuştı. Şehvet, tahakküm, merak, aşağılama, alçaltma, hesaplama, intikam, umut, çocuk sahibi olma arzusu, acı verme arzusu. Her zaman inkâr etmeye çalıştığı aşk.

Ama Annabelle'den istediği de buydu. Aşk. Vermek ve almak, paylaşılan bir deneyim istiyordu.

"Zaaachaaarel," dedi şarkı söyler gibi bir sesle. "Bu iyi bir başlangıç." Tatlılığın kokusunu alabiliyordu uyarılmasının kokusu, onu içten içe okşayan, ısıtan, daha sıcak, çok daha sıcak yanmasını sağlayan bir koku.

"Ya yalvarmayı reddedersem?"

"Etmeyeceksin."

Uzun bir süre ikisiyle de alay etti, ona en çok ihtiyaç duyduğu yer hariç her yerini okşadı. Parmakları duvarda kıvrıldı. Bam, bam. Rahatlamak için çaresizce küçük yumruklarını sıkıyordu. Ama yalvardı mı? Hayır.

Sonunda konuşmaya başladı, ona kendisine yapmasını istediği her şeyi anlattı... ona yapmak istediği her şeyi....

...ona dokun...

...okşa onu...

...yala onu...

Kadın sustuğunda sinirleri o kadar hassaslaşmıştı ki ayakta zor duruyordu. Kesinlikle hareketsiz duramıyordu. Ona sürtündü, tekrar ve tekrar, sürtünme coşkusu... sefalet. Onun ellerini üzerinde hayal etti, her yerinde. Ağzını üzerinde hayal etti, her yerinde.

Can atıyordu.

"Bana yapacağın şeyler." Sesindeki ateş, buz ve katıksız cesareti zar zor fark etti. "Bir dahaki sefere."

Başını çevirerek profilini görmesini sağladı. Dudaklarının kenarlarında çok sevimli bir dudak büküşü belirdi. "Peki ya şimdi?"

"Şimdi seni yalvarmak için arayışıma devam ediyorum." Kızın somurtması derinleşince kıkırdadı. "Unuttuğumu düşünmedin, değil mi?"

Ciddileşti, artık onu kızdırmakla yetinmiyordu. Kadın nefes nefese kalıp inleyinceye, göğüsleriyle oynayınca, ona en çok ihtiyaç duyduğu yeri okşayınca, elleri duvardan kalkıp saçlarına dolanınca, tırnakları kafa derisini oyuncaya kadar onunla uğraştı. Ah, ona en çökmüş şekillerde nasıl da yapışmıştı. Mırıldandı. İnledi. Kıvranıyordu. Ve tüm bunlar olurken adam ona sürtünmeye devam etti, onu doldurmak için çaresizce.

"Lütfen," diye yalvardı sonunda. "Veriyorum. Lütfen, lütfen, lütfen!"

"Sana asla hayır demeyeceğim."

Omzunun üzerinden küçük bir sırtıfış fırlattı, gözleri tahrikten olduğu kadar mizahtan da parlıyordu.

"Güzel, çünkü şimdi bana yalvarmanı istiyorum."

Hiç tereddüt etmedi. "Lütfen, lütfen, lütfen, Annabelle." Sonunda bornozunu kaldırdı, kendini konumlandırdı ve Annabelle'in sağladığı görkemli kılıfın içine kayd. "Lütfen."

"Zacharel," dedi inleyerek. "Daha hızlı. Lütfen." "Ya da..." Tamamen durmadan önce daha yavaş gitti. Bacakları titriyor, her an pes etmekle tehdit ediyordu ama bunun her saniyesinin tadını çıkaracak, kadınına karşı çok dikkatli olacaktı.

"Zacharel."

Harekete geri döndü....

...biraz daha

hızlı... "Lütfen."

Hâlâ biraz daha hızlı... Zevk acıyla kesiliyordu ama hoşuna gidiyordu, her hissi seviyordu... daha hızlı... daha hızlı....

Paramparça olurken yumrukları tekrar duvara çarptı. Adam tam yanındaydı, onun adını haykırıyor, tüm varlığıyla onu damgalıyordu.

Uzun dakikalar sonra, her ikisi de sakinleştğinde, onu kucağına aldı ve duşa taşıdı. Önce onu, sonra da kendisini temizlerken tek kelime etmedi. İblis formundan geriye hiçbir kalıntı kalmamıştı ve o da bundan memnundu. Kız sakinleşmiş ve doymuştu.

Ve... onu bir kez bile öpmemişti, aniden fark etti.

Zacharel ona baktı. Sırılsıklam saçları başına, yanaklarına ve omuzlarına yapışmıştı. Buz mavisi gözleri onu izliyordu, kirpiklerinin ucuna damlacıklar yapışmıştı. Yanakları pembe pembe kızarmış, dudakları şişmiş ve diş izleri oluşmuştu. Onları çiğnemiş olmalıydı. Vücudu adamın onu yoğurduğu yerlerden kızarmıştı ve titriyordu, memnuniyetten çok güzel titriyordu.

Onun çenesini kavradı. Sonsuza dek orada öylece durdu, ona bakmaya devam etti, kendisini incelemesine izin verdi ve ondan hiçbir şey saklamadı. Onun da kendisinde gördüğü aynı güzelliği görüp görmediğini, kendisine duyduğu saygıyı ve açlığı görüp görmediğini merak etti. Daha fazlası için bir umut görüp görmediğini. Her şey için. Görmüş olmalıydı, çünkü her şeyi ona geri yansıtıyordu.

Uzun zamandır hiçbir şeyi yoktu ve kız bir şekilde onun her şeyi olmuştu.

Kendini açıklamadan dudaklarını birleştirdi. Öpücüğün kendisi için konuşmasını, onu bir sonraki itirafına hazırlamasını istiyordu. Dilleri buluştu, birlikte yuvarlandı, düello etti, uyandırmak için değil vermek için bir öpücüktü.

Sonunda başını kaldırdığında ona baktı ve harekete geçti. "Seni seviyorum, Annabelle."

O, diğer yarısından daha fazlasıydı; onun en iyi parçasıydı.

"Biliyorum."

Bu kadar mıydı? Hepsi bu muydu? "Bana bunu nasıl bildiğini söyle." Bugüne kadar, bu ana kadar kendisi bile bilmiyorken. Sonra da beni sevdiğini söyle!

Yüz ifadesi çok yumuşak, çok ısıltılıydı. "Benimleyken böylesin. Başka kimseye karşı böyle değilsin. Daha önceki görünüşümü ve beni bıçaklamadığın gerçeğini de unutmayalım."

Adam bekledi ama kadın başka bir şey söylemedi. Parmakları saçlarının uçlarıyla oynadı, tutamları halkalara dönüştürdü. "Seninleyken nasılım?" Bazı erkekler aşklarını verip karşılığında hiçbir şey beklemeyebilirdi. Zacharel onlardan biri değildi. O her şeyi beklerdi. Talep ederdi.

"Daha yumuşak, daha tatlı. Bir koruyucu." Sıcak bir şekilde kıkırdadı. "Doyumsuz."

Sonunda sesinin boğuk bir şekilde alçalmasına bayılıyordu. "Diğerleriyle nasılım?"

"Sert, gerçekçi, talepkar. Bir zorba." "Güzel.

Adamlarıma karşı böyle olmalıyım. Ben hep cennetten kovulmaları arasında duran tek şeydir."

"Nasıl?"

"Benim kaderim onların kaderi, çünkü Tanrı beni ceza olarak onlara bağladı. Ama ben artık bunu böyle görmüyorum," dedi.

"Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim."

"Merak etmeyin. Onları şekle sokacağım. Belki de tam anlamıyla. Ama sonuçta onlar benim korumam altında, tıpkı senin benim olduğun gibi. Kanatlarını, ölümsüzlüklerini kaybetmeleri beni rahatsız eder. Onlar iyi adamlar."

"Sen de onları seviyorsun," dedi.

Böyle bir düşünceye kapılmaya hazır değildi ama onlara büyük bir hayranlık ve saygı duyuyordu. "Peki ya sen? Beni seviyor musun?" Kurnazca ima etmek işe yaramamıştı; belki de açıkça sormak işe yarayabilirdi.

Kaçlarını çatarak, "Seni sevmemi istiyor musun?" diye sordu. "Evet." Sevmeli. Aksi takdirde o... ne?

"Yalan söylersem anlar mısın?"

"Evet. Ama yalan söylemeyeceksin!"

Kaşları yavaşça gülümsemeye dönüştü. "Tanrım, ama seni kızdırmak çok kolay."

"Annabelle," diye hırladı.

"Oh, pekala. Seni seviyorum," dedi. "Seni tüm kalbimle seviyorum." İlki isteksizce söylenmişti ama ikincisi... sesinden hayranlık damlıyordu.

Memnuniyet içinde yüce bir çığ gibiydi, her parçasına düşüyor, onu eziyordu. "Her zaman benimle kalacaksın."

Kadının kasvetli havası geri döndü ve bu sefer gerçek olduğuna bahse girebilirdi. "Elbette. Sözümünden dönmeyeceğim ama beni isteyen Yüce Lord'u zapt etmenin bir yolunu bulmalıyız. Aksi takdirde iblisler hayatımın sonuna kadar peşimi bırakmayacak ve sen de sürekli tehlike altında olacaksın."

"Bazı şeyler her türlü tehlikeye değer." "Zacharel," dedi sert bir erkek sesi
duş kabini. "Bir şey oldu." Annabelle
bağırdı.

Zacharel'in memnuniyeti anında kayboldu ve yerini öfkeye bıraktı. Kendisine, Koldo'ya değil. Askerinin banyoya girdiğini nasıl duymamıştı? "Diğer odaya geç. Şimdi."

Yanıt yok. Kapı da açılıp kapanmadı. Ama savaşçı artık orada değildi.

Zacharel kabinin arkasındaki askıdan havluyu aldı ve Annabelle'in etrafına sardı, suyun birazdan havluyu ıslatacağı gerçeğini umursamadan.

"Burada kal," dedi ona, sonra da son felaketle ilgilenmek için dışarı çıktı. Ve bunun bir felaket olduğunu biliyordu.

Başka hiçbir şey savaşçısını buraya getiremezdi.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

ANNABELLE banyoda giyecek bir şeyler ararken boğuk erkek sesleri duydu. Bulduğu şey iki çamaşır bezi ve bir havludan ibaretti. Meleklerle buluşmak için pek de uygun bir kıyafet sayılmazdı. Ama bulaşık bezinin son moda olduğunu iddia etmesi gerekse bile bunu yapardı. Utanç verici bir sır gibi burada kalamazdı.

Zacharel onun artan hayal kırıklığını ve kararlılığını hissetmiş olmalıydı, çünkü kapıyı açtı, içeri baktı, göz kırptı ve bir kez daha ortadan kaybolmadan önce bir bornoz attı.

Hülyalı bir şekilde iç geçirdi, hâlâ Zacharel'le yaptıkları ve birbirlerine itiraf ettikleri şeyin etkisindeydi. Zacharel'in kendisine aşık olduğunu zaten fark etmişti ama bu sözleri duymanın muhteşem bir yanı vardı. Kendisinin, Annabelle Miller'ın, böylesine zarif bir hayvanı evcilleştirmiş olduğunu şüpheyi yer bırakmayacak şekilde bilmek. Bir kez serbest bırakıldığında bir daha asla kafese konulamayacak bir şehvet damarına sahip olan buz gibi bir savaşı.

Titreyerek beyaz kumaşı vücuduna geçirdi ve banyodan çıktı.

"-Affetmezliği bulduk," diyordu Koldo. Bakışları hemen Zacharel'i aradı. O da öyle, bir cübbe giyyordu. Lamplight açıkta kalan tenini yaldızlıyordu, meleği artık mükemmelliğin ve kudretin altın bir heykeliydi.

Zacharel askerinden ziyade onu izledi ve yanına gelmesini işaret etti. Ama görünüşe göre yanında durmak yeterince yakın değildi, çünkü kolunu kızın beline doladı ve onu o kadar yakınına çekti ki neredeyse birbirlerine kaynaştılar.

İki adam da konuşmayı yeniden başlatmaya istekli görünmeyince, bunu kendisi yapmaya karar verdi.

"Peki nerede

Bağışlamama ve oyun planı nedir?"

Bir süre gergin bir sessizlik oldu, sonra Koldo, "Cehennem," diye açıkladı. "O cehennemde ve Zacharel düşmeyi kabul ederse seni bağından kurtaracağını iddia ediyor."

Buz Annabelle'in kanını koyulaştırdı, damarlarını sıyırdı, yaktı. "Hayatta olmaz. Asla olmaz." Ölümsüzlüğünü kaybedecekti. İblisleri görme ve onlarla savaşıma yeteneğini kaybedecekti. Ama onlar onu görme ve onunla savaşıma yeteneklerini kaybetmeyeceklerdi. "O düşmüyor." Zacharel'e ekledi, "Sen düşmüyorsun. İblis neden senin düşmeni istesin ki?"

"Beni öldürmesi daha kolay olur, daha az baş belası olurum. Ama buna benim adıma sen karar veremezsin Annabelle."

"Bunu kabul edersen gelmiş geçmiş en aptal adam olursun. Yalan söylüyor. Yalan söylediğini biliyorsun. Beni asla isteyerek serbest bırakmayacak." Bu onun için sadece bir tahmindir ama bildiği bir şey vardı: iblisler doğruyu söylemekten acizdi.

"Seni özgür bırakma şansı için her şeyi yaparım."

"Hayır!" Zacharel'in seni kurtarmak için düşmek onu üzdü. Başka bir kız olsa muhtemelen sevinçten havalara uçardı, çünkü böyle bir fedakârlık erkeğinin onu sevdiğini kelimelerin ötesinde kanıtlardı. Ama Annabelle sıradan bir kız değildi ve düşmenin getireceği her şeyi biliyordu. Sadece Zacharel'in değil, adamlarının da mahvolacağını biliyordu.

Kendini asla affedemeyecekti. Kardeşini çoktan kaybetmişti ve son darbeyi vuran kişinin kendisi olduğu gerçeği göğsünde sürekli bir hançer gibi duruyordu, sonsuza dek sızlayacak, iyileşmesine asla izin vermeyecekti.

"Zamanımızı boşa harcıyoruz," dedi. "Tanrına gitmeni istiyorum - ve düşmemeni!"

"Peki ne yapmamı istiyorsun?"

"Ondan bir şey yapmasını isteyin, bilmiyorum, güçlü bir şey. Güçlü."

Başını salladı, koyu renk saçları şakaklarında dans ediyordu. "Benim cezaya hakkım var, yardıma değil. Ayrıca, tüm

Yapabileceği tek şey bana cehenneme girme izni vermek olur ve bu da bize hiçbir yarar sağlamaz."

"Ceza mı?" Kalbi küt küt atmaya başladı. "Neden?"

Onu tutuşu sıkılaştı, "Şimdi olmaz, kadın" deme şekli. Daha sonra. Cevap olarak elini çimdikledi. "Bunun gitmesine izin vermeyeceğim meleşim" deme şekli.

Döndü, adamın yanaklarını kavradı ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun?" diye sordu, Affetmemeyi kilitleyen kelimelerin söylenmeden kalmasına izin vererek. "Bu yoldan gitmenin neden bu kadar önemli olduğunu? Tanrıyla konuş, tamam mı? Lütfen. O sana bir ordu verdi, bir terfi verdi. Sana kızgın olsun ya da olmasın, yapabileceği daha fazla şey olmalı."

Ağzını açtı - itiraz etmek için, biliyordu.

"Eğer yapmazsan, başka biri Affetmezliği bulup yenebilir." Eğer böyle bir şey olursa, kız ölecek ve Zacharel kendini suçlayacaktı.

Şimdi fırtınalı bir yeşim rengi olan gözlerinde kararsızlık oynuyordu. Onu manipüle ediyordu ve bunu biliyordu ama başka ne yapacağını da bilmiyordu. Her şeyi kaybetmektense onun Affetmemek için savaşmasını tercih ederdi.

"Seni terk etmek istemiyorum," dedi.

"Lütfen, Zacharel. Bunu benim için yap. Bizim için yap. Koldo benimle kalacak."

Boynunun arkasına masaj yaptı. "Pekâlâ. Tanrıyla konuşacağım ama olumlu bir sonuç için söz veremem." Bakışları yanlarındaki uzun boylu, güçlü savaşçıya kaydı. "Burada kal. Onu koru. Uzun süreliğine gitmeyeceğim."

Evet!

Koldo başını salladı.

"Seni seviyorum," dedi Zacharel ve onu öptü. "Ben de seni seviyorum. Hem de çok."

Sanki onu terk etmeye dayanamıyormuş gibi bir an durakladı, sonra kanatlarını çırparak havaya, tavana doğru sıçradı ve gözden kayboldu.

"O yokken seni öldüreceğimi mi umuyorsun?" Koldo sordu. "Zacharel'i bu yüzden mi gönderdin? Affetmezlik'e bağlısın ve ölürek iblisi öldürecek ve Zacharel'i kelimenin tam anlamıyla kurtaracaksın."

"Olmadım, hayır."

"Neden?"

"Çünkü Zacharel kendini ve seni suçlayacaktır." "Ne olduğunu asla bilmemesini sağlamanın yolları var. oldu."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

Geniş omuzlarını silkti.

Zacharel'i düşmekten kurtarmak için her şeyi yapabilirdi. Ölmeyi bile. Zacharel, Koldo ne derse desin kendini suçlayacak ve onun yasını tutacaktı ama uzun bir hayat yaşayacaktı. Sonuç olarak, bu adil bir takas gibi görünüyordu. Adamlarına liderlik etmeye devam edecekti. Sonunda başka bir kadınla tanışacak - Annabelle ondan zaten hoşlanmıyordu - ve aşkı yeniden keşfedecek, iyileşecekti.

"İblise bağlı olduğumu nereden biliyordun?" diye sordu. Bunu kendisi de yeni anlamıştı ve kimseye söylememişti. Zacharel'e de söylememişti.

Onun sorusunu duymazdan geldi. "Bil diye söylüyorum, basit bir bıçak darbesi seni öldürmez, dişi."

"Hey, kimse bıçaklamakla ilgili bir şey söylemedi!" dedi kaşlarını çatarak. Ama bunu yaparsa, nasıl gidecekti?

"Ama Zacharel için kendini feda etmeye hazırsın?"

"Tabii ki."

"Affetmemek için savaşmak bile mi?"

"Özellikle de bunu. Neden bilmek istiyorsun?"

Yine onun sorusunu duymazdan geldi. "Eğer Affetmemek, o seni öldürmeden önce sana zarar verir, değil mi?" "Evet, ama kesinlikle kazanabilirim, biliyorsun."

"Hayır, yapamazsın."

Pazularını esnetti. "Bunları görüyor musun? Görebilirim."

"Bunlarla kazanamazsınız. Başka bir şey gerekir. Sahip olduğunuzdan emin olmadığım bir şey. Öyleyse neden kendini riske atmak istiyorsun?" diye sordu, başını yana eğerek. "Anlamıyorum."

Sakin ol. "Zacharel'i seviyorum ve onu zarardan korumak istiyorum, hatta kendi vereceği zarardan bile. Sana kardeşinden bahsetti mi bilmiyorum...?"

Reddederken kafasını keskin bir şekilde kesti. "Bana söylemedi ama Hadrenial'ın ölümünü hepimiz biliyoruz."

Ama içlerinde Hadrenial'ın nasıl öldüğünü tam olarak bilen var mıydı? Eğer bilmiyorsa, bunu söyleyecek kişi o olamazdı, bu yüzden şöyle demekle yetindi: "Bu kayıp onu neredeyse mahvediyordu ve hâlâ sorumluluk ve pişmanlık duygularıyla mücadele ediyor. Eğer düşerse, ordusu da -siz de- onunla birlikte düşmek zorunda kalacaksınız ve o bununla yaşayamayacak."

Sözlerini sert bir kaş çatma karşıladı. "Hayır. Bize söylerdi."

Bunu anlatmak zorundaydı, çünkü Koldo'nun anlamasını sağlamanın tek yolu buydu. "Ona senin üzerinde yetki verildi ve onun kaderi senin olacak. Hepinizin."

"Bunu nereden biliyorsun?" Öfke içinden bıçak gibi keskin bir şekilde fııırıyordu.

"Bana söyledi ve biliyorsun o asla yalan söylemez."

Bir an sessizlik içinde geçti. Sanki az önce bir karar vermiş gibi başını salladı. "Çok cesursun, Annabelle." Annabelle'in adını ilk kez kullanıyordu ve ses tonunu böylesine saygıyla süslemesi onu neredeyse şaşkına çevirmişti. "Belki de sende fazladan bir şeyler vardır."

Odanın köşesinde bir hareket gördü, başını kaldırıp baktı ve neredeyse çığlık atacaktı. Tavanın uzak köşesinde bir serpe kıvrılmış, onu izliyordu.

Savaş ya da kaç devreye girdi ve savaş kazandı. Bacaklarını iki yana açtı ve ellerini yumruk yaptı, hazırdı.

Ama iblisin tek yaptığı önce ona, sonra Koldo'ya tıslamak ve sürünerek uzaklaşmak oldu.

"Burada bekle. Geri döneceğim ve arzuladığın şeye sahip olacaksın," dedi Koldo ve ortadan kayboldu.

BÖLÜM OTUZ İKİ

ZACHAREL, özellikle de son zamanlarda göklerde yaşanan kargaşa göz önünde bulundurulduğunda, Tanrı'yla görüşme izninin bu kadar kolay verilmesine şaşırmıştı. Genellikle buraya çağrılan meleklerin bile beklemesi gerekirdi.

Ceza günü gelmişti.

Son zamanlarda yaptıklarının başını belaya sokacağını biliyordu ama umursamamıştı. Hâlâ da umurunda değil. Annabelle hayatının en önemli parçası haline gelmişti ve onun için en kötüsüne bile katlanabilirdi.

En azından tapınağa verilen zararın büyük bir kısmı temizlenmiş, çimenlere ve çiçeklere bakım yapılmış, nehirler arındırılmıştı. Kan artık duvarları ya da basamakları süslemiyordu. Lysander'ın ordusu çevreyi çevreleyen bir kapı oluşturarak yaklaşan herkesi durdurdu.

O hariç herkes. Sadece başını sallayarak onayladı. Son basamağa indi ve hiç aksamadan ilerledi. Şaşırtıcı bir şekilde, Lysander onu büyük, kemerli kapılarda karşıladı ve onunla birlikte içeri girdi. Solgun saçları, koyu renk gözleri ve muhteşem altın kanatlarıyla Lysander çoğu meleğin ölçüt aldığı bir standarttı. Bir zamanlar Zacharel ile aynı duygusuz kumaştan kesilmiş olan güzellik kişileştirilmişti.

"Seni bekliyorduk," dedi arkadaşı, sesi fuayede yankılanarak. Kubbeli tavan gece gökyüzünü andıracak şekilde boyanmamıştı, aslında onu gösteriyordu. Yıldızlar siyah kadife tüneklerinden parıldıyordu, o kadar yakındı ki yıldız tozları havada elmas gibi dans ediyordu.

Duyurunun kendisini sarsmasına izin vermemeye çalıştı.

Pırıltılı renklerden oluşan kalın bir sütuna bakın

Gökkuşağının tüm renklerini yansıtacak şekilde düzeltilmiş ve cilalanmış kristaller, "Ben... seni tapınağı savunman için bıraktığım için üzgünüm," dedi.

Lysander onun omzuna bir tokat attı. "Kadının sana ihtiyaç duyduğunda, başka hiçbir şeyin önemi yoktur. Bunu iyi bilirim."

Sadece Tanrı'nın da aynı şekilde hissettiğini umabilirdi. Birkaç köşeyi döndüler ve sonunda başka bir kapıya geldiler. Büyük, kemerli giriş korunuyordu, çünkü doğrudan taht odasına açılıyordu.

"Tavsiyen var mı?" diye sordu.

"Sen keskin içgüdüleri olan iyi bir lidersin," dedi Lysander. "Kendine güvenirsen bu işten de alının akıyla çıkarsın."

Birçoğundan daha iri ve uzun olan iki melek muhafız çift kapıyı açtı ve Zacharel arkadaşı olmadan önlerinden geçti. Oda boşaltılmıştı, muhafızlar, orkestra, süslemeler yoktu, sadece kürsünün tepesinde som altından bir taht vardı.

Tahtın üzerinde İlah oturuyordu ve görünüşü her zamanki gibi Zacharel'i şaşırtmıştı. Derin çizgili cildi, gümüş rengi saçları ve titrek elleriyle yaşlı bir insan kadar masum ve çelimsiz görünüyordu.

Zacharel başını eğdi ve dizlerinin üzerine çöktü, kanatlarını iki yanına sıkıştırdı. Burada yaptığı tüm toplantılar arasında bu en önemlisiydi ama nasıl başlayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Çağrılmadan gelmenize şaşırdım." Alçakgönüllü ses yumuşak ve nazikti.

Yine de beni bekliyordun. "Yardıma ihtiyacım var."

"Ve benden bunu vermemi mi bekliyorsun?"

"Yanlış yaptığımı biliyorum ama özür dilemeyeceğim." Bir daha asla göstermelik bir özür dilemeyecekti. Annabelle gibi o da inandığı şeyin arkasında duracak ve asla geri adım atmayacaktı. "Kadınımı korumak için yapmam gerekeni yaptım ve yine olsa yine yaparım."

En koyu siyahın gözleri dönüyor, güneşte yağ parlıyordu. "Seni doğru mu duydum? Bir insanı korumak için her şeyi yapar mısın?"

Başını salladı. "Benim insanım."

Titreyen parmaklar yıpranmış çeneye vurdu. "Bunu şimdi söylüyorsun ama merak ediyorum.... Buraya geleceğini, durumunu açıklayacağını, istediğini isteyeceğini ve bu kadar olacağını düşündün. Bir zamanlar böyle bir şeye izin verirdim. Ama artık izin vermiyorum. Sana sonsuza dek bebeklik yapamam."

Bebek mi? "Ben bir savaşçıyım," dedi omuzlarını dikleştirerek. "Önce birkaç kırbaçlanmam gerektiğini biliyorum ve bunları isteyerek kabul ediyorum."

"Bunu hak ediyorsun, evet. Annabelle'in sorumluluğunu üstlendiniz ama yine de birden fazla kez ona zarar gelmesine izin verdiniz. Hatta ona kendiniz zarar verdiniz. Sonra da o başkalarına zarar verirken arkana yaslanıp oturdun."

"Evet ve ne yapmaya karar vererseniz kabul ediyorum ama bana da yardım etmenizi istiyorum."

Bir duraklama.

Ne kadar kalın bir sessizlik.

Sonra, "Bir iblisin eşi olmasına rağmen Annabelle konusunda yardımımı mı istiyorsunuz?"

"O bir iblisin eşi değil," diye homurdandı. "O benim."

Tanrı hiç istifini bozmadan devam etti: "Ve sen de onu senden almayı düşünen ibisle mücadele etmene yardım etmemi istiyorsun."

"Ona ulaşma arayışında birçok insana zarar vermiş bir iblis."

Başka bir sessizlik nöbeti, aynı yoğunlukta ama şimdi o kadar ağır ki Zacharel'in omuzları ağırlığın altında çöktü.

"Son konuşmamızdan bu yana senin için çok şey değişti," dedi İlah.

"Evet," diye tekrarladı. Kalbi düzensiz bir şekilde çarpıyordu. "Söyle bana Zacharel, ne öğrendin?"

Bunu düşünmesine gerek yoktu. "İnsan hayatının değerini öğrendim. Sevginin ve bağlılığın değerini öğrendim. Başkalarının ihtiyaçlarını kendiminkilerin önüne koymayı öğrendim."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Hadi öğrenelim, olur mu? Söyle bana, Zacharel. Annabelle'in için kendini feda eder miydin?"

Öylesine sormuştu ama Tanrı'nın her zaman bir amacı vardı. "Yaparım." Soru yok.

"Bundan daha değerli bir şeyi bile feda eder miydin? Onu kurtarmak için kardeşinin hayatını feda eder miydin?"

Kaşlarını çattı. "Kardeşimin verecek bir hayatı yok. O öldü."

"Hayır. O yaşıyor."

Zacharel'in buna verecek bir cevabı yoktu. Melekler gibi, Tanrı da yalan söylemezdi. Bu şu anlama geliyordu... Bu şu anlama gelemezdi... Bu sadece şu anlama gelebilirdi...

"Gerçek ölüm düşündüğün gibi değildir meleğim. Bir ruh ölemez."

"Ama Ölüm Suyu-"

"O da senin düşündüğün gibi değil. Kardeşin hayatta.

Hayatta kaldı."

Umut onu doldurdu. İçini sevinç kapladı. Böyle bir şey için hararetle dua etmişti. "Suyun ötesinde, onun bedenini de yaktım."

"Ve vücudu tekrar bir araya getirildi."

Hadrenal yaşıyordu!

Birlikte olabilirler, diye düşündü. Birlikte uçabilirlerdi. Konuşabilir ve gülebilirlerdi. Kardeşi Annabelle'le tanışabilir ve bir aile olabilirlerdi. Bir aile olabilirlerdi.

"Tekrar soruyorum," dedi Tanrı. "Eğer hem Annabelle hem de ikizin şu anda karşında dursaydı, sadece bir hayat kurtarabilecek olsaydın, kimin hayatını seçerdin?"

Tek bir kalp atışında umudu söndü. Neşesi kaçtı. "Neden benden böyle bir seçim yapmamı istediniz? Suçlarımın cezası olarak mı?" diye sordu, midesi acıyla burkularak.

"Daha iyisini bildiğin halde birkaç insana zarar verdin. Kendi hayatını riske atarak bir insanı kurtardın. Hem cezayı hem de ödülü hak ediyorsun."

Bir ceza ve bir ödül. Kardeşine ya da Annabelle'e sahip olabilirdi ama ikisine birden sahip olamazdı. Hadrenial, meleklerin en sevileni, o kadar temiz kalpli, o kadar şefkatli ve nazikti ki, Zacharel alçalmıştı. Ya da en az onun kadar şefkatli ve nazik olan Annabelle. Tüm kalbiyle özlediği Hadrenial. Tüm vücuduyla arzuladığı Annabelle. Hayatı işkence ve trajediyle kısa kesilen Hadrenial. Annabelle, her fırsatta ona meydan okuyan ve kafasını karıştıran.

"Peki ya seçemezsem?"

"O halde senin yerine ben seçeceğim, çünkü ölüm olmadan yaşam, sonuç olmadan eylem olamaz. Bunu biliyorsun."

Elleri yumruk oldu. "Bana ne olacak? Benim canımı alın ve ikisinin de yaşamasına izin verin."

"Katledilmesine izin verdiğiniz insanlara böyle bir seçenek sunulmamışken mi?"

Aslında bir açıklama olan bir soru. Tanrının fikrini değiştirmek mümkün değildi. Hiçbir zaman olmadı. "Onu görebilir miyim?" diye sordu. "Onu nasıl kurtardığını bana anlatır mısınız? Onun sevgisini yok ettim."

"İnsan için tek bir elementten daha fazlası vardır, Zacharel. Onun iyiliğini aldın... ama iltihaplı olanı bıraktın."

"Hiçbir şey bırakmadım."

"Affetmemeyi bıraktın."

İma mı ediyordu... Hayır. Hayır! Yine de bu kelimeyi duymak bile karnıma bir darbe indirdi. "Nerede o?"

Zacharel'in önünde bir ışık belirdi, daha da parlaklaştı... daha da parlaklaştı... sonsuza dek kör olacağından endişelenene kadar. "Bak ve gör. Kardeşin ve kadının."

* * *

ANNABELLE BEŞ DAKİKA YALNIZ KALDI. Bu O. Sadece beş. Altıncı saat dolmadan, yani Koldo otel odasında yeniden ortaya çıktığında tüm dünyasının değişeceğini bilmiyordu.

Sırttan bir iblis onun yanında duruyordu.

"Affetmemek," dedi Koldo, onu kadının içine iterek. yön.

İçgüdülerini onu geriye doğru itti. Arkaya uzandı ve bir lambayı yakaladı... "silah" önüne geldiğinde fark etti, kablo prizden çıkmıştı. Bıçakları komodinin üzerindeydi ve komodinin ulaşamayacağı kadar uzaktaydı.

"Ne yapıyorsun, Koldo?" diye sordu. "Neler oluyor?"

"Merhaba Annabelle," dedi yaratık. "Beni hatırlamıyor musun?"

"Seninle konuşmuyordum, iblis. Koldo?"

Koldo, "O bu odadan çıkamaz, ama o zaman sen de çıkamazsın," dedi. "Bundan eminim."

"Benim isteğim üzerine," dedi iblis, sırtı genişleyerek. "İstediğin gibi seni ona ben getirdim ama

Zacharel'i buraya

getirmeyin." "Bu değil-"

"Planınız, hayır. Kendi başınıza ayrılabilenizi düşünmeyin. Bulutum şu anda bu odanın dışını çevreliyor ve kalmanızı sağlayacak."

Alçak bir hırıltı patladı. "Ne oyunu oynuyorsun sen? Tek kelime edersem, sorumluluğumdaki dişiler vahşice öldürülür. Beni duyuyor musunuz? Vahşice!"

"Bu bir yalan. Bu gerçekleşmeden önce kurtarılmış olacaklar. Ve bu arada, her şeyi dşnmemişsin," diye cevap verdi Koldo kolayca. "Ben düşündüm. Annabelle, o tamamen senin." Ve Annabelle'i ikinci kez terk ederek ortadan kayboldu.

Yönünü bulabilmesi, korkusunun, şaşkınlığının ve göğsündeki ani yanmanın ötesine bakabilmesi için bir an geçti. Sonunda kiminle -ve neyle- karşı karşıya olduğunu anladığında tiz bir çığlık attı. "Sen!"

İşte buradaydı, ailesinin katili, ama hatırladığında daha da iriydi. Daha uzun boylu, çok daha kaslı ama yine de barbar yüzlü ve vampir dişliydi. Omuzlarında boynuzlar vardı, zehir damlattığında emindi ve bacaklarının arasında bir kuyruk sallanıyordu.

"Merak etme dostum. Sana henüz acı ektirmeyeceğim. nce seninle oynayacağım. Eğlenceli şeyler Zacharel kurtarmaya geldiğinde başlayacak. Ve yle de olacak. Koldo onu durduramayacak."

"Ben senin eşin değilim." şiddetli bir sarsıntı onu ayaklarından sarsmakla tehdit etti, göğsündeki yanma şiddetlendi. Sabit. Sakin ol. Duygularının seni alt etmesine izin veremezsin. "Demek sen Affetmeyen'sin, kölelerini kendisi için savaşmaya gönderen korkak, ha?" Daha iyi.

"Bunun bedelini ödeyeceksin, Zacharel de yle. Bu arada o nerede? Uzakta değildir umarım." Zacharel'in bir zamanlar yaptığı gibi onun etrafında dönerek her santimini inceledi. Avını yeni fark etmiş a bir yırtıcı gibiydi.

Onunla birlikte döndü, arkasını dönmesine asla izin vermedi. "nemli bir şey yapmakla meşgul." Alt metin: sen değilsin. "Bu seninle benim aramda." Ve ben nde çıkacağım. Kazanmak zorundayım.

"Bu asla seninle benim aramda değildi. Zacharel'e saldırmak için yüzyıllarca bekledim ve bu şansa sahip olabileceğimden emin değildim. Sonra senin değersiz uyuşturucun

bir kardeş beni evinize çağırđı ve ben de sizi kokladım. Şaşkınlığı mı hayal edin. Benim için kim olduğunu hemen anladım... Zacharel için de kim olacağını ve bu yüzden ruhunun bir kısmını benimkiyle değıştirdim, sonra da onun dikkatini çekene kadar sana eziyet etmeleri için başkalarını gönderdim. Ben çok sabırlı bir erkeğim, biliyorsun." Kuyruğunu savurdu, ayak bileklerini birbirine vurmak ve vücudunu yere sermek niyetindeydi.

Zacharel'in vesayeti sayesinde bu hareketi bekliyordu ve ayağı fırlatarak lambayı ona fırlattı, yavaş yavaş parçaladıktan sonra yere düştü.

Sakinleşti ve artık siyah olan noktayı ovuşturdu. "Bu hiç hoş değildi."

"Senin yalanın da öyle. Zacharel için ne anlama geldiğini bilmene imkân yok."

Geniş bir gülümseme belirdi. "Öyle değil mi?" Adamın sesinde şüphesini delip geçecek kadar zehir vardı.

"Hayır." Adam hâlâ onun etrafında dönüyordu, tekrar ve tekrar. Ona doğru atılmak, saldırmak ve bu partiyi başlatmak istiyordu ama önce komodine doğru ilerlemesi gerekiyordu.

"Ya sana Zacharel'in kardeşi olduğumu söyleseydim? İkizi? Diğer yarısı?"

Bir inç... iki... "Beni Noel Baba olduğuna ikna etmek için daha fazla şansın olurdu." İddiası essentia'nın gizemini çözmüş olsa bile - Zacharel'in onunla tanışmadan önce neden ona dokunmuş gibi görüldüğü.

Kuyruk ikinci kez, daha hızlı ve daha sert bir şekilde dışarı fırladı. "Belki de öyleyimdir. Arkamda küçük hediyeler bırakmayı çok seviyorum... yıllar önce senin için bıraktığım cesetler gibi. Ailen, değil mi? Onları öldürmek inanılmaz derecede tatlıydı."

Kusabilir. Ama en azından bir santim daha kazanmayı başardı.

"Onları yalnız bırakabilirdim, biliyorsun, ama seni tek bir yere hapsetmek istedim. Biliyordum ki

suçlanıp kilit altında tutulacak, güzel ve siyah saçlı bir melek tarafından kurtarılmaya hazır olacaktın. Ve öyle de oldu."

Hıçkırabilir. "Tüm bunlardan ne kazanıyorsun?"

"İntikam. Zacharel eskiden olduğum adamı öldürdü.

I

Cehennemde uyandım, işkencemden sorumlu olan varlıklarla birlikte yaşamak zorunda kaldım."

"Hayır," diye tekrarladı. "Yalan söylüyorsun!" Kuyruk bir kez, iki kez ona doğru geldi, ama o her ikisinde de atlamayı başardı.

Zacharel de aynısını ona yapmıştı, bu yüzden üçüncü bir darbenin yolundan çekilmek için geriye doğru sıçraması gerektiğini biliyordu.

Kendini yaralanmaktan kurtardı ama aynı zamanda bıçaklarından da uzaklaştırdı. Lanet olsun. Başka bir yolu olmalıydı. Yanık-

Yanık! Ellerden daha fazlasına sahip olabilirdi. Pençeleri olabilirdi. Ve eğer pençeleri varsa, dişleri, kanatları ve boynuzları da olabilirdi. Tüm yıkım silahları.

Kazanma şansı olabilir.

Bir yanı korku ve öfkesini bastırmaya çalışmayı bırakıp onları serbest bırakmak istiyordu. İyi, bir parçasından daha fazlası. Ama o bunu yapmayacaktı. Kötülüğe kötülükle karşılık vermeyecekti. O böyle biri değildi ya da böyle biri olmak istemiyordu.

Bunu yapabilirim. Yapabilirim. Kendini iblisin bedenine fırlattı.

Yere çarptı ve yuvarlandı, ona çarptı ama elleri serbestti ve yumruğunu boğazına geçirdi. Tekrar yuvarlanıp onu üstüne yatırdı ama orada bırakmadı. Onu bileğinden yakaladı ve omzunun üzerinden fırlattı. Kadın uzaktaki duvara çarptı, etrafına siva yağıyordu ve acı içinde kıvranıyordu.

Henüz çıkmadı. Ayağa fırladı ve ona doğru koştu.

Adam onu tam ortasında karşıladı. Onu ısırdı.

Tırnaklarıyla onu kesti. Adamdan kopardığı parçaları lambayı kırdı ve onu kesti. Ona tekme attı. Sahip olduğu tüm güçle -daha önce hiç göstermediği kadar- savaştı.

Her şey

Bu sırada hırlayan bir hayvandı, onu engelleyecek hiçbir kural yoktu, neden olduğu zararı azaltmak için hiçbir tereddüt yoktu. Daha iyi bir yol düşünmüyordu. Ve yine de, aldığı kadarını vermeyi başardı.

Birkaç kez onu öpmeye çalıştı ve bir kez başardı bile. Sırf onunla alay etmek için özel yerlerine dokundu. Her seferinde, kız soğukkanlılığını korumayı başardı ve adamın öfkeyle patlamasına neden oldu.

Bu patlamalar aslında ona yardım etti. Yumruklarını engellemeyi unutmuş, onu boğmak için ellerini boynuna dolamaya odaklanmıştı.

"Şu haline bak," diye alay etti, şimdi onun etrafında dönüyordu. "Bir aynaya bak," diye karşılık verdi.

Kanaması vardı, biraz daha kanıyordu ve canı yanıyordu, ama adamın da aynı derecede çok kanaması vardı ve canı çok yanıyor olmalıydı.

"Pes et! Zacharel bana acı ve ıstıraptan başka bir şey getirmedi ve ben de ona aynısını yapacağım. Beni durdurmana izin vermeyeceğim."

Pes etmeyecekti, edemezdi. "Eğer gerçekten onun ikiziysen -" olamaz, olamaz "- o zaman ondan seni öldürmesini istedin. Emrettin."

"Bana kulak vermek zorunda değildi!"

"Ne yapmasını bekliyordun ki? Kendini öldürmeye çalışıp durdun."

"Beni kurtarmak için daha çok çabalayabilirdi. Karanlığın içinde bana ulaşmanın bir yolunu bulabilirdi."

Bir anlığına, sadece bir anlığına, adamın eskiden olduğu halini gördü: işkence görmüş, acı dolu, mahvolmuş. Zacharel'in daha karanlık bir versiyonuydu.

Bunun gerçekten Hadrenial olduğunu fark etti. Zacharel'in ikizi. Melek mirasına sırtını dönmüş ve bir iblis olmuştu.

Yine de Zacharel'in uzun zamandır çok özlediği adamı nasıl öldürebilirdi? Bu kadar kötü birini bile mi? Zacharel onu asla affedemeyecekti.

Affet onu.

Affetmemek.

İroniyi yakaladı ve espri yapmadan güldü. Zihninde bir tartışma yaşandı, sağduyusu Zacharel'e olan aşkıyla savaşıyordu.

Bunu yapmak zorundasınız. Tek yolu bu. Ayrıca, sen de ölmüş olacaksın, böylece Zacharel'in tepkisine tanık olmayacaksın.

Evet, ama sevdiği adama kesin ve sonsuz bir acı verdiğini bilerek ölecekti.

Eğer bunu yapmazsanız, Affetmemek Zacharel'e, size ve sayısız başka aileye zarar vermeye devam edecektir.

Zacharel iyi bir adam. Affedecektir.

Göz ucuyla Koldo'nun geri döndüğünü gördü. O da en az kendisi kadar yaralanmış ve parçalanmıştı ve yalnız değildi. Thane de herkes gibi kanlar içinde onun yanında duruyordu. Koldo ortadan kayboldu ve Thane olduğu yerde kaldı.

Bir eliyle ateşten bir kılıç yarattı ve ileri doğru adım attı. Durdu, kaşlarını çatı. Diğer eliyle havayı okşadı, sanki önünde bir engel varmış gibi.

"Thane!" dedi.

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve gözleri büyüdü. Yumruğunu hiçbir şeye vurmadı... ağzı hareket ediyordu ama ne dediğini duyamıyordu.

Affetmezlik boynuna doğru hamle yaptı. Dişler deriyle buluştu, vücudundaki her kas aniden hayal edilemez bir acıyla titreşti. Şakağına yumruk attı ama onu yerinden oynatmayı başaramadı. Yutkunmaları gelişigüzel hale geldikçe göğsünden aşağıya doğru sıcaklık yayıldı. Zayıflık, sinsi ve inkâr edilemez bir şekilde içinden geçti.

"Thane," diye bağırdı, onun da kendisini duyamadığını bildiği halde. Havaya vurmaya devam etti.

Tek başıma. Ama sorun değildi. Ölmeye ve bu iblisi de yanında götürmeye hazırdı çünkü bunun en kolay çözüm olduğunu biliyordu ama iblisin

onu bu şekilde öldürmezdi. Sadece onu zayıflatmak istedi.

Ona daha iyi öğretmenin zamanı gelmişti. Kendini onun karanlık kucağında gevşemeye zorladı, kolunun omzundan düşüp kalçasına inmesine izin verdi ve pençeleriyle uyluk atardamarını kesti.

O zayıflamazdı.

Kükreyerek ondan uzaklaştı. Ayağa kalkarken baş dönmesi onu ele geçirdi. Ona yaklaştı.

Ulaşamayacağı bir yerde kalmak için elinden geleni yaptı. "Zacharel!" diye bağırdı, dönerek... dönerek. Pençelerinin ucundan alevler fışkırarak ikisinin etrafında bir ateş çemberi oluşturdu. "Eğer bu odaya girmezseniz, yemin ederim onu yakarak öldüreceğim."

"Seni duyamaz," dedi. "Sadece sen ve ben varız." Xerxes ve Bjorn'un artık Thane'e katıldığını gördü ve Koldo sürekli içeri girip çıksa da bir kez daha ortalıkta yoktu.

"Göster kendini, Zacharel! Bana yapılan her şeyi deneyimlemeni istiyorum. Başka birini hayal kırıklığına uğrattığını bilmeni istiyorum. Sevdiğin kadını hayal kırıklığına uğrattığını. Acı çekmeni, acı çekmeni ve acı çekmeni istiyorum."

Duman etrafını sarmış, bacaklarına dolanmış, burnuna girmiş ve öksürmesine neden olmuştu.

Özür dilerim Zacharel, diye düşündü ayaklarının dibindeki lambanın bir parçasına bakarak. Bunu yapmak zorundayım.

"Zacharel!" diye bağırdı ve Zacharel parçayı kaptığı gibi ona doğru fırlattı.

Boğazını kesti, kan fışkırdı, damladı, yerde birikti. Dizlerinin üzerine çöktü, yarasını tutuyor, nefes nefese kalıyordu. Ama kadın öldürücü darbeyi indirdiğinde, adam onun bileğini tuttu ve tekrar gülerek onu yanına çekti.

"Sanki benim gibi birine karşı kazanabilirmişsin gibi." Konuşurken boynuzunu kızın boynuna sürttü ve derisine batırdı. Derine değil ama yakmaya yetecek kadar.

Vücudu seğirmeye başladı ve sonunda soğuyarak... hiçbir şey hissedemez hale geldi. Ne sıcak ne soğuk, ne zevk ne de acı. Dahası, artık hareket edemiyordu.

Kendinden memnun bir Affetmezlik onun üzerinde belirdi, alevler etraflarını yalıyordu. "Bunca zaman seninle oynadım, geleceğini umdum. Eğer gelmezse, reddetmeye devam ederse, seni burada ve şimdi alacağım ve yine de seni bitireceğim. Bırak seni tecavüze uğramış halde bulsun, işkencecin yanı başında ölmüşken."

Henüz kaybetmedim, gözleriyle yansıtmaya çalıştı. Atlatacağım.

"Zacharel!" diye tekrar bağırdı, başını geriye atmış, omurgasını dikleştirmişti. "Dişini kurtarmak için hiç arzun yok mu? Bu senin son şansın."

Koldo ateşten çemberin içine adım attı. "İstiyorum. Bir arzum var."

"Kalkanı nasıl açtın?" Thane arkasından hızla yaklaşarak sordu.

"Sakin ol. Kalkan benim bulutum," dedi Koldo ve savaşçının ilerlemesini durdurmak için kolunu uzattı.

"Annabelle-"

"Henüz değil."

Affetmez'in kuyruğu fırladı ve Koldo'nun yanağına bir darbe indirdi. "Zacharel nerede? Onu buraya getirin. Hemen."

"O göklerde. O gelmeyecek."

İblisin yüzünden karanlık bir duygu oyunu geçti. "Pekâlâ. Bu iş şimdi bitiyor. Ama beni yakalamana ve onu kurtarmana izin vermeyeceğim." Kuyruğu geriye doğru savruldu ve Annabelle'in boğazına dayandı, delinmiş yaralardan birini kesti. "Eğer onun yaşamasını istiyorsan, onunla birlikte gitmeme izin vereceksin."

Bitir işini, Koldo. Lütfen.

Koldo'nun yanağından aşağı kan damladı. "Hayır, gitmeyeceksin. Seni öldüreceğim. Ve seni öldürerek onu da öldürdüğümü biliyorum ama bu onun yapmaya razı olduğu bir fedakârlık. Dünyayı senin kötülüğünden kurtardığımı bilmekle yetinmek zorundayım."

"Bunu yaparsan melekler ölür." "İmkansız.

Onlar çoktan kurtarıldı." "Nasıl olduğu önemli değil." Diken daha da battı

"Zacharel ölmemi istemeyecektir."

"İstediğimiz şey her zaman ihtiyacımız olan şey değildir."

Koldo elini uzattı, ateşten bir kılıç yarattı ve vurarak iblisin kafasını kopardı; tam da kuyruğu kadının boynunu keserken.

Anında zihninden siyah akmaya başladı. Süzüldü... uzaklaştı... hiçliğin içine süzüldü. Kısa bir an için Zacharel'in çığlıklarını duyabildiğini sandı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"HAYIROOOO!" ZACHAREL'İN ÇIĞLIĞI Tanrının taht odasında yankılandı.

Kaçmaya çalışmış ama başaramamıştı. Çift kapıyı boşuna yumruklamıştı. Kadınının kardeşiyle dövüşmesini izlemek zorunda kalmıştı. Kardeşinin dönüştüğü canavarın ortaya çıkması onu neredeyse yok edecekti ama Annabelle'in güvenliği için duyduğu korku daha güçlü çıktı ve özgürlüğü için savaşmasını sağladı. Yine de başarısız olmuştu ve sonunda biri sevdiklerinin iyiliği için savaşırken diğerinin intikam için savaşmasını, kanlarının akmasını ve Hadrenial'ın lanetlenmesini izlemek zorunda kalmıştı. İkisinin de ölümünü izlemek zorunda kalmıştı.

Bir kez daha kardeşinin başının bedeninden ayrılışını izlemişti. Ama bu sefer daha kötüydü, çünkü Zacharel'in kadını da onunla birlikte ölmüştü.

"Hayır!" Duvarları tırmaladı ve birden havayı tırmalamaya başladı; taht odası gitmiş, yerine otel odası gelmişti. Kömürleşmiş dairenin ortasında duruyordu, duman temizlenmişti ve ayaklarının dibinde iki ceset vardı.

Annabelle'in cüppesi paramparça olmuş, boynu açık kalmıştı.

Koldo sanki itilmiş gibi tökezleyerek çemberden çıktı, belki de çıkmıştı. Tekrar içeri girmeye çalıştı ama başaramadı. O, Thane, Bjorn ve Xerxes görünmez bir duvara vurmaya çalıştılar ama nafiye.

Zacharel dizlerinin üzerine çöktü, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Biri hala kurtarılabilir mi?"

"Evet." Tanrı orada olmasa da, sesi muhafazanın içinde yankılandı. "Tek yapman gereken seçmek."

"Bunu bana nasıl yaparsın? Sevdığım iki insan arasında seçim yapmamı nasıl istersin? Hem de başkasının günahı için! Gerçekten bu kadar zalim misin?"

"Zalim mi? Henüz öğrenmediğin şey, neden olduğun ölümlerin beni asla anlayamayacağın şekillerde incittiği ve anlamayacağın için memnunum. Böyle bir yükü taşıyamazsın. Peki, seni hiçbir şeyle bırakmamak yerine sana bir seçenek sunduğum için zalim miyim?"

Evet, çığlık atmak istedi. Ama bunun bir yalan olduğunu biliyordu. "Özür dilerim," dedi. "Çok üzgünüm. Onun yerine beni al. Onları için hayatımı seve seve veririm."

"Bunu yapsaydım, o çok sevdiğin iki insan azaptan başka bir şey bilmezdi. Sonsuzluğun geri kalanı boyunca savaşırlardı."

Omuzları çöktü, umudundan geriye kalan her şey soldu, öldü. Bu şeyi nasıl yapabilirdi?

Tanrısı sözlerine şöyle devam etti: "Benim aşk hakkında hiçbir şey bilmediğimi düşünüyorsun ama gerçek şu ki, sen aşkın gerçekte ne olduğunu daha yeni keşfediyorsun. Kardeşin öğrendiğin her şeyi memnuniyetle alacak ve seni onunla yok edecek. Adamlarına büyük zarar verecek. Sorumluluğunu aldığınız adamlara. Sana her zamankinden daha çok ihtiyacı olan adamlara. Yine de kabul edersen ne kadar çok şey kaybedeceğimi bilerek onu sana teklif ediyorum."

Zacharel'in ağzı bir açıldı, bir kapandı. Bir fırtınaya tutulmuştu, şimdiye kadar bastırıldığı her duygu onu boğmak için kabarıyordu.

Yine de Tanrı'nın işi bitmemişti. "Kardeşinle konuşmak istiyorsun, biliyorum. Ona bunları neden yaptığını sormak istiyorsun. Ona yaptıkların ve çektikleri için ondan af dilemek istiyorsun. Sana bağırp çağırmasını, öfkelenmesini ve hak ettiğine inandığın şeyi sana vermesini istiyorsun. Kapanış istiyorsunuz. Bir zamanlar hak ettiği hayata sahip olmasını istiyorsunuz."

"Evet." Ona sarılmak istiyorum. Yanında uçmak ve yüz hatlarının aydınlanmasını izlemek istiyorum. Zalimlik yerine neşeyle güldüğünü duymak istiyorum.

"Bunların hepsine sahip olabilirsiniz. Sadece küpün içindekileri al ve Hadrenial'ın bedenine yerleştir. Eninde sonunda yaraları iyileşecek, evet, kafası bile kesilecek ve arzu ettiğin her şeye sahip olacaksın. Zaman alacak olsa da, Affetmeyen iblis olmadan önceki haline geri dönecektir."

Vazo Zacharel'in yanında belirdi. "Peki bunu yaparsam Annabelle'e ne olacak?"

"Onun ruhu yolculuğuna devam edecek."

Öyle olsun. Önünde hareketsiz duran iki beden üzerine dökülüyordu. Geçen her saniyede ürperiyordu. Güzel Annabelle'i, bildiği tek zevk. Kardeşi, ihanet ettiği ve şimdi borçlu olduğu adam. Adamlarını gördü, hâlâ çemberin dışındaydılar, hâlâ göremedikleri duvarlara vuruyorlardı.

Ona yardım etmek istediler.

Ona yardım edemediler.

Küpün içine uzandı, sıvı ılıktı ve onu selamlamak için yukarı doğru dönüyordu. Kolunu ışığa doğru kaldırdı. Yaşam ve ölüm, şu anda avucunun içinde duruyordu.

Cesetlerle yüzleşmek için döndü. Her ne olduysa, Tanrının seçim yapmasına ve ardından mucizevi bir şekilde diğerini de hayata döndürmesine izin vermeyeceğini biliyordu.

Fedakârlık fedakârlıktı ve Koldo'nun saçı gibi, kolayca yerine konulabilirse hiçbir anlamı olmazdı. Ayrıca vazodaki şey bir kişiyi kurtarmaya yeterdi ama iki kişiyi değil.

"Kararımı verdim." Ve bu aslında bir karardan çok sevdiği birine veda etmektir. Zacharel elini Annabelle'in kalbinin üzerine koydu. Onunla tanıştığından beri öğrendiği bir şey daha vardı: Suçluluk ve utancın senin yerine karar vermesine izin veremezsin. Bir erkeği sadece aşk yönlendirebilirdi ve o da bu kadını başka hiç kimseyi sevmediği kadar seviyordu.

Annabelle onun bir parçasıydı, onun geleceğiydi ve eğer yaşaması gerekiyorsa, bunu onsuz yapamayacağını biliyordu.

Sıvı üzerine döküldü, kısa sürede tenini, ruhunu, ruhunu emdi. Renk onun da solgun tenini yıkadı ve yaraları iyileşmeye, etleri birbirine örülmeye başladı.

"Özür dilerim Hadrenial," diye fısıldadı. Aynı sözleri daha önce de söylemişti, pek çok kez, sayısız kez. O zaman da şimdi olduğu gibi canı yanmıştı. Kardeşinin neye dönüştüğü umurunda değildi. Hadrenial'ı hâlâ seviyordu ve hep sevecekti.

O da Hadrenial'ın olduğu çocuğu her zaman hatırlayacaktı. Paylaştıkları bağı asla unutmayacaktı.

"Ona ne olacak?" diye sordu Tanrı'ya. "Onun bir parçasının yaşayacağını bilmek seni memnun edecek.

Annabelle'in aracılığıyla. Şeytani benliğinin bir parçası aracılığıyla değil, çünkü o parça öldü, ama sevgisinin özü aracılığıyla. Ve oraya kendinden bir şeyler karıştırdığın için, şimdi ve her zaman sana bağlı olacak, senin hayatın onun hayatı olacak. Birleşmeyi tamamlamak ve ruhsal ölümünün yayılmasını durdurmak için sana kendinden bir parça vermesi yeterli."

"Teşekkür ederim," derken buldu kendini. "Onunla bu şansı yakaladığım için sana teşekkür ederim."

"Onun her zaman senin olması gerekiyordu. Cevaplanmasını istediğim soru, bu hediyeyi takdir edip edemeyeceğindi."

"Yapabilirim. Yapabilirim."

"Biliyorum."

Derin bir nefes alan Annabelle sarsılarak doğruldu. Boynunu, göğsünü sıvazlarken, belki de ölümcül yarasını ararken, bakışları odayı taradı. "Ne oldu?" diye mırıldandı. "Neden hayattayım?"

"Bir seçeneğim vardı ve ben seni seçtim. Her zaman da seni seçeceğim."

"Zacharel?" Gözlerinden yaşlar boşanarak kendini onun kollarına attı. "Çok kötü haberlerim var! Kardeşinle dövüştüm. Yaşıyordu. Ben... O... Çok üzgünüm. Onu öldürdüm. Başka yolu yoktu ve-"

"Biliyorum." Geri çekildi ve bornozunu düzeltti, göğüslerini görünmesini engelledi, sonra onu göğsüne bastırdı. Kız ona sarıldı, ağladı ve bu sırada adam da titriyordu. Onu kaybetmeye ne kadar yaklaşılmıştı... şimdi ne kadar çok şey kazanmıştı. Bu zayıf anında onu kimin gördüğü umurunda değildi.

"Oh, Zacharel. Sana anlatacak o kadar çok şeyim var ki." "Zaten bilmediğim bir şey yok, aşkım. Affetmemek benim kardeşimdir."

Adamın kucağından ayrılıp kaşlarını çatarken nefesi titreyen bir törpü gibiydi. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Dövüşü izlemek zorunda kaldım. Sana ulaşmaya çalıştım, sana ulaşmak için her şeyi yapardım. Yapamadığım için üzgünüm." Kadının yanaklarını avuçladı, yanaklarına dolan sıcaklığı hissetmekten çok memnundu. "Katlanmak zorunda kaldığın her şey için çok üzgünüm."

"Sakin utanç sarmalına gireyim deme. Üzgün olmanı gerektirecek hiçbir şey yok."

"En azından kin tutmayı dene." Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Beni daha iyi hissettireceksin."

En nazik gülümsemesi ona doğru parladı. "Sanırım bu söylediğin ilk yalan. Peki, nasıl iyileştin?"

"Sana bir zamanlar kardeşimin taşıdığı sevgiyi verdim."

Gülümsemesi yavaşça soldu. "Senin en büyük hazinen. Yapmamalıydın-"

"Sen benim en büyük hazinemsin, Annabelle. Bundan asla şüphe etme."

Gözleri bir kez daha yaşlarla doldu. "Bunu nasıl söylersin? Onun öldürülmesine yardım ettim."

Başparmağının içiyle bir damla gözyaşını sildi. "Ne olursa olsun onu öldürdüm, o zaman da şimdi de."

Bundan da asla şüphe etme." Arzuladığı kapanışı asla yapamayacaktı ama sorun değildi. Hayat böyleydi. Annabelle'e sahipti ve önemli olan tek şey buydu. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Ve teşekkür ederim. Sen de benim hazinemsin."

"Güzel, çünkü şimdi bir seçim yapman gerekiyor. Benimle birleşebilir, yaşam sürenizi benimkiyle birleştirebilirsiniz."

O mavi -hayır, artık mavi değil- gözlerde bir umut parıltısı olduğunu fark etti. Altın rengi sulu gözler ona bakıyordu, şimdiye kadar gördüklerinin hepsinden daha değerli bir ton. "Yoksa?"

"Ya da hiçbir şey. Tek seçeneğiniz bu."

Dudaklarına onunki kadar yumuşak ve nazik bir öpücük kondurdu. "Nasıl pazarlık yapılacağını bildiğini söylediğini sanıyordum, ama şu anda sana doğru yolu öğretmekten çok mutluyum. Kendine bir eş bulmuşsun. Ya da bir eş. Ya da bir eş. Ya da bana ne demek istersen!"

"Sanırım en başından beri benim karımsın. O ilk gün bana nasıl hissedeceğimi öğrettin. Beni en kötü halimle gördün ve daha iyi olmamı sağladın. Bundan sonra yapacağımız şey çok daha güçlü bir bağ olacak."

Etraflarında alkışlar patladı ve o döndü. Artık tüm ordusu odayı doldurmuştu. Thane ve Koldo adamlarının geri kalanını çağırmış olmalı.

Thane dizlerinin üzerine çöktü, başını eğdi.

Koldo da aynısını yaptı.

Bjorn ve Xerxes de, sonra Axel, sonra da ordusunun yirmi üyesi saygılarını gösterene kadar diğerleri teker teker katıldı.

Zacharel ayağa kalktı ve Annabelle'in kendi ayağına kalkmasına yardım etti. Annabelle Zacharel'in yanına sokuldu, başı Zacharel'in omzuna yaslandı.

"Sakin Koldo'yu suçlamayı aklından bile geçirme," dedi. "Beni kandırmış olabilir... yani, günü o kurtardı. Ve sanırım o ve belalı üçlü Jamila'yı kurtardı."

Bir yanı Annabelle'i böylesine tehlikeli bir pozisyona sokmaya cüret ettiği için adamı boğazlamak istiyordu ama diğer yanı da zafer için umutsuzca çabaladığını fark etti. "Bu doğru mu?"

Koldo başını salladı, sessiz kaldı.

"Sanırım başka bir meleği de kurtardı," diye ekledi Annabelle.

Savaşçı bu kez ne başını salladı ne de sessizliğini korudu. "O başka kimseyi ilgilendirmez. Onunla ben ilgileneceğim."

Ses tonunda bir şey vardı... Zacharel'in bir zamanlar sahip olduğu bir sertlik, bir soğukluk. Onun gibi, Hadrenial gibi, Koldo da dikkatli olmazsa kendini yıkıma giden bir yolda bulacaktı.

Bakışları melek vücutlu, beyaz ve altın kanatlı, saçları en siyah jetlerden en açık karlara kadar bir renk kaleydoskopu olan denizin üzerinde gezindi. Bu savaşçıların hepsi bir zamanlar onun olduğu gibiydi. Başiboş, kaybolmuş. Bir lidere ihtiyaçları vardı.

Olduğundan daha fazla liderdi.

Şu andan itibaren, o lider olacaktı. Annabelle yanındayken her şey olabilir, her şeyi yapabilirdi.

"Kalkın," dedi ve onlar da itaat ettiler. "Biz diğer ordular gibi değiliz ve bu yüzden artık size öyle davranmayacağım. Sürgünün kıyısında sallanıyoruz ve hiçbirinizin düşmesine izin vermeyeceğim. Siz benimsiniz. Değişiklikler geliyor ve umarım hoşunuza gider, ama gitmezse de rahatsız olmam."

Sessizlik.

"Hepiniz göklerde patlak veren savaşı hissettiniz. Şimdiye kadar bildiğimiz en büyük savaş - ve çok şey bildik. Sonunda ne zaman patlak verecek, emin değilim. Sadece fısıldananları biliyorum. Tanrının melekleri Titanlar ve Yunanlılarla savaşacak - giderek daha fazlası ölümsüz hapisanelerinden kaçıyor. Tüm bunlar, bir Tanrı'nın

Titan tahtında yeni kraliçe oturuyor ve o bizim tarafımızda. Ya da belki de bizim tarafımızda olduğu içindir.

"Şimdilik evine git. Dinlenin. Yarın tüm dünyanı altüst edeceğim."

Thane, Bjorn ve Xerxes odadan çıkmadan önce tedirgin bir bakış attılar. Koldo kaşlarını çatı. Sonra ordunun tüm üyeleri gitmiş ve Zacharel Annabelle ile yalnız kalmıştı.

Onu temiz olan başka bir odaya soktu. "Seni şimdi kaldırıyorum." Onu yatağa doğru itti.

Dizleri çarptı ve bir soluk alıp bir kıkırdamayla yatağa düştü. Mavi-siyah saçları omuzlarına dökülmüştü. Bornoza açılmış, adamın en sevdiği yerlerinden biri ortaya çıkmıştı.

"Çok yaramazsın meleğim," dedi. "Ve bak! Kanatların şimdi som altından. Ve hiç kar yok!"

Önce sola, sonra sağa baktı. "Artık Elitlerden biriyim." Bir dizini şiltenin üzerine koydu, iki dizini de kalçalarına dayadı. "Bu daha sonra kutlanacak. Şu anda başlamamız gereken bir birleşme var."

Gözleri için şehvetli bir ziyafetti. O kadar büyülenmişti ki ellerinin hareketini kaçırdı. Kadın adamın omuzlarına yapıştı ve onu aşağı iterek kendini üstüne yerleştirdi.

Sırıltısı durgundu. "Birleşmeyi halledeceğiz. Yalvardıktan sonra." Bir yemin.

Verdiği sözü yerine getirdi. Elleri onun üzerinde dolaştı, onu soydu, okşadı ve çok geçmeden kendine yardım edemeyerek yalvarmaya başladı.

Kadın adamın üzerine yığılmadan hemen önce, kürek kemiklerinin arasından beyaz kanatlar fışkırdı.

Soluk soluğa ayağa kalktı ve kanatlara baktı. "Ne... Ben... Bu nasıl..."

İçten bir kahkaha onu derinliklerine kadar sarstı. "İblis özünü taşıdığında, olumsuz duyguların iblis görünümünü ortaya çıkardı. Şimdi meleksi bir öze sahipsin ve bu yüzden pozitif duyguların

duygular bu görünümü ortaya çıkarır. Şimdi, bu kadar dikkat dağıtma yeter. Seni tekrar istiyorum, Anna."

"Pekala, yalvarma sırası bende..."

Saatler sonra, ikisi de doyduktan sonra, kız onun kollarına sarıldı, görkemli ve tamamen ona aitti. Bu, kendisi için hayal etmeye bile cesaret edemediği bir hayattı. Sonsuza dek değer vereceği bir hayattı, çünkü onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığını biliyordu.

"Peki bu birleşme hakkında," dedi bir esnemeye. Kanatlar kaybolmuştu ama geri geleceklerdi.

"Önce hayatını benimkine adaman gerekiyordu ve ben seni yalvarttığımda bunu yaptın. Gerisini ben hallettim."

"İcabına bakıldı, yani birleştik mi?"

"Şimdi ve sonsuza dek. İstekli olduğunu anlar anlamaz ve dikkatin dağılmışken, ruhundan küçük bir parça aldım. Acı verici olabilir ve canının yanmasını istemedim." Bir daha asla.

"Benim tatlı prensim." Onun kalbinin atışını öptü. "Hey, siyah noktan gitmiş!"

"Beni kurtardın."

"Sanırım bu bana borçlu olduğun anlamına geliyor. Bu da beni işin ikinci sırasına getiriyor. İblislerle savaşmana yardım etmek istiyorum."

"Bundan hiç şüphe etmedim."

"Gerçekten mi? Bir bebek gibi surat asmadan bana izin verecek misin?" "Birincisi, ben asla surat asmam. Düşünüyorum ve muhtemelen oldukça seksi bir şekilde. İkincisi, bana söylediğin gibi, hayatının büyük bir kısmını zaten bir kafeste geçirdin. Seni başka bir kafese koymayacağım." Ancak bu, arkasına yaslanıp bir iblisin ona zarar vermesine izin vereceği anlamına gelmiyordu. Zacharel her savaş sırasında onu korumak için elinden geleni yapacaktı. Ayrıca, biri öldüğünde diğeri de onu takip edecekti. Asla onsuz olmak zorunda kalmayacaktı.

"Sanırım bu bana söylediğin en tatlı şey."

"Ben tatlı bir adamım."

Kadın kaygısızca gülüyordu ve adam bu sese bayılıyordu, onu sonsuzlukları boyunca her gün böyle güldürmeye kararlıydı.

"Bu kadar komik olan ne?" diye alay etti. "Ben tatlı bir adamım." "Peki bu tatlı adamın ordusu için planı ne?

hmm? Başlarına ne gibi değişiklikler yağıdırmak üzeresiniz?"

"Disiplin, baskınlık ve sonuçlar. Tabii ki."

Bir kahkaha daha. "Haklısın. Çok tatlısın."

"Hayır, ama o zaman benim tatlılığım sana saklı. Sadece senin için."

* * * * *

KARANLIĞIN MELEKLERİ'nin maceraları daha yeni başladı. Koldo'nun hikayesini kaçırmayın, GÜZELLİK UYANDI yakında Gena Showalter ve Harlequin HQN!

Gena Showalter'ın En Karanlık Gece kitabından bir alıntı için okumaya devam edin!

Wicked Nights'a ilham veren seriyi kaçırmayın.
New York Times çoksatın yazarı Gena Showalter'ın
Yeraltı Dünyası'nın Lordları serisini indirin.

Şimdi hazır!

En Karanlık Ateş (kısa ön öykü)

En Karanlık Gece En

Karanlık Öpücük

En Karanlık Zevk

En Karanlık Hapishane (kısa öykü)

En Karanlık Fısıltı

Karanlığın Yüreği ("En Karanlık Melek" kısa
öyküsünü içerir)

En Karanlık Tutku En

Karanlık Yalan

En Karanlık Sır En

Karanlık Teslimiyet En

Karanlık Baştan

Çıkarma

Yeni yayınlarımız hakkında bilgi almak, özel
tekliflere erişmek, ücretsiz çevrimiçi okumalar ve çok
daha fazlası için bizimle bağlantı kurun

Daha fazla!

Haber bültenimize abone olun:

Harlequin.com/newsletters

Harlequin.com adresini ziyaret edin

Sizi seviyoruz - neden bizi Facebook'ta
sevmiyorsunuz?

[Facebook.com/HarlequinBooks](https://www.facebook.com/HarlequinBooks)

Bizi Twitter'da takip edin:

[Twitter.com/HarlequinBooks](https://twitter.com/HarlequinBooks) Yazarlarımız ve

kitaplarımızla ilgili en son haberler için

blogumuzu okuyun: HarlequinBlog.com

BİRİNCİ BÖLÜM

HER GECE ÖLÜM GELİYORDU, yavaşça, acıyla ve her sabah Maddox yatağında uyanıyordu, daha sonra tekrar ölmek zorunda kalacağını biliyordu. Bu onun en büyük laneti ve ebedi cezasıydı.

Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi, onun yerine düşmanının boğazına bir bıçak saplamayı diledi. Günün büyük kısmı çoktan geçmişti. Zamanın akıp gittiğini duyuyordu, zihninde zehirli bir tik-tak, saatin her vuruşu ölümlülüğün ve acının alaycı bir hatırlatıcısıydı.

Bir saatten biraz daha uzun bir süre içinde, ilk acı midesini delecekti ve yaptığı, söylediği hiçbir şey bunu değiştiremeyecekti. Ölüm onun için gelecekti.

"Lanet olası tanrılar," diye mırıldanarak bench press hareketlerinin hızını artırdı.

"Piçler, her biri," dedi arkasından tanıdık bir erkek sesi.

Maddox'un hareketleri Torin'in davetsiz misafiri karşısında yavaşlamadı. Yukarı. Aşağı. Yukarı. Yukarı. Aşağı. İki saat boyunca hayal kırıklığını ve öfkesini kum torbasında, koşu bandında ve şimdi de ağırlıklarla çalışmıştı. Çıplak göğsünden ve kollarından akan ter, kaslarının iplerini berrak dereler halinde sarıyordu. Fiziksel olarak olduğu kadar zihinsel olarak da bitkin düşmüş olmalıydı ama duyguları daha da koyulaşıyor, daha da güçleniyordu.

"Burada olmamanız gerekiyor," dedi.

Torin iç çekti. "Bakın. Bölmek istemezdim ama bir şey oldu."

"O zaman icabına bak." "Yapamam."

"Her neyse, dene. Yardım edecek durumda değilim." Son birkaç haftadır onu, etrafındaki hiç kimsenin güvende olmadığı bir ölüm pusuna sokmak için çok az şeye ihtiyaç vardı. Hatta

Arkadaşları. Özellikle de arkadaşlarını. İstemiyordu, asla istemedi ama bazen saldıрма ve yaralama dürtülerine karşı çaresiz kalıyordu.

"Maddox-"

"Sınırdayım Torin," diye mırıldandı. "Yarardan çok zarar veririm."

Maddox sınırlarını biliyordu, binlerce yıldır biliyordu. O lanetli günden beri tanrılar, ona ait olması gereken bir görevi yerine getirmesi için bir kadını seçmişti.

Pandora güçlüydü, evet, zamanının en güçlü kadın askeriydi. Ama o daha güçlüydü. Daha yetenekliydi. Yine de cehennemde bile güvenilemeyecek kadar aşağılık, yıkıcı iblisleri barındıran kutsal bir kutu olan dimOuniak'ı korumak için çok zayıf olduğu düşünülmüştü.

Sanki Maddox yok edilmesine izin verecekmiş gibi. Bu hakaret karşısında içinde hüsrân çiçekleri açmıştı. Hepsinin içinde, şu anda burada yaşayan her savaşçının içinde. Tanrıların kralı için gayretle savaşmışlar, ustalıkla öldürmüşler ve titizlikle korumuşlardı; muhafız olarak seçilmeleri gerekirdi. Bunu yapmamış olmaları tahammül edilemeyecek bir utançtı.

Sadece Pandora'dan dimOuniak'ı çaldıkları ve o iblis sürüsünü masum dünyanın üzerine saldıkları gece tanrılara bir ders vermeyi düşünmüşlerdi. Ne kadar da aptalmışlar. Güçlerini kanıtlama planları başarısız olmuştu, çünkü kutu savaşın içinde kaybolmuş ve savaşçılar tek bir kötü ruhu bile yakalayamamıştı.

Yıkım ve tahribat kısa sürede hüküm sürmüş, tanrıların kralı nihayet müdahale edip her savaşçıyı içinde bir iblis barındırması için lanetleyene kadar dünyayı karanlığa sürüklemişti.

Uygun bir ceza. Savaşçılar acıyan gururlarının intikamını almak için kötülüğü serbest bırakmışlardı; şimdi onu kontrol altına alacaklardı.

Ve böylece Yeraltı Dünyası'nın Efendileri doğdu.

Maddox'a, artık ciğerleri ya da kalbi kadar onun bir parçası olan iblis Violence verilmişti. Artık insan iblis olmadan yaşayamazdı ve iblis de insan olmadan işlevini yerine getiremezdi.

Birlikte dokunmuşlardı, bir bütünün iki yarısı gibiydiler.

En başından beri, içindeki yaratık onu kötü şeyler yapmaya, nefret ettiği şeyler yapmaya çağırmış ve o da itaat etmek zorunda kalmıştı. Bir kadını öldürmeye, Pandora'yı öldürmeye yönlendirildiğinde bile.

Parmakları çubuğu öyle sıkı kavradı ki eklemleri neredeyse yerinden çıkacaktı. Yıllar içinde iblisin daha iğrenç dürtülerinden bazılarını kontrol etmeyi öğrenmişti ama bu sürekli bir mücadeleydi ve her an paramparça olabileceğini biliyordu.

Sakin bir gün geçirmek için neler vermezdi. Başkalarına zarar verme arzusu yok. Kendi içinde savaşlar yok. Endişe yok. Ölüm yok. Sadece... huzur.

Hâlâ kapıda duran arkadaşına "Burası senin için güvenli değil," dedi. "Gitmen gerekiyor." Gümüş çubuğu tüneğine yerleştirdi ve ayağa kalktı. "Ölümüm sırasında sadece Lucien ve Reyes'in bana yakın olmasına izin var." Ve sadece istemeseler de bunda bir rol oynadıkları için. Onlar da kendi şeytanlarına karşı Maddox'un ki kadar çaresizdi.

"Bunun olmasına yaklaşık bir saat var, yani..." Torin ona bir paçavra fırlattı. "Şansımı deneyeceğim."

Maddox arkasına uzandı, beyaz bezi yakaladı ve döndü. Yüzünü sildi. "Su."

Daha ikinci hece ağzından çıkmadan buz gibi bir şişe havada süzülüyordu. Onu ustalıkla yakaladı, nem göğsüne sıçradı. İçindekileri boşalttı ve arkadaşını inceledi.

Torin her zamanki gibi simsiyah giyinmişti ve ellerini eldivenler örtüyordu. Solgun saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyor, ölümlü kadınların şehvetli bir şölen olarak gördüğü yüzünü çerçeveliyordu. Adamın aslında melek postuna bürünmüş bir şeytan olduğunu bilmiyorlardı. Gerçi bilmeleri gerekirdi. Neredeyse parlıyordu

Yeşil gözlerinde, kalbinizi sökerken yüzünüze güleceğini ilan eden kutsal olmayan bir parıltı vardı. Ya da sen onun kalbini sökerken o senin yüzüne gülecekti.

Hayatta kalmak için bulabildiği her yerde mizah bulmalıydı.

Hepsi yaptı.

Bu Budapeşte kalesinin her sakini gibi Torin de lanetlenmişti. Maddox gibi her gece ölmeyebilirdi ama hastalık bulaştırmadan hiçbir canlıya dokunamazdı.

Torin, Hastalık Ruhu tarafından ele geçirilmişti.

Dört yüz yıldan fazla bir süredir kadın eli değmemişti. Şehvetine yenik düşüp müstakbel bir aşığın yüzünü okşadığında dersini iyi almış ve köy köy yok olan bir salgına yol açmıştı. İnsan üstüne insan.

"Beş dakikanızı ayırın," dedi Torin, kararlılığı açtı. "Tek istediğim bu."

"Bugün tanrılara hakaret ettiğimiz için cezalandırılacağımızı mı düşünüyorsun?" Maddox isteği görmezden gelerek cevap verdi. Kendisinden bir iyilik istenmesine izin vermediyse, bunu geri çevirdiği için suçluluk duymasına da gerek yoktu.

Arkadaşı yine o iç çekişlerden birini yaptı. "Her nefesimizin bir ceza olması gerekiyor."

Doğru. Maddox'un dudakları tavana doğru bakarken yavaş ve keskin bir gülümsemeyle kıvrıldı. Piçler. Beni daha fazla cezalandırın, size meydan okuyorum. Belki o zaman, sonunda, hiçliğe karışacaktı.

Yine de tanrıların kendilerini ilgilendireceğinden şüpheliydi. Ölüm lanetini ona bahsettikten sonra, onu görmezden gelmişler, af ve bağışlanma için yalvarışlarını duymamış gibi davranmışlardı. Sözlerini ve umutsuz pazarlıklarını duymamış gibi davranmışlardı.

Ona daha ne yapabilirlerdi ki zaten?

Tekrar tekrar ölmekten daha kötü bir şey olamaz. Ya da iyi ve doğru olan her şeyden mahrum bırakılmaktan.

ya da Şiddet ruhunu zihninde ve bedeninde barındırmak.

Ayağa fırlayan Maddox, artık ıslanmış olan bez parçasını ve boş su şişesini en yakındaki sepete attı. Odanın en ucuna doğru yürüdü ve ellerini başının üzerinde birleştirerek vitray pencerelerden oluşan yarım daire şeklindeki oyuğa doğru eğildi ve açık olan tek bölmeden geceye baktı.

Cenneti gördü.

Cehennemi

gördü.

Özgürlüğü, hapishaneyi, her şeyi ve hiçbir şeyi gördü. Evini gördü.

Kale gibi yüksek bir tepenin üzerinde yer aldığı için şehri doğrudan görebiliyordu. Işıklar pırıl pırıl parlıyor, pembeler, maviler ve morlar bulanık kadife gökyüzünü aydınlatıyor, Tuna Nehri'nde parıldıyor ve bölgeye hâkim olan karla kaplı ağaçları çerçeveleyordu. Rüzgâr uğulduyor, kar taneleri havada dans edip dönüyordu.

Burada, o ve diğerlerinin dünyanın geri kalanından bir nebze olsun mahremiyetleri vardı. Burada, soru yağmuruna tutulmadan girip çıkmalarına izin veriliyordu. Neden yaşılanmıyorsun? Neden her gece ormanda çığlıklar yankılanıyor? Neden bazen bir canavara benziyorsun?

Burada yerliler mesafelerini koruyor, hayret ve saygıyla bakıyorlardı. Bir ölümlüyle nadiren karşılaştığında "Melekler," diye fısıldandığını bile duymuştu.

Keşke bilselerdi.

Maddox'un tırnakları hafifçe uzayarak taşa saplandı. Budapeşte görkemli bir güzelliğe, eski dünyanın cazibesine ve modern zevklere sahip bir yerdi ama o kendini her zaman buradan uzak hissetmişti. Bir sokakta sıralanan kale bölgesinden bir sonraki sokakta sıralanan gece kulüplerine kadar. Bir sokakta satılan meyve ve sebzelerden diğerinde satılan canlı etlere kadar.

Belki şehri keşfederse bu kopukluk hissi ortadan kalkacaktı ama istediği gibi dolaşan diğerlerinin aksine, binlerce yıl önce Violence'ın Pandora'nın kutusuna hapsediği kadar kesin bir şekilde kalenin ve çevresindeki arazinin içine hapsedilmişti.

Tırnakları daha da uzamış, neredeyse pençeye dönüşmüştü.

Kutuyu düşünmek her zaman ruh halini karartırdı. Bir duvarı yumruklamak, Şiddet çağırıyordu. Bir şeyleri yok et. İncitmek, öldürmek. Tanrıları yok etmek isterdi. Teker teker. Belki başlarını kesmek. Kararmış, çürümüş kalplerini sökmek, kesinlikle.

İblis onaylayarak mırıldandı.

Tabii ki şimdi mırıldanıyor, diye düşündü Maddox tiksintiyle. Kana susamış her şey, kurbanlar ne olursa olsun, yaratığın desteğini alıyordu. Kaşlarını çatarak gökyüzüne bir kez daha öfkeli bir bakış fırlattı. O ve iblis uzun zaman önce eşleşmişlerdi ama o günü net bir şekilde hatırlıyordu. Kulaklarında masumların çığlıkları, etrafta kanlar içinde yatan, acı çeken, ölen, ruhların coşkulu bir çılgınlıkla etlerini yediği insanlar.

Sadece Şiddet bedeninin içine itildiğinde gerçeklikle bağını kaybetti. Ne sesler ne de görüntüler vardı. Sadece her şeyi tüketen bir karanlık vardı. Pandora'nın kanı göğsüne sıçrayana ve son nefesi kulaklarında yankılanana kadar duyularını geri kazanamamıştı.

Öldürdüğü ilk kadın değildi -ya da sonuncusu- ama kılıcıyla tanışan ilk ve tek kadın olmuştu. Bir zamanlar capcanlı olan o kadın formunun parçalandığını görmenin ve bundan kendisinin sorumlu olduğunu bilmenin dehşeti... Bugüne kadar suçluluk duygusunu, pişmanlığını dindirememişti. Utanç ve üzüntüyü.

O andan itibaren ruhu kontrol etmek için ne gerekiyorsa yapmaya yemin etmişti ama artık çok geçti.

Daha da öfkelenen Zeus ona ikinci bir lanet bahşetmişti: her gece yarısı ölecekti

Tıpkı Pandora'nın öldüğü gibi. Karnına altı cehennem bıçağı saplanmıştı. Tek fark, çektiği işkencenin birkaç dakika içinde sona ermesiydi.

İşkencesi sonsuza dek sürecekti.

Yeni bir saldırganlığa karşı rahatlamaya çalışarak çenesini patlattı. Sanki acı çeken tek kişi kendisi değilmiş gibi, diye hatırlattı kendine. Diğer savaşçıların da hem gerçek hem de mecazi anlamda kendi şeytanları vardı. Torin, elbette, Hastalık'ın bekçisiydi. Lucien Ölüm'ün bekçisiydi. Reyes, Acı'nın. Aeron, Gazap'ın. Paris, Çapkınlığın.

Neden bu sonuncusu ona verilmedi? İsteddiği zaman kasabaya gidebilir, istediği kadını alabilir, her şeyin tadını çıkarabilirdi. ses, her dokunuş.

Hal böyle olunca, asla uzağa gidemiyordu. Kadınların yanında da uzun süre kendine güvenemezdi. Eğer iblis onu ele geçirirse ya da gece yarısından önce eve dönemezse ve biri onun ölü, kanlı bedenini bulup gömerse ya da daha kötüsü onu yakarsa...

Böyle bir şeyin sefil varoluşunu sona erdirmesini ne kadar isterdi. Uzun zaman önce oradan ayrılır ve bir çukurda kızartılmasına izin verirdi. Ya da belki de kalenin en yüksek penceresinden atlar ve beynini kafatasından ayırırdı. Ama hayır. Ne yaparsa yapsın, sadece bir kez daha uyanacaktı, hem yanmış hem de yaralanmış olarak. Kırılmış ve kesilmiş olarak.

"Bir süredir o pencereye bakıp duruyorsun," dedi Torin. "Ne olduğunu hiç mi merak etmiyorsun?"

Maddox düşüncelerinden sıyrılırken gözlerini kırıştırdı. "Hâlâ burada mısın?"

Arkadaşı, gümüş beyazı saçlarıyla şaşırtıcı bir tezat oluşturan siyah kaşlarını kaldırdı. "Sanırım sorumun cevabı hayır. En azından şimdi sakın mısın?"

Hiç gerçekten sakın oldu mu? "Benim gibi bir yaratığın olabileceği kadar sakın."

"Sızlanmayı kes. Sana göstermem gereken bir şey var ve bu sefer beni inkar etmeye çalışma. Seni rahatsız etme nedenim hakkında yol boyunca konuşabiliriz." Torin başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde döndü ve odadan çıktı.

Maddox birkaç saniye boyunca olduğu yerde kaldı ve arkadaşının köşede kayboluşunu izledi. Sızlanmayı kes, demişti Torin. Evet, onun yaptığı da tam olarak buydu. Merak ve alaycı bir eğlence ölümcül ruh halini bastırdı ve Maddox spor salonundan koridora adım attı. Etrafında nem ve kışın keskin kokularıyla yoğun, soğuk bir hava akımı dönüyordu. Birkaç metre ötede Torin'i gördü ve hızla yaklaşarak ilerledi.

"Bu neyle ilgili?"

"Sonunda. İlgil," tek yanıttı.

"Eğer bu senin numaralarından biriye..." Torin'in yüzlerce şişme bebek sipariş edip kalenin dört bir yanına yerleştirdiği zamanki gibi, çünkü Paris aptalca bir şekilde kasabadaki kadın arkadaş eksikliğinden şikayet etmişti. Plastik "hanımlar" her köşeden gözlerini dikmiş, kocaman gözleri ve bırak beni emeyim ağızlarıyla yanlarından geçen herkesle alay ediyorlardı.

Torin'in canı sıkıldığında böyle şeyler oluyordu.

Torin yüzünü ona dönmeden, "Seni kandırmaya çalışarak vaktimi boşa harcamazdım," dedi. "Sen, dostum, hiç espri anlayışına sahip değilsin."

Doğru.

Maddox adımlarını hızlandırırken, taş duvarlar iki yanında uzanıyordu; aplikler parlıyor, ışık ve ateşle titreşiyor, gölgeyi altınla sarmalıyordu. Torin'in "Lanetliler Evi" olarak adlandırdığı bu yer yüzlerce yıl önce inşa edilmişti. Ellerinden geldikince modernize etmiş olsalar da, yaşı ufalanan kayalardan ve aşınmış zeminlerden anlaşılıyordu.

"Herkes nerede?" Maddox sordu, ancak o zaman diğerlerinden hiçbirini görmediğini fark etti.

"Dolaplarımız neredeyse bomboş olduğu ve tek görevi bu olduğu için Paris'in yiyecek alışverişı yapacağını düşünürsünüz ama hayır. Dışarıda yeni bir kadın arıyor."

Şanslı piç. Şehvet düşkünü olduğu için Paris aynı kadınla iki kez yatamazdı ve bu yüzden her gün yeni bir kadını -ya da iki ya da üç- baştan çıkarıyordu. Tek dezavantajı? Eğer bir kadın bulamazsa, Maddox'un düşünmek bile istemediğı şeyler yapmak zorunda kalıyordu. Normalde iyi huylu olan adamı tuvaletin üzerine eğilmiş, midesindekileri kusarken bırakan şeyler. Maddox'un kıskançlığı böyle anlarda azalsa da, Paris sevgililerinden birinden bahsettiğinde her zaman geri dönerdi. Bir kalçanın yumuşak fırçası... sıcak tenin buluşması... coşkunun iniltileri...

"Aeron... Kendini hazırla," diye başladı Torin, "çünkü peşine düşmemin asıl nedeni bu."

"Ona bir şey mi oldu?" Maddox, düşüncelerinin üzerine karanlık çökerken ve öfke onu ele geçirirken talepte bulundu. Yok et, yok et, Şiddet zihninin köşelerini tırmalayarak yalvardı. "Yaralandı mı?"

Ölümsüz Aeron olabilirdi ama yine de zarar görebilirdi. Hatta öldürülebilirdi; bu başarıyı hepsi olabilecek en kötü şekilde keşfetmişlerdi.

"Öyle bir şey yok," diye güvence verdi Torin.

Yavaşça gevşedi ve giderek Şiddet geri çekildi. "Ne yani? Ortalığı temizleyip sinir krizi mi geçireceksin?" Buradaki her savaşçının belirli sorumlulukları vardı. Bu onların kendi ruhlarındaki kaosun ortasında bir tür düzen sağlama yoluydu. Aeron'un görevi her gün şikâyet ettiğı hizmetçi servisiydi. Maddox evdeki tamirat işleriyle ilgileniyordu. Torin hisse senetleri ve tahvillerle, artık her neyse, oynayıp onları iyi para sahibi yapıyordu. Lucien tüm evrak işlerini yapıyor, Reyes de onlara silah temin ediyordu.

"Tanrılar... onu çağırdı."

Maddox tökezledi, şok onu bir anlığına kör etti. "Ne?" Kesinlikle yanlış duymuştu.

Torin sabırla, "Onu tanrılar çağırdı," diye tekrarladı.

Ama Yunanlılar Pandora'nın öldüğü günden beri hiçbiriyle konuşmamıştı. "Ne istiyorlardı? Ve ben bunu neden şimdi duyuyorum?"

"Bir, kimse bilmiyor. Bir film izliyorduk, birden koltuğunda doğruldu, sanki evde kimse yokmuş gibi ölü bir ifade takındı. Birkaç saniye sonra da bize çağrıldığını söyledi. Hiçbirimizin tepki verecek zamanı bile olmadı; Aeron bir dakika önce yanımızdaydı, bir dakika sonra gitmişti.

"Ve ikincisi," diye ekledi Torin pek duraksamadan, "sana anlatmaya çalıştım. Umursamadığını söylemiştin, hatırladın mı?"

Gözünün altında bir kas kıpırdadı. "Yine de bana söylemeliydin."

"Elinin altında halter varken mi? Lütfen. Ben Hastayım, Aptal değil."

Bu... bu... Maddox bunun ne olduğunu düşünmek istemiyordu ama düşüncelerin oluşmasına engel olamıyordu. Bazen Gazap'ın bekçisi Aeron ruhunun kontrolünü tamamen kaybediyor ve intikam hırsına kapılıp ölümlüleri işledikleri günahlar yüzünden cezalandırıyordu. Şimdi de Maddox'un yüzyıllar önce başına geldiği gibi, yaptıklarından dolayı ikinci bir lanet mi alacaktı?

"Eğer bıraktığı şekilde geri dönmezse, göklere saldırmanın ve karşılaştığım her tanrısal varlığı katletmenin bir yolunu bulacağım."

"Gözlerin kıpkırmızı parlıyor," dedi Torin. "Bak, hepimizin kafası karışık ama Aeron yakında dönecek ve bize neler olduğunu anlatacak."

Yeterince makul. Kendini rahatlamaya zorladı. Tekrar. "Başka biri çağırıldı mı?"

"Hayır. Lucien dışarıda ruh topluyor. Reyes ise Tanrı bilir nerede, muhtemelen kendini kesiyordur."

Bunu bilmeliydi. Maddox her gece dayanılmaz acılar çekse de, kendi kendine işkence etmeden tek bir saat bile yaşayamayan Reyes'e acıyordu.

"Bana başka ne söylemen gerekiyordu?" Maddox tırmanmaya başlamadan önce parmak uçlarını merdiveni çevreleyen iki yüksek sütunun üzerinde gezdirdi.

"Sanırım size göstersem daha iyi olacak."

Aeron'la ilgili duyurudan daha mı kötü olacaktı? Maddox eğlence odasının önünden geçerken merak etti. Mabetleri. Yaratmak için hiçbir masraftan kaçınmadıkları bu oda pelüş mobilyalarla ve bir savaşçının arzu edebileceği her türlü konforla doluydu. Özel şaraplar ve biralarla dolu bir buzdolabı vardı. Bir bilardo masası. Bir basketbol potası. Şu anda bile bir seks partisinin ortasındaki üç çıplak kadının görüntülerinin yanıp söndüğü büyük bir plazma ekran.

"Paris'in burada olduğunu görüyorum," dedi.

Torin cevap vermedi ama adımlarını hızlandırdı, bir kez bile ekrana bakmadı.

"Boş ver," diye mırıldandı Maddox. Torin'in dikkatini cinsel bir şeye yöneltmek gereksiz yere zalimceydi. Bekâr adam varlığının her zerresiyle seksi - dokunmayı- arzulamak zorundaydı, ama asla şımartma seçeneğine sahip olmayacaktı.

Maddox bile ara sıra bir kadından hoşlanıyordu.

Sevgilileri genellikle Paris'ten arta kalanlardı, Paris'i evine kadar takip etmeye çalışacak kadar aptal olan kadınlar, böyle bir şeyin ne kadar imkansız olduğunu bilmeden onun yatağını tekrar paylaşmayı umuyorlardı. Her zaman cinsel uyarılmayla sarhoş olurlardı, bu da karışıklığı memnuniyetle karşılamamanın bir sonucuydu, bu yüzden sonunda bacaklarının arasına kimin girdiğini nadiren önemserlerdi. Çoğu zaman Maddox'u bir yedek olarak kabul etmekten çok mutlu oluyorlardı - fiziksel olarak tatmin edici olduğu kadar duygusal olarak da içi boş, kişisel olmayan bir birleşme olsa bile.

Yine de bu şekilde olmak zorundaydı. Savaşçılar sırlarını korumak için insanların kaleye girmesine izin vermiyor, Maddox'u kadınları dışarıya, çevredeki ormana götürmeye zorluyorlardı. Onları elleri ve dizleri üzerinde, kendisinden uzağa bakacak şekilde, Şiddet'i hiçbir şekilde uyandırmayacak ya da onu sonsuza dek ve bir sonsuzluk daha peşini bırakmayacak şeyler yapmaya zorlamayacak hızlı bir çiftleşme tercih ediyordu.

Daha sonra Maddox dişileri bir uyarıyla evlerine gönderirdi: Bir daha asla geri dönmeyin ya da ölün. Bu kadar basitti. Daha kalıcı bir düzenlemeye izin vermek aptallık olurdu. Onlara bakmaya gelebilirdi ve kesinlikle onları incitecekti, bu da ona daha fazla suçluluk ve utanç yükleyecekti.

Yine de bir kez olsun, Paris'in yapabildiği gibi bir kadının üzerinde oyalanmak isterdi. Onun tüm vücudunu öpmek ve yalamak isterdi; onun içinde boğulmak, kendini tamamen kaybetmek, kontrolünün kırılacağından ve onu yaralayacağından korkmak istemezdi.

Sonunda Torin'in kamarasına ulaştığında, bu düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. Çok iyi bildiği gibi, dileyerek geçirilen zaman boşa harcanmış bir zamandı.

Etrafına bir göz attı. Bu odada daha önce de bulunmuştu ama duvardan duvara bilgisayar sistemini ya da her tarafa dizilmiş sayısız monitörü, telefonu ve diğer çeşitli ekipmanları hatırlamıyordu. Torin'in aksine Maddox çoğu teknolojiye uzak duruyordu, çünkü her şeyin ne kadar çabuk değiştiğine ve her yeni gelişmenin onu bir zamanlar olduğu kaygısız savaşçıdan ne kadar uzaklaştırdığına hiçbir zaman alışamamıştı. Yine de bu tür aletlerin sağladığı kolaylıklardan hoşlanmadığını iddia ederse yalan söylemiş olur.

Araştırmasını tamamladıktan sonra arkadaşıyla yüzleşti. "Dünyayı ele geçirmek mi?"

"Hayır. Sadece izliyorum. Bizi korumanın en iyi yolu bu ve biraz para kazanmanın da en iyi yolu bu." Torin en büyük ekranın önündeki minderli döner koltuğa oturdu ve klavyede bir şeyler yazmaya başladı. Boş monitörlerden biri aydınlandı, siyah ekran griler ve beyazlarla iç içe geçti. "Pekâlâ. İşte görmenizi istediğim şey."

Arkadaşına dokunmamaya dikkat ederek Maddox bir adım öne çıktı. Belirsiz bulanıklık yavaş yavaş kalın, opak çizgilere dönüştü. Ağaçlar olduğunu fark etti. "Güzel ama görmeye ihtiyaç duyduğum bir şey değil."

"Sabır."

"Acele et," diye karşılık verdi.

Torin ona alaycı bir bakış fırlattı. "Madem bu kadar nazikçe sordun... Arazimizin her yerine ısı sensörleri ve kameralar yerleştirdim, böylece biri izinsiz girdiğinde her zaman haberim oluyor." Birkaç saniye daha dokundu ve ekranın görüntüsü sağa kaydı. Sonra hızlı bir kırmızı parlama oldu, bir an oradaydı, bir an sonra kayboldu.

Maddox gerilerek, "Geri dön," dedi. O bir gözetleme uzmanı değildi. Hayır, onun yeteneği gerçek öldürmede yatıyordu. Ama o bile kırmızı çizginin neyi temsil ettiğini biliyordu. Vücut ısı.

Dokunun, dokunun, dokunun ve kırmızı eğik çizgi bir kez daha ekranı kapladı.

"İnsan mı?" diye sordu. Siluet küçüktü, neredeyse narindi.

"Kesinlikle."

"Erkek mi kadın mı?"

Torin omuz silkti. "Büyük ihtimalle kadın. Çocuk olamayacak kadar büyük, yetişkin bir adam olamayacak kadar küçük."

Gecenin bu saatinde kasvetli tepeye pek kimse çıkmazdı. Ya da gündüz bile. Maddox bunun çok ürkütücü, çok kasvetli ya da yerel halkın saygısının bir işareti olup olmadığını bilmiyordu. Ama bir elin parmaklarını geçmeyecek sayıda teslimatçı ve

keşfetmek ve geçen yıl bu yolculuğa cesaret etmiş seks peşinde koşan kadınlar.

"Paris'in aşıklarından biri mi?" diye sordu. "Muhtemelen. Ya da..."

"Yoksa?" diye sordu arkadaşı tereddüt edince.

"Bir Avcı," dedi Torin acımasızca. "Yem, daha çok özellikle."

Maddox dudaklarını sert bir çizgiyle birbirine bastırdı. "Artık benimle alay ettiğini biliyorum."

"Bir düşünün. Teslimatçılar her zaman kutularla gelir ve Paris'in kızları her zaman doğruca ön kapıya doğru koşar. Bu eli boş görünüyor ve daireler çizerek gidiyor, birkaç dakikada bir durup ağaçlara karşı bir şeyler yapıyor. Belki de bizi yaralamak için dinamit yerleştiriyordur. Bizi izlemek için kameralar."

"Eğer eli boşsa-"

"Dinamit ve kameralar gizlenebilecek kadar küçüktür."

Boynunun arkasına masaj yaptı. "Avcılar Yunanistan'dan beri bizi takip etmedi ya da bize eziyet etmedi."

"Belki de onların çocukları ve sonra da çocuklarının çocukları bunca zamandır bizi arıyorlardı. Belki de sonunda bizi buldular."

Dehşet Maddox'un midesini aniden bulandırdı. Önce Aeron'un şok edici çağrısı ve şimdi de davetsiz ziyaretçi. Sadece bir tesadüf mü? Zihni Yunanistan'daki o karanlık günlere, savaş ve vahşet günlerine, çığlıklara ve ölümlere geri döndü. Savaşçıların insandan çok şeytan olduğu günler. Yıkıma duydukları açlığın her hareketlerini belirlediği ve insan bedenlerinin sokakları kirlettiği günler.

Çok geçmeden işkence gören kitlelerden avcılar, böylesi bir kötülüğü serbest bırakanları yok etmeye niyetli ölümlü insanlardan oluşan bir birlik ortaya çıktı ve bir kan davası patlak verdi. Daha sonra kendini kılıçların şakırdadığı, ateşlerin alevlendiği, etlerin yandığı ve barışın efsanelere konu olduğu savaşlarda buldu...

Ancak kurnazlık Avcıların en büyük silahıydı. Öldürmek için üzerlerine çullanırken dikkatlerini dağıtmak ve baştan çıkarmak için dişi yemler eğitmişlerdi. Güvensizlik'in bekçisi Baden'i bu şekilde öldürmeyi başardılar.

Ancak iblisin kendisini öldürmeyi başaramamışlardı ve iblis parçalanmış bedeninden çıkmış, çıldırmış, delirmiş ve ev sahibini kaybettiği için çarpıtılmıştı.

İblisin şu anda nerede yaşadığını Maddox bilmiyordu.

"Tanrılar kesinlikle bizden nefret ediyor," dedi Torin. "Bize zarar vermek için tam da kendimize huzurlu bir hayat kurmuşken Avcıları göndermekten daha iyi bir yol olabilir mi?"

Dehşeti daha da arttı. "Biz olmasak kesinlikle çılgına dönecek olan iblislerin dünyaya salınmasını istemezler. Öyle değil mi?"

"Yaptıkları şeyleri neden yaptıklarını kim bilebilir?" Soru iması içermeyen bir ifade. Bunca yüzyıl sonra bile hiçbir tanrıları gerçekten anlamamıştı. "Bir şeyler yapmalıyız Maddox."

Bakışları duvardaki saate kaydı ve gerildi. "Paris'i ara."

"Yaptı. Cep telefonuna cevap vermiyor."

"Ara-"

"Başka biri olsaydı gece yarısına bu kadar yakın bir saatte seni rahatsız eder miydin sanıyorsun?" Torin koltuğunda iki büklüm oldu ve yasaklayıcı bir kararlılıkla ona baktı. "O sensin."

Maddox başını salladı. "Çok yakında öleceğim. Bu duvarların dışında olamam."

"Ben de yapamam." Torin'in gözlerinde karanlık ve tehlikeli bir şey parıldadı, yeşili zehirli bir zümrüde dönüştüren acı bir şey. "En azından sen, buradan ayrılarak tüm insan ırkını yok etmeyeceksin."

"Torin-"

"Bu tartışmayı kazanamayacaksın Maddox, o yüzden zaman kaybetmeyi bırak."

Bir elini çene hizasındaki saçlarına doladı, hayal kırıklığı artıyordu. Onu orada ölüme terk etmeliyiz, diye ilan etti Violence. O, insan.

"Eğer bu bir Avcıysa," dedi Torin, sanki onun düşüncelerini duymuş gibi, "eğer bu bir Yemse? Yaşamasına izin veremeyiz. Yok edilmeli."

"Peki ya masumsa ve benim ölüm lanetim saldırırsa?" Maddox şeytani elinden geldiğince bastırarak karşılık verdi.

Torin'in yüzünde suçluluk ifadesi belirdi; sanki alınmasından sorumlu olduğu her can, vicdanını sızlatıyor, kurtarabileceklerini kurtarması için yalvarıyordu. "Bu göze almamız gereken bir şans. Biz iblislerin olmamızı istediğı canavarlar değiliz."

Maddox dişlerini birbirine geçirdi. Zalim bir adam değildi; bir canavar da değildi. Kalpsiz de değildi. Kendisini sürekli dibe çekmekle tehdit eden ahlaksızlık dalgalarından nefret ediyordu. Yaptıklarından, olduğu şeyden ve bu kara arzularla ve şeytani düşüncelerle savaşmayı bırakırsa dönüşeceği şeyden nefret ediyordu.

"İnsan şimdi nerede?" diye sordu. Kendisine çok pahalıya mal olsa bile gecenin içine dalmayı göze alacaktı.

"Tuna sınırında."

On beş dakikalık bir koşu. Silahını kuşanmak, insanı bulmak, masumsa sığınağı götürmek ya da şartlar gerektiriyorsa öldürmek ve kaleye dönmek için yeterli zamanı vardı. Eğer herhangi bir şey onu yavaşlatırsa, açık alanda ölebilirdi. Tepeye çıkmaya cesaret edecek kadar aptal olan herkes tehlikeye atılacaktı. Çünkü ilk acı vurduğunda, Şiddet'e indirgenecek ve o kara arzular onu tüketecekti.

Yok etmekten başka bir amacı olamazdı. "Eğer gece yarısına kadar dönmezsem. Diğerleri de benim ve Lucien'in cesedini arıyor.

Reyes'in." Maddox nerede olursa olsun, her gece yarısı hem Ölüm hem de Acı ona geliyordu. Acı darbeleri indiriyor, Ölüm ise ruhunu sabaha kadar ateş ve neredeyse Şiddet kadar iğrenç iblisler tarafından işkence edilerek kalacağı cehenneme götürüyordu.

Ne yazık ki Maddox açık alanda arkadaşlarının güvenliğini garanti edemezdi. Görevlerini tamamlamadan önce onlara zarar verebilirdi. Ve eğer onlara zarar verirse, hissedeceği ıstırap, kendisini her gece ziyaret eden ölüm lanetinin acısından sonra ikinci sırada yer alacaktı.

"Bana söz ver," dedi.

Gözleri donuklaşan Torin başını salladı. "Dikkatli ol dostum." Hareketlerini aceleye getirerek odadan çıktı.

Ancak koridorun yarısına gelmeden Torin seslendi: "Maddox. Buna bakmak isteyebilirsin."

Geriye döndüğünde bir korku tokadı daha yedi. Şimdi ne olacak? Daha kötü bir şey olabilir miydi? Bir kez daha monitörlerin önünde durduğunda, Torin'e kaşlarını kaldırarak acele etmesi için sessiz bir emir verdi.

Torin çenesini eğerek ekranı işaret etti. "Görünüşe göre onlardan dört tane daha var. Hepsi erkek... ya da Amazon. Daha önce orada değillerdi."

"Lanet olsun." Maddox her biri bir öncekinden daha büyük olan dört yeni kırmızı çizgiyi inceledi. Küçük olana doğru yaklaşıyorlardı. Evet, işler gerçekten de daha kötü olabilirdi. "Onların icabına bakacağım," dedi. "Hepsinin." Bir kez daha harekete geçti, hızı daha kesikti.

Yatak odasına ulaştı ve odadaki tek mobilya parçası olan yatağı atlayarak doğruca dolaba yöneldi. Şifonyerini, aynasını ve sandalyelerini bir şiddet nöbetinde ya da diğerinde yok etmişti.

Bir zamanlar, mekânı sakın iç mekân şelaleleri, bitkiler, haçlar, huzuru teşvik edecek ve ham sinirleri yatıştıracak her şeyle dolduracak kadar aptaldı.

Hiçbiri işe yaramamıştı ve iblis onu ele geçirdiğinde hepsi birkaç dakika içinde tamir edilemeyecek şekilde parçalanmıştı. O zamandan beri Paris'in minimalist bir görünüm dediği şeyi tercih etmişti.

Hâlâ bir yatağı olmasının tek nedeni metalden yapılmış olmasıydı ve Reyes'in gece yarısı yaklaşırken onu zincirleyecek bir şeye ihtiyacı vardı. Yandaki yatak odalarından birinde bol miktarda şilte, çarşaf, zincir ve metal yatak başlığı bulunduruyorlardı. Her ihtimale karşı.

Acele et! Hızla siyah bir tişörtü kafasına geçirdi, bir çift bot giydi ve bileklerine, beline ve ayak bileklerine bıçaklar bağladı. Silah yoktu. O ve Violence bir konuda hemfikirdi -düşmanların yakından ve kişisel olarak ölmesi gerekiyordu.

Ormandaki insanlardan herhangi birinin Avcı ya da Yem olduğu ortaya çıkarsa, artık onları hiçbir şey kurtaramazdı.

ISBN: 9781459233188

Telif Hakkı © 2012 Gena Showalter

Tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü, yayıncı Harlequin Enterprises Limited, 225 Duncan Mill Road, Don Mills, Ontario, Canada M3B 3K9'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya tanıtılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu baskı Harlequin Books S.A. ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

® ve ™ yayıncının ticari markalarıdır.

® ile gösterilen ticari markalar Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi, Kanada Ticari Markalar Ofisi ve diğer ülkelerde tescillidir.

www.Harlequin.com

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

